O, KÜÇÜK VE MÜKEMMEL
KASABAMIZIN KARA LEKESİYDİ...

YÜZ KARASI

BRITTAINY C. CHERRY

MARTI

Giriş

Jackson
On Yaşında

NE APTAL BİR KÖPEK.

Evcil hayvan almama izin vermeleri için yıllarca ailemin başının etini yemiştim ama bir hayvana bakacak kadar büyük olmadığımı düşünmüşlerdi. Bunun üstesinden gelemeyecek olsam da onlara gelebileceğime dair söz vermiştim.

Kimse bana yavru köpeklerin hiç susmadığını veya söz dinlemediğini söylememişti.

Babam bunun bir çocuğa sahip olmakla aynı olduğunu söylemişti çünkü aslında ben de hiç susmuyor ve söz dinlemiyor sayılırdım. Ne zaman yeni aile üyemizin kötü davrandığından yakınsam babam, "Fakat sevgi buna değer," demişti. "Her zaman değer."

Annem de, "Daima ve daima," diyerek hemfikir olmuştu.

"Daima" kelimesi biraz yalan gibi geliyordu çünkü aptal köpek sinirimi çok bozuyordu.

Yatma saatim geçmişti ama üzerinde çalıştığım günbatı-

mı resmini bitirmek istiyordum. Annem suluboyayla ilgili bana yeni bir teknik öğretmişti, eğer geç saate kadar uyanık kalıp çalışırsam gerçekten iyi olabileceğimi biliyordum.

Ben resme biraz turuncu eklemeye çalışırken Tucker sızlanıp durdu. Bacağımı dürttü ve sonra da su kabımı devirip her yana döktü.

"Off!" diye inledim. Pisliği temizlemek için havlu almaya banyoya gittim.

Aptal köpek.

Yatak odama geri döndüğümde Tucker odamın köşesinde işiyordu.

"Tucker, hayır!"

Tasmasından tuttum ve ben onu evin arka kapısına doğru çekerken o da kulaklarını aşağı doğru sarkıttı.

"Tucker, hadi ama!" diye homurdandım. Tuvaletini yapsın diye köpeği yağmurda dışarı çıkarmaya çalıştım. Kıpırdamadı, hem de azıcık bile. Büyük, siyah bir labrador olsa da daha dört aylık bir bebekti. Ayrıca gök gürültüsü ve şimşekten korkuyordu.

"Git!" diye bağırdım köpeğe. Esneyip duruyordum çünkü uyku saatim geçmişti. Ayrıca anneme göstermek için sabah olmadan günbatımı resmimi bitirmek istiyordum. Benimle öyle çok gurur duyacaktı ki.

Bir gün, onun kadar iyi resim yapabilecektim. Tabii şu köpek beni biraz yalnız bırakırsa!

Tucker sızlandı ve bacaklarımın arkasına dolanmaya çalıştı. "Hadi ama Tuck! Koca bir bebek gibi davranıyorsun."

Onu arka bahçeye doğru itmeye çalıştım ama bana izin vermedi. Su verandaya çarptı, uğultulu bir gök gürültüsü et-

rafa kükrediğinde Tucker yanımdan fırlayıp geçti ve oturma odasına doğru koşturdu.

"Yaa," diye inledim. Peşinden giderken elimi suratıma vurdum. Oturma odasına yaklaştıkça annemle babamın tartışma sesini duyup daha da endişelendim. Son zamanlarda çok fazla tartışıyorlardı ama ben odaya girdiğim anda mutluymuş gibi davranıyorlardı.

Aslında mutlu olmadıklarını biliyordum çünkü babam eskisi kadar çok gülümsemiyordu ve annem ne zaman beni görse gözyaşlarını siliyordu. Bazen yanına gittiğimde öyle kötü ağlıyordu ki konuşamıyordu bile. Ona yardım etmeye çalışıyordum ama aldığı her nefeste zorlanıyordu.

Babam bana bunun panik ataktan olduğunu söylemişti ama yine de annemin neden panik atak yaşadığını anlamıyordum. Panik yapacak bir şeyi yoktu ki; babamla ikimiz her zaman onunla ilgilenecektik.

Bundan her şeyden çok nefret ediyordum. Annemin nefes alamayacak kadar üzgün olmasından nefret ediyordum.

Zamanla, paniği geçene kadar sadece ona sarılmam gerektiğini öğrenmiştim. Sonra oturup birlikte nefes alıp veriyorduk.

Bazen bu uzun zaman alıyordu.

Diğer zamanlardaysa ondan da uzun sürüyordu.

Gizlenip sessizce odaya girdim ve kanepenin arkasında yere oturup annemle babamın kavga edişini dinledim. Tucker yanıma gelip kucağıma çıktı, fırtına yüzünden hâlâ titriyordu. Belki de bağırışlardan korkuyordu.

Aptal köpek.

Kollarımı ona doladım çünkü aptal bir köpek olsa da benimdi. Eğer Tucker korkuyorsa onunla ilgilenecektim.

Babamın anneme gitmemesi için yalvarmasını dinlerken karnım ağrıdı.

Gitmek mi? Nereye gidecekti?

"Gidemezsin Hannah," dedi babam. Sesi öyle yorgun geliyordu ki. "Aileni bırakıp öylece gidemezsin."

Annem içini çekti ve seslere bakılırsa o da ağlıyordu. *Sadece nefes al anne.* "Bunu yapıp duramayız Mike. Aynı şeyleri tekrar tekrar yapamayız. Ben sadece…"

"Söyle," diye fısıldadı babam. "Sadece söyle."

Annem burnunu çekti. "Artık seni sevmiyorum."

Babamın geriye doğru sendelediğini gördüm, burnunun kemerini sıktı. Babamın ağladığını hiç görmemiştim ama o gece, gözlerindeki yaşları sildi.

Annem nasıl onu artık sevmiyor olabilirdi?

Babam benim en iyi arkadaşımdı.

İkisi de öyleydi.

"Ben çok üzgünüm Mike. Artık bunu yapamam… Kendime ve aileme yalan söyleyip duruyorum."

"Bugünlerde aile kelimesini fazla geniş anlamda kullanıyorsun."

"Kes şunu. Jackson benim bütün dünyam ve sana değer verdiğimi biliyorsun."

"Tabii, sadece kalmana yetecek kadar değil." Annemin buna söyleyecek bir şeyi yoktu, babam odada volta atmaya başladı. "Gerçekten başka bir adam için Jackson'ı bırakıp gidecek misin?"

Annem başını iki yana salladı. "Sanki oğlumu terk edip gidiyormuşum gibi söylüyorsun."

"Peki, ne yapıyorsun? Lanet bavulların ön kapıda du-

ruyor Hannah. Gidiyorsun!" diye bağırdı babam. Bu asla yapmadığı bir şeydi. O her zaman anlayışlıydı ve asla sabrını yitirmezdi. Babam derin bir nefes alarak başını eğdi ve parmaklarını ensesinde birleştirdi. "Bak ne diyeceğim? Tamam. Ne istiyorsan onu yap. Eğer gitmek istiyorsan git. Fakat Tanrı'ya yemin ederim; gittiğin yerde kalsan iyi olur çünkü bana geri dönmen için sana yalvarıp durmaktan çok yoruldum."

Babam odadan dışarı çıktı, göğsüm çok acımıştı. Annem bavullarını alınca yerimden kalkıp ona doğru koştum. "Hayır! Anne! Yapma!" Ağladım, içimdeki her şey yanıyormuş gibi hissediyordum. Onu kaybedemezdim. Annemin çıkıp gitmesini ve babamla beni arkada bırakmasını izleyemezdim. Biz bir ekiptik, aileydik. Bizi terk edemezdi. Gidemezdi...

"Jackson, neden yatağında değilsin?" diye sordu endişeyle.

Kendimi ona doğru attım ve kollarının arasında hıçkırmaya başladım. "Gitme. Lütfen beni bırakma. Lütfen anne, lütfen gitme. Lütfen..." Darmadağın oldum, o kollarını bedenime dolarken kıyafetlerini çekiştirdim. Ona yaslanarak titredim ve kalması için yalvarıp durdum ama beni yatıştırırken bile biraz geri çekildi.

"Jackson, sakinleş tamam mı? Her şey yolunda," diye söz verdi ama sözü yalandı çünkü o gidiyorsa her şey nasıl yolunda olabilirdi?

"Dün Tucker eve işediği için üzgünüm! Ev işlerimi yapmadığım için üzgünüm ama daha iyisini yapacağıma söz veriyorum, Tuck'la da daha iyi ilgileneceğim. Yemin ederim anne. Lütfen, üzgünüm. Lütfen gitme," diye ağlarken onu

daha yakına çekmeye çalışıyordum. "Lütfen anne. Lütfen kal. Lütfen..."

"Jackson, tatlım," derken sesi çok nazik ve sakinleştiriciydi ama onun yanaklarından da yaşlar akıyordu. "Sen yanlış bir şey yapmadın. Sen kusursuzsun." Eğilip burnumu öptü. "Sen benim dünyamsın. Bunu biliyorsun, değil mi?"

"O zaman neden gidiyorsun?" diye sorarken sesim çatladı.

İçini çekip başını iki yana salladı. "Seni terk etmiyorum bebeğim. Söz veriyorum, hep burada olacağım. Birkaç güne kadar konuşacağız ve anlamana yardım edeceğim. Bu akşam burada kalamam. Biz... baban ve ben..."

"Onu sevmiyorsun."

"Ben... biz..." İç geçirdi. "Anlayamayacak kadar ufaksın. Fakat bazen anne babalar, gerçekten ne kadar denemek isterlerse istesinler, birbirlerini sevmekten vazgeçerler."

"Ama o seni hâlâ seviyor, belki sen de onu yeniden sevmeye başlayabilirsin."

"Jackson... bunu anlamak için çok küçüksün. Fakat hiçbir yere gitmediğimi anla. Gerçekten. Sadece yeni bir normal bulacağız. Başta zorlu olacak ama dengemizi kuracağız. Söz veriyorum. Tamam mı? Her şeyin yoluna gireceğini göreceksin. Daha da mutlu olacağız! Hayatım, senin hiçbir şeyi yanlış yapmadığını anlamanı istiyorum. Bir müddet güçlü olmana ve babanla ilgilenmene ihtiyacım var, olur mu? Bunu yapabilir misin?"

Başımla onayladım.

"Seni seviyorum Jackson." Bir kez daha burnumu öptü ve bana sıkıca sarıldı. "Daima ve daima."

O kelimeleri söyledi ama sonra yine de beni bıraktı.

Bavullarının kulplarını tuttu ve fırtınaya doğru çıkıp bizi arkasında bıraktı.

O giderken ben yere düşüp ağladım, Tucker bana doğru geldi ve gözlerimden akan yaşları yaladı. "Git başımdan Tuck!" diye bağırdım, onu ittim ama geri geldi, kuyruğunu sallayıp duruyordu. Onu itmemi hiç umursamadı bile çünkü her itişimde geri geldi. Kucağıma çıkmasına izin verdim çünkü vazgeçmeyeceğini biliyordum. Çok sinir bozucuydu. Kollarımı ona doladım ve ona sarılırken ağlamaya devam ettim.

Bir süre sonra ayağa kalktım. Tucker peşimden gelirken mutfağa gittim, babam ellerini tezgâhın kenarına dayamış duruyordu. Önünde bir bardak ve içmeme izin verilmeyen bir şişe vardı.

"Baba? İyi misin?" diye sordum. Sesimi duyunca vücudu gerildi ama bana bakmak için dönmedi. Tezgâhı daha sıkı kavradı.

Biraz burnunu çektikten sonra bardağındaki sıvıyı kafasına dikti ve sonra biraz daha doldurdu. "Yatma vaktin geçti Jackson," dedi. Sesi sertti.

"Ama baba..." Midem bulandı. Her an kusacakmışım gibi hissettim. "Annem gitti..."

"Biliyorum."

"Peşinden gitmeliyiz. Onu geri getirmeliyiz... Gitmeliyiz."

"Dur!" diye bağırdı, elini tezgâha vurduktan sonra dönüp bana baktı. Gözleri kıpkırmızı ve duygularla doluydu. "Yatağına git Jackson."

"Ama baba!" diye haykırdım.

Bir kez daha bağırarak, "Yatağa!" dedi, öfkesi beni hazırlıksız yakaladı. Babamı hiç öfkeli görmemiştim, özellikle de bana karşı. Bir nefes aldı ve bana baktı. Gözlerinde o bakışı hiç görmemiştim. Çok dağılmış görünüyordu. Kaşlarını çatıp bardağına geri döndü ve iç geçirdi. "Yatağına git oğlum."

Odama gidip kendimi yatağıma attığımda Tucker da atlayıp yanıma geldi ve uzandı. "Git başımdan, aptal köpek," diye homurdandım. Gözlerimden hâlâ yaşlar akıyordu. Sürünüp bana doğru yanaştı ve göğsüm acımaya devam ederken kolumun altına sokuldu. "Git şuradan."

Fakat ona ne yaparsam yapayım ya da ne dersem diyeyim yanımda kaldı.

Tuck, aferin benim oğluma, diye düşündüm kendi kendime ve ona daha çok sarıldım. *Aferin oğluma.*

I.

Grace
Günümüz

Karanlıkta, boş antrede birbiriyle uyumsuz, yıpranmış ve yırtık pırtık beş bavul vardı. Her birinin içinde benden bir parça bulunuyordu. Mor bavul Paris'e ilk seyahatimizden, balayımızdandı. Kollarımızı yanlara doğru açtığımızda iki duvara da dokunabileceğimiz kadar ufak bir otel odasında kalmıştık. O pis, küçük odada bir sürü sarhoş gece geçirmiş, akan her saniyeyle birbirimize daha çok âşık olmuştuk.

Çiçekli bavul, ilk düşüğümden sonra yaptığımız kaçamaktandı. Nefes almama yardım etmek için bir dağ gezisiyle bana sürpriz yapmıştı. Şehrin havası soğuktu ve kalbim kırıktı. Kalbim yüksek rakımda bile kırık kalsa da havayı solumak biraz daha kolaydı.

Küçük siyah bavul, öğretmen olarak ilk yetişkin işime girdiğimde benim için topladığı bavuldu. Ayrıca ikinci düşüğümden sonraki gezide de kullanmıştık; bu defa Kaliforniya'ya gitmiştik.

Yeşil olan, kuzenim Tina'nın Nashville'deki düğününe giderken kullandığımız bavuldu. Bileğimi burktuğum için bütün gece dans pistinde beni taşıyıp durmuştu ve kahkahalarla gülmüştük. Sonuncusu ama en önemlisi, üniversitedeki yurt odamda kalmaya gelirken getirdiği ufak, lacivert bavuldu. İlk defa o zaman sevişmiştik.

Kalp atışlarım hızlanınca oturma odasının duvarına yaslanıp toplanmış bavullara uzaktan baktım. On beş yıllık geçmiş beş parça bavulun içindeydi; on beş yıllık mutluluk ve ızdırap benden çalınmıştı.

Omzuna attığı bir çantayla yatak odasından aceleyle çıktı. Vücudu benimkine sürtündü ve saatine göz attı.

Tanrım, yakışıklı görünüyordu.

Öte yandan, Finn her zaman yakışıklı görünürdü. Benden çok daha iyi görünüşlüydü ve bu özsaygımın az olmasından falan değildi. Kıvrımlarımla ve kalçamın üstündeki fazladan çıkıntıyla güzel olduğumu biliyordum ama o çok daha güzeldi. Her çiftte daha çekici olan biri olur, işte o rol Finn'e aitti.

Gülümsediği zaman parlayan kristal mavisi gözleri vardı. Zeytin yeşili bir şey giymesini seviyordum çünkü gözlerinin içindeki yeşim rengini ortaya çıkarıyordu. Saman sarısı saçları hep kısacıktı ve o gülümsemesi…

Beni âşık eden o gülümsemeydi.

"Yardıma ihtiyacın var mı?" diye sordum. "Bavulları taşımak için?"

Benden tarafa bir kez bile bakmadan, "Hayır," dedi sert bir sesle. "Ben halledebilirim." Bedeni gergin ve soğuktu. Böyle uzak olmasından nefret ediyordum ama onu bu hale

getiren bendim, bunu biliyordum. Ona çok uzun süre soğuk davranmıştım ve sonra o da her şeyi boş vermişti.

Üzerinde hiç sevmediğim sarı polo tişörtü vardı. Kolunun altında bir sökük vardı ve kenarında da ne kadar çitilersem çitileyeyim çıkmayan çirkin bir leke bulunuyordu. Gözlerimi bir kez kırpıştırıp o çirkin gömleği zihnimden kazımaya çalıştım.

Çok nefret ediyor olsam da özlemiştim.

O bavullarını sürüklerken iç geçirdim. Son parçayı da arabasına yükledikten sonra eve geri geldi ve bir şeyi unutuyormuş gibi antrede etrafına bakındı.

Beni.

Beni unutuyordu.

Ellerini başında gezdirirken homurdandı, "Sanırım hepsi bu kadar. Evrakları imzalamak için bankaya gitmeliyiz. Sonra Chester'a dönmek için yola çıkacağım, sanırım sen de öyle yapacaksın."

"Tamam," dedim.

"Tamam," diye cevap verdi.

Chester, Georgia bizim evimizdi. Büyüdüğümüz, âşık olduğumuz ve birbirimize ebediyet sözü verdiğimiz ufak bir kasabaydı. Finn, hastanede asistan hekimlik pozisyonuna getirilmişti ve geçtiğimiz sekiz aydır orada yaşıyordu. Tam sekiz ay önce benden ayrılmak istemişti. Evi satışa çıkarmamız gerektiğini söylemesi de sekiz ay önceydi. Hayatımdan çıkıp gittiğinden beri tam sekiz ay olmuştu ve Atlanta'daki evimiz satılana kadar da ondan haber almamıştım.

Beni bırakıp gitmiş ve mecbur kalana kadar da arkasını dönüp bakmamıştı.

Fakat yine de, o aynısını hissetmiyor olsa bile onu seviyordum.

Kasabamızdan kimse ayrıldığımızı bilmiyordu, ne en yakın arkadaşım Autumn ne de kardeşim Judy. O ikisine geceleri beni ağlatan kısımlar dışında hayatımla ilgili her şeyi anlatırdım. Kocamın aylardır benim olmadığını kimseye söylemeye dilim varmamıştı. Eğer onlara anlatsaydım bu beni başarısız yapardı... Finley'in beni tekrar sevmeye başlamasını her şeyden çok istedim.

Sevmeyi ne zaman bıraktığını sıklıkla merak ediyordum.

Tek bir günde mi vazgeçmişti, yoksa farklı anların birleşmesiyle mi olmuştu?

Yürek sızısı veya sıkkınlık yüzünden sevgi yok olur muydu?

Bağların kopması yüzünden yok olur muydu?

Bir şey hiç bağlanmamışsa kopabilir miydi ki?

Boş oturma odamızda dururken Finn'e, "Bir tur daha gerekir mi?" diye sordum. Evin satışı için gereken evrakları imzalamaya gelmişti ve bana pek fazla bir şey söylememişti.

Geldiğinden beri midem düğüm düğümdü. Zihnimde onun çiçekler ve şarapla kapıda belireceğini, belki de yeniden onun olmamı istediğini söyleyeceğini canlandırmıştım... ama gerçekte huysuz, eli boş ve yoluna bakmaya tamamen hazır olarak gelmişti.

"Hayır, sanırım iyiyiz. Hadi bankaya gidip evrakları imzalayalım, sonra da günü noktalayalım. Chester'a beş saatlik yolum var, ayrıca yarın da işe gitmem lazım," diye söylenirken ellerini saçlarının arasından geçirdi.

Neden bu kadar kızgın göründüğüne dair hiçbir fikrim yoktu.

Beni aylardır görmemişti, yine de yanımda durduğu anda tekrar mutsuzdu.

Benden tarafa doğru düzgün bakmadı bile.

Bana doğru bakması için neler verirdim…

"Ben bir kez daha etrafa bakınacağım," dedim. İçimdeki her şey acıyor olsa da sesim fazla üzüntülü çıkmasın diye uğraştım.

"Zaten iki defa baktık."

"Sadece hatıralar için bir kez daha." Gülümsedim, hafifçe kolunu dürttüm. Gülümsemedi, sadece saatine baktı.

"Bunun için vaktimiz yok. Seninle bankada buluşuruz," diyerek uzaklaştı. Beni bırakıp gitmek, onun yapmak zorunda kaldığı en basit şeymiş gibi ardına bir defa bile bakmadı.

Sanırım bir defa bırakıp gidince bunu yapmak gittikçe kolaylaşıyordu.

Orada hâlâ biraz kederli bir şekilde durdum ama boğazını temizlediğini duyduğumda arkamı döndüm ve ona baktım.

Başını kaldırıp bana baktı, şimdi de bakmamış olmasını diliyordum. Gözlerinde göğsümde hissettiğim bütün acılar vardı. "Bak, bu şekilde bitmesini istemedim," dedi.

İçimi çektim.

Ben bitmesini bile istemiyorum ki.

Cevap vermedim. Ne söylersem söyleyeyim fark etmezdi, yine de bitmiş olacaktı.

Bir seçim yapmıştı ve o seçim ben değildim.

"Ben… sadece… her şeyden sonra…" Bir kez daha boğazını temizledi, bulamadığı kelimelerin arayışıyla birkaç saniye duraksadı. "Kendini kapadın Grace. Sana yaklaşmamı bile imkânsızlaştırdın, yani demek istediğim… Tanrım! Bir yıldan uzun süredir seks yapmamıştık."

"Doğum gününde yaptık."

"Evet, sırf otuz ikime girdim diye yaptığımız seks. Nasıl bir hayat bu? Çoraplarını ve tişörtünü çıkarmadın bile."

"Üşüyordum."

"Grace." Sesi sert ve kızgındı. Onu ne zaman kızdırmaya başladığımı merak ettim. Son zamanlarda mıydı, yoksa yıllardır bu şekilde miydi?

"Üzgünüm."

"Şunu yapma," diye inledi. Ellerini bir kez daha saçlarının arasından geçirdi. "Üzgün olma. Başından geçen şeyin zor ve imkânsız olduğunu biliyorum ama kahretsin, ben senin yanında oldum ve sen benim içeri girmeme izin vermedin."

Haksız değildi. Onu dışarıda bırakmıştım. Herkesi dışarıda bırakmıştım; bu, kendime zarar vermekten kaçınmanın bildiğim tek yoluydu.

"Üzgünüm," diye tekrar ettim.

Bana doğru bir adım attı, daha fazla atması için dua ettim. "Grace... bir şey söyle, üzgün olduğunu söylemek *dışında* bir şey söyle. Bak işte, beni kızdıran şey bu. Her konuda pasif agresifsin. Konuşmuyorsun, bütün hislerini kafanda yaşıyorsun."

"Bu doğru değil," diye karşı çıktım. En azından eskiden doğru değildi. Yüreğimi komple Finn'e açtığım bir dönem vardı. Sonra da bunun onun için çok fazla olmaya başladığı bir dönem vardı. Bunu hiç söylemedi ama yüz ifadesi gerçeği açık ediyordu. Ne zaman ağlasam gözlerini devirmişti. Ne zaman acımı dile getirsem bana saatin geç olduğunu ve sabah konuşacağımızı söylemişti.

O sabah konuşmaları asla gelmedi, sonra sesim yavaşça kısıldı.

Gerçi, belki sevgi buydu: zamanla solup giden ve sonrasında rahatsız edici şekilde hareketsizleşen bir şeydi.

Özgüvenle, "Doğru," diye iddia etti. Finn'in yaptığı her şeyde bir özgüven vardı ve ona âşık olmanın en büyük sebebi de buydu. Ait olduğu yeri bilir gibi yürürdü ve bu çok güçlü bir özellikti. Benden iki yaş büyüktü ve ailemin her yıl düzenledikleri yaz galasındaki ilk tanışmamızda herkesin gözü Finley James Braun'un üstündeydi. Chester'ın en iyisiydi. Eğer Finn'i kaparsan mutluluğu kapardın.

Akıllıydı, yakışıklıydı ve kendine güveni vardı.

Bütün kızlar ona takıntılıydı, hem de her biri. Eğer on beşimdeyken beni onun kollarına iten annem olmasaydı, Finn gibi bir oğlanla konuşacak cesareti asla bulamazdım.

O zamanlar onun için yeterince iyi olduğumu asla düşünmezdim.

Hâlâ da düşünmüyordum.

Finn burun kemerini sıktı, bana sinir olduğu belliydi. "Açık olmuyorsun. Tek yaptığın pasif agresif davranışlar."

"Şey, evet, senin de tek yaptığın aldatmak," diye bağırdım. Sözcükler, sanki onları söylemek için bu kusursuz anı bekliyormuşum gibi dilimden döküldü.

Ah, bu onun canını yakmıştı ve canının yandığını görmek sadece beni incitti.

"Üzgünüm," dedim ona. Ben acımasız bir insan değildim, hem de azıcık bile. Bedenimde acımasız bir kemiğin olduğunu bile bilmiyordum. Ailem kız kardeşimi ve beni nazik, düşünceli ve merhametli olalım diye büyütmüşlerdi. Eğer birisi beni tarif etseydi acımasız kelimesini kullanmayı düşünmezdi bile ama öte yandan, bir insanın kalbi kırıldığında karakterine uymayan şeyler söylerdi.

Bedeninde doğal olmayan bir sertlik oldu. Geriye doğru dengesiz bir adım attı ve gözleri donuklaştı. Finn ihanetinin hatırlatılmasından nefret ederdi ve geçen birkaç ayda tek yaptığım buydu. Bazen endişem çok arttığında ona sesli mesajlar bırakırdım ve neden başka bir kadını seçtiğini sorardım. Benden daha mı iyiydi diye sorardım. Öpüşlerinin tadı benimki gibi miydi diye sorardım.

Bu canını çok sıkıyordu ve benden ayrılmaya karar vermesi için bardağı taşıran son damla olabilirdi; diğer kadını aklımdan çıkarma konusundaki beceriksizliğim.

Kocam o kadın dışında aldatan biri değildi.

O kadın.

Kim olduğunu bilmiyor olsam da ondan nefret ediyordum.

Ondan bir yabancıdan nefret edebileceğimi bilmediğim bir şekilde nefret ediyordum.

Ona ait olmayan bir şeyi benden çalmaya nasıl cüret ederdi? Ben hâlâ kocamı bir nefes gibi içime çekmeye çalışırken o bir lokmada yutmaya nasıl cüret ederdi? Kalbimi kırmaya nasıl cüret eder ve o parçaların ruhumu delmesini umursamazdı bile?

"Gerçekten söylemek istediğin şey bu mu? Gerçekten bana söylemek istediğin son şey bu mu?" diye sordu, hâlâ sözlerimden dolayı sersemlemiş haldeydi.

Tanrım, yüzünden nefret ediyordum çünkü o yüzü hâlâ seviyordum.

Damarlarımda çok fazla duygu geziyordu. Çok fazla kafa karışıklığı, çok fazla içsel savaş, çok fazla acı. O gitmeden önce bile kendimi yalnız hissettim. Zihnim hiçbir mantığı olmayan düşünceler üretti.

Kal. Git. Beni bırakma. Defol. Sev beni. Bırak gideyim. İçime hayat üfle. Bırak öleyim.

Kal.

Git...

"Üzgünüm," dedim yumuşak bir sesle. Bu kelimeleri duymak istemediğini biliyordum ama aklıma tek gelen de buydu.

"Hadi ama."

"Yapamadığım için. Ben..."

"Grace." Bana yaklaştı ama elimi kaldırıp onu durdurdum. Eğer biraz daha yaklaşırsa kollarına yığılırdım ve beni düşüreceğinden emindim. Ağzından bir nefes aldı ve fısıldadı. "Bir hata yaptım. Onun benim için hiçbir anlamı yoktu."

O.

"Adını söyle," diyerek ondan talep ettim, kinci bir davranış olduğunu biliyordum ama umursamıyordum. Bıkıp usanmıştım. Finn'in sadakatsizliğinden bahsetmekten kaçınmasından bıkmıştım. Dudaklarını başka bir kadının dudaklarına, göğüslerine, kalçalarına, boynuna, karnına ve uyluklarına bastırmasının sorumlusu benmişim gibi davranmasından nefret ediyordum.

Kes şunu.

Düşüncelerimden nefret ettim. Beynimin, kocamın ağzının başka bir kadının üzerindeki görüntüsünü böyle net bir şekilde canlandırabileceğini hiç hayal etmemiştim ama maalesef ki zihin bir kitlesel imha silahıydı.

Aptalı oynayarak, "Ne?" diye sordu. Finn birçok şeydi ama aptallık onlardan biri değildi. Ne sorduğumu gayet iyi biliyordu.

"Bu kadar zaman geçti, bana onun adını hiç söylemedin çünkü söyleseydin bu onu gerçek yapacaktı. Bunu bitirecekti."

Düşünüp taşınırken ağzı bir saniyeliğine açık kaldı. Bunun ne kadar gerçek olmasını istediğini, ne kadar gerçek hale gelmesini istediğini düşünüyordu. Sonra konuştu. "Bunu yapamam."

Fısıltıydı... sözleri, suçluluğu, tiksintisi.

"Eğer beni biraz olsun sevdiysen bana söylersin."

"Ben..." Yüzünü buruşturdu. "Yapamam. Bunu yapamam Grace. Ayrıca bitti gitti zaten."

"Büyük bir mesele değil. Aslında hiç umurumda değil. Umarım çirkindir," diyerek şakalaştım ama göğsümün içinde olanı, beni içten dışa doğru yakan ateşi gözden kaçırdı.

Kalbimi de...

Nasıl olur da kırık parçalar parçalanmaya devam edebilirdi?

Burnumu çektim.

İçini çekti. "Gitmeliyiz."

"Odaları son bir kez kontrol edeceğim," dedim.

Beni azarlamak için dudakları aralandı ama tartışmadı. Tartışmalardan bıkmıştı, ben de öyle. İki taraf da gerçekten dinlemeyince sözcüklerin tüketici olduğu bir nokta geliyordu. "Seninle bankada buluşuruz, olur mu?"

Dış kapının kapanmasını dinledim, sonra evin içinde yavaşça gezindim. Parmaklarımı her yüzeyde, her kapı pervazında, her duvarda hafif bir şekilde gezdirdim. Son boş alana ulaştığımda içeri girdim ve dört duvara gözlerimi dikip baktım. Birçok planımın olduğu duvarlara, geleceğimin ait olduğunu düşündüğüm duvarlara.

"Buraya şifonyerleri ve bez değiştirme masasını koyarız, beşik de burada olacak! İleride yatağa dönüşen beşiklerden

alabiliriz ve üstüne de şu büyük, siyah küplerle bebeğin adını yazmak istiyorum, bir çeşit de alıntı ve...” Heyecandan soluksuz kaldım ve Finn bana doğru gelip kollarını vücuduma dolayıp beni kendine doğru çekti.

Başını öne arkaya sallarken gülümseyip durdu. “Çocuk odası planları yapmadan önce gerçekten hamile kalmanı beklememiz gerekmiyor mu sence?”

“Evet,” derken altdudağımı ısırdım. “Ama son iki günde yaptığım on hamilelik testi pozitif çıktıktan sonra, bence doğru yolda gidiyoruz.”

Finn’in gözleri hiç görmediğim kadar hızlı şekilde parladı. Mavi gözlerinin her zaman nefes kesecek kadar mavi olmasını seviyordum. Geçen onca zamandan sonra bile o gözler hâlâ midemde kelebekler uçuşturuyordu.

“Sen...?” diye başladı.

Başımla onayladım.

“Demek istediğin, biz...?”

Başımla onayladım.

“Yani bizim çocuğumuz...?”

Başımla onayladım.

Gözleri doldu, beni kaldırıp havada döndürdü ve yüzümün her yanına öpücükler kondurdu. Beni yere geri bıraktığında bana öyle bir baktı ki, tek kelime etmese bile sevgisini hissedebildim.

“Bir bebeğimiz olacak,” diye fısıldadı. Dudaklarını yumuşak bir şekilde benimkilere bastırdı.

“Evet.” Dudaklarımı onunkilere sürttüm ve nefesini verdiğinde derin bir nefes aldım. “Bir bebeğimiz olacak.”

Lambayı kapattığımda oda karardı ve anılar hâlâ havada süzülürken oradan uzaklaştım.

O hatıraların her zaman sevgiyle hatırlayacağım şeyler olduğunu düşünmüştüm ama günler ve yıllar geçtikçe o güzel hatıralar acılarım olmuştu.

Bütün ışıkları kapattıktan sonra evde kalan son bavulu aldım, üzerinde pembe çiçekler olan siyah bir bavuldu. Finn'le birlikte balayımızdan dönerken çok fazla hediyelik eşya getirdiğimiz zamandandı.

Bavulu her zaman evim olacağını düşündüğüm yerden uzağa doğru çektim ve artık benim olmayan bir gelecek fikrinin yasını tuttum.

2.

Grace

Bankadaki evrakları imzalamak ve anahtarlarımızı bankacıya teslim etmek sadece birkaç dakika sürdü. Finn'in yanına oturdum ama yine de o kilometrelerce uzaktaymış gibi geldi. Ayrılmak için ayağa kalktığımızda o kendi arabasına yürüdü, ben kendi arabama.

"Finley," diye seslendim, adının ağzımdan neden çıktığından bile emin değildim. Tek kaşını kaldırarak bana baktı, konuşmamı bekliyordu. Dudaklarım aralandı, yine de çıkmasını istediğim kelimeler aklımda dans ettikleriyle kaldı. *Hadi öğle yemeği yiyip bir film izleyelim... sen beni tekrar sevene kadar.*

"Neyse, boş ver."

Ağır bir soluk verdi. "Ne oldu Grace?"

"Gerçekten, bir şey yok." Elimi kolumda gezdirdim.

"İşte yine başlıyoruz," diye homurdandı ve göğsüm sıkıştı.

"Bu da ne anlama geliyor?"

"Her zaman yaptığın şeyi yapıyorsun."

"Hangi şeyi?"

"Hislerini açıklamaya başladığın ve sonra geri adım atıp boş ver dediğin şeyi. Bunun iletişim kurmayı imkânsız hale getirdiğinin farkında mısın?"

"Üzgünüm," diye fısıldadım.

"Tabii üzgünsündür," diye cevap verdi. "Bak, gitmem gerekiyor. Chester'a vardığımızda ailelerimize ayrıldığımızı söyleyebiliriz. Muhtemelen ayrı ayrı yapsak daha iyi olur. Bu tür şeylerle kendi başımıza yüzleşmemiz gerekecek, o yüzden alışsak iyi olur, tamam mı?"

Güçlü kal. Ağlama.

"Tamam."

Yazı Chester'da geçirmek için yola çıkıyordum, Atlanta'daki dairem taşınmak için ağustos ayına kadar hazır olmayacaktı. Bir yandan tekrar Chester'a dönüyor olmak beni korkutuyordu çünkü insanların Finn'le artık beraber olmadığımızı fark etmesi çok sürmeyecekti. Diğer yandan, Finn'le aynı yerde olacağım için gizliden gizliye heyecanlıydım. Âşık olduğumuz yerin kaldırımlarında. Belki bu bağlantı bana eskiden baktığı gibi bakmasını sağlardı. Kocamın bana tekrar âşık olmasını sağlamak için önümde bir yaz mevsimi vardı.

Arabama girdim ve anahtarı çevirdiğimde motor tekledi. *Ah hayır*. Tekrar çevirdim ve bir gıcırtı sesi çıkardı. Finn bana doğru tek kaşını kaldırdı ama bakışını görmezden gelmeye çalıştım. Arabam antikaydı, üniversite için ayrılırken aldığım minik, pembe bir Buick'ti. Hayatımda bu arabadan daha uzun süre var olan tek şey Finn'di ve artık Finn de yoluna gittiği için bana ait olan en eski şey Rosie'ydi.

O öğlene doğru teklemeye başlamıştı.

"Motora bakmamı ister misin?" diye sordu Finn. Ama ona bakmadım. Bakamazdım, bana bağırdıktan ve sırf ben olduğum için bana kendimi berbat hissettirdikten sonra yapamazdım.

"Hayır, ben iyiyim," dedim ona.

"O şey Chester'a kadar gidebilecek mi? Kiralık araba alıp o hurdayı atmalıydın."

"O iyi," dedim. Anahtarı çevirdim ve o kötü sesi bir kez daha duydum.

"Gracelyn," diye başladı ve sinirlerim artık paniğin sınırına geldi.

"Git, Finn. Burada olmak istemediğini gayet açık bir şekilde gösterdin, tamam mı? O yüzden, sadece git." *Tabii kalsan başkaydı...*

Kaşlarını çattı ve biraz daha dik durdu. "Tamam, sanırım gideceğim."

"Evet. Gitmelisin." *Tabii kalsan başka...*

Acınasıydım.

Dudakları aşağı doğru kıvrıldı. "Hoşça kal." Beni orada geçmişimizle birlikte bırakıyor, benim hâlihazırda yeniden yazmaya çalıştığım hikâyemizin bu bölümüne kapıyı kapatıyordu.

Göğsüm sıkıştı ve arkasından seslendim. "Finley," diye bağırıp bana dönmesini sağladım.

"Efendim?"

Parmaklarım direksiyonu sımsıkı kavradı. Zihnimdeki kavga çıkaracak sözler ağzımdan kaçıvermek istedi. Dudaklarımın buranın savaş alanı olmasını istedi ama yapamadım.

Yaşadığımız onca şeyden sonra kocama benimle kalması için yalvaramadım. "Bu nasıl oldu? Nerede hata yaptık?"

"Bilmiyorum." Yüzünü buruşturdu. "Belki de bazı şeylerin sonsuza kadar devam etmemesi gerekiyordur."

Fakat ya bizim devam etmemiz gerekiyorsa ve teknemizi kıyıya doğru çekmeye çalışmak yerine bile isteye sürüklenip gitmesine izin veriyorsak?

Gözlerim yaşlarla doldu ve onları görmesinden nefret ettim ama aynı zamanda acıma şahit olmasını, beni nasıl incittiğini görmesini istiyordum. Azap çektiğimi görmesine ihtiyacım vardı ve onun artık beni teselli edebilecek adam olmadığını kendime hatırlatmam gerekiyordu.

Ensesini ovaladı. "Grace?"

"Efendim?"

"Seni seviyorum."

Başımı yavaşça salladım. "Biliyorum."

Ona inanıyordum da. Kocamın sevgisine inandığım için Judy aptal olduğumu söylerdi ama aşk hakkında küçük kız kardeşimin hiç öğrenmediği birkaç şey biliyordum. Aşk, düz bir çizgi halinde olmayan karmaşık bir duyguydu. Dalgalar halinde ve yukarı aşağı döngülerle işlerdi. Kalp kırıklığı ve ihanetin ortasındayken bile bir şekilde var olabilen acayip bir histi.

Finn beni seviyordu ve ben de çarpık, acı veren bir şekilde onu seviyordum. Çeşmeyi kapatır gibi, bunu durdurmanın bir yolunun olmasını ve kalbimin hissetmesini engellemeyi dilerdim.

Fakat yine de hissediyordu işte.

Hâlâ yakıyordu.

Arabasının karanlık bagajında birbiriyle uyumsuz, yıpranmış ve yırtık pırtık beş bavul vardı, her birinde benden bir parça bulunuyordu.

Hepsinin uzaklaşıp gitmesini izledim.

Park alanında otururken tek dileğim ve duam arabamın çalışmasıydı ama şükürler olsun ki ailem bana hayatımdaki tek ihtiyacımın bu olduğunu öğretmişti. Ne olursa olsun içinde bir hardal tohumu kadar inanç olması gerekiyordu, işler yoluna girerdi.

Motoru çalıştırmayı denemeyi sürdürdüm ve sonra bir saniyeliğine durdum.

Sevgili Tanrım, ben Gracelyn Mae...

Beş denemenin ardından Rosie en sonunda çalıştığında gözlerimi yumdum ve uzaklaşmadan önce bir nefes aldım. "Teşekkür ederim," dedim yumuşak bir sesle.

Kendimi yalnız hissettiğimde bile inanmak için benden daha büyük bir şeyin olduğunu bilmek güzeldi.

Chester'a olan yolculuğuma başlarken kendi kendime, "Umarım bu doğru karardır," diye homurdandım. Memleketimizde herkes Finn'le hâlâ birbirimize âşık olduğumuza, mutlu mesut yaşadığımıza inanıyordu.

Finn tek bir kişiye bile anlatmamıştı, ben de öyle. Belki de büyüdüğümüz kasabadaki insanların nasıl tipler olduğunu bildiğimiz içindi. Belki de onların yargılamalarına, düşüncelerine ve fikirlerine hazır olmadığımız için kimseye anlatmamıştık.

Tabii *tavsiyelerine* de.

Chester, Atlanta'dan beş saat kadar uzaklıkta, Georgia'da bulunan ufak bir kasabaydı ve ufak bir kasaba derken, herkesin birbirinin göbek adını ve ilk öpüşmelerini bildiği yer demek istiyordum. En azından peri masalı gibi olan halini biliyorlardı, gerçeğini değil.

Chester gibi bir yerde, herkes yarım gerçeklerle yaşardı. İnsanların hikâyenin sadece onları düzgün bir hanımefendi veya beyefendi gibi gösterecek kısmını anlattıkları türden bir yerdi, anlıyorsunuzdur.

Finn hastanede işe girdiği için benim de kasabaya döneceğimi herkes biliyordu ama bilmedikleri şey, geri döndüğümde başımı onunkinin yanına koymayacağımdı.

Nerede kalacağımı planlamamıştım; aptalca bir parçam Finn'in geri geleceğini ve bir şekilde yeniden âşık olacağımızı düşünmüştü. O şekilde olmamış olsa da gece başımı koyacağım bir yer bulma konusunda endişem yoktu. Ailem daima benim yanımda olurdu.

Chester'da bütün kasabanın en önemli yapısı Zion Kilisesi'ydi ve kasabanın tam merkezinde bulunuyordu. Kilise kasabanın kalbiydi ve babam Samuel Harris orayı idare ediyordu. Tıpkı ondan önce idare eden büyükbabam James ve ondan da önceki büyük büyükbabam Joseph gibi. Babam asla dile getirmemişti ama kendisinden sonra kilisenin başına geçecek bir oğlu olmadığı için hayal kırıklığına uğradığından emindim.

Bana sormuştu ve onu saygılı bir şekilde geri çevirmiştim. Finn, Tennessee'deki tıp fakültesine girmişti ve ben de iyi bir eş olduğum için gittiği yere peşinden gitmiştim. Eğitim hayatı boyunca onu farklı şekillerde takip ettim ve At-

lanta'nın son durak olduğunu düşündüm. Bana Chester'daki bir pozisyon için başvurduğunu söylediğinde şaşırdığımı kabul etmek zorunda kalmıştım.

Eskiden küçük kasaba hayatına geri dönmeyi asla istemediğini, hep onu boğduğunu söylerdi.

Babam kilise idaresini almak istemememe saygı duydu ve benimle gurur duydu. Annem de kocamın yanında kalmama saygı gösterdi. En sevdiği şarkının Tammy Wynette'ten "Stand by Your Man*" olmasının bir sebebi vardı.

Kilise aile geçmişimin ayrılmaz bir parçasıydı ve bütün Chester kasabası vaazlar, dua grupları, İncil dersleri ve düzenlenen kermesler için her hafta birden fazla kez o binada toplanırdı. Pazar sabahları kiliseye gitmek, cuma günleri oynanan futbol ve cumartesi günleri içilen viskiler kadar yaygındı.

Amerika Birleşik Devleri'nin bu küçük kasabasında, ailem bir nevi kraliyet ailesi gibiydi. Eğer kiliseyi biliyorsanız ailemizi tanıyordunuz ve eğer ailemizi tanıyorsanız servetimizi de bilirdiniz.

Babam paranın önemli olmadığını ve asıl amacının topluma ve Tanrı'ya hizmet etmek olduğunu iddia ederdi ama annemin tabanı kırmızı ayakkabıları ve gösterişli mücevherleri ondan farklı bir hikâye anlatıyordu.

Küçük kasabanın asili olmaktan keyif alıyordu. Kendisi papazın karısı Kraliçe Loretta Harris'ti ve rolünü fazlasıyla ciddiye alıyordu.

Chester'a yaklaştıkça midemdeki düğüm daha da sıkılaştı.

---

* (İng.) Erkeğinin yanında kal. (ç.n.)

Hayatımı toplamamın ve Finn'le taşınmamın üzerinden yıllar geçmişti, onsuz eve dönme düşüncesi ödümü patlatıyordu. Son zamanlarda özgüvensizliklerimin bu kadar gürültülü olmasından nefret ediyordum, kasabanın beni yargılayacak olmasını bu kadar umursamaktan nefret ediyordum.

İnsanlar ne düşünecekti?

Ne diyeceklerdi?

Hepsinden de kötüsü, annem nasıl tepki verecekti?

3.

Jackson

"Beş yüz bugün, beş yüz önümüzdeki hafta," dedim kuru kuru. Kadın takma kirpiklerini bana doğru kırpıştırıp duruyordu. Göğsünü benden tarafa doğru çıkarmaya çalıştı ama gerek yoktu. O bluzun altında ne olduğunu zaten görmüştüm ve çıkarabileceği fazla bir şey de yoktu.

"Fakat..." Konuşmaya başladı ama onu dinlemeyi bıraktım. Söyleyebileceği hiçbir şey ilgimi çekmezdi. Amerika'daki küçük kasabalarla ilgili hiçbir şey ilgimi çekmiyordu.

Chester, Georgia ile ilgili her şey başıma belaydı ve bir şekilde buraya sıkışıp kalmış olmaktan nefret ediyordum.

Küçük kasabanın dedikodularından, buradaki küçük beyinli halkına kadar her şey çok sinir bozucuydu. İnsanlar modası geçmiş, kurgusal ve klişe küçük kasaba filmlerinden çıkmış gibi davranıyorlardı. Gerçi o klişelerin bir nevi gerçeğe dayanıyor olması gerekirdi. Belki de Chester'ı inceleyerek o boktan filmleri yapıyorlardı. Öyle ya da böyle, bu yerden nefret ediyordum.

Kimse Chester'daki insanlara kendi ufak bölgelerinde kalıp dışarıdaki gerçek dünyanın hakikatlerinden bihaber diyemezdi çünkü gerçek dünyadan bihaber falan değillerdi. Kasabanın dışında neler olup bittiğini biliyorlardı.

Ulusun şu andaki durumunun felaket olduğunu biliyorlardı. Ulusumuzu etkisi altına alan fakirliği, uyuşturucu kaçakçılığı hikâyelerini anlıyorlardı. Orman yangınlarının, okul saldırılarının, başkente yapılan yürüyüşlerin ve temiz içme suyu için yapılan seferberliklerin farkındaydılar. Geçmiş ve günümüzdeki başkanımızın kim olduğunu biliyorlardı. Evet; Chester, Georgia'daki insanlar gerçek dünyanın işleyişiyle ilgili her şeyi biliyorlar, yine de sadece Louise Honey'nin neden perşembe günü İncil çalışmasına gelmediği ve Justine Homemaker'in neden cuma günkü kilise kermesine kapkek yapamayacak kadar yorgun olduğunu konuşmayı tercih ediyorlardı.

Önemsiz konularda dedikodu yapmaya bayılıyorlardı, burada yaşamaktan nefret etmemin birçok sebebinden biri buydu.

Kasabaya karşı nefretimin karşılıklı olduğunu bilmek güzeldi. Chester'ın kasaba halkı benim onlardan nefret ettiğim kadar benden nefret ediyorlardı. Hatta belki daha bile fazlaydı.

İnsanların hakkımda fısıldadığını duymuştum ama onları umursamadım. Bana şeytanın dölü dediler, küçükken bu canımı sıkmıştı ama yaşım büyüdükçe bunun kulağa gelişinden daha çok hoşlanmaya başladım. İnsanlar yaklaşık on beş yıl boyunca babama ve bana karşı gereksiz bir korku beslemişti. Bize canavar dediler ve bir süre sonra biz de o role büründük.

Chester'ın kara koyunlarıydık ve buna biraz olsun bile aldırmıyordum. O insanların benden nefret edip etmemesi umurumda bile değildi. Uykularımı kaçırmıyordu.

Dikkatleri üzerime çekmedim ve amcamla birlikte babamın araba tamirhanesini işlettim. İşin en kötü yanı, kasabadaki insanlarla uğraşıyor olmaktı. Tabii ki başka bir tamirhane bulmak için Chester'ın dışına çıkabilirlerdi ama ne yazık ki işlerini halletmek için dış dünyaya çıkmak, babamla ve benimle uğraşmaktan çok daha korkutucuydu.

O yüzden şu anda bulunduğum durum çok sinir bozucuydu: Sersemlerle uğraşmak zorundaydım.

Pembe elbisesi ve topuklu ayakkabılarıyla önümde duran, takma tırnaklarını masama vurup duran Louise Honey'ye, "Günün sonunda bana beş yüz dolar borçlu olacağını söylüyorum. Visa, Mastercard, çek veya nakit kabul ederim," dedim.

Soğukluğum yüzünden kafası karışmış bir halde, "Geçen perşembe bir anlaşmaya vardığımızı sanıyordum," dedi. "Konuşmak için uğradığımda…"

Konuşmaktan kastı düzüştüğümüzdü ve bütün gece de sürmüştü.

O yüzden İncil çalışmasını kaçırmıştı; çünkü o sırada ufak memeleri suratımın önünde zıplıyordu.

Bu kasabanın kadınlarının gece çöktüğünde adımı haykırıp güneş parladığında benden nefret etmekle hiçbir sorunu yoktu. Ben onların sahte gerçekliklerindeki gizli kaçamaklarıydım. Uslu güneyli ruhları için bir meydan okumaydım.

"Anlaşmamız sen sikimi emdikten önce mi, yoksa sonra mı yapıldı?" diye sordum kuru kuru.

Bir fısıltıyla, "Tam o sırada," derken yanakları kızarıyor-

Chester'ın kara koyunlarıydık ve buna biraz olsun bile aldırmıyordum. O insanların benden nefret edip etmemesi umurumda bile değildi. Uykularımı kaçırmıyordu.

Dikkatleri üzerime çekmedim ve amcamla birlikte babamın araba tamirhanesini işlettim. İşin en kötü yanı, kasabadaki insanlarla uğraşıyor olmaktı. Tabii ki başka bir tamirhane bulmak için Chester'ın dışına çıkabilirlerdi ama ne yazık ki işlerini halletmek için dış dünyaya çıkmak, babamla ve benimle uğraşmaktan çok daha korkutucuydu.

O yüzden şu anda bulunduğum durum çok sinir bozucuydu: Sersemlerle uğraşmak zorundaydım.

Pembe elbisesi ve topuklu ayakkabılarıyla önümde duran, takma tırnaklarını masama vurup duran Louise Honey'ye, "Günün sonunda bana beş yüz dolar borçlu olacağını söylüyorum. Visa, Mastercard, çek veya nakit kabul ederim," dedim.

Soğukluğum yüzünden kafası karışmış bir halde, "Geçen perşembe bir anlaşmaya vardığımızı sanıyordum," dedi. "Konuşmak için uğradığımda..."

Konuşmaktan kastı düzüştüğümüzdü ve bütün gece de sürmüştü.

O yüzden İncil çalışmasını kaçırmıştı; çünkü o sırada ufak memeleri suratımın önünde zıplıyordu.

Bu kasabanın kadınlarının gece çöktüğünde adımı haykırıp güneş parladığında benden nefret etmekle hiçbir sorunu yoktu. Ben onların sahte gerçekliklerindeki gizli kaçamaklarıydım. Uslu güneyli ruhları için bir meydan okumaydım.

"Anlaşmamız sen sikimi emdikten önce mi, yoksa sonra mı yapıldı?" diye sordum kuru kuru.

Bir fısıltıyla, "Tam o sırada," derken yanakları kızarıyor-

du. Utangaç biri gibi davranıyordu, sanırım ücreti azaltmak için yaptığı rolün bir parçasıydı çünkü onu bağlayıp kıçını tokatlamamı isterken bu kadar mahcup değildi.

"Dudakların sikimin etrafındayken yapılan anlaşmaların geçerliliği yok," diye belirttim. "Parayı masama bırak. Yarısı bugün, yarısı önümüzdeki hafta, tamam mı? Yoksa sevgilini arayıp o öder mi diye bakabilirim."

"Bunu yapmazsın!" diye haykırdı. Sessiz kaldım, dimdik durdu ve hızlıca çek defterini çıkardı. "Sen bir canavarsın Jackson Emery!"

Bunu her duyduğumda kenara bir dolar atmış olsaydım...

"Vaktiniz için teşekkürler. Mike'ın Oto Tamirhanesi'nde müessesemize olan sadakatiniz bizim için değerlidir. Güzel bir gün geçir tatlım. Şimdi, lütfen tamirhanemden defolup gidebilir misin Louise?"

"Adım Justine, seni pislik!"

Ah. Justine...

İsimler umursadığım bir şey değildi. İşleri kişiselleştiriyordu ve ben işleri kişiselleştirmezdim.

"Çeke yazdığın isim doğru olduğu sürece sıkıntı yok," diye cevap verdim.

"Korkunç, korkunç bir adamsın ve yalnız öleceksin!" diye bağırıp tamirhaneden bir hışımla çıktı.

"Lafın elinde patladı," diye mırıldandım kendi kendime. "Çoğu insan yalnız ölür."

O gittikten sonra üzerinde çalıştığım arabaya geri döndüm, Tucker da tamirhanenin sağ köşesindeki yatağında kestiriyordu. Siyah labradorumun iyi olduğu bir şey varsa, o da köpek yatağında kestirmekti.

On beş yaşında, yaşlı bir herifti ama ikimizin arasında huysuz olan taraf bendim. Tucker her zaman yaptığı gibi işleri oluruna bırakıyordu. Benim karanlığa gömüldüğüm zamanlarda o hep etraftaki mutlu bir parıltıydı.

Benim vefalı dostumdu.

Arabanın üstünde çalışmaya devam ederken babam içeri girdi, içeri girdi derken doğru düzgün ayakta bile duramadığını kastediyordum. Onu en son önceki gün market alışverişini bıraktığımda görmüştüm. Evi darmadağınıktı ama bu beni şaşırtmadı. Evi her zaman dağınıktı çünkü temizlemeye zahmet etmiyordu.

Durmaksızın kan oturmuş halde olan gözleri ve sıska vücudu haricinde her yönden bana benziyordu. Kır düşmüş sakalını kaşıdı ve homurdandı. "Anahtarlarım nerede?"

Dört gece önce araba anahtarlarını almıştım, olmadığını fark etmesi deliceydi.

"Kasabadaki her yere yürüyerek gidebilirsin baba. Arabana ihtiyacın yok."

Kollarını gererek, "Bana neye ihtiyacım olduğunu söyleme," diye mırıldandı. Kirli bir tişört ve yıpranmış, harap halde bir kot pantolon giymişti. Arada sırada ona yeni şeyler alıyor olsam da normal giyinişi böyleydi.

"Ne lazım? Senin için alabilirim," dedim. Direksiyona geçmesine gerek olmadığını biliyordum. Ehliyeti uzun zaman önce iptal edilmiş olsa da hâlâ arabayla dolaşmaya çalışıyordu.

Bağımsızlık Günü'nde lanet geçit töreninin içine sıçtığından bu yana kasaba halkı onu tekrar içeri attırmak için bir sebep arıyordu ve ben bununla uğraşmak istemiyordum.

"Biraz yemek alacağım."

"Buzdolabını yeni doldurdum. Durumun iyi olmalıydı."

"O bokları istemiyorum. Pizza istiyorum."

Saatime göz atıp boğazımı temizledim. "Ben de gidip pizza alacaktım. Sana da bir tane alırım."

Biraz daha homurdandıktan sonra evine geri dönmek için arkasına döndü. "Biraz da bira."

İşe bak ki her seferinde birayı unutuveriyordum.

"Tuck, yürüyüşe çıkmak ister misin?" diye sordum köpeğime. Bana bakmak için başını kaldırdı, kuyruğunu salladı ama sonra kendini pat diye yere bırakıp uyumaya geri döndü.

Bu bariz bir hayırdı.

Kasaba merkezine gitmek hep biraz stresliydi. Babam ve ben Chester gibi bir yere ait değildik ama yine de, işte buradaydık. Yıllar içinde babam herkesin bizden nefret etmesi konusunda iyi bir iş çıkarmıştı. Kasaba sarhoşu, pisliği ve AC -asıl canavar- dedikleri kişiydi. Yirmi dördümdeydim ve içimde ortalama bir adamın barındırdığından daha fazla nefret vardı. İnsanlardan nefret etme konusunda öğrendiğim her şeyi babamdan öğrenmiştim.

Kimse beni tanımaya çalışmıyordu çünkü babamın namını gayet iyi biliyorlardı. O sebepten kendimi onlara ve yargılarına asla açmamıştım.

Ayrıca ben kendi başıma bir canavardım ve bunu fark etmeleri fazla uzun sürmemişti.

Babama çekmiştim.

Pizzacıya yaklaştıkça etrafımdaki insanların fısıltılarını duydum. Ne zaman yaklaşsam uzaklaştıklarını fark ediyordum. Eskiden uyuşturucu kullandığım için bana keş diyor-

lardı. Babam ayyaş olduğu için bana da ayyaş diyorlardı. Bana süprüntü diyorlardı çünkü bulabildikleri tek akıllıca hitap şekli buydu.

Bunların hiçbiri canımı sıkmıyordu çünkü ne düşündüklerini sallamıyordum bile.

Küçük beyinli küçük kasaba insanları.

Yaşım daha küçükken babamla ve benimle ilgili saçma sapan konuşan kişilerle çok fazla kavgaya karışmıştım ama en sonunda zamanıma da yumruklarıma da değmediklerini öğrendim.

Her kavgaya karıştığımda onlar keyfini çıkardı. Yumruğumu pisliğin tekinin suratına indirdiğimde bunu uydurma yalanlarını haklı çıkarmak için kullandılar. *"Gördün mü? O vahşi. Serseriden başka bir şey değil."*

Üzerimde böyle bir güçlerinin olmasını istemedim; o yüzden sessizleştim, bu onları daha da fazla korkutmuşa benziyordu.

Fısıldadıklarında sessiz kaldım.

Bana tükürdüklerinde yürümeye devam ettim, gerçi eğer kendimi vahşi hissediyorsam bazen onlara hırlardım. Bu, ödlerini boklarına karıştırdı. Bazılarının benim bir kurt adam veya öyle bir şey olduğumu düşündüklerinden emindim.

Aptallar.

"Aynı babası gibi, işe yaramaz süprüntü," diye homurdandı biri.

"Deli Mike kendi kusmuğunda boğulup ölseydi şaşırmazdım," diye belirtti başka bir müşteri, sesi kısıktı ama yorumunu kaçıracağım kadar kısık da değildi.

Adımlarım yavaşladı ve derin bir nefes aldım.

Bana en sert çarpan şey o sözler oldu çünkü buna ben de şaşırmazdım.

Babamın ölmesi hakkında konuşmalarını dinledim ve geçmişten görüntüler zihnimden geçti. Gözlerimi yumup derin bir nefes aldım. Kullanmak istedim. Şu anda boku yemiş zihnimi düzeltecek bir şeye ihtiyacım vardı. Sadece birazcık, büyük bir şey de değil... sadece ufacık bir şey...

Kalbim göğüs kafesime çarptı; beni içeriden dövüyor, uyuşmak için ağlıyor, özlediği rahatlık seviyesini geri getirmem için sızlanıyordu.

Başımı eğip bileğime baktım ve *Güçlü Anlar* yazan aptal, plastik bilekliklerden birini gördüm. Birkaç yıl önce rehabilitasyona girdiğimde bunu bana Dr. Thompson vermişti. Kırlaşan saçlarını ve gözlerime bakan nazik gözlerini neredeyse görebiliyordum, bana en kötü anlarımdan daha güçlü olduğumu hatırlatıyordu.

"Kendini kaybolmuş, korkmuş ve güçsüz hissettiğin zamanlar, dönüm noktan olacak anlar onlar. O karanlık anların altında gizlenen şey senin gücün. O güçsüz anları al ve onları güçlendir. Onları önemli hale getir Jackson. Onları anlamlı kıl."

Dr. Thompson, kendimi ne zaman güçsüz hissetsem ya da kullanma dürtüsü hissetsem bileğimdeki bilekliği çekip bıraktırmıştı.

Şu anda bileğim kıpkırmızıydı.

Öyle ki çekip durmayı sürdürdüm. Sonraki hareketimin tıpkı hissettiğim acı gibi gerçek olacağının bir hatırlatıcısıydı bu. Vereceğim bir sonraki karar gelecekteki diğer tercihlerimi kontrol edecekti.

Tercihim uyuşturucudan yana olamazdı.

Artık duygularıma gem vurmak için onları kullanmıyordum.

İçimi boş hissettirsin diye onları kullanmıyordum.

Yıllardır temizdim ve bunu değiştirmek istemiyordum. Özellikle de Chester'daki insanlar yüzünden.

Etrafımdaki insanları görmezden gelmek için elimden geleni yaparak dışarıya göz attım, sonra bir arabanın kasabadaki tek trafik ışığından uçarak geçtiğini görünce durdum. Trafik ışığı diyordum ama sürekli yanıp sönen bir sarı ışıktı. Araba pervasızca gidiyordu ve yavaşlamak gibi bir planı olmadığını fark ettiğimde karnımda bir düğüm oluştu.

İnledim. Kendi kendime, "Çarpacaksın," diye homurdandıktan sonra ağır bir şekilde içimi çektim ve istikrarsız araca doğru koşmaya başladım. "Siktiğimin arabasını *çarpacaksın*!"

4.

Grace

Siktiğimin arabasını çarpacağım!

"Hayır, hayır, hayır!" diye homurdandım kendi kendime. Kontrol edilemeyen arabamı kontrol etmeye çalıştım. Chester'a girmeden saniyeler önce arabam takırdamaya başlamıştı ama beni tamamen ortada bırakmadan önce kız kardeşimin evine kadar güvenle varacağını düşünmüştüm. Mesele o değildi.

Frene basmaya çalıştım ama pedal dibine kadar indiği halde hiçbir şey olmadı.

"Hayır, hayır, hayır," diye yalvardım. Aracın sallanmaya başladığını hissediyordum.

Grate Street ve Michigan'ın bağlantı noktasındaki sarı ışıktan uçarak geçtim ve insanlar onlara çarpmayayım diye kaçışırken bağırdım. Birkaç defa kaldırıma çarpmıştım, arabayı biraz idare etmeye çalışıyordum ama hiçbir şey işe yaramıyordu. Derin bir nefes alıp küçük bir dua ettim ama şu anda Tanrı'yla aramdaki bağ biraz gecikmeliye benziyordu.

Doğruca kasaba merkezinin sonundaki tamirhaneye doğru yöneldiğimde kalbim panikle doldu.

Bu ironik olmaz mıydı? Oto tamirciye kazayla girmek.

Şarj olan telefonuma uzandım ancak o anda arabanın telefonu hiç şarj etmediğini ve telefonun tamamen kapandığını fark ettim. Hay şansıma.

"Ayağını frenden çek. Fren zaten şişmiş," dedi tok bir ses. Başımı çevirip sürücü camından dışarı baktım.

"Durmayacak!" derken sesim titrekti.

Yanımda koşuyor, firari araca ayak uyduruyordu. "Hadi ya Sherlock. Kapının kilidini aç ve yandaki koltuğa kay," diye emretti.

"Ama ayağımı frenden çekemem, ben-"

"Kıpırda!" diye emrettiğinde içim ürperdi.

Dediğini yaptım. Adam hareket halindeki aracın içine atladı, anahtarla birkaç numara yaptı ve arabayı durdurdu.

"Aman Tanrım," dedim, zorlukla nefes alıyordum. "Ne yaptın?"

"Lanet arabanın vitesini park kısmına getirdim ve kontağı kapattım. Beyin ameliyatı değil," dedi dilinde tiksintiyle. Şoför tarafının kapısını açtı ve aşağı indi. "Seni kaldırıma doğru iteceğim."

"Ama..." diye başladım, ne yapacağımdan emin değildim. "Yardıma ihtiyacın var mı?"

"Eğer olsaydı söylerdim," diye homurdandı. Kızdığı barizdi.

Peki *o zaman.*

Arabam hareket etmeye başlayınca arkama bakıp duruyor, iki tonluk aracı itişini izliyordum. Siyah, bisiklet yaka

tişörtü, siyah kot pantolonu ve siyah Chuck'larıyla biri en fazla ne kadar öyle görünebilirse o kadar somurtkan ve kasvetli görünüyordu. Bir beyzbol şapkası saçlarını gizliyor olsa da altından bukleleri kıvrılıyordu. Kaşlarını sert bir ifadeyle çatmıştı ve yüzü taş gibi soğuktu. Gülmenin ne anlama geldiğine dair hiçbir fikri olmadığından emindim. Bütün gücüyle iterek beni yolun kenarına doğru götürürken kol kaslarının bile kası vardı. Oraya vardığım anda dışarı atladım.

Kim olduğunu biliyordum gerçi -bütün kasaba biliyordu- ama hiç muhabbetimiz olmamıştı. O, Jackson Emery'ydi, Chester'in kötü çocuğu sanılan kişiydi. 2013 yazında parktaki yangını onun başlattığını söyleyen dedikodular çıkmıştı, tabii epeyce boşanmanın da sebebi olmuştu. Chester'daki kadınlardan payına düşenlerle yattığı biliniyordu; bu sır değildi.

Jackson Emery, sanki bu tam zamanlı işiymiş gibi belasını olduğu gibi etrafa gösterirdi.

"Bunun için teşekkür ederim. Bana yardım etmek zorunda değildin," diyerek gülümsedim.

Hiç göz teması falan kurmadı, sadece homurdandı. "Kendine yardım edecek gibi görünmüyordun. Belki de bu kadar boktan bir araba sürmemelisin. Ölüm tuzağı olduğu belli," diye cevap verdi kuru kuru.

Gülümseme yoktu.

Sırıtma yoktu.

Alaycı, eğlenceli bir tavır yoktu.

Sözleriyle bir nevi şoke olarak, "Affedersin?" diye sordum.

Yüz ifadesindeki hoşnutsuzluk aynı kaldı ve üstdudağı seğirdi. Şapkasını başından çıkarıp siyah tişörtüne dayayarak tuttu ve tek elini saçlarının arasından geçirdi. Sesinde tiksintinin kalıntılarıyla, "Öyle gerizekalı gibi araba sürerken birini öldürebilirdin," dedi.

Midemdeki düğümleri hissederek, "Arıza yapacağını bilmiyordum," dedim.

Soğuk bakışı en sonunda benimkilerle buluştuğunda tüylerim diken diken oldu. Gözleri çok yoğundu, öyle karaydı ki adeta boşluğa benziyorlardı. İlk baştaki bakışları,varlığım onun kafasını karıştırmış gibiydi. Hemen sonrasında, beni rüyanın içindeki bir rüyadan tanımış gibi, içlerindeki merak uyanmıştı. Jackson Emery'nin yüz ifadelerini deşifre etmenin vakti olmadığını biliyordum ama dürüstçe söylüyorum, kendime mani olamadım. Hayatım boyunca birçok kişiyle karşılaşmıştım ancak bu kadar rahatsız edici biçimde kasvetli birini hiç görmemiştim. Kafası karışmış bakışı beni sersemletti. Merakı uyanmış haliyse kaygılı hissettiriyordu.

"Sen şu Harris'lerden biri misin?" diye sordu. Yıllardır bir Braun olduktan sonra yeniden Harris olarak seslenilmesi tuhaftı.

Bu arada soyadımı tıpkı Ebola virüsüyle kaplıymış gibi söylemişti. Ailemin en büyük hayranı olmadığı belliydi, o yüzden nasıl cevap vereceğimden emin olamadım.

"Evet."

Yüzünü buruşturdu. "Chester'ın asillerinden biriyle uğraştığımı bilmiyordum. O zaman sanırım aptallığın beni şaşırtmamalı."

"Bu pek de hoş değil," dedim sakince.

"Şey, evet. Ben de çok iyi bir adam değilim."

"Ben de seni tanıyorum," dedim başımı ona doğru sallayarak. "Mike Emery'nin çocuğusun, Jackson."

Benden en az beş yaş küçük olmalıydı ama alnındaki kırışıklıklar ve kirli sakalıyla daha büyük görünüyordu.

"Güven bana hayatım, sırf adımı biliyor olman beni tanıdığın anlamına gelmez." Elini burnunun altına sürdü. "Benim hakkımda hiçbir şey bilmiyorsun."

Daha önce kimse bana bu kadar alçaltıcı tonla hayatım dememişti.

"Sen de benim hakkımda hiçbir şey bilmiyorsun ama görünüşe göre ailem hakkında kendi hükümlerin var gibi."

"İyi de bir sebebim var."

"Peki o sebep ne?"

Gözlerini kırptı ve bir kez daha o soğuk, soyutlanmış bakışları geri döndü. Dudaklarını yeniden aralamadan önce şapkasını taktı. "Araban beş para etmez. Bugün gerçekten birini yaralayabilirdin."

"Bilmiyordum."

"Bu kadar kötü durumdaki bir arabanın sana hiçbir belirti vermemiş olmasına imkân yok."

Şey... o konuda haksız değildi.

Konuştuğunda sesinde kızgınlık vardı. "Arabanın beş para etmez olduğunu biliyordun. Bir tercihte bulundun ve aptalcaydı," diye cevap verdi. "Gerçi endişelenmene gerek yok, eminim babacığın sana en kısa zamanda yenisini alacaktır."

Şu adamdaki *hadsizliğe* de bak. Kesinlikle onun hakkında duyduğum hikâyelerin söylediği gibiydi.

Biraz kızgınlıkla, "Bu arabayı kendim aldım," dedim. Hayatımda kendi başıma satın aldığım ilk büyük şeydi ve benimle birlikte iyi kötü günler geçirmişti. Benim pembe Rosie'm. Kendi başıma yaptığımı iddia edebileceğim birkaç şeyden biriydi, gerçi öğretmenlik diplomam da vardı ama onda bile ailem ödememe yardım etmişti. Jackson'ın bu arabanın benim için değerini, kendi başıma bir şey yapmanın ne anlama geldiğini bilmesine imkân yoktu. O yüzden beni yargıladığı için canı cehennemeydi. "Ailemin parasının olması benim de param olduğu anlamına gelmiyor."

"Bu tam da zengin veletlerinin kendilerini bir şekilde insan gibi hissetmek için söyledikleri türden saçmalık."

Ellerimi kalçalarıma dayayıp, "Her zaman puştun teki misin?" diye sordum.

"Vay vay, İncil kızı sövermiş de. Tövbe etsen iyi olur," diye bağırırken arabanın kaputunu açtı.

"Ne yapıyorsun?" diye sordum ama içini kurcalarken beni görmezden geldi.

"Ne yapıyor gibi görünüyorum? Bozulmasına sebep olduğun boku düzeltmeye çalışıyorum." Motordan duman çıktı, o bir şeyleri çekip iterken ben de her hareketini inceledim.

"Dikkatli ol. Daha kötü hale gelmesini-"

Başını yana eğip tek kaşını kaldırdı. "Güven bana, bundan daha kötü bir hale getiremezsin. Sorunu buldum."

"Neymiş?"

"Arabanın beş para etmemesi."

Sıcak bir soluk verdim. "Bu teknik bir terim mi?"

"Öyle bir şey." Doğruldu ve yağla kaplı ellerini kotuna sildi. "Fikrimi ister misin?"

"Aptalca bir fikir mi?"

"Evet, öyle."

"Söyle bakalım."

"Bir daha o arabaya asla adım atma. Yüzde doksan beş ihtimalle patlayacaktır. Çekicim gelip arabayı tamirhaneye götürecek." Telefonunu çıkarıp bir mesaj yollamaya koyuldu. Başını kaldırıp bana baktığında gözleri daha da hüzün verici bir hal aldı. "Tanrım, öyle demek istemedim..." Duraksadı ve parmaklarını şakağına sürüp siyah yağ izleri bulaştırdı. "Hadi ama. Tanrı aşkına, yapma şunu," diye inleyerek beni gösterdi.

"Neyi yapmayayım?"

"Ağlamayı."

"Ağlamıyorum."

Tek kaşını havaya kaldırdı ve bana sanki deliymişim gibi baktı.

Yanaklarıma hafifçe dokundum ve ıslaklığı hissettim.

Lanet olsun.

Ağlıyordum.

Sonraki nefesimi alırken tıkandım ve hıçkırmaya başladım, elimle ağzımı kapatıyordum.

"Bunu şimdi yapmasan...? Sinir krizi geçirmesen olur mu?" Bunu daha ziyade bir talep gibi sordu.

"B-ben d-d-deniyorum," diye mırıldandım. Kendimi kontrol edemiyordum. Bundan nefret ettim. Duygularım ve hislerim üzerinde kontrolümün olmamasından nefret ettim. Son zamanlarda en ufak bir şey bile beni hüzün girdabına sokabiliyordu ve bundan tiksiniyordum. Arabamı kaybetmek -sadece ve sadece bana ait olan tek şeyi kaybetmek- kalbimi kırıyordu.

Yine iç geçirdi. "Gerçekten kendini toplamalısın."

"Bana ne yapacağımı söyleme," dedim hıçkırıklarla. O burada olduğu ve ben de ağlamayı bırakamadığım için sinirlerim bozuldu.

"Dağılmış görünüyorsun."

"Dağılmış falan değilim!" diye bağırdım. Sadece dağılmaya bir eğilimim vardı…

Yüzünü buruşturdu, bunun sıklıkla yaptığı bir şey olduğunu varsaydım. "Kesinlikle öyle görünüyorsun ama."

"Gidebilir misin? Lütfen?"

"Alex arabayı çekmeye gelene kadar gidemem. İkramımız olsun."

"Ne?"

"Yani bir şey ödemek zorunda olmadığın anlamına geliyor."

"'İkramımız olsun' ne demek biliyorum."

"O zaman sormamalıydın."

O ve arabama yardım etme teklifi zoruma gitmişti. Nasıl bana karşı bu kadar kaba olup sonra da bana yardımcı olmaya çalışabilirdi? Gerçek dünyada işler öyle yürümezdi. Hayat, Sour Patch Kids *reklamı değildi, önce ekşi sonra da şok edecek kadar tatlı olamazdın. "Yardımını istemiyorum."

"Bir dakika öncesine kadar ihtiyacın vardı."

"Bana yardım etmeni istemedim."

"Reddetmedin de."

Derin bir nefes aldım. *Bu herifin derdi ne?* Sanki benimle tartışmaktan keyif alıyordu. "Pekâlâ, şimdi de reddediyorum."

"Çok geç. Çoktan yola çıktı," dedi. Başıyla bize doğru gelen çekici kamyonetini işaret etti.

---

* Önce ekşi, sonra tatlı bir tat veren yumuşak şeker markası. (ç.n.)

"İstemiyorum!"

"İyi. Kenara çektiğinde ona bunu söyle ve vaktini boşa harcadığını fark ettir." Gözlerini devirip omzunu silkti. "Karar senin rakun gözlü."

"Bunun ne anlama geldiğini bile bilmiyorum!" diyerek ona öfkeyle karşılık verdim.

Gözlerimi işaret etti.

Hay lanet.

Rimelim akıyordu.

"Bir adam canını mı yaktı?" diye sordu. Yüzünde sert bir ifade vardı.

"Evet."

Altdudağı seğirdi ve geriye çekildi. Tam açılacağını düşündüğüm anda, tam bana kendimi daha iyi hissettirecek bilgece laflar edeceğini düşündüğüm anda, ağzından çıkan şey, "Bu kadar dramatik olma. Hiçbir sik uğruna dağılmaya değmez." oldu.

Ah...tamam o zaman. "Bu tam da duymaya ihtiyacım olmayan şey."

"Fakat bu doğru. Muhtemelen değmeyen birisi için ağlıyorsun."

"Değmediğini düşündüren ne?"

"Çünkü lanet bir şekilde ağlıyorsun. İnsanlar oturup kendilerini mutlu eden kişiler için hıçkırıklara boğulmaz."

Bana bağırdığında korkudan ürperdim.

"Neden bu kadar açık sözlü olmak zorundasın?" diye bağırdım. Gereksiz sertliği yüzünden duygularım karmakarışıktı. "Neden güzel bir şey söyleyip öylece bırakamıyorsun? Ya da hiçbir şey de söylemeyebilirsin?"

"İnsanların güzel şeylere değil, gerçeklere ihtiyacı var. Bir adamın senin üzerinde bu türden bir etkisinin olmasını saçma buluyorum. Biraz kendine saygın olsun. Duygularının tam kontrolünü seni bir gram umursamayan birine vermen delilik."

"O umursuyor," diye karşı çıktım. Bunun bir yalan olduğunu biliyordum ama sanki çektiğim acıları savunmak zorundaymışım gibi hissediyordum. Eğer Jackson, Finn'in beni hiç umursamadığını bilseydi bir şekilde o kazanacakmış gibi hissettiriyordu. "Anlamıyorsun. Bizim geçmişimiz var. Senin o gelişigüzel kadınlarla yaşadığın aptalca ilişkiler gibi değil."

Daha dik durdu, yüzü gerginleşiyordu. "Ah doğru ya, benim hakkımdaki her şeyi biliyorsun, değil mi prenses?"

Yorumumun rahatsızlık verdiği açıktı ve anında kendimi kötü hissettim. "Seni gücendirmek istemedim..."

"Beni gücendiremezsin çünkü ne düşündüğün zerre umurumda değil, tıpkı canını yakan o herif gibi."

"Kaba olmana gerek yok. Sadece diyorum ki, Finn ile sahip olduğumuz şey özel..." Duraksadım ve derin bir nefes aldım. "Sahip olduğumuz şey özeldi."

"Özeldi. Geçmiş zaman."

"Bu, onun hayatımın aşkı olduğu gerçeğini değiştirmiyor."

Jackson gözlerini öyle bir devirdi ki başının arkasına sıkışıp kalacaklarını düşündüm. "Bu hayatım boyunca duyduğum en aptalca şey. Evet, hayatının aşkı hislerini sikine sallamadan ağlamana sebep olan erkek olacaktı."

"Hislerimi umursamadığını nereden biliyorsun?"

"Güven bana, umursamıyor."

"Sen ne bilirsin? Muhtemelen aşkın ne olduğunu bile bilmiyorsun."

Homurdandı ve ellerini ceplerine soktu. "Aşkın ne olmadığını bilmek için ne olduğunu bilmene gerek yok. Durma durma, seni hiç düşünmeyen bir dallama için ağlamaya devam et. Güven bana prenses, senden akan hiçbir gözyaşı onun seni sevmesini sağlamayacak ama ne pahasına olursa olsun, ağlamaya devam et. Umursarsam ne olayım."

Başka bir şey söylemedi. Çekici kamyonu kenara çektiğinde sürücüye yardımına ihtiyacım olmadığını söylemeye yüzde yüz hazırdım ama adam araçtan çıktığında bana çok nazik şekilde gülümsedi. İrice bir adamdı, tombul değil ama yapılıydı ve vücudu dövmelerle kaplıydı. Yaşı da büyüktü, epeyce gri saçı vardı. Gülümseme biçimi, Jackson'ın bana yönelttiği bütün kabalıkları sıfırladı.

Adam arabamın üstüne vurup, "Burada neyimiz var Jack-Jack?" diye sordu. Tişörtüne işlenmiş isme göz attım: *Alex*.

"Değersiz bir şey. Sonrasında hurdalığa götürmek için tamirhaneye çektirecektim ama kendisi yardımını istemediğini söyledi. Sadece vaktini harcadı," diye cevap verdi Jackson. Alex'in alnının kırışmasına sebep oldu.

"Ah..."

Çabucak, "Öyle demedim!" diye karşı çıktım. Jackson'a dik dik baktıktan sonra Alex'e döndüm. "Bana yardım etmeniz çok hoşuma giderdi."

Adam tek bildiği gülümsemekmiş gibi parlak bir şekilde sırıttı. "Hiç sorun değil. Yardım etmek benim de hoşuma gider. Arabayı bağlayayım. Seni bir yere bırakmamı ister misin?"

"Hayır, gerçekten sorun yok. Yürüyebilirim. Sadece bavulumu almam lazım." Arabanın arkasına gidip bagajı açtım. Ben bavullarımı alamadan Jackson suratında huysuz bir ifadeyle yanımda belirdi ve bavulları benim için kaldırdı.

"Kes şunu," diye bağırıp elinden çektim.

"Neyi keseyim?"

"Hâlâ pisliğin tekiyken bana karşı iyi davranmayı."

"Adamım." Kısık sesle ıslık çaldı. "O edepsiz ağzın yüzünden Tanrı'dan epeyce bağışlanma istemen gerekecek prenses."

"Bana prenses deme," diye parladım.

"Tamam prenses."

Aman Tanrım, ondan nefret ediyorum. İlk görüşte aşk gerçek bir şey değildi ama ilk görüşte nefret? Çok ama çok gerçekti.

"Sen burada iyi misin Alex? Yemek almaya gidecektim," dedi Jackson.

Alex aynı güneyli cazibesiyle, "Evet, her şey yolunda Jack-Jack," diye cevap verdi.

"Alex?" Jackson'ın alnı kırışmıştı. "Bana Jack-Jack demeyi bırak."

Alex ona, "Tamam Jack-Jack," derken bana göz kırptı.

"Kendi başına gelince eğlenceli olmuyor, değil mi?" dedim.

Jackson sadece homurdandı ve uzaklaştı.

Onun gidişini izlerken yine içim ürperdi. Arabamı bağlamaya başlayan Alex'e, "Her zaman böyle terbiyesiz midir?" diye sordum.

"Sadece Chester karakterine bürünüyor ama kişisel algılama. Jackson havlar ama ısırmaz. Zararsızdır."

"Ben öyle duymadım."

"Şey, evet, insanlar her zaman dedikodular yayıyor. Eminim senin ailenle ilgili dedikodular da vardır ama ben insanların karakterini kendim değerlendirmek isterim." Sırıttı ve başını arabama doğru salladı. "Burada her şey halloldu, yani gitmekte özgürsün. Jackson'ın arabanın miladını doldurduğunu söylediğini biliyorum ama senin için sorun olmazsa kaputun altına bakıp biraz kurcalamak isterim."

"Ah, hayır, gerçekten gerek yok. Eski bir araba olduğunu biliyorum, sadece..." Bir nefes aldım.

Son zamanlarda bir şeyleri kaybetmekten çok yorulmuştum.

"Bu şeyin senin için anlamı büyük, değil mi?" diye sordu.

"Evet, öyle."

"O zaman denememe izin ver."

Gülümsedim. "Buna gerçekten minnet duyarım. Teşekkür ederim."

"Hiç sorun değil. Arabalar benim için yapboz gibidir, bozuk parçaları nasıl bir araya getireceğimi çözmeye çalışmayı seviyorum. İşte, şu formu da doldurabilirsen yakandan düşeceğim. Önümüzdeki hafta bir gün güncellemeyle ilgili uğramak için seni arayıp haber veririm."

"Anlaştık. Çok teşekkür ederim. Bunun benim için ne anlama geldiğini bilemezsin." Belgeyi doldurduktan sonra Alex'e bir kez daha teşekkür ettim, çantalarımın kulplarını kavradım ve yoldan aşağı ilerlemeye koyuldum.

Alex farkında mıydı bilmiyordum ama nezaketine fazlasıyla ihtiyacım vardı, özellikle de Jackson Emery'ye ve tepesindeki kara bulutlara rastladıktan sonra.

5.

Grace

"Grace, neler oluyor? Burada ne yapıyorsun?" diye sordu Autumn. Verandasında bavulumla duruyordum. Hayat parçalara ayrıldığında, en iyi arkadaşlar için her zaman minnettardım.

"Aramadan geldiğim için kusura bakma ama telefonum kapandı, arabam bozuldu ve..." Gözlerim dolarken kısa bir süre duraksadım. "Sanırım evliliğim de bitti!" Ellerimle yüzümü kapatıp hıçkırıklara boğuldum. Başımı sallayıp bir nefes aldım ve elimden geldiğince kendimi toplamaya çalıştım. Autumn'un gözleri doldu ve ellerini göğsüne dayadı. Biz o türden arkadaşlardandık, birimiz ağlayınca diğerinin gözyaşları da dökülüyordu.

"Aman Tanrım, Grace..." diye fısıldadı, sesi çatlıyordu.

"Bir müddet burada kalabilmeyi umuyordum," dedim ona. Evine bavulumla girdim. "Sana daha önce sorardım ama bir sebepten Finn'in aklını başına alacağını ve beni isteyeceğini düşünüyordum."

Kanepeye oturdum ve başımı eğik tutarken birkaç derin nefes aldım.

Kalbim, beynim ve bedenim bitkindi.

Uzun bir gün olmuştu.

Autumn düz bir sesle, "Ben sadece... aramış olmanı dilerdim," dedi.

"Evet ama ne kadar meşgul olduğunu biliyorum," dedim ona bakarak. Gözlerinden hâlâ yaşlar süzülüyordu ve bakışındaki ağırlık neredeyse kendimi hissettiğim kadar hüzünlü görünüyordu.

"Sorun değil Autumn. Biraz darmaduman olduğumu biliyorum ama şimdi daha iyiyim ben..." Masasına gözüm takıldı, bir bardak su ve bir tane de açılmış bira vardı. Autumn bira içmezdi. Hep tadının çöp gibi olduğunu düşünürdü. "Üzgünüm, misafirin mi var?" Göğsüm sıkıştı. Sonra sandalyesinin altındaki küçük, kırmızı tangayı fark ettim. "Aman Tanrım, randevun mu vardı? Çok üzgünüm! Aramam gerekirdi."

"Grace..." diye fısıldadı.

Dudakları bir kez daha aralandı ama konuşamadı. Vücudu titredi ve ağzından tek kelime çıkmıyordu. Evine bakındığımda bir çift tenis ayakkabısı fark ettim... daha önce gördüğüm ayakkabılardı. Sonra sandalyesinde bir tişört vardı.

Gözlerim o sarı polo tişörte takıldı.

Yavaşça ayağa kalktım ve tişörte doğru yürüdüm.

Autumn, "Gracelyn," diye hıçkırdı ama artık gözyaşlarının benim için akmadığını biliyordum, kendi duyguları için akıtıyordu.

Sarı polo tişörtü elime alıp inceledim. Kolunun altında

bir sökük ve kenarında da ne kadar uğraşırsam uğraşayım çıkmayan pis bir leke vardı.

Arkadaşıma baktım.

En yakın dostuma.

Benim olan insana.

Hayatıma.

Karnıma bir yangın çöreklendi ve gözlerimden yaşlar süzüldü. Autumn duygularının altında ezildi ve kontrolsüzce hıçkırmaya başladı.

"Sen miydin...?" diye fısıldadım.

"Aman Tanrım, Grace!" diye ağladı. Hıçkırıklarını kontrol etmek için elini ağzına kapattı ama yine de onun önümde dağılmasını izledim.

Oydu.

Öylesine bir kadın değildi, oydu.

O.

Autumn.

Benimle savaşlar atlatan kadın.

Son zamanlarda onunla pek fazla konuşamamıştım ve konuştuğumda da çok hızlı bir şekilde görüşmemizi sonlandırıyor, daha sonra beni arayacağını söylüyordu ancak hiç aramamıştı.

Şimdi anlıyordum.

Anlamadığım şeyse bunu bana nasıl yapabildiğiydi.

O benim yuvamdı. Her zaman birlikte gülmüştük. Bana Finn'le ne kadar harika bir çift olduğumuzu söylerdi. Bize gıpta ettiğini söylemişti. Autumn ve eski erkek arkadaşı Erik için akşam yemeği pişirmiştim. Erik onu aldattığında onu teselli etmiş, onsuz daha iyi olacağını ve aşkına değecek birini bulacağını söylemiştim.

Kendi kocamı kastetmemiştim.

"Aman Tanrım, aman Tanrım," dedi ağlamayı sürdürerek.

Onun gözyaşlarını yanaklarımda hissettim.

Bekle, hayır...

Onlar benim gözyaşlarımdı. Hissettiğim inançsızlık beni dibine kadar sarstı. Bu nasıl bir şakaydı? Bu bir şaka olamazdı. Kendimi bir kâbustaymışım gibi hissettim, gözlerimi açamıyor ve sıcak yatağımda güvenli bir şekilde uyanamıyordum. Hepsi bir hayal miydi? Autumn bunu bana asla yapmazdı. Finn beni asla o şekilde incitmezdi. En azından öyle düşünmüştüm. Ancak görünüşe göre düşüncelerim hatalıydı ve kalpleri işe yaramazdı.

Gözlerimi kırpıştırdım ama hâlâ onu görüyordum.

Bakışlarımı bedeninde tepeden tırnağa gezinip her santimini inceledim. Kıvrımlarını süzdüm. Gözyaşlarına baktım. Ağlarken güzel olanlardandı. Bu halde bile bir tanrıçaya benzemesinden nefret ettim. Benim çok ama çok uzun zamandır olmadığım her şeye benziyordu.

Ah.

Bu acıttı.

"O burada mı?" dedim zorlukla. Dimdik duruyor olsam da eziliyormuşum gibi hissediyordum. Sadece ağlayıp durdu. Buradaydı. O ayakkabılar Finn'indi. Göğsümü şişirdim. "Finley!" diye bağırarak Autumn'un evinde dolandım.

Autumn'un evinin her santimini biliyordum. Her köşesini biliyordum. Taşındığında, hafta sonu Chester'a gelip yerleşmesine yardım etmiştim. Dolapları, banyoyu, köşeleri ve yatakların altını kontrol ettim.

Kiler kapısını açtığımda kalbim sıkıştı ve o mavi gözler

doğruca benimkilerin içine baktı. Kocam, benimle yüzleşmekten kaçmak için sarımsak tozu ve deniz tuzunun yanında saklanıyordu.

Üstsüz bir şekilde.

"Grace," demeye yeltendi ama suratına yapıştırdığım tokadım çenesini hızla kapattı. "*Siktir*!" diye böğürmüştü.

"Aman Tanrım!" diye haykırdım. İhanet, acı ve hüzünle dolup taşıyordum. Ellerimle ağzımı kapattım. "Aman Tanrım, aman Tanrım!"

Ağlarken çirkinleşenlerdendim. Şu anda ne kadar korkunç göründüğümü yalnızca tahmin edebilirdim.

Autumn'a hiç benzemiyordum.

Hayatımda onu benzemeyi dileyerek geçirdiğim öyle çok gece vardı ki.

"Ben çok üzgünüm." Autumn hıçkırdı, dağılmaya devam ederken ellerini kalbinin üzerinden ayırmıyordu. "Ben çok ama çok üzgünüm Grace," diye tekrarladı, her konuşmasında o anda ve orada ölmeyi düşündüm.

Autumn'un yanından geçip dış kapıya doğru koşturdum. Gözümün önü bulanık, aklım darmadağınıktı. Doğru düzgün düşünemedim.

"Grace." Finn'in arkamdan seslendiğini duydum ve sesiyle birlikte irkildim. Bir zamanlar o ses beni öyle mutlulukla doldururdu ki. Âşık olduğum, çok pürüzsüz ve çok derin olan sesi şu anda inanılmaz acı veriyordu.

Finn'in kişisel cehennemimden çıkışını ve bana doğru yürüyüşünü izlerken katı bir şekilde, "Hayır," dedim. Atlanta'da olduğu gibi sinirini bozmuyordum ama gözleri suçlulukla doluydu. "Benimle konuşma."

"Ben sadece..." Burun kemerini sıktı. "Sana nasıl söyleyeceğimi bilemedim. Biz nasıl söyleyeceğimizi..."

"*Autumn* mu, gerçekten mi?!" diye haykırıp göğsünden ittim. "Benim Autumn'um! Seni-seni-seni canavar!"

Ona vurmama izin verdi ve bu beni öfkelendirdi. Karşılık vermesini istedim. Ellerinin kalbime darbe indirmek yerine bedenime dokunmasını istedim. Canımı yakmasını istedim. "Senin için hiçbir anlam ifade etmediğini söyledin! Anlamsızdı dedin! En iyi arkadaşımla yattın!"

"Biliyorum. Demek istediğim, biz...bu..."

"Tanrı'ya yemin ederim Finley, eğer bu karmaşık dersen kelleni koparıp vücudundan ayırırım." Gerçekten ciddi olmadığım sürece Tanrı'nın adına asla yemin etmezdim.

"Sana hâlâ değer veriyorum Grace. Sana söylemedim çünkü seni incitmek istemedim," dedi.

Şak.

Onu tekrar tokatladım, tekrar ve tekrar. O kelimeleri nasıl kullanabilirdi? Bunu bana nasıl söyleyebilirdi? Kalbimin küçük bir köşesi nasıl aptal gibi hâlâ ona inanabilirdi?

"Ne kadar zamandır?" diye sordum.

"Grace..."

"Ne kadar zamandır dedim?"

Başını eğdi. "Buraya geri taşındığımdan beri."

"Bekle... yani o değildi..." Bir nefes aldım. "Beni ondan önce başka biriyle daha mı aldattın?"

"Gracelyn..."

"Başka kaç tane vardı? İkisinden fazla mıydı?"

Sessizleşti.

Aman Tanrım.

"Senden nefret ediyorum," dedim. "Senden nefret ediyorum. Senden nefret ediyorum!" Ona vurmayı sürdürdüm. Ellerimi tekrar tekrar bedenine vurdum ve beni durdurmayı denemedi bile çünkü hak ettiğini biliyordu.

"Sana söyleyecektim. Ben sadece..." Zorlukla yutkundu. "Başımızdan geçenlerden sonra..."

"Hayır," diye bağırdım. "Senin başından bir şey geçmedi. Sen bir şey atlatmadın, *ben atlattım*. Ben yaşadım," diye haykırdım, ellerimi bedenime doladım. Bana sarılacak kimsem yoktu, o yüzden kendime sarılma konusunda iş başa düşüyordu. "Hepsini ben atlattım ve s-s-sen..." Bir zamanlar benim olduğunu düşündüğüm adama bakarken yaşlar gözlerimi kör etti. Göğsümdeki sızı her yerimi yakıp geçti ve son sözlerimi zorlanarak söyledim. "Sen beni paramparça ettin Finley. Paramparça ettin."

Göğsüm yangın yeriydi, aldığım her nefes bir öncekinden daha zordu. Bana doğru uzandı ve kolumu ondan uzaklaştırdım. Bana dokunamadı. Ben artık onun dokunacağı kişi değildim.

Biraz hava almak, az önce olanları algılamaya çalışmak için kasabaya doğru yürüdüm ama Chester'ın merkezinden geçerken yaptığım büyük hatanın farkına varmam uzun sürmedi. Döndüğüm her yerde benimle konuşmak, bana soru sormak ve gözlerimin neden yaşlarla dolu olduğunu bilmek isteyen tanıdık bir yüze rastlıyordum.

Her biri kalbimi çatırdatıyordu. Her soru derimi alazlıyordu. Şu anda hiç kimseyle veya hiçbir şeyle uğraşacak halde değildim.

Nefes alamıyorum...

Acele etmeye başladım; insanlardan tümüyle kaçınmak için elimden geleni yapmaya çalıştım. Mutlulukla dolu bir yerde yolumu bulmak için ilerlerken bu, mümkün olduğunu bile düşünmediğim kadar çok canımı yaktı. Herkes canlıydı, herkes hayat doluydu ve benimse içim bomboştu.

Gözlerimi her kırpışımda dağılmaktan birkaç saniye uzak olduğumdan emin oluyordum.

Bu nasıl mümkün olabilirdi?

Bir insan, bir kasabanın ortasında, kendisini tanıyan insanlarla etrafı sarılıyken nasıl böyle inanılmayacak kadar yalnız hissedebilirdi?

Bir pizzacının önünde durup sakinleşmek için dinlendim, tuğla duvara yaslandım ve nefes almaya çabaladım ama havayı içime çekmek hâlâ zordu.

Vücudum ter içindeydi, gözlerimin önü bulanıktı. Gözümü her kırpışımda Finley'yi onunla görüyordum. Her nefes alışımda kalbimin parçaları ruhuma saplanıyordu.

Sinir krizi geçirmeme ve kendimi kaybetmeme saniyeler kalmışken omzuma bir el inince hızla dönüp baktım, panik halindeyken Jackson'la göz göze geldim. Avuçlarım ter içindeydi ve kalbim hızla kaburgalarıma çarpıyordu.

"Selam," derken ellerini teslim olurcasına havaya kaldırdı. Yüzü endişeyle doluydu ve onun gibi bir adamın endişelenebileceğini görünce şaşırdım.

O kadar kötü görünüyor olmalıydım.

"Ben-ben-ben..." Ben iyiyim demeye çalıştım, endişelenmesin diye başımı sallıyordum. "Ben i-iyiyim. Sanırım ben s-sa-sadece..." Sözleri ağzımdan çıkaramadım, o yüzden ellerimi kendime doğru sallamaya başladım. Nefes almaya çalışıyordum, Jackson başını iki yana salladı.

"Panik atak geçiriyorsun," dedi.

Başımı bir defa salladım. "Evet. Ondan." Ellerim göğsüme indi, yemin ederim bir saniyeye iyi olacaktım. İyi olmak zorundaydım. Kırılan parçaların kırılmayı bıraktığı bir an olmalıydı, değil mi?

Jackson elini bana doğru uzatarak, "Buraya gel," dedi.

"Ben... ben i-iyiyim," diye kekeledim ama başını iki yana salladı, sokaktaki insanlar yanımızdan fısıldayarak ve gözlerini üstümüze dikerek geçiyordu.

"Prenses," derken sesi alçaktı. Elini yaklaştırdı ve bana çok nazik bir şekilde baktı. "Bana güven."

Güvenmedim. Artık güvenin ne olduğunu bilmiyordum. Daima yanımda olması gereken iki insan güven kavramımı mahvetmişti ama...

Nefes almam gerekiyordu.

Sadece bir an için.

Jackson'ın elini tuttum ve beni bir köşeden döndürüp bir ara sokağa soktu. Bir duvar resmine doğru gidip tuğla duvara yaslandık. Kayarak yere doğru düşerken ondan özür dilemeye çalıştım ama sözlerim karman çorman ve anlaşılmazdı.

Sert bir sesle, "İyisin," dedi.

Derin nefesler alıp verdim ama hiçbir şey işe yaramıyordu. Vücudum betona çarpacaktı, acıma teslim olmak üzereydim ki Jackson Emery'nin kollarına gömüldüğümde şaşırdım.

Beni yakaladı.

Bana sarıldı.

Düşmeme izin vermedi.

Tişörtünü kavradım ve darmaduman olurken onu daha

yakına çektim. Cesur olmak istedim, krizimi bitirmek istedim ama Jackson'ın bana sarıldığı kısacık saniye için bu anı yaşamak ve dağılmak doğru hissettirdi. Hıçkırıklarım fazla yoğunlaştığında, endişe ve paniğim beni komple yutacakmış gibi hissettirdiğinde beni daha da sıkı kucakladı.

"İyisin," diye yatıştırırken sesi derin ve sakindi. Ben kendimi toplamaya çalıştığımda beni bıraktı. "Hey, buraya gel," diyerek yere çömeldi. "Biraz otursana. Soluklan."

Söylemesi kolaydı.

Yanına oturdum, sırtımı kasabamızın duvar resmine dayadım.

"Güzel," dedi. "Şimdi başını bacaklarının arasına doğru eğ ve derin nefesler al."

"Y-y-yapamıyorum..."

"Evet prenses, yapabilirsin. Sadece yavaş yavaş yap. Başını eğ ve parmaklarını ensende birbirine geçir. Bunu yapabilirsin."

Dediğini yaptım ve ne zaman özür dilemeye çalışsam bana durmamı ve sadece nefes almamı söyledi.

Yavaşça ama istikrarlı bir şekilde kalp atışlarım normal ritmine geri dönmeye başladı. Başımı kaldırıp da Jackson'ın dikkatli bakışlarıyla buluşunca aynı yavaşlıkla utançla doldum.

Gözlerimi silip nefes aldım. "Ben çok üzgünüm."

"Şunu söyleyip durma."

"Üzgünüm," diye mırıldanmam gözlerini devirmesine sebep oldu.

"Şunu söyleyip durma dedim."

"Üzg..." diye başladım ama kendimi durdurdum. "Tamam."

İç geçirse de yüzü hâlâ sertti. "Tamam."

Ellerimi saçlarımın arasından geçirdim ve başımı öne arkaya salladım. "Gidebilirsin, yemin ederim. Sadece biraz dağılmış haldeyim, hatırladın mı? Muhtemelen ben de yola koyulmalıyım," dedim. Ayağa kalkmaya yeltendim ama elini koluma koyup durdurdu.

"Bir dakika daha bekle. Vücuduna sakinleşmesi için izin ver. Panik atakların tamamen ortadan kaybolması birkaç saniye sürer."

"Daha önce panik atak geçirdin mi?"

Elleriyle oynadıktan sonra yere baktı. "Eskiden annem geçirirdi." Ellerine bakmayı sürdürerek konuşmasına devam etti, "İyi olacaksın. Yalnızca bir dakika bekle, olur mu? Kısa kısa nefes al ver."

Kısa kısa nefes al ver.

Bunu yapabilirim.

Sessizlik içinde oturduk, ikimiz de doğruca karşıya bakıyor ve ılık gece havasının tenlerimize dokunmasına izin veriyorduk.

"Ee senin hikâyen ne?" diye sordum. Başımı ona doğru eğdiğimde varlığı bir nevi kafamı karıştırdı. Çok acımasız, çok karanlıktı ama öte yandan nazik olmayı da başarıyordu.

Nazik bir canavardı.

"Hikâyemi biliyorsun ya, unuttun mu? Beni tanıdığını söyledin. Buradaki herkes güya beni tanıyor," diye cevap verdi, adeta hırlar gibiydi. "Ben kasabanın puştuyum ve tüm söylenecekler de bu kadar." Ayağa kalktı, sonra boğazını temizledi. "Beş dakika daha böyle kal, tamam mı?"

"Tamam. Teşekkür ederim."

Ellerini ensesine sürttü ve başını iki yana salladı. "Konuşmayı kes. Sadece nefes al."

Ela gözleri benimkilerle buluştu ve birbirimizi değerlendirerek bir dakika daha geçirdik. Sanki birbirimizi ilk defa görüyormuşuz gibiydi. Gözlerinin içine bakarken onda kendi ruhumda gördüğüm bir şeyi fark ettim: Yalnızlık.

Bana bakış şekli, onun da bunu fark ettiğini düşündürttü.

Son bir kez bana doğru baktı. Gülümsemedi ama kaşlarını da çatmadı ve nedendir bilinmez, ufak bir zafer kazanmışım gibi hissettim.

O giderken ona sessizce bir kez daha teşekkür ettim. Boğulduğum bir akşamın ardından, biraz olsun nefes almam için yüzeye çıkmamı sağlayan kişi kasabanın kötü çocuğundan başkası değildi.

6.

Jackson

Bir süre sonra elimde pizzayla tamirhaneye girdiğimde, "Bakıyorum da ayaklanmışız, yeni arkadaşlar ediniyoruz," yorumunda bulundu Alex. Pizzayı dinlenme odasına bıraktıktan sonra dışarı çıktım, ona doğru tek kaşımı havaya kaldırdım.

"Sen ne halt ediyorsun?" diye sordum. İğrenç pembe otomobilin kaputunun altında duruyordu.

"Ne yapıyor gibi görünüyorum? Grace'in arabasının üzerinde çalışıyorum."

"Buraya değil, hurdalığa çekmeni söyledim."

"Ah? Öyle mi dedin? Kaçırmış olmalıyım," diyerek yalan söyledi. Alex harika bir dinleyiciydi; birinin söylediği tek kelimeyi bile kaçırmazdı. "Şey, hazır buradayken..." Bana pis pis güldü ve gözlerimi devirip onu güldürdüm. "Hadi ama adamım. Yeni projemiz olabilir. Oynamak için yeni bir oyuncak arayıp duruyorduk."

Arabanın etrafında dolanıp tekerleklerinden birini tekme-

ledim. "Bu şeyde bana tutku hissettiren hiçbir şey yok. Bok gibi bir şey. Cidden, tam bir bok parçası. Eğer bir hayvanın boku olsaydı muhtemelen bir maymununki olurdu. Eğer bir insana ait olsaydı da seninki olurdu. Var olmuş en beter bok parçası."

"Hımm..." Alex kısık sesle ıslık çaldı. "Terbiyeli konuşma üstünde çalıştığını gördüğüme sevindim. Bu arada, gerçekten de maymun bokunun bir suaygırınınkinden kötü olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Şey, sanırım maymunun cüssesine bağlı."

"Hayır, Jackson." Başını iki yana salladı. "Değil."

"Ben ciddiyim adamım. Şunu tamirhaneden çıkar."

"Dinle beni ufaklık, seni kendi oğlum gibi severim bilirsin ama sırf buna sahip olan aileye duyduğun nefret yüzünden, bu ateşli pembe üzerinde iyi bir öğrenme deneyimini reddetmenin çocukça olduğunu düşünüyorum."

"O aile boktan beter," diye bağırdım. "Sen de onlardan nefret etmelisin."

"Evet tabii, elbette. Fakat bu," dedi ve arabaya sarıldı. "Bu kıymetli bir bebek. Ailesini o seçmedi. Ona kimin sahip olacağı konusunda söz hakkı yoktu. Sadece tamirhanemizde oturup biraz sevgi arayacak. Ona biraz sevgi veremez miyiz Jack-Jack?"

Bana yavru köpek gözleriyle baktı ve bunu yapmasından ne kadar nefret ettiğimi biliyordu.

Alex benim dayımdı, annemin en büyük ağabeyiydi ve birkaç yıl önce, babam tamirhaneyle veya benimle ilgilenemeyecek duruma geldikten sonra Chester'a taşınmıştı. O, bütün kasabada önemsediğim aşağı yukarı tek insandı.

Birbirimize yakındık, en azından insanların yaklaşmasına izin verdiğim kadar yakındık, yani bu da pek fazla değil demek oluyordu.

Vücudu dövmelerle kaplıydı ve kaplı olmayan bir nokta bulursanız da çabucak o meseleyi çözüme kavuştururdu. Boş zamanını kasabanın hemen dışındaki bir dövme salonunda çalışarak geçiriyordu. Her zaman geriye doğru taradığı siyah ve gri saçları vardı, ayrıca her yeri piercinglerle kaplıydı. Eğer caddede yanından geçerseniz korkudan ödünüzü patlatabilirdi, ta ki sizinle yeni keşfettiği avokado maskesi hakkında konuşmaya başlayana kadar.

Dünya üzerindeki en pozitif insanlardan biriydi ve ben onun tam tersiydim. Fakat aynı zamanda yakınlığımız mantıklıydı, birbirimizi dengeliyorduk.

"Babam tamirhanesinde Harris'lerden birinin arabası olduğunu öğrenince sinir krizi geçirecek," diye uyardım. Kiliseden benden daha çok nefret eden biri varsa o da babamdı.

"Haberi bile olmayacak," dedi Alex. Başını salladı. "Bu kirli, küçük sırrımızı saklayacağıma söz veriyorum."

"*Senin* kirli, küçük sırrın. Ben o araba üstünde çalışmayacağım. O arabayla ya da o aileyle hiçbir ilgim olmasını istemiyorum." Arabanın kalmasını kabul etmemin tek sebebi, Alex'in dediğini yaptırana kadar pes etmeyeceğini bilmemdi. "Fakat açıklığa kavuşturmak için söylüyorum, bundan mutlu değilim."

"Ben de açıklığa kavuşturmak için söylüyorum, sen asla mutlu olmuyorsun. O yüzden bunu iyi bir şey olarak kabul edeceğim. Neyse, babanla ikinizin o aileyi sevmediğinizi biliyorum ama ben kızı sevdim."

"Sen herkesi seviyorsun," diye yorumda bulundum.

"Evet ama itiraf etmen lazım, güzel bir kadın, hem de o şişmiş gözlere rağmen."

Haksız değildi, Grace Harris güzeldi. Uzun, sarı saçları ve aynı anda hem korku hem de merakla dolu olan geniş, mavi, iri ve masum bakan gözleri vardı. Tam da olması gereken yerdeki kıvrımlarını fark etmediğimi söylersem yalan söylemiş olurdum ama bu şok edici bir şey değildi. Harris kadınlarının hepsi güzeldi. Hepsi güneyli bir hanımefendinin yapacağı gibi düzgünce yürüyor ve konuşuyordu. Tabii Grace sinir krizi geçirirken pek de öyle değildi. Genelde güzellikleri, cazibeleri ve zarafetleriyle dikkatleri çekerlerdi, en azından dışarıdan bakınca. İçlerindeyse gördüğüm en çirkin ruhlar vardı ve ne onlarla ne de boktan arabalarıyla ilgili hiçbir şey yapmak istemiyordum.

Neden pizzacının önünde ona yardım etmek için durduğumdan hâlâ emin değildim.

Geçirdiği sinir krizinin bana annemi hatırlatmış olması dışında akla mantığa sığar bir yanı yoktu.

Alex, "Hey, Jack-Jack?" diye seslendi ve bu defa başımı kaldırıp ona baktığımda gözlerindeki endişeyi gördüm. Ne zaman kontrolümü kaybedeceğini düşünse onda gördüğüm endişeli bakışın aynısıydı. "Nasıl gidiyor? İyi misin?"

"Ben iyiyim," dedim. Alex ne zaman bana bu soruyu sorsa ona hep bu cevabı veriyordum.

Bir yıl önce aşırı doz kullanıp neredeyse hayatımı kaybedecekken bile aynı cevabı vermiştim. *Ben iyiyim.*

Ben her zaman iyiydim, öyle olmadığım zamanlarda bile.

"Pekâlâ. Şey, eğer bu arabanın yeni projen olmasını is-

temiyorsan kendine bir hobi veya aklını başında tutacak bir şey bulmalısın. Hâlâ çizim falan yapıyor musun? Belki yine ona dönmelisin. Biriyle çıkıyor musun? Belki birileriyle randevulara çıkarsın ya da ne bileyim, kazak falan ör, herhangi bir şey yap."

"Evet. Tamam."

"Seninle gerçekten gurur duyuyorum."

"Daha bir şey yapmadım," diye cevap verdim kuru kuru.

"Aynen öyle." Başıyla onayladı. "Raydan çıkmadın ve eski alışkanlıklarına geri dönmedin. Sadece seninle gurur duyuyorum ve eğer konuşacak birine ihtiyacın olursa ben buradayım."

Omzumu silktim. "Sağ ol."

"Her zaman Jack-Jack."

"Bu arada, Alex?"

"Efendim?"

"Bana Jack-Jack demeyi bırak."

Dinlenme odasına geri gittim ve babamın evine götürmek için birkaç dilim pizza aldım. Oturma odasına girdiğimde onu kanepede sızmış halde bulmuştum. Bazen o yorgunluktan sızmış gibi davranırdım ama işin aslı, çoğu zaman onu uyutan şey viskinin söylediği ninniydi.

Pizzayı buzdolabına attım ve biraz ortalığı toplarken homurdandım. Babam kanepede sızmış halde kaldı ve ara sıra hâlâ nefes alıyor mu diye kontrol etmek için yanından geçtim.

Hayatımda babamın sonsuza kadar yaşayacağına inandığım bir dönem vardı. Kahramanım olduğu ve dünya üzerinde bulunan her kötüyü yenebileceğini düşündüğüm bir dönem vardı.

Zamanın, süper kahramanımı gelmiş en geçmiş en korkunç kötüye çevirmesi ne komikti.

Hayatın babamın ruhunu mahvetmiş olması ne komikti.

Babamın evindeki işimi bitirdikten sonra kendi kulübeme gidip içeri girdim. O yerle ilgili her şeyde babamın alkol ruhunu ele geçirmeden önceki halinden bir parça vardı; duvarlardaki tablolar, ahşap zeminler ve banyoda fayanslar vardı. Kulübeyle ilgili her şey, hayatı un ufak olmaya başlamadan önceki adam hakkında bir hikâye anlatıyordu.

Çocukken burayı onarmasına ben yardım etmiştim. Annem gitmeden ve babam da bir şişeye bağımlı hale gelmeden önce.

Her gece orada karanlıkta oturur, etrafa bakınırdım. Oturma odasının köşesinde bir şövale ve resim malzemeleri vardı, boş yatak odalarından birinin duvarlarındaki raflar ağzına kadar romanlarla doluydu. Tüm kulübe çerçevelenmiş bir sanat eseriydi; annemin eserlerinden birinin olmadığı bir oda bile yoktu. Bu, onunla ilgili hâlâ tutunduğum tek parçasıydı. Kulübe benim için hem bir armağan hem de bir lanetti. Bana geçmişi hatırlatıyordu, günümüzden açık biçimde farklıydı. Artık boşlukla dolu bir yerdi.

O boşluğu memnuniyetle karşıladım ve yalnızlığın bildiğim tek şey olmasına izin verdim. Biraz sonra her şey çok fazla geldiğinde de kendimi hobime vermeye devam ettim

Alex bilmiyordu ama zaten beni uyuşturucudan uzak tutan bir şeyim vardı.

Geçtiğimiz birkaç yılda, neredeyse her gece yatağımda

farklı kadınları eğlendirmiştim. Gurur duyduğum bir şey değildi ama dikkatimi gerçeklikten uzaklaştırıyordu. Kimileriyle daha önce takılmıştım ama genelde onlar bana bunu söyleyene kadar hatırlamıyordum. Diğerleri de sanki yatağıma girmek bir başarıymış gibi davranıyor ve lanet ergenler gibi kıkırdıyordu.

Sarah, Michelle, Jamie, Kay, Lisa, Rebecca, Susie...

Gök mavisi gözler, çikolata rengi gözler, ela, açık kahverengi, yeşil, kapkara gözler...

Her biri bir süreliğine unutmama yardım etti.

Her biri beynimi kapattı.

Her biri benim için yeni bir tür uyuşturucu oldu ve yavaşça ama sağlam bir şekilde bağımlı oldum.

Hiçbiri gece kalmadı. Kalmalarını istemedim; sadece birkaç saatliğine unutmama yardım etmelerini istedim. Her seferinde aynı şeydi; seks yap, konuşma ve ayrıl. Seks yap, konuşma, ve ayrıl. Ela gözlü ayrıldığı gece bana daha önce seks yaptığımızı ve kafam iyiyken benden daha çok hoşlandığını söylemişti.

"Öyle mi? Ben de ağzını konuşmak için değil de sikimi emmek için kullandığında senden daha çok hoşlanıyordum."

"Tam bir pisliksin," dedi. Sanki az önce kaba bir yorumda bulunmamış gibi davranıyordu. "İğrençsin."

"On beş dakika önce hem alt hem de üstdudaklarının buna bir itirazı yok gibiydi," diye cevap verdim.

Bana orta parmağını gösterme sırası ondaydı ve muhtemelen hak etmiştim. Bazen tam bir pislik olabiliyordum. Mesele şuydu ki, insanlar pislikleri iyi ve acınası adamlardan daha çok seviyor gibiydi.

Muhtemelen ela gözlü yeniden düzüşmek için kısa süre sonra beni arayacaktı. Sanki kadınlar kendilerine çöp gibi davranan adamlara karşı manyetik bir çekim hissediyordu.

Onlar gittikten sonra da yeniden yalnız kalıyordum.

Şey, tam olarak yalnız değildim.

Tucker eskisinden daha yaşlı olsa da hâlâ fazlasıyla sadıktı. Her gece yavaş yavaş yanıma geliyor, kuyruğunu sallıyor ve sonra da kanepede kucağıma kıvrılıyordu. Bazen kucağıma çıkmasına yardım etmem gerekiyordu ama her zaman yakınıma geliyordu.

Hatta yalnız kalmayı hak ettiğimi hissettiğim gecelerde bile.

Fakat yine de, ona ne yaparsam yapayım veya ne söylersem söyleyeyim, yanımda kalıyordu. O benim dostumdu. Sahip olduğum ve ihtiyaç duyacağım tek dosttu.

Aferin oğluma, diye düşündüm kendi kendime ve ona daha da çok sarıldım. *Uslu çocuk.*

Jackson

Altı Yaşındayken

Bir gün ona ön verandaya çıkıp, "Anne? Yeni bir ismim olabilir mi?" diye sordum. Annem orada oturup yine gökyüzünü çiziyordu. Hep gökyüzünü çizip boyardı ve bunda gerçekten iyiydi.

Fırçasını kulağının arkasına sıkıştırdı ve tek kaşını kaldırarak bana baktı. "Yeni bir ismin olabilir mi derken ne demek istiyorsun?"

"Bugün okulda biri bana ismimin aptalca olduğunu ve bu yüzden de benimle oynamak istemediklerini söyledi."

Annemin ağzı açık kaldı ve gözleri doldu. "Biri sana böyle mi söyledi?"

"Evet. Adımı değiştirebilir miyim, böylece arkadaşlarım olabilir?"

En çok istediğim şey buydu.

Okuldaki çocukların beni sevmesini istiyordum. Birkaç aydır Chester'da yaşıyorduk ve hiç yeni arkadaşım yoktu. Babam bana biraz zaman vermemi söylüyordu ama ben zaman verdikçe insanlar da bana neden onlarla oynayamayacağımı söyleyip duruyordu. Tim Reeves'in doğum günü partisi vardı ve o sınıfımızdaki benim haricimdeki herkesi davet etmişti çünkü ben tuhaf yeni çocuktum.

Ben sadece bir partiye gitmek istiyordum.

"Jackson tatlım, adın mükemmel. Sana adın yüzünden seninle arkadaş olmayacağını söyleyen birisi senin arkadaş olmak isteyeceğin türden biri değildir, tamam mı?"

"Herkesle arkadaş olacağım," diye söz verdim ona. "Belki adım Eric falan olsaydı."

Annem kaşlarını çattı. "Hadi bakalım tatlım. Resim dersine gideceğiz."

İnledim. Resim yapmak istemiyordum. Ne zaman bir sorun olsa annem sorunu çözmek veya bana bir şey öğretmek için hep resmi kullanıyordu. Ama ben öğrenmek istemiyordum.

Sadece arkadaşlarım olsun istiyordum.

"Ama anne..." diye başlasam da bana sert bir şekilde baktı.

"Jackson Paul," diye göbek adımı da kullanarak beni azarlamaya başladı. Konuşmayı kestim çünkü annem ne zaman göbek adımı kullansa bana izin vermeyeceğini biliyordum.

Evden birkaç şey aldı.

Boyalar, fırçalar, beyaz bir çarşaf, iki uzun sopa, tel ve mandal.

"Ne yapıyorsun?" diye sordum.

"Göreceksin. Hadi. Tarlaya doğru gidelim."

Evimizin arkasındaki ağaçların arasından yürüyüp açık araziye çıktık. Burası annemin haftada en az iki defa günbatımını resmettiği yerdi.

Annem "kanvasını" kurarken ben de sabırsızca bekledim.

İki sopayı aralarında biraz mesafe bırakarak toprağa sapladı. Sonra sopaların ucuna tel bağlayarak onları birleştirdi. Hemen ardından çarşafı aldı ve mandallarla tele tutturdu.

Gülümseyerek bana doğru döndü. "Adının nereden geldiğini biliyor musun?"

Başımı iki yana salladım.

Bir fırça alıp mavi boyaya daldırdı. Sonra da boyayı çarşafa sıçrattı. Fırçasına yeni bir renk katıp aynı şeyi tekrarladı. Karman çorman görünüyordu ama güzel bir karmaşaydı.

Karmaşanın bu kadar güzel görünebileceğini bilmiyordum.

"Onun adı Jackson Pollock'tu ve o benzersiz bir adamdı. Tıpkı bu şekilde yapılan damlatma tekniğiyle meşhurdu. İşte, denesene." Fırçayı bana verdi ve ben de güzel bir karmaşa yapmaya başladım.

"O özgündü, Jackson ve standartlara karşı geldi. Olmadığı biri gibi davranarak insanların ondan hoşlanmasını

sağlamaya çalışmadı. Diğerlerinin onun hakkında düşündüklerini umursamadı. Sadece kendisi oldu ve olduğu kişi olağanüstüydü." Yanıma gelip burnuma hafifçe fiske attı. "Tıpkı senin gibi. İlk adı neydi biliyor musun?"

"Ne?"

"Paul."

Ağzım kulaklarıma varana kadar sırıttım. "Benim göbek adım gibi mi? Jackson Paul?"

"Aynen öyle. Baban ve ben sana bu adı verdik çünkü sen de olağanüstüsün tatlım. Bir gün, doğru insanlar gelecek ve senin ne kadar özel olduğunu anlayacaklar. Olduğun kişiyi görecekler ve her parçanı tıpkı baban ile benim sevdiğim kadar sevecekler. Onlar senin arkadaşın olacak. Tamam mı?"

Başımı sallayarak onayladım. "Sanırım o arkadaşlar gelene kadar benimle oynamak için sana ve babama sahibim."

"Evet Jackson." Beni çekip kucakladı ve alnımı öptü. "Bize her zaman sahip olacaksın."

Boyamaya geri döndük ve çok eğlenceliydi.

Bitirdikten sonra resmimize baktım. "Anne?"

"Efendim?"

"Sence bir gün resimde senin kadar iyi olabilir miyim?"

"Hayır Jackson," dedi başını iki yana sallayarak. "Sen daha da iyi olacaksın."

7.

Grace

Kız kardeşim ve ben büyürken hiç gerçek yokluğu görmedik. Güneydeki hektarlarca arazinin üzerinde, gerekenden çok daha büyük bir evde büyüdük. Babam o boyutta bir eve sahip olmayı asla umursamıyordu ama annem hak ettiklerini düşünüyordu. Sanki parayı ellerine Tanrı koymuştu ve toplum için yeterince şey yapmışlardı, bu sebepten de Tanrı'nın lütuflarını yaşamayı hak etmişlerdi.

Annem bir konuda haklıydı, babam hak ediyordu. Şu anda bulunduğu konuma gelmek için çok çalışmış ve hiçbir şeyi çantada keklik saymamıştı. Kiliseye tanıdığım herkesten daha çok inandı ve sahip olduğu toprakların her hektarı için topluma bir şey verdi.

Kız kardeşim ve ben papazın çocukları olarak belli bir rol oynadık. Annem, Judy ile bana hayatlarımız boyunca hep belli şekilde davranmak zorunda olduğumuzu öğretti. Harris kızları daima usturuplu, sıkıcı ve güzel olmalıydı. Sadece dış güzellik olarak da değil, ruhlarımız da güzel olmalıydı.

Çoğu zaman rollerimizi çok ciddiye alırdık. İnsanlar ailemizi örnek alırdı, o yüzden de örnek alınmaya değer bir dünya yaratmamız gerekmişti. Bizlere şükredeceğimiz bir hayat verilmişti, o yüzden diğer insanların şükredecekleri hale gelmemiz gerekiyordu.

Yani toplum içinde daima kusursuz olmalıydık. Kusurlara yer yoktu. O yüzden ne zaman bocalasak... Ne zaman dünya üstümüze gelse ve sendelesek, kız kardeşimle ben birbirimize yaslanırdık.

Judy'nin evinin kapısını tıklattım ve kapı açıldığı anda gözleri yaşlarla doldu.

"Aman Tanrım, Grace! Sorun ne?! Neler oluyor?" diye sordu ama cevap beklemeden beni kollarının arasına çekti.

Küçük kız kardeşimin omzunda kontrolsüzce ağlamaya başladığımda o da sırtımı sıvazladı.

"Hank'le ikinizin yanında kalabilir miyim?" dedim zorlukla. Başka hiçbir şey söyleyemeyecek haldeydim ama bu kadarı Judy için yeterli gibi görünüyordu.

"Daima Grace," diye fısıldayıp beni kendine daha çok çekti. "Daima ve daima."

Ona ve Hank'e her şeyi anlattım. Kelimeler ağzımdan fırlıyordu ve dürüst olmam gerekirse sözcüklerin birçoğuna inanmak benim için zordu. Olan bitenler uyanamadığım bir kâbus gibiydi.

Oturma odasındaki kanepede otururken Hank, Judy ve benim kadehlerimizi doldurup durdu. Hank çok nazik bir adamdı. Bir defa bile sesini yükselttiğini duymamıştım ve kimsede asla bir kötülük görmezdi.

Hatta Judy'yle dedikodu yaptığımızda bile Hank kimse hakkında tek kelime konuşmazdı. Hayattaki temel amacı her şeyi dolu dolu yaşamak ve sevdiği şeylerle ilgilenmekti. Söylemeliyim ki kız kardeşimi gerçekten çok seviyordu. Judy bakmıyorken ona olan bakışını defalarca yakalamıştım, karnımda kelebekler uçuşturmuştu.

"Çok üzüldüm Grace," dedi Hank, kaşları hafifçe çatılmıştı. "Sana bunu yaptığına inanamıyorum. İkisinin de sana bunu yapmasına inanamıyorum. Ben sadece... inanamıyorum." Afallamış gibiydi. Finn onun en yakın arkadaşlarından biriydi ve bunun olmasına inanamadığını söyleyip durdu.

Ben de öyle.

Bir süre konuşmaya devam ettik ve kapı çaldığında Judy açmak için ayağa fırladı.

Hank'e dönüp kollarımı önümde bağladım. "Hank, sana bir şey sorabilir miyim?"

Adeta zihnimi okuyabilirmiş gibi, "Bilmiyordum Grace," dedi. "Finn'in aldatmasıyla ilgili hiçbir fikrim yoktu ve eğer biliyor olsaydım sana söylerdim. Neden söylemeyeceğimi düşündüğünü anlıyorum çünkü o arkadaşım ama sen ailedensin Grace. Büyükbabamın mezarının üstüne yemin ederim ki sana söylerdim. Dürüst olmam gerekirse Finn'in artık kim olduğunu veya sana bunu nasıl yapabildiğini anlamak bile benim için çok zor."

Başımı eğdim ve halıyla kaplı yere baktım. "Teşekkür ederim Hank."

Ailemin en sevdiği sözü söyleyerek, "Daima ve daima," diye cevap verdi. Bu kelimeleri ailem zamanın başından beri birbirine söylemişti. *Daima ve daima.* Ne olursa olsun

-iyi veya kötü-her daim birbirimizin yanında olacağımızın sözüydü.

O kelimeleri ne zaman duysam kendimi daha az yalnız hissederdim.

Judy, "Buraya gelmen ne kadar yüzsüzce!" diye bağırınca Hank'le ikimizin kanepeden sıçramamıza sebep oldu. Judy sesini asla yükseltmezdi, asla.

"Üzgünüm Judy. Sadece..."

Finn'in sesini duyduğumda tenim karıncalanmaya başladı. "Grace burada mı?"

"Seni hiç alakadar etmez," diye bağırdı yine Judy. "Gitmelisin."

Ah kardeşim, seni seviyorum.

"Evet, tabii, sadece..." Duraksadı ve bir şeylerin hareket ettiğini duydum. "Bavullarını Autumn'un evinde bıraktı."

Kalbimin atmayı bırakması acı vericiydi.

Judy'nin bavulları evin içine çekmesini dinledim. "Tamam. Şimdi git."

Finn tek kelime daha etmedi ve ben onun Autumn'u bulmak için geri döndüğüne emindim.

Judy, göbek adını da kullanarak, "Finley James?" diye seslendi. Kız kardeşimin ne kadar ciddi olduğunu bu şekilde anlardınız, o kişinin göbek adını söylerdi.

"Efendim?"

"Kendinizden utanmalısınız. İkiniz de."

"O iyi mi?" diye sordu, sesi sanki umurundaymış gibi çıkıyordu.

"Olacak," diye yemin etti Judy. "Çünkü o güçlü. Senin onun karşısına çıkarabileceğin her ihanetten daha güçlü."

Sonra da kapıyı çarptı.

Kapı *çarpıldı.*

Judith Rae asla kapıları çarpmazdı.

Köşeden döndüğünde gözleri benimkilere odaklandı. Bize ikiz demek kolay olurdu, Judy ve bana. Judy bana hep babamın parlak mavi gözlerini aldığımı söylerdi ve ben de ona hep onunkilerin mavinin de mavisi olduğunu söylerdim. Gülümsemelerimiz bile aynıydı, hafif sol tarafa doğru kıvrılan bir gülümsemeydi. Saçlarımız uzun ve doğal sarıydı. Boyasaydık annem bizi öldürürdü çünkü Tanrı'nın yarattığıyla uğraşılmazdı. Ayrıca kalplerimiz de aynı ritmik düzenle atıyordu.

Eğer kız kardeşler ruh eşleri olsaydı Judy benimki olurdu.

"Pekâlâ," diyerek nefesini bıraktı ve bana nazik bir şekilde gülümsedi. "Biraz daha şaraba ne dersin?"

Önceki gece gözüme hiç uyku girmemişti. Ertesi sabah güneş doğdu ve ellerimde bir fincan kahveyle gün doğumunu izledim. Arka verandada durup güneşin sıcaklığını tenimde hissettim. Sabah ışıklarının göğü doldurmasını izlerken bu kadar boş hissedebilmem beni hayrete düşürdü. Eskiden babam, kız kardeşim ve bana sabah güneşinin İsa'nın tenlerimize kondurduğu öpücükler olduğunu söylerdi.

Çocukken okuldaki fen dersinde güneşin doğuşu ve batışıyla ilgili öğrendiğim gerçeklerden asla söz etmedim çünkü bu gerçekten bana düşmezdi. Bazen insanların günü geçirmek için neye inanmaları gerekiyorsa ona inanmaya ihtiyaçları vardı.

Bu sabah, onların öpücükler olduğuna inanmaya ihtiyacım vardı.

"Çok erken kalkmışsın." Judy üzerinde pijamasıyla evden çıkarken esnedi.

"Sadece İsa'nın öpücüklerini hissetmek istedim," diyerek ona takıldım ve serin sabah havasından içime derin bir nefes çektim.

Bana doğru gelip elimdeki kahve bardağımı çekti ve bir yudum aldı. "Nasıl uyudun?"

"Uyumadım."

"Mantıklı. Ben de hiç uyumadım. Odana gelip seni kontrol etmemek için içim içimi yedi. Çok endişelendim."

"İyi olacağım," desem de iyi olacağımdan emin değildim fakat buna inancım vardı. En azından bu, sonraki nefesimi almamı sağlıyordu. "Her zaman her şey yoluna girer, değil mi? Benim için endişelenme."

"Sen benim kardeşimsin, kalbimsin Grace. Daima senin için endişeleneceğim."

Ona inandım. O benim için nasıl endişeleniyorsa ben de onun için endişeleniyordum.

"Senin için bir şey yapabilmeyi diliyorum. Keşke bütün ızdırabını çekip alabilsem." Gerçek bir samimiyetle, "Sana yaptıkları şey için gerçekten üzgünüm," dedi.

Orada durup sabah ışıklarına baktık. Elimi verandanın korkuluğuna koyduğumda kardeşim de elini benimkinin üstüne koydu. Neden bilmem ama onun nazik dokunuşu, doğan güneşi izlerken gözlerimden yaşların dökülmesine sebep oldu. Bir anlığına kendimi daha az yalnız hissettim. Belki de ailenin olayı buydu, yalnız olduğun bir dünyada

kendini daha az yalnız hissetmeni sağlamaktı. Bazen aileler yanlış şeyler yapardı; bazen yanlış şeyler söylerlerdi çünkü sonuçta onlar da sadece insandı. Öte yandan bir de sevgi kıvılcımlarıyla tam zamanında yanında oldukları anlar vardı.

Yuva şifadır.

Judy tekrar esneyerek, "Ayin için kıyafet getirdin mi?" diye sordu. "Ya da benimkilerden ödünç almak ister misin?"

"Gideceğimi sanmıyorum. Bugün küçük kasaba kilisesine gidecek halde değilim."

Judy başını geriye atarak kahkaha attı ve sonra kıkırtıları durup da bana baktığında ağzı açık kaldı. "Bekle, sen ciddi misin?"

"Evet, öyleyim."

"Grace. Sen papazın kızısın ve Chester'a döndün. Herkes geri döndüğünü biliyor zaten. Eğer gelmezsen bunun anneme ne yapacağını biliyor musun? Kalp krizi geçirir."

"Anneme bir şey olmaz," diye yalan söyledim. Olacağını biliyordum.

Judy tek kaşını havaya kaldırdı. "Bayan Grove'un neden kilisede olmadığınla ilgili sorularıyla annemin kafasını ütülediğini, bunun da annemin senin kafanı ütülemesine sebep olacağını şimdiden duyabiliyorum. Gerçekten bununla uğraşmak istiyor musun?"

İç geçirdim. İstemiyordum ama birileriyle konuşmaya hazır olduğumu da sanmıyordum. Gözlerim dolmadan aynaya bile bakamamıştım. Ayrıca dün yanımda Jackson'la en dibi yaşarken beni gören kasaba halkından zaten mesajlar alıyordum. Hepsi iyi olup olmadığımı soruyordu ve her şey çok fazlaydı. Bütün kiliseyle yüz yüze gelme fikri inanılmayacak kadar boğucu geliyordu.

Judy tereddüdümü sezmiş olmalıydı çünkü elimi sıktı. "Sen hiç endişe etme. Annem birkaç dakika kızabilir ama bunda değişen bir şey yok. Şu anda en önemli şey kendinle ve kalbinle ilgilenmen, tamam mı? Ben seni idare ederim, kendini iyi hissetmediğini söylerim."

Kahkaha attım. "Benim için kilisede yalan mı söyleyeceksin?"

"Senin için her şeyi yaparım Grace. Her şeyi."

"Bir cesedi saklamama bile yardım eder miydin?" diyerek şakalaştım.

"Sadece Finley James'in cesediyse," diye cevap verdi.

Bu beni gülümsetti ama sonra Finn'in ölümünü düşündüğüm için suçluluk hissettim.

Bazen şeytanın çığırtkanı olmak bu kadar tatmin ediciyken Tanrı'nın hizmetkârı olmak zor oluyordu.

Ufka bakmaya geri döndük ve arada sırada ufak soluklar alıp verdim.

8.

Grace

Pazar sabahları kasabadaki yalnızca bir avuç insan kilise ayinine gitmezdi ve o kişilerden biri de Josie Parker'dı. Annesi Betty, birkaç yıl önce kocası Frank bir trafik kazası geçirip de duyma yetisini kaybedince The Silent Bookshop*'un kapılarını açmıştı. Frank uzun bir müddet depresyonla cebelleşmişti ama kafasını suyun üstünde tutmasını sağlayan tek şey romanlardaki sözcüklerdi.

Betty aylar boyunca her gece kocasının yanında oturup elinde bir kitap tutmuştu ve birlikte sessizce kelimeleri okumuşlar, sayfaları çevirirken parmakları birbirine değmişti.

Onları ne zaman kasabada görseniz ya el ele tutuşuyorlardı ya da ellerinde bir kitap oluyordu. Sığınakları sevgileri ile romanları arasındaydı ve Betty, tek kuralı içeride tam bir sessizlik olması olan bir kitabevi açma fikrine balıklama dalmıştı.

Gençlik yıllarımın çoğunu o kitabevinin içinde, arka kö-

* (İng.) Sessiz Kitabevi. (ç.n.)

şede oturarak ve uzak yerlerdeki erkeklerle kadınlara âşık olarak geçirmiştim. O kitabevi sayesinde İngilizce öğretmeni olmak istediğimi anlamıştım. Çocuklara kelimelerin önemini öğretmek istiyordum.

Kelimelerin ufak bir kasaba kızını asla hayal etmediği dünyalara götürme gücü vardı. On altı yaşıma girdiğimde edindiğim ilk işim de o kitabevinde olmuştu. Bazen orası bana gerçek evimden daha çok yuva hissi veriyordu.

Kitabevine adım attığımda hepsinin kokusunu alabiliyordum, kapakların ardına saklanan maceraların kokusuydu. Yürek burkan hikâyelerin. Yüreğe şifa olanların. Yitirilen ve bulunan sevdaların hikâyeleri. Kendini keşfetmenin. Yalnız bir dünyada kendini daha az yalnız hissettirecek hikâyelerdi.

Gerçekte asla tanışmayacağın ama yine de ailedenmiş gibi hissettiren insanlara âşık olmaktan daha güzel bir his yoktu.

Kitabevinin düzeni de eşsizdi. İçeri girdiğinde konuşabileceğin bir ön lobiye giriş yapıyordun. Tezgâhların ve bar taburelerinin olduğu bir kahve bölümü vardı. Tezgâhların üzerinde her gün değişen bulmacalar bulunurdu ve içeceğinizi içip bulmacaları çözerken baristayla Chester'ın en son dedikoduları hakkında laflayabilirdiniz.

Sol tarafta Frank'in yaptığı bir çift ahşap oyma kapı karşınıza çıkıyordu, üzerine bazı klasik romanların meşhur ilk cümleleri el yazısıyla yazılmıştı. Kapıların üzerinde bir tabela vardı ve şöyle yazıyordu: *Bu kapıların ardında, hikâye başlıyor.* O alana adım attığınız anda düzinelerce roman etrafınızı sarıyordu. Kitaplıklar yüksek tavanlara değin uzanı-

yordu ve etrafta bulunan merdivenler yukarı çıkarak aradığınızı bile bilmediğiniz bir kitabı bulmanızı sağlıyordu.

Masalarda insanlar oturup kitaplarını okuyabiliyordu. Tek kural kati bir sessizlik olmasıydı, adeta kış mevsiminin ortasında bir ayının kış uykusuna yatması gibiydi. İşitilen tek ses, sonraki kitaplarının arayışıyla parmaklarının ucuna basarak içeride dolanan insanlardan gelen seslerdi.

The Silent Bookshop'ın sunduğu ıssızlığı seviyordum. Tek dramın hikâyelerden bulunmasına izin verilen güvenli bir yerdi.

"Büyük gün, yoksa bu eve geri dönen Gracelyn Mae değil mi?" dedi Josie. Ben kitabevine girerken o da bir yandan konuşup diğer yandan da işaret dilini kullanıyordu. Konuşurken daima işaret dilini de kullanırdı. Onun için ana dili gibi bir şeydi ve her işareti biliyordum; çünkü bana o öğretmişti. Sarı saçlarını tepesinde bir topuz yapmıştı ve ne zaman gülümsese sağ yanağında beliren derin gamzesi de hâlâ yerindeydi. Josie Parker hep gülümserdi.

Liseden birlikte mezun olmuştuk ve kendisi tam anlamıyla sınıfın şaklabanıydı. Onun dışında, gerçekten iyi bir insandı. Şakaları asla diğer insanların üstünden olmazdı. Başka birinin önünde kendiyle kafa bulurdu ve dünyaya karşı olan pozitif bakışını her zaman sevmiştim. Ayrıca kasabada sırlarımı tutacağına güvendiğim nadir kişilerden biriydi. Kısa bir süreliğine de olsa kusursuz kişiliğimden sıyrılmama izin veren kızdı. Çocukken Josie bana içine birkaç yudum viski kattığı diyet kola getirirdi ve kafamız iyiyken parkta oturup insanları izlerdik.

Lisedeyken viski içtiğimi bilse annem beni öldürürdü fa-

kat yanımda Josie varken asla endişelenmek zorunda kalmamıştım.

Onunlayken sırlarım daima güvendeydi.

Belki de o sebepten dolayı ona doğru çekiliyordum. Belki karanlık günlerime biraz olsun ışık verebilmesini umuyordum.

"Uzun zaman oldu," derken beni çekip sarıldı.

"Biliyorum. Burayı özledim. Bu kitabeviyle ilgili her şeyi özledim."

"O da seni özledi ama bu küçük kasabadan çıkmanı anlıyoruz. Hayalini gerçekleştirmesi için Finn'in peşinden gitmen asilce bir hareketti ama artık hastanede çalıştığını duyduğuma sevindim. Yani sen de artık buradasın demek oluyor, değil mi?"

"Evet ama sadece yaz için. Atlanta'daki öğretmenlik işime devam ediyorum."

"Ya? Uzak mesafe ilişkisini mi deneyeceksiniz?"

"Şey..."

Altdudağım titredi ve o bunu fark etti. "Aslında biliyor musun? Sorularıma cevap vermene hiç gerek yok. Hemen çenemi kapatacağım." Josie'yle ilgili kalbinizi ısıtan bir şeyler vardı. Çok pozitif bir enerjisi ve samimi bir kalbi vardı. "Gelsene. Otur şöyle. Hâlâ çay yerine kahve içiyorsun değil mi?" diye sordu.

"Evet, tabii ki öyle."

Hayal kırıklığıyla başını iki yana salladı. "Bir gün, sana bir fincan çay hazırlayacağım ve ebediyen değişeceksin. Fakat şimdilik sana güzel bir bardak kahve yapacağım."

Kıs kıs güldüm. "Birkaç ay İngiltere'ye gidip çalıştın ve farklı bir kadın olarak döndün."

"Ayrıca o çalışmalarımda tanıştığım bir İngiliz'le evlendim ve onu sürükleyerek Chester'a getirdim. Yani çay içmek yapabileceklerimin en azı." En büyük bardağını aldı ve ağzına kadar kahveyle doldurduktan sonra karşıma oturdu. "Chester'a geri dönmek nasıl hissettiriyor?"

Gözlerim doldu ve midem düğüm düğüm oldu ama ağlamamak için elimden geleni yaptım.

Kaşlarını çattı. "Sen iyi misin?"

"Gerçeği mi istersin, yalanı mı?"

"Her zaman gerçeği." Tezgâhın etrafından dolandı ve yanımdaki tabureye oturup ellerini çay fincanına sardı. "Pekâlâ, olay ne?"

Ağzımdan bir kahkaha kaçtı. "Açıkçası nereden başlayacağımı bile bilmiyorum."

"Tamam, ortasından başlayan bir kitap asla hoşuma gitmez," diyerek şakalaştı. "Yani en başından başlayalım."

Ben de öyle yaptım.

Ona Finn'le olan biten her şeyi anlattım ve gözlerimden yaşlar akmaya başlayınca hızlıca siliverdi. Tavsiyelerde bulunmadı ve yapmam ya da yapmamam gereken şeylerle ilgili seçenekler sunarak beni sıkboğaz etmedi. Hayır, sadece dinledi.

Bazen bir insanın ihtiyaç duyduğu tek şey, düzensiz kalp atışlarını dinleyecek biriydi.

Konuşmayı bitirdiğimde dizimi sıktı. "Yani iyi değilsin."

"Olacağım."

"Evet." Başını salladı. "Olacaksın. Fakat o zamana kadar kaçmak için güvenli bir yere ihtiyacın olursa her zaman buraya gelebilirsin. Ayrıca çalışanlar arasında senin için her zaman bir yerimiz var."

"Benim için bunu yapmana gerek yok."

"Evet ama istiyorum ve annemin aksini kabul etmeyeceğini biliyorsun. Bu kasabayı seviyor olsam da bazen ne kadar boğucu olabildiğini biliyorum. Hem içimden bir ses kalbinin bir molaya ihtiyacı olduğunu söylüyor. Yani o molayı istiyorsan burada yapabilirsin."

"Bu teklifini kabul edebilirim."

"Tamamen senindir." Duraksadı ve burnunu kırıştırdı. "Autumn'dan hep nefret ederdim," dedi.

"Keşke ben de aynısını söyleyebilseydim."

Tam konuyu değiştirmek üzereydim ki kitabevinin dış kapısı açıldı ve içeri Jackson girdi. Josie'yle birlikte burada oturuyor olmamız biraz bile ilgisini çekmişe benzemiyordu. Aslında sanki bizi göremiyormuş gibi hareket ediyordu. Hareketleri onu sanki koca dünyadaki her şeyden bıkmış gibi gösteriyordu. A noktasından B noktasına giderken C noktasını keşfetmeye dair hiçbir istek duymuyor gibiydi.

İkimize de gözünün ucuyla bile bakmadan doğruca ahşap kapılardan geçip gittiğinde bedenimden bir ürperti geçti.

"Çok ilginç bir kişilik olduğu kesin," diye homurdandım.

Josie kahkaha attı. "Jackson Emery'nin normal hali bu. Buraya geldiğinde insanlarla pek fazla etkileşim kurmaz. Her gün de burada."

"Ciddi misin?"

"Aynen. En iyi müşterilerimizden biri. Arka odada iki, üç saat oturup kitap okur ve her zaman yeni bir kitap satın alarak ayrılır. Yemin ederim, kitabevinin gelirinin büyük kısmı o adamdan geliyor."

Merakım kabarınca, "Ne tür kitaplar okuyor?" diye sordum.

Komodinin üstüne koyduğu kitaplara bakarak bir adam hakkında birçok şey söyleyebilirdiniz.

"Sadece tek bir tür. Genç yetişkin."

"Genç yetişkin mi? Cidden mi?"

"Ciddiyim. Tuhaf, değil mi? Genç yetişkin okuyan birine pek benzemiyor, değil mi?"

"Hem de hiç." *İlginç...* "Herkes ona kasabanın şeytanı diyor ve onunla yollarımız ilk kesiştiğinde ben de bunu kabul etmek zorunda kaldım. Berbattı. Gerçekten acımasız bir insan. Fakat sonra... sonra çok nazik olduğu anlar oldu. Belli belirsiz."

Josie başını salladı. "Evet. Biraz kaba saba ama şeytan da değil. Hem de hiç değil. Fakat aziz olmadığına da inanman en iyisi. Hikâyesini pek bilmiyorum ama açıklaması o kadar kolay olamaz. Babası idare edilmesi zor biri ve onunla ilgilenen tek kişi Jackson. Dayısı biraz yardım ediyor ama onun da Chester'ın hemen dışında kendi dövme salonu var, o yüzden o da meşgul olduğundan babasıyla ilgilenmek için geriye sadece Jackson kalıyor. Yemin ederim Mike Emery'nin sarhoşluğu yüzünden tutuklandığı zamanlar, tutuklanmadıklarından fazladır ve kefaletini ödeyip onu dışarı çıkaran tek kişi Jackson. Babana babalık yapmak zorunda kalmak kolay bir şey olmasa gerek."

Josie, Chester kasabasına karşı çok benzersizdi. Olayları ve insanları başka kimsenin beceremediği şekilde görüyordu. Ebeveynleri için de aynı şey söylenebilirdi. En çirkin gölgelerde bile bir güzellik görüyorlardı ve ailelerindeki bu özelliğe hayranlık duyuyordum. İnsanların yara izlerinin ötesini görebilmek özel bir ruh gerektiriyordu.

"Bunu nasıl yapıyorsun Josie? Herkeste iyilik görmeyi ve insanların neden şu anda oldukları kişi olduklarını anlamayı?"

Omuzlarını silkti. "Ailem bana yakından bakmayı öğretti, anlıyorsun ya? İnsanları uzaktan yargılamak kolay. Kendi dünyanın dışından olan birine bakmak ve o insanların kim olduğuyla ilgili genel yorumlar yapmak, yargılamada bulunmak kolay. Çünkü diğerlerinin kusurlarını gördüğünde, nedense kendi kusurlarının onlarınkinden daha iyi olduğunu savunabiliyorsun. Fakat yakından baktığında, yanındaki kişiye gerçekten baktığında, hemen hemen aynı şeyleri göreceksin. Umut. Sevgi. Korku. Öfke. Bir kere yakından baktığında hepimizin birçok yönden benzer olduğumuzu göreceksin. Hepimizin kanı kırmızı akıyor ve canavarların kalpleri bile kırılabiliyor. Sadece hep yakından bakmayı hatırlamalısın."

Her zaman yakından bakmayı...

Bu, ifade edemeyeceğim kadar hoşuma gitmişti. Ben kusursuz biri değildim. Zaman zaman farkına varmadan diğerlerini yargılıyordum ve bu, üzerinde çalışmam gerektiğini bildiğim bir kusurumdu. Tıpkı Jackson gibi, benim de aziz olmakla uzaktan yakından bir ilgim yoktu. Etrafa daha sık yakından bakmam gerekiyordu.

"Geçirdiği kazadan sonra babam da bir süre içkiye bel bağladı. Bunu biliyor muydun?" diye sordu Josie.

"Hayır, hiç bilmiyordum."

"Evet, kaza olduğunda yaşımız gençti, o yüzden çok da şoke edici bir şey değil. Uzun bir süre depresyondaydı. İnsanlar onu çok yargıladı ve o kara günleri atlatmasına yar-

dım eden annem olmasaydı, kolayca Mike Emery'ye dönüşebilirdi. Ben de Jackson olabilirdim. Tek bir yanlış dönüşle dünyadaki herkesin Jackson veya Mike olabileceğini düşünüyorum."

"Bu doğru..." Zorlukla yutkundum. "Sanırım hiç o açıdan düşünmedim."

"Tabii kim bilir? Yanılıyor da olabilirim, Jackson gerçekten de herkesle düşüp kalkan tam bir pislik de olabilir," diye takıldı. "Fakat onu köpeğiyle izlemek, benim için bu dünyada en büyük arzu uyandıran şeylerden biri."

"Köpeğiyle mi?"

"Yaşlı bir siyah labrador. Kasabada onun yanında görürsün. O köpeğe nasıl davrandığını bir izle, o çocuğun içinde yaşayan karanlıktan çok daha fazlasını fark edeceksin."

Birkaç dakika daha konuştuktan sonra kendimi sessiz kitap bölümüne girerken buldum. Kapı arkamdan kapandığında derin bir nefes alıp duvarlara dayanan güzelliklere bakındım.

Merhaba dostlarım.

O kadar çok kelime vardı ki nereden başlayacağımdan bile emin değildim. Artık kendi hikâyem karman çorman olduğu için sayfaların arasına dalma fikri her zamankinden daha fazla hoşuma gitti. Vaktimi kendi hayatımla harcamak yerine başka birinin sonsuza kadar mutlu yaşamasını okumayı tercih ederdim.

Kitaplarla dolu koridorlardan geçerken parmak uçlarım kitapların kenarlarında dans etti. Bana doğru bakanlara gülümsedim ve içeridekilerin yüzde doksan dokuzu sıcak, hoş bakışlarla gülümseyerek bana karşılık verdi. Fakat o yüzde bir...

Jackson kitabevinin sol arka köşesinde oturuyordu. Sadece ufak bir pencereden gelen ışıkla aydınlanan, buradaki en karanlık köşeydi. Gözlerim elinde tuttuğu kitaba kaydı.

Tomi Adeyemi'nin *Kandan ve Kemikten Çocuklar* kitabıydı.

Tanrım, öyle karmaşıktı ki. İri yarı, kaslı ve suratsız bir adam genç yetişkin romanları okuyordu.

Büyüleyici.

Romanın kapağını incelediğim sırada gözlerinin üzerimde olduğunu hissettim. Başımı biraz kaldırdım ve gözleri tam bir tiksintiyle benimkileri yakıp geçti. Ağzının kenarları aşağı doğru kıvrıldı ve hafifçe homurdandıktan sonra bakışlarını tekrar kitabına indirip sayfayı çevirdi.

Benden diğer her şeyden fazla tiksiniyormuş gibi görünen bu adam yüzünden midem düğüm düğüm olmuş ve kafam karışmıştı. Bana karşı niçin böyle olduğunu anlamaya çalıştım. Ona yakından bakmak ve esas yüzünü görmek için elimden geleni yaptım.

"Selam Jackson," dedim başımla selam vererek.

Başını kaldırıp baktı, sonra yeniden kitabına döndü. "Burada konuşulmaz," diye homurdanıp sayfasını çevirdi.

"Biliyorum ama dün için sana teşekkür etmek istedim, sen-"

"Burada konuşamazsın," diye tısladı bir kez daha.

Ürperdiğimi hissettim. "Biliyorum ama-"

"Dinle prenses, ayrıcalıklı olduğunu ve kuralların seni kapsamadığını düşünebileceğini anlıyorum ama lütfen git yorumlarını başka bir yerde yap çünkü ben onları duymak istemiyorum."

Vay canına.

Acımasız Jackson tam gaz geri dönmüştü.

"Sadece uzaklaş," dedi bana, sesi sert ve gaddardı.

Tek bir ses daha çıkarmadan tam olarak dediğini yaptım.

9.

Grace

Vaktimin çoğunu The Silent Bookshop'ta geçirdikten sonra Judy ve Hank'in evine geri döndüm ve bana daha tek bir kelime etmemiş olsa da kız kardeşimdeki paniği gördüm.

Ön kapıdan dışarı fırlayıp telaşla fısıldayarak, "Dinle Grace, ben çok üzgünüm, bunun olacağını bilmiyordum ve ağzımdan kaçırdığım için beni öldüreceksin ama kaçırmak istememiştim ve çok üzgünüm!" dedi.

Tek kaşımı havaya kaldırdım. "Neden bahsediyorsun?"

"Annem."

"Ne olmuş ona?"

"Burada ve Finn'i biliyor."

"Ne? Nasıl?"

"Şey, tam olarak bilmiyor ama ayin sırasında insanlar dün gece Finn'le ikinizi kavga ederken gördükleri hakkında dedikodu yapıyordu. Anneme aranızın iyi olup olmadığını sordular."

Ah, harika, insanlar şimdiden Finn'le ikimiz hakkında zevzeklik ediyordu. Pek uzun sürmemişti.

"Annem çok hazırlıksız yakalandı ama gülümsemeyi sürdürdü. Sonra beni bir güzel azarladı... ve kendini zorla yemeğe davet ettirdi. Yani şu anda içeride." Judy'nin gözleri suçlulukla doluydu ama bu onun hatası değildi.

Ona gergin bir şekilde gülümsedim ve sorun olmadığını söyledim. Annem her halükârda öğrenecekti. Sadece kilisedeki gelişigüzel insanlardan öğrenmemiş olmasını dilerdim. Gülümseyerek karşılamış olsa bile hazırlıksız yakalanmanın canını sıktığını biliyordum.

Judy, "Annem aklını daha fazla kaybetmeden içeri girsek iyi olur," diye uyardı.

"Hank nerede?"

"Benimle dalga mı geçiyorsun? Annemin geldiğini öğrendiği anda kaçıverdi."

Akıllı adamın hali başka oluyor. "Peki ya babam? O geliyor mu?" Annemle anlaşmazlık yaşadığımızda babam aramızda çok iyi bir tampon görevi görüyordu ve anlaşmazlık yaşamamız da kaçınılmazdı. Hatta ben tam anlamıyla tepeden tırnağa babacıydım, o yüzden de onun olduğu aile yemeklerimiz benim için hep daha iyi olurdu.

"Annem onun bu akşam kilisede çalışacağını söyledi, yani sadece üçümüz olacağız."

"Ah," diye inledim. "Harika."

Evin antresinden içeri adım attığımız anda annem yüzünde görülen gelmiş geçmiş en büyük kaş çatışla duruyordu ve beni kucaklamak için kollarını uzatmıştı.

"Ah, Gracelyn Mae." İçini çekip başını ileri geri salladı. "Berbat görünüyorsun."

Evim, güzel evim.

* * *

Yemek masasına oturduğumuzda annem, "Bugün kilisede hazırlıksız yakalandım," dedi bana. "Bana bir uyarıda bulunabilirdin Gracelyn Mae."

"Biliyorum ve üzgünüm anne. Dün gece Finn'le ikimizi görenler olduğunu bilmiyordum."

"Burası Chester. Birileri hep izliyor."

O konuda haklıydı.

"Bunun olduğuna inanamıyorum." Annem Finn'le aramızda olanları öğrendikten sonra tamamen afallamış görünüyordu, bir anlığına nefesi kesildi. Annemin bu kadar çılgına döndüğünü hiç görmemiştim. İnanamayarak başını sallayıp duruyordu.

"Gerçekten sorun değil anne. Bu kadar üzülmene gerek yok," diyerek tabağımdaki yemeğimi tırtıkladım.

"Öylece pes edemezsin Grace. Evliliğini öylece bırakamazsın. Yeminlerini!" diye haykırdı. "Yeminlerinin senin için hiçbir anlamı yok mu?" Sözlerini beni bu kadar incitsin diye söylediğini sanmıyordum fakat son zamanlarda kalbimin tek yaptığı incinmekti.

Judy beni korumaya çalışarak, "Anne, hadi ama," diye araya girdi.

"Tabii ki benim için bir anlamları vardı," diye fısıldadım, kullandığı kelimeler yüzünden midem düğüm düğüm oldu. O yeminler benim için *her şeydi.*

"Hastalıkta ve sağlıkta, Grace. Finn'in zihnindeki şeytanla başa çıktığı ortada. Kendinde değil. İsteyerek seni asla incitmezdi ve ailemizde asla boşanma olmadı. Asla." Aşırı

dramatik olan tepkisi tam olarak ondan beklediğim bir şeydi çünkü annemle ilgili her şey abartılıydı. "İnsanlar ne der?"

İnsanlar ne der mi?

Endişesi *bu* muydu?

Cevap bile veremedim.

Şu anda kırılan kalbimin sızısıyla uğraşıyordum.

"Grace, sanki Finn için savaşmıyorsun bile," dedi annem.

"Savaşmıyorum," dedim ona.

"Onu sevmiyor musun?"

Cevap vermedim.

"Umursamıyor musun?"

Yine duygularımı dile getiremedim.

"Nasıl bu kadar bencil olabilirsin?" diye sordu ve ben kıkırdadım. Kıkırdadım çünkü ciddiydi. Kıkırdadım çünkü bazen kahkaha atmak beni dağılmaktan uzak tutan tek şeydi.

"Bencil mi? Nasıl ben bencil oluyorum?" diye sorarken ekmek sepetini Judy'ye uzattım. Samimiyetle kaşlarını çattı ve onun yanımda olmasına şükrettim. O olmasa paramparça olurdum.

"Ailemiz nesillerdir uzun süren evlilikler yapmıştır ve tek bir boşanma bile olmamıştır, asla. Şimdi bunu bozan kişi olmak mı istiyorsun? Aile adımızı lekelemek mi istiyorsun?"

Gözlerimi devirdim. "Anne, babamla ikiniz aynı yatak odasında bile yatmıyorsunuz."

"Horluyor."

"Muhtemelen sana da tahammül edemiyor," diye homurdandım sessizce.

"Lütfen yüksek sesle konuş Grace. Mırıldanmandan nefret ediyorum," diyerek azarladı. "Hep böyle yapıyorsun, mı-

nl mırıl konuşuyorsun. Konuştuğunda kullandığın telaffuz önemlidir. Bir öğretmen olarak bunu bildiğini sanıyordum."

"Kusura bakma. Fakat şunu bil, Finn ile ikimiz boşanmanın bizim için en iyisi olacağına karar verdik." Bu bir yalandı. Bir parçam hâlâ kocamın beni sevmesini istiyordu ama o beni seçmemişti. Onu seçmişti ve fikrini değiştirmek gibi bir planı olmadığına emindim.

"Seni memnun etmek için kabul ediyor Grace. Bunun seni mutlu edeceğini düşünüyor. Tek yaptığı seni mutlu etmeye çalışmaktı."

"Beni mutlu etmek mi?" diye sorgularken ağzıma ekmeği tıkıştırdım. Gerginken veya rahatsız olduğumda ya da mutluyken hoş olmayan düzeyde karbonhidrat tüketirdim. Lanet olsun, aslında karbonhidratla yaşıyordum. Kalçalarım bunun canlı kanıtıydı. "En yakın arkadaşımla yattı anne, tamam mı? O yüzden, nasıl oluyor da Finn sadece beni mutlu etmek istiyor söyler misin lütfen?"

Annem sersemleyerek, "Autumn'la mı yattı?" diye sordu.

"Evet."

"Aman Tanrım," dedi annem. Yüzünde Autumn'u öğrendiğinde kız kardeşimin yüzünde beliren ifadeye benzer bir ifade vardı ama ardından ağzından çıkan kelimelerin Judy'ninkilerle alakası yoktu. "Bunun olmasına nasıl izin verebildin?"

Çenem yere yapıştı. "Ne?"

"Yaptığı yanlıştı ama görmüyor musun?" diyerek sesini yükseltti. "Onu başka bir kadının kollarına ittin Grace."

"Lütfen bunun da yanlış olduğunu söyle," diye yalvardım.

"Ama görüyorsun, değil mi? Bunu görmüyor musun? Son olaydan sonra-"

"Düşükten," diyerek onu düzelttim. İrkildi. Her zaman olay deyip geçiyordu çünkü kelimenin kendisi onu rahatsız ediyordu. Aman ne fena. Ben o kelimeyle ondan daha fazla rahatsızlık yaşamıştım.

"Evet, ondan sonra. Sonuncusundan sonra kendini kapattın. Hatta sana evlat edinme ve taşıyıcı annelikle ilgili makaleler bile verdim, Finley için denemedin bile. Kilise sana dua çemberi teklifinde bulundu ve sen oraya da gelmedin."

"Belki de dua bozulanı düzeltmez," diye bağırdım ona doğru, tansiyonumun yükseldiğini hissediyordum. Söylediği şeye inanmakta zorlanıyordum ama öte yandan inanabiliyordum da. Annemi tanıyordum ve kusurlarıma nasıl yürekten inandığını da biliyordum.

Gözleri doldu ama ağlamadı. "Söylediğin şeyi kastetmedin. Sadece şu anda acı çekiyorsun. Dua her şeyi değiştirir."

"Bunun dışında her şeyi," dedim ona. Bir çocuk için dua etmiştim. Hem de her gün. Ama dualarım cevapsız kaldı. Sonra kocam için dua ettim ve onlar da sessizlikle karşılandı.

"Denemedin bile Grace," derken hayal kırıklığı gayet açık ve netti.

Sözleri sanki kulağa ne kadar acımasızca geldiğini bilmeden söylüyordu. Denememiştim bile, öyle mi? Keşke vücudumun başarısız girişimlerimi ne kadar çok bildiğini, bir insanın kocasına onun en çok istediği şeyi veremediğini bilmenin nasıl hissettirdiğini anlasaydı. Keşke yıllardır bildiğim tek kelimenin "denemek" ve ondan sonrakinin ise "başarısız olmak" olduğunu fark etseydi.

"Sanırım kırılma noktama ulaştım," deyiverdim. Evliliğimden, hatalarımdan ve hayal kırıklıklarımdan konuşmak-

tan yorulmuştum. Ona söyleyecek tek sözüm kalmamıştı. Sandalyemi masadan uzaklaştırdım, sonra da misafir odasına gidip kapıyı arkamdan kapattım.

Yatağa uzanıp Judy'nin anneme neden hatalı olduğunu her yoldan anlatmaya çalışmasını dinledim. Annem duymuyordu bile. Kendine ait bir hayat görüşü vardı ve diğer insanların hayatlarının onunkinin aynısı olmasına gerek olmadığını asla anlamıyordu.

"Judith, ablanı ve onun yaptıklarını her zaman koruyamazsın. O senden büyük sonuçta, onun için bahaneler üretmek sana düşmez," diye bağırdı annem.

"Bahane üretmiyorum," diye cevap verdi Judy. "Sana farklı bir açıdan göstermeye çalışıyorum. O senin kızın ve en kötü şekilde ihanete uğradı. Onu gerçekten önemsediklerini düşündüğü iki kişi tarafından. Saygısızlık etmek istemem ama belki de şu an üzerine gitmek için doğru zaman değildir anne."

"Evet, tamam. Gitmeden önce son bir kez daha onunla konuşacağım."

Kalkıp yatakta oturdum ve sessizce küfrettim.

Ayak sesleri gittikçe yaklaşıyordu, bu da karnımdaki düğümleri daha da sıkılaştırdı.

"Grace?" diye seslendi ve cevap beklemeden kapıyı açtı. Kucağımda bir yastıkla oturup gözlerimi ona dikişime baktı. "Canın sıkıldığı için üzgünüm."

Her zaman bu şekilde özür dilerdi, özür dilemeden. *Canını sıktığım için üzgünüm* değildi. *Canın sıkıldığı için üzgünüm.*

Arada büyük bir fark vardı. Hareketlerinin sorumluluğunu asla almazdı, sadece diğerleri alındığı için özür dilerdi.

"Sorun yok. Büyük bir mesele değil."

"Fakat," deyip başını iki yana salladı. "Büyük bir mesele. Bu senin hayatın Grace. Gerçekten şu zamanda bunu mahvetmek istiyor musun? Neredeyse kırkına geldin. Gerçekten en baştan başlamayı istiyor musun?"

Yaşım otuzdu, bu nasıl neredeyse kırk oluyordu?

Kaldı ki kırk yaşında olsaydım bile en baştan başlamakta bu kadar korkutucu olan ne vardı?

Sonraki kırk yıl boyunca sefil bir yerde kalacağıma kırkımda her şeye yeni baştan başlamayı tercih ederdim.

"Anne, kusura bakma ama bunu bu akşam yapmasak olur mu? Yorgunum ve zihnen tükendim."

Başını salladı. "Tamam ama daha sonra bunun hakkında konuşmalıyız. Belki terapiye bakabiliriz." İşte annemin her şeye çözümü... Önce dua, sonra terapi. Üzerime doğru yürüyüp alnımı öptü. "Seni sevdiğim için bu şekilde davranıyorum Grace. Umarım bunu biliyorsundur."

"Ben de seni seviyorum anne." Bu yalan değildi.

Annemi seviyordum ama sıklıkla ondan hoşlanıp hoşlanmadığımı merak ediyordum. Özellikle de eğer annem olmasaydı insan olarak ondan hoşlanır mıydım diye merak ediyordum. Çoğu şey aksini işaret ediyordu ama rahmimi düzeltmesi için İsa'nın yardımına ihtiyacım olduğunu söylemiş olsa da bana hayat veren kadın olduğu için onu seviyordum.

Judy'nin annemle vedalaşmasını dinledim ve dış kapı kapandıktan sonra rahatlayarak nefesimi bıraktım.

Kız kardeşimin odama girmesi sadece birkaç saniye sürdü, avuçlarıyla gözlerini ovalarken inledi. "Bu, düşündü-

gümden elli milyon kat daha kötü gitti ve ben bunun berbat olacağını düşünmüştüm." Yatakta yana kayıp yanımdaki yere vurdum. Memnuniyetle oturdu ve başını omzuma dayadı. "Çok üzgünüm Grace. Eğer bu kadar kötü olacağını bilseydim..."

"Ne yapardın? Gelme mi diyecektin? Kabul edelim, bu akşam her türlü yaşanacaktı. Sorun değil."

"Of, evet ama annem o kadar... o kadar...ahh! Sana karşı çok acımasız. Onun söylediği şeyleri kendi kızıma söylemeyi geçtim, başka bir insana söylediğimi dahi hayal edemiyorum. Tepemi attırıyor."

Yüzü kıpkırmızıydı ve annemin bana söylediği şeylerle ilgili gittikçe daha fazla canı sıkılırken vücudunun titrediğini hissettim. Neredeyse yüksek sesle kahkaha atacaktım çünkü Judy'nin bu kadar öfkelenmesi, hayatının yüzde doksan dokuzunda olduğu kişinin tam tersiydi. Onun küfretme şekli, "tepemi attırıyor" demekten ibaretti ve o noktaya gelmesi için oldukça fazla şey olması gerekiyordu. Aslında o, birisi en sevdiği insanlara saldırdığında öfkelenirdi.

"Sen en sevdiğim insansın," dedim.

"Sen de benim en sevdiğim insansın," diye cevap verdi. "Sadece annemin stres veren hareketleriyle başa çıkmak için sigaraya başlamamış olmamıza şaşırıyorum."

Kahkaha attım. "Ya da kokaine."

Judy bana doğru gülümsedi ve omzunu silkti. "Babam onun bu tavırlarıyla bunca yılı nasıl geçirdi hiç bilmiyorum."

"Ayrı yatak odasının yardımı oluyor."

Judy bana baktı ve ellerini birleştirdi. "Bu senin için iyi olacak Grace. Hayatını yeniden düzene koyacaksın, yeniden

doğmak gibi olacak. Lütfen bana bir iyilik yap ve annemin kafana çok fazla girmesine izin verme. Her şeyi çok fazla düşündüğünü biliyorum ama bu iyi. Doğru kararı verdin. Finn pisliğin teki ve Autumn konusuna hiç girmiyorum bile. Onunla tanıştığım ilk günden beri bir şeylerin yolunda olmadığını biliyordum. Ondan nefret ediyorum. Finn'den nefret ediyorum. İkisinden de nefret ediyorum."

"Nefretine minnettarım."

"Senin için daima onlardan nefret edeceğim. Seni seviyorum abla."

"Ben de seni seviyorum."

"Ne yapabilirim? Kendini daha iyi hissetmeni nasıl sağlayabilirim?"

Omzumu silktim. "Sanırım biraz yalnız kalmam gerekiyor."

Kaşlarını çattı. "Ama daha fazla düşünmek için değil, değil mi?"

"Sanırım şu anda zihnimin yapabileceği tek şey fazla düşünmek."

"Grace..."

"Ben iyiyim Judy, yemin ederim. Sadece biraz zamana ihtiyacım var."

Judy yapmayı hiç istemiyor olsa da kabul etti. Odadan çıktı ve ben de düşüncelerimle bir başıma kalarak yatağa uzandım.

Düşüncelerim, geceleri yanımda olabilecek en kötü eşlikçiydi.

Bir süre sonra telefonum çalmaya başladı ve ekranda Finn'in adı belirdi. Cevap vermedim çünkü eğer verseydim

bana yalan söyleyebilirdi ve ben de bir aptal gibi ona inanabilirdim. Ondan sonra beni üç defa daha aradı ve her seferinde sesli mesaj bıraktı.

Sersem gibi mesajları dinledim.

Konuşabilir miyiz, diye sordu. Onu dinlemem için yalvardı.

Yakın zamanda onu görmek gibi bir arzum olmasa da odanın karanlığında otururken endişem artmaya başladı. Endişe, adeta vahşi bir canavardı. Dünyanın dingin olduğu ve benim de öyle olmam gereken sessiz anlarda bana saldırıyordu. İşte dingin olmam gereken o anlarda zihnim içeride çılgınca dönmeye başladı. Yatakta kalıp hayatımın her açısını enine boyuna düşündüm. Kalbim ve zihnim savaştaydı.

Uyuyabilmem mümkün değildi. Vücudum bitaptı, yine de gözlerimi ne zaman kapatsam aklımda Finn beliriyordu. Görüntüsünden hemen sonra Autumn'u, güzel gözyaşlarını ve kusursuz vücudunu görüyordum.

Köşedeki boy aynasına doğru gidip derin bir nefes aldım ve yavaşça verdim. Gözlerimin altında mor torbalar vardı, tişörtümün tek tarafı kotumun içine tıkılmıştı ve saçım berbat görünüyordu.

Finn'i suçlayamazdım gerçekten. Geçtiğimiz birkaç yılda kendime pek fazla bakmamıştım. Beni ne kadar incitiyor olsa da gözlerinin neden dışarı kaydığını anlıyordum. Belki annem haklıydı. Belki kusurlu evliliğin sebeplerinden biri bendim.

Acılarımı ve annemin hakaretlerini bir türlü kafamdan atamayınca kendimi daha iyi hissetmek için düşünebildiğim tek şeyi yaptım.

Babamı ziyaret etmeye, kiliseye gittim. Dünya üzerinde kırgın kalpleri nasıl yatıştıracağını bilen biri varsa o da beni seven ilk adamdı.

Kiliseye girdiğimde, kısa süre önce inançlı veya umut arayışında olan insanlarla dolu olan yerdeki boşluğu hissettim. Babamı kürsüde dururken görünce gülümsemeden edemedim, kalın çerçeveli gözlüğü gözündeydi ve bir sonraki vaazına bakıyordu. Çok yakışıklı bir adamdı. Saçları grileşmişti, kristal mavisi gözleri adeta deniz gibiydi ve gülümsemesi kırılgan bir ruhu yeniden bütünleşmiş gibi hissettirebilirdi.

Judy hep babamın gözlerini aldığımı söylerdi ve ben de hep Judy'nin babamın gülümsemesini aldığını fark ederdim.

Mikrofona konuştuğunda sesi alanda yankı yaparak duvarlardan çınladı. Sonra yüzünü buruşturdu, başını ileri geri salladı ve not kâğıtlarını işaretledi.

"Hayır, hayır, hayır. Bu değil," diye mırıldandı mikrofona, konuşma tarzından memnun değildi.

"Bana o kadar kötü gelmedi," diye bağırdım. Başını kâğıtlarından kaldırdı. Kilisenin girişinden başlayıp koridorda yürüdüm ve ben ona yaklaştıkça gülümsemesi daha parlak bir hal aldı.

"Hayalet görmediğimi ve kızımın gerçekten kasabaya döndüğünü söyle bana," derken gözlüğünü çıkardı ve başının tepesine yerleştirdi.

"Henüz hayalet değilim," diye cevap verirken yanına çıktım. Beni kollarının arasına alıp kucaklaması sadece birkaç saniyesini aldı.

Daha da sıkı sarılırken, "Çok uzun zaman oldu, biliyorsun," dedi. "Bu sabahki ayinde seni özledik."

"Biliyorum. Onun için üzgünüm. Keşke gelebilseydim."

Beni bırakıp bir adım geriye çekildi ve bana gülümsedi. "Güzel görünüyorsun."

Kahkaha attım. "Makyaj mucizeler yaratıyor."

Başını iki yana salladı. "Hayır, makyajdan değil." Kolunu benimkine geçirdi ve birlikte ön sıraya doğru yürüdük. Oturduk ve parlak gülümsemesiyle bana bakmaya devam etti. "Kavuştuğumuza mutlu olmadığımdan değil ama seni Chester'a geri getiren şey ne küçük kızım?"

Şaşkına dönerek tek kaşımı kaldırdım. "Annem sana anlatmadı mı? Bu akşamki anlaşmazlığımızdan sonra anlatacağından emindim."

"Anlaşmazlık mı?" diye sordu afallayarak. Gür kaşları birleşti ve ensesini sıvazladı. "Ondan tek kelime duymadım. Peki, neler oluyor?"

Göğsüm sıkıştı. Büyük bir parçam annemin çoktan ona anlatmış olmasını umuyordu, böylece başarısızlığa uğrayan evliliğimi öğrendiğinde yaşayacağı hayal kırıklığını izlemek zorunda kalmazdım. Gururumu bir yana bıraktım, ona Finn'le olan biten her şeyi anlattım. Gerçi anlatırken gözlerine bakamadım. Suçluluk ve utanç benim için çok zordu, o yüzden bakışlarım titreyen ellerimden ayrılmadı.

Bitirdiğimde gözlerimi kapattım, düşüncelerini duymayı bekliyordum.

"Hımm..." Derin bir şekilde nefes aldım ve elini dizime koydu. "Evlilik zor."

"Düşündüğümden çok daha zor," diyerek kabul ettim.

"Tamamen bitti mi?"

Alayla güldüm. "Arkadaşımla birlikte baba. Sanırım bitebileceği kadar bitti."

"Hayır, onu anlıyorum ama kalbin... kalbinde tamamen bitti mi? Onu geri isteyen bir parçan var mı?"

Sessizleştim çünkü cevap evetti ve bu beni utandırıyordu.

Onun özlemini duymaya devam eden parçalarım olmasından utanıyordum.

"Utanılacak bir şey yok Grace," dedi aklımı okuyabiliyormuş gibi. "Sana hata yapmış olsa bile birini sevmende sorun yok. Hislerinin ne anlama gelebileceğinden korktuğun için hislerin yokmuş gibi davranamazsın. Bazen, dünyadaki en zor şey kalbini kıran birini sevmektir."

"Onu seviyorum," diye fısıldadım, boğazım acı verecek kadar gergindi. "Ancak ondan nefret de ediyorum. Bu nasıl mümkün olabilir?"

"Bizler hissetmek için yaratıldık Grace. Öyle ki, bazı zamanlar hislerimiz duyarlı çalışmaz. Bir saniye için kalbin aşkla atarken sonraki saniyede içine nefret sızabilir. Hissettiğin hiçbir şeyde hatalı değilsin."

"Annem aynı fikirde değil. Evliliğimiz için savaşmayarak hata yaptığımı düşünüyor."

"Sen ne düşünüyorsun?"

Omzumu silktim. "Gerçekten emin değilim. Her şey çok hızlı oluyor. Kendimi kaybolmuş hissediyorum."

"Kayıp değilsin; sadece her şeyi düşünüyorsun. Şimdi bir süreliğine evdesin, bu iyi bir şey. Tanıdık şeylerle ve insanlarla çevrelenmen gerekiyor. Sadece dayanağını bulman gerekiyor. Yuva, şifadır."

"Teşekkür ederim baba," dedim içten bir şekilde, başımı omzuna yaslandım.

"Daima ve daima," diye cevap verdi.

"Senin tavsiyen anneminkinden çok daha iyiydi."

"Onunki neydi?"

"Terapi."

Kahkaha atıp başını salladı. "Hiç şaşırmadım."

10.

Grace

"Selam Grace, ben tamirhaneden Alex. İstediğin zaman uğrayıp arabanı kontrol edebileceğini haber vermek için aramak istedim. Teşekkürler ve umarım yakın zamanda görüşürüz!"

Chester'a gelişimin üzerinden birkaç gün geçmişti. Kasabaya geldiğimden beri Judy'nin evinden pek çıkmamıştım ve çıktığım zamanlarda da The Silent Bookshop'a gidiyordum. Bu iki yerden birinde olmak insanlara rastlamaktan kaçmanın en kolay yoluydu.

Autumn ve Finn'den vebalılarmış gibi onlardan uzak durmayı kendime görev edinmiştim.

Ancak şimdi Alex aradığı için kendimi iki sığınağımdan çıkmaya ve tamirhaneye gitmeye zorlamaya mecbur kaldım. Ayakkabılarımı giydikten sonra dışarı çıktım ve yaz esintisinin yüzümü okşadığını hissettim. Georgia'nın sıcak yazları ve ağaçlarının yeşilin en parlak tonlarıyla aydınlanması gibisi yoktu.

Chester mükemmel boyutlarda bir kasabaydı çünkü her yer yürüme mesafesindeydi. Gerçi Mike'ın Oto Tamirhanesi yolun biraz dışında kalıyordu çünkü kasabanın tam sınırındaydı. Emery erkeklerinin arazisi büyüktü, benim ailemkinin yanına yaklaşamazdı ama kasabadaki çoğu insanın sahip olduğundan daha fazla toprakları vardı. Arazilerinin uzak ucunda güzel, iki katlı bir ev yer alıyordu ve tam ortasında da tamirhaneleri vardı. Dükkânın önünde lastiklerin üzerine yerleştirilmiş birkaç tane bozulmuş ve paslı araç, dekorasyon olarak kullanılmıştı. Aslında... sevimliydi.

Dükkânın ön tarafında, üzerinde Mike'ın Oto Tamirhanesi yazan ahşap tabela eğik bir şekilde duruyordu.

Tamirhanenin hemen yanında bulunan ufak kulübenin önünde birkaç çalı vardı. Özel bir şey değildi ama sevimli, yuva hissi veren bir havası vardı.

Eskiden bir aileye sahip olmanın hayalini kurduğumda, her yıl sevimli bir kulübede tatil yapacağımızı düşünürdüm.

Tamirhanenin kapısını çektiğimde gıcırdadı ve kapının tepesindeki zil çaldı. Etrafa bakındım ama kimse yoktu. Ön taraftaki masaya gidip zile bastım, birilerinin geldiğimi fark etmesini umuyordum. Kimse çıkmayınca dükkânın etrafından dolaşmaya başladım.

Birden ortaya çıkan büyük, siyah bir labrador bana doğru yürümeye başladı. Ancak çok yavaş hareket ediyor ve kuyruğunu sallıyordu. Bana ulaşınca oturdu ve kuyruğunu sallamayı sürdürdü.

"Sen Josie'nin bana anlattığı yakışıklı olmalısın," dedim. Eğilip okşadım. Kuyruğunu sallayıp durdu, sanki bu kısa yürüyüş onu yormuşçasına hırıltıyla solup alıp veriyordu.

Tasmasına göz attım. *Tucker*. "Çok sevimlisin Tucker," dim. Ayağa kalktı ve yavaşça yatağına doğru gitti.

Ne tatlı bir şeydi.

"Merhaba?" diye seslendim ama kimse cevap verm "Hımm."

Girişte bir müddet daha bekledim, biraz zaman geçt ten sonra yüksek sesli bir takırtı kulağıma çalındı. Dükkâ arka tarafına doğru geçtiğimde arka tarafa açılan bir k gördüm. Ben kapıdan geçerken ses daha da gürültülü bir h almıştı. Birkaç ağacın arkasında kalan, fırtınada birkaç de takla atmışa benzeyen bir otomobil vardı. Üzerinde de eli de balyozla duran Jackson, balyozu arabaya geçiriyordu.

Üstünde bir şey yoktu ve arabaya tekrar tekrar vururke vücudunun her santiminden ter damlıyordu. Bedenindek her kas zerresi tamamen gözler önündeydi ve ben de onla fark etmeden edemedim. Nasıl fark etmezdim ki? Jackso kasabanın serserisi olabilirdi fakat vücudu tapılmaya değer di. Onun kadar yakışıklı adamlara öyle sık rastlamazdınız kişiliğinin görünüşüne uymaması çok fenaydı.

"Hey!" diye seslendim ama başını kaldırmadı. Balyozu indirip duruyor, her vuruşuyla arabayı aşındırıyordu. Kulağında bir kulaklık vardı, bu da beni görmezden gelmesinde ona yardımcı oluyordu. O yüzden biraz daha yaklaştım "Hey!" diye bağırıp elimi arabaya vurdum. Beni gördüğünde ödü patladı, balyozunu düşürdü ve saniyeler içinde fırtına gibi sövmeye başladı.

"Hassiktir!" diye haykırarak sol ayağını tuttu. Balyozun düştüğü talihsiz yer orasıydı. "Siktir, acıyor be."

"Aman Tanrım, ben çok üzgünüm!" derken ellerimle ağzımı kapattım. "Sen iyi misin?"

"Ayağıma siktiğimin balyozunu düşürdüm. Sence iyi miyim?!" diye bağırdı.

Küstahlığına bir iki lafım olurdu ama ayağına balyoz düşürmüştü, yani öfkesinin haklı bir yanı vardı.

Homurdandı-homurdanma konusunda oldukça profesyoneldi- ve ardından bana sert bir bakış attı. "Ne istiyorsun?"

"Alex aradı, arabamı kontrol etmek için uğramamı söyledi ve dükkânda kimse yoktu. Sonra senin..." Mahvolmuş arabayı işaret ettim. "Her ne yapıyorsan onun sesini duydum."

Biraz daha homurdandı, sonunda ayağını yere indirdi ve dükkâna doğru yürümeye koyuldu. Bir saniye için orada durdum, o topallayarak giderken ne yapmam gerektiğinden emin değildim.

Omzunun üzerinden bana göz atıp ofladı. "Geliyor musun gelmiyor musun?"

"Ah, tamam," diye cevap vererek hızla arkasından gittim.

İçeri girer girmez arabama doğru yürüdü. "Alex birinin aracını çekmek için dışarı çıkmak zorunda kaldı." Yüzünde yeni çıkan sakalları vardı, elini onların üzerinde gezdirdi. "Eğer geri dönmezse arabanla ilgili gelişmeleri sana anlatmamı istedi."

Ellerimi kalçama dayadım ve arabaya baktım. "Peki kızım nasıl?"

"Kızın mı?" derken tek kaşını havaya kaldırdı. "Arabaların cinsiyeti yoktur."

"Arabaların kesinlikle cinsiyeti vardır. Sırf sen bunu anlayamadın diye cinsiyetleri olmadığı anlamına gelmiyor. Buradaki Rosie, kesinlikle bir dişi."

"Lanet bir arabaya isim verecek tek kişi senden başkası olmazdı tabii."

"Sen de bir arabaya isim verme konusunda dırdır edecek türden birisin," diye karşılık verdim.

Tekrar homurdandı ve ben de gülümsedim. Gülümsememin onu rahatsız ettiğini hissediyordum ve onu kızdırmaktan bir nevi keyif almıştım; çünkü o da bana acımasızca davranmış sayılırdı.

"Araba beş para etmez. Alex götürüp hurdalığa atmalıydı," diye belirtti. "Buraya gelerek vaktini boşa harcadın. Sadece çöp." Derin bir nefes aldım ve elini bana doğru kaldırdı. "Yemin ederim, eğer ağlamaya başlayacak olursan lanet aklımı kaybedeceğim prenses. Ayağı muhtemelen kırılmış olan benim ve burada benim duygusallaştığımı falan görmüyorsun."

Burnumu çektim ve duygularımı dışa vurmamak için elimden geleni denedim. "Üzgünüm, sadece Rosie'yle birlikte çok fazla şey atlattık."

"Arabana bir insan ismiyle seslenmeye son ver."

"Bana prenses demeye son ver."

"Hayır."

"O zaman Rosie de kalıyor ve ben de sana Oscar diyeceğim."

"Bu da ne halt demek oluyor?"

"Çünkü somurtkansın, aynı Huysuz Oscar *gibi."

Bana bomboş bir bakış attı. "Aman ne yaratıcısın prenses."

"Teşekkür ederim Oscar. Çünkü bir kadına prenses denilmesi de çok sıradışı bir şey," diyerek onunla alay ettim.

"Sinir bozucusun."

"Sen de aksisin. Fakat..." Karnımda bir düğüm oluştu ve

* Susam Sokağı isimli televizyon programında Türkiye'de Kırpık ismiyle çevrilmiş karakterdir. (ç.n.)

ensemi ovaladım. "Gerçekten üzgünüm. Ayağın için. Eğer istersen ben..."

"Hayır," diyerek lafımı kesti.

"Ne?"

"Hayır dedim. Bunu yapmıyoruz. Bir şeyi açıklığa kavuşturalım, olur mu? Bu, hiçbir şey demek değil, aramızdaki bu konuşmalar. Bundan hiçbir şey çıkarma."

Cevabı beni afallatmıştı. "Öyle bir şey olduğunu asla söylemedim. Tek söylediğim şey-"

"Yapma. Hiçbir şey söyleme."

"Lafı ağzıma tıkmayı bırak!"

"O zaman konuşmayı kes. O kitabevine her gelişinde bana nasıl baktığını görmediğimi mi sanıyorsun? Sanki benimle ilgili çözemediğin bir şeyler varmış gibi? Pekâlâ, öyle bir şey yok. O yüzden, eğer beni rahat bırakabilirsen bu harika olurdu." Her zamanki gibi bir kez daha homurdandı. "Yine yapıyorsun."

"Ne yapıyorum?"

"Ağlıyorsun."

Ne? Lanet olsun!

"Dağılmış haldesin," diyerek nefesini verdi. "Alex'in geri dönmesini bekle," diye söylendi. "Seninle daha fazla uğraşmak istemiyorum."

Vay canına.

Sanırım senden nefret ediyorum.

Bekleme kısmına döndüm ve oturdum. Alex'in geri gelmesini beklerken kol çantamı masanın üzerine bırakmıştım. Ön kapıdan içeri girdiğinde bana aynı parlak gülümsemeyle baktı. "Selam Grace! Geldiğin için teşekkür ederim! Sana yardım eden oldu mu?"

"Pek sayılmaz. Yani Jackson benimle konuştu ama pek yardımcı olmadı. Arabanın beş para etmediğini ve kurtarmaya değmediğini söyledi."

Alex kollarını göğsünde bağladı. "O nerede?"

"Dışarıda delirmiş bir adam gibi balyozla arabanın birine vuruyor."

"Ah." Alex kaşlarını çattı ve bir ürperti hissetmiş gibi titredi. "Kişisel olarak algılama. Kötü bir gün geçiriyor."

Alayla güldüm. "Nasıl anlayabildin? Ruh hali hep aynıymış gibi görünüyor."

"Evet ama..." Alex'in alnı kırıştı. "Dışarıda, o arabalara vurduğunda gerçekten kötü bir ruh halinde olduğu anlamına geliyor. Demek istediğim, gerçekten kötü. O halde olduğunda ona ulaşmak pek mümkün olmuyor."

"Kolayca başa çıkılacak birisi değil."

"O da doğru." Kıs kıs güldü ve başını sallayıp benimle birlikte arabama doğru yürüdü. "Herkesin dediği kadar kötü biri değil."

"Değil," diyerek ona katıldım. "Daha da kötü."

"Sadece onu tanımadığın için öyle. Benim tanıdığım Jackson gelmiş geçmiş en iyi adamlardan biridir ama bunu diğerlerinin gösterdiği şekillerde göstermez. Eğer yakından izleyecek olursan arada sırada bunu görürsün."

"Yani şuradaki kişinin bedeninde bir yerlerde gerçekten bir kalp olduğunu mu söylemeye çalışıyorsun?"

"Evet." Alex pis pis güldü ve bana doğru eğilip fısıldadı. "Hatta bazen atıyor bile."

Vay.

Ne tuhaf bir bakış açısı.

"Dinle, insanların onun hakkında söylediği şeyleri ve etrafta dolanan dedikoduları biliyorum ama o yalanlar Jackson'ı anlatmıyor. İşin aslı o, bu dünyadaki en iyi insanlardan biri. Onun olduğu adamla ilgili sahte gerçekliklerine öyle saplanıp kalmışlar ki onun aslında kim olduğunu kaçırıyor olmaları çok yazık. Benim tek yeğenim olabilir ama daha fazlası da olsaydı o benim favorim olurdu."

"Senin yeğenin mi?" diye sordum. "Mike senin kardeşin mi?"

"Hayır." Başını iki yana salladı. "Jackson'ın annesi benim kardeşimdi."

Geçmiş zaman eki kullandı. O kelime bana öyle sert bir şekilde çarpmıştı ki bir sonraki nefesim ciğerlerimden çekilip alındı. "Kaybın için üzgünüm."

"Teşekkür ederim. On dört yıldan fazla oldu. Hannah..." Sözleri tekledi ve boğazını temizledi. Alex'in ilk defa yüzünün asıldığını görüyordum ve çok üzücü bir andı. Daima mutlu olan gözleri biraz sönükleşmişti. "Kardeşim iyi bir insandı. Onu düşünmediğim tek bir gün bile geçmiyor. Jackson'ın da onu düşünmediği tek bir gün yok."

"Ben gerçekten üzgünüm. Öyle bir şey yaşamanın nasıl olduğunu tahmin bile edemem."

"Birinin hayal edebileceğinden bile daha kötü. Mike ve Jackson'ın yaşadıkları şey..." Derin bir nefes aldı. "O türden bir ızdırabı kimse anlayamaz. Ben bile."

Bu hikâyede daha fazlası varmış gibi görünüyordu ama hiç soru sormadım. Bana düşmezdi.

Başını sallayıp yüzündeki kasvetli havayı dağıttı. "Fakat ailemin dertlerini dinlemek için burada değilsin. Hadi araban hakkında konuşalım."

"Ah evet, araba," diye homurdandım. Aklım hâlâ beni karşılayan canavardaydı.

"Benim için bir şey yap." Alex burnunu kırıştırarak ensesini sıvazladı ve sonra anahtarları bana doğru attı. "Motoru çalıştır bakalım."

Dediğini yaptım ve tiz bir sesin ardından duman çıkmaya başladı.

"Bu iyi olamaz." Kahkaha attım.

Bana katıldı. "Evet ama öncekinden daha iyi bir ses. Henüz pes etmiyorum."

"Evet, ediyorsun çünkü o beş para etmez!" diye bağırdı birisi, ardından sendeleyerek içeri girdi. "Neden o şeyi lanet dükkânıma getirdin bilmiyorum."

Başımı kaldırdığımda yetişkin bir adamın elinde bir viski şişesiyle birlikte yalpaladığını gördüm. Neredeyse Jackson'ın ikiziydi. Tabii ki kırışıklıklarla, gri saçıyla ve yüzüne daha da oturmuş olan kaş çatışıyla onun yaşlanmış haliydi.

Birinin Jackson'dan daha fazla kaş çatabileceğini bilmiyordum.

Adamın gelmesiyle birlikte Alex'in tavrı da değişmişti. "Mike, bugün gelmeyeceksin sanıyordum."

"Burası benim dükkânım. Canımın istediği gibi gelir giderim. Bunu unutma," diye tıslayarak arabaya doğru yürüdü. Kaputu indirdi ve iki defa vurdu. "Bunu hurdalığa götür." Viskisini kafasına dikti ve en sonunda bana doğru baktı. Bakışlarımla buluştuğu anda yemin ederim ki gözlerinin nefretle dolduğunu gördüm. "Seni tanıyorum," dedi.

"Sanmıyorum," diye cevap verdim. Sinirden karnım kasılıyordu. Gözümün ucuyla Jackson'ın dükkânın arka köşesinde durduğunu ve bize doğru baktığını görebiliyordum.

Kaşlarını çatışı babasınınkinin benzeriydi.

"Senin gibilerini gördüm. Kilisedeki şu insanlarla bir yakınlığın var mı?"

"Babam kiliseyi idare ediyor."

"Hah. Sen PK'sin," diye inleyip bir yudum daha içti.

"PK ne?" diye sordu Alex ama ben bu terimi biliyordum. Hayatım boyunca yüzüme çarpılmıştı.

"Papazın kızı," diye cevap verdim.

"Sizin gibi insanlarla hiçbir şey yapmak istemiyorum," diyerek beni azarladı. "O yüzden bu beş para etmez arabanı al ve tamirhanemden defol."

Alex, "Fakat Mike, bence onarabilirim," demeye yeltendi. Jackson'ın babasının onu gerdiği belliydi. Bana da aynı türden bir gerginlik hissettiriyordu. Dengesiz insanların etrafında olmak korkutucuydu çünkü ne zaman ne yapacaklarını asla bilemiyordunuz.

"Bu sürtük için hiçbir haltı tamir etmiyoruz."

Tüylerim diken diken oldu.

Midemde düğümler oluşmuştu.

Jackson uzaktan, "Baba, kes şunu. Puştun teki gibi davranma," diye bağırdı, suratı hafiften kızarıyordu. Birisinin Jackson'ı yumuşak gösterebileceğini düşünmüyordum ama babası kesinlikle bunu beceriyordu. "Sarhoşsun."

"Sarhoş olabilirim ama aptal değilim." Gözleri benimkilere odaklandı. "O kilisenin nasıl insanlar yetiştirdiğini biliyorum ve onların hiçbiriyle bir şey yapmak istemiyorum. İnsanları umursuyormuş gibi davranırlar ama aslında paralarını alırlar ve malikânelerinde yaşarlar. Kasabaya indiğimde bana nasıl baktıklarını görmediğimi mi sanıyorsun? Oğluma bakış şekillerini? Sanki ayak takımındanmışız gibi?"

"Seni tanımıyorum," diye fısıldadım, sesim titrekti. Yalnızca insanların anlattığı hikâyeleri biliyordum ve o hikâyeler dehşet vericiydi. Gerçi bütün hikâyeler biraz da bu öğleden sonra olan gerçeklere dayanıyordu.

"Doğru ama ben seni ve senin türünü biliyorum. Bir daha seni buranın yakınlarında istemiyorum, beni duyuyor musun? Kendini ve kirli paranı alıp başka yere götür. Hiçbir Harris pisliğini yakınımızda istemiyoruz. Özellikle de kızlarını. Herkes en büyük orospuların bir papazın kızlarından çıktığını bilir. Şimdi defol ve Tanrı'na da aynı şeyi söyle."

Sarhoş ağzından gerçekten de o kelimeler mi dökülmüştü?

Dudaklarım konuşmak için aralandı ama hiçbir şey çıkmadı. Konuşamayacak kadar sersemlemiştim.

Hafifçe döndüm ve Jackson'ı bana bakarken buldum. Bana acıyormuş gibi alnı kırıştı, bu kendimi daha da kötü hissettirmişti.

Bay Emery'nin önünde ağlamak istemedim çünkü bu, onun için bir zafer olurmuş gibi geldi. Bana kendimi karanlıktan başka bir şey değilmişim gibi hissettirmek niyetindeydi ve gözlerinin benimkilere odaklanma şekli kusmak istememe sebep oldu. Ne yapacağımdan emin değildim, o yüzden arkamı döndüm ve oradan hışımla çıktım.

"Hey!" Jackson arkamdan bağırdı. "Beklesene!"

Kızgınlıkla döndüm. "Anlıyorum, tamam mı? Bizden nefret ediyorsunuz. Geri gelmeyeceğim."

"Hayır, bu..." İç geçirip elleriyle yüzünü sıvazladı. Hiçbir şey söylemedi ve kara, asık suratlı ifadesine geri döndü.

"Ne var Jackson?!" diye patladım, babasıyla olan benzerliği sinirimi bozuyordu.

Alçak sesle konuştu. "Çantanı unuttun," derken bana doğru uzattı.

Elinden çekip aldım ve hak etmiyor olsa da homurdanarak teşekkür ettim.

"Dinle..." Boğazını temizledi. "Sana söylediği şey... çok fazlaydı."

"Söylediği her şey çok fazlaydı."

"Evet," diyerek kabul etti. "Bazen babam biraz kendini aşar."

"Hah. Bu, durumu olduğundan daha kibar göstermek gibi oldu."

"Ailenle sorunları var. Birkaç yıl önceki olaydan sonra kiliseyle bazı sıkıntılar yaşadı."

"Sarhoşken arabasını kiliseye daldırmasından mı bahsediyorsun? Sonra da ayine gelip herkese lanetler okumasından mı? İnsanların ona Deli Mike demesinin bir sebebi var."

Jackson seğirdi. "Ona öyle deme."

"Herkes ona öyle diyor."

"Herkesin ona ne dediğini biliyorum," diye hırlayarak bir adım geriye çekilmeme sebep oldu. Gözlerini gözlerimden ayırmadı. Bu, babasının bakışına hiç benzemiyordu, yemin ederim orada acı dolu bir ifade gördüm. Gerçek dürtüleriyle savaşıyormuş gibiydi. Keskin bir soluk aldım. *Her zaman yakından bak...* "Sırf herkes ona öyle diyor diye senin de demen gerekmez."

"Üzgünüm." Bu lakabın onu nasıl etkilediğini, canını nasıl yaktığını görüyordum ve anında söylediğime pişman oldum. Kasabada yürürken bu lakabı ne sıklıkla duyduğunu ve sırf bu yüzden kalbinin ne sıklıkla teklediğini merak ettim.

"Onun pisliğin teki olduğunu biliyorum ama herkes hep onunla ilgili o tek olayı söyleyip duruyor ve bunu sonsuza dek onun üstüne yapıştırdılar. O gün kötü bir sabah geçiriyordu."

"Duyduğuma göre kötüden fazlasıymış. Eline bir balyoz alıp sıralara geçirmiş." Jackson'ın dışarıdaki arabaya vurduğu şekilde.

Jackson, "*Gerçekten* kötü bir sabahtı," diye cevap verdi.

"Jackson, hadi ama," diye karşı çıktım. Yetişkin canavarın yaptıklarını savunuyor olması sinirimi bozmuştu.

Ellerini yenilgiyle havaya kaldırdı. "Evet, tamam, anlıyorum. Babam sikik pisliğin teki. Eğer bunu en iyi bilen biri varsa o da benim. O zaman bir hata yaptı, büyük bir hata ama kasabanın ona sırtını dönüşü haksızlıktı. Dükkânını kapatmaya bile çalıştılar! Yakmaya çalıştılar. Bizi kasabadan sürmeye çalıştılar. Bahçemize gelip protesto ettiler ve bize 'dindar' insanların ağızlarından çıkacağını hiç düşünmeyeceğin şeyler söylediler."

"Fakat yaptığı şey-"

"Yanlıştı evet, anlıyorum. Fakat o dağılmış halde. Onlar bu kasabanın her zaman sahipmiş rolü yaptığı merhamet maskaralığını göstermek yerine ona kötülüklerini gösterdiler. Onu daha da dağıttılar ve daha sert, daha soğuk hale getirdiler. Bizi korkunç canavarlarmışız gibi gösterdiler ve yarattıkları lanet kâbuslara dönüştük diye de bize kızdılar. Ben sadece bir çocuktum. Bu insanların, bu kasabanın sırf bir hata yüzünden babama ve bana saldırmasını izledim."

"Bunlar olduğu için çok üzgünüm Jackson. Gerçekten öyleyim ama sen ve baban neden aileme bu kadar karşısınız

anlamıyorum. Evinizin önüne gelenler biz değildik." İkisine hiçbir şey yapmamıştık. Gördükleri kötülüğün parçası olmamıştık.

"Hadi, o kadar aptal olamazsın," dedi. Anlamıyor oluşumdan hayal kırıklığına uğramış gibiydi. "Bu kasabayı kimin yönettiğini hepimiz biliyoruz. Ailen Chester'ın kraliyeti."

"Yani? Yine de size saldıranlar onlar değildi."

Ellerini ensesinde birleştirip tek kaşını havaya kaldırdı. "Dinle prenses, eğer annen veya baban kilisede kalkıp onlara 'durun' deseydi, her şey biterdi. Babam için merhamet gösterebilirlerdi, iyi durumda olmadığı gayet açıktı ama sessiz kaldılar. Onun için asla konuşmadılar. Ya da benim için."

Midem ağrıdı. "Neden gitmediniz? Neden size bu kadar kötü hissettiren bir kasabada kaldınız?"

Babasının sarhoş bir halde dolandığı, Alex'le tartışıp ellerini ceplerine tıktığı dükkâna doğru dönüp baktı. "Kendimize has nedenlerimiz vardı ve kimseye bir halt açıklamamız gerekmiyor," diye homurdandı. "Özellikle de bir Harris'e."

"Hep böyle sert misin?"

Gözlerini yumdu ve altdudağı hafifçe seğirdi. "Evet."

"Eğer bu kasabadan siz ikiniz kadar nefret etseydim taşınırdım."

"Ne için? Sahip olduğumuz tek lanet ev bu." Olduğu yerde kıpırdandı. Bana açılmak ile kapalı kalmak arasında kararsız kalarak kendisiyle savaştığını görüyordum. "Ona gittim, biliyor musun? Annene," dedi bana. Sesi taş gibi soğuktu.

"Ne?"

"Evinize gittiğimde on altı yaşındaydım. Daha dün gibi hatırlıyorum. Kapıyı çaldım ve annenle konuşup ondan yardım istedim. Ben alışveriş yapmaya çıktığımda birkaç pisliğin üstüme çullandığı ve ağzımı burnumu dağıttığı zamandı."

"Annem ne söyledi?"

"Babamın kendi seçimlerini yaptığını, bu sebeple kasaba halkının da kendi seçimlerini yapmaya izni olduğunu söyledi. Bize tek bir şey bile borçlu olmadığını söyledi."

Hayır... bu imkânsız.

"Yalan söylüyorsun. Annemin bazen sert olabildiğini biliyorum ama o kötü değildir. Öyle bir şey söylemez. Birine asla o şekilde arkasını dönmez," diyerek yemin ettim. "Özellikle de bir çocuğa."

"Sen nasıl diyorsan, prenses. Kıymetli kraliçene inanmaya devam et," diye bağırdı. "Seni yetiştiren insanlar düşünüldüğünde, herhangi bir boktan anlamanı beklememeliydim."

"Seni böyle bir pislik yapan neydi?" diye bağırdım ona doğru. Çene hatları keskindi ve bakışlarındaki yoğunluk vücudumu hafifçe titretiyordu. Fakat sonra bir an oldu. O kadar ufacıktı ki, yakından bakmayan biri onu kaçırırdı ama ben fark ettim. Gözlerini kırpıştırdı ve gözleri yumuşadı. Sorum onu afallatmış gibi geriye çekildi. Ağzının kenarı seğirdi, yemin ederim ki bundan daha dağılmış bir adamı daha önce hiç görmemiştim.

Sorumun cevabını biliyordu. Onu bu adam haline getiren ve canını dibine kadar yakan şeyi tam olarak biliyordu.

Görünmez bir çizgiyi geçtiğimi hissederek, "Jackson," diye fısıldadım.

Bakışları bir kez daha kararırken, "Bana bir iyilik yapabilir misin?" diye hırladı kısık sesle. "Gidebilir misin? Koşa koşa anneciğine git. Seni besleyeceği tonla yalanı olduğuna eminim," dedikten sonra arkasını döndü ve uzaklaştı. Beni ürpermiş bir halde bıraktı. Ne zaman ayrı yönlere gitsek üzerimde bu etkiyi bırakıyor gibiydi.

Yürüyerek kasabaya doğru döndüm ve Charlotte Lawrence'ın bana seslenen tiz sesini duyduğumda daha hızlı yürümeye başlayıp, onu duymamış gibi davrandım. Gerçi tam arkamdaydı.

Ben topuklu ayakkabılarının kaldırımdaki tıkırtılarını dinlerken o, "Grace! Grace! Benim, Charlotte!" diye bağırdı.

Derin bir nefes alıp durdum, dikkatimi çekmek için bütün kasaba boyunca beni kovalayacağını biliyordum.

Arkamı döndüm ve tüm ihtişamıyla Charlotte'u gördüm. Finn'le aynı sınıftan mezun olmuştu ve benim kadar uzun zamandır kocama âşıktı. Yine de bunu sonsuza kadar inkâr ederdi.

Üzerinde sarı, yazlık bir elbise ve parlak pembe, on santimlik topuklu ayakkabılar vardı, bunlar onun vazgeçilmeziydi. Charlotte'u başka türlü bir ayakkabıyla hiç görmemiştim.

"Ah, selam Charlotte," dedim en sahte gülümsememle.

Bir an için eğilip nefesini topladı. "Ah Tanrım, Grace. Seni yakalayacağımı sanmıyordum."

"Yakaladın ama."

"Dün kitabevine girdiğini görünce seninle konuşmaya çalıştım ama adını seslendiğimi duymadın sanırım."

Hayır, duydum.

"Ah? Kaçırdığım için üzgünüm. Aslında gitsem iyi olacak. Yapmam gereken-"

Charlotte sözlerimi dikkate almayarak elini omzuma koydu. "İyi misin? Finn'le ikinizle ilgili bazı dedikoduların dolandığını duydum ve..."

Kocaman, parlak bir gülümsemeyle, "Biz iyiyiz," diye yalan söyledim. "Finn ve ben iyiyiz." Yalan söylediğim için biraz kötü hissediyordum ama uğraşmak istediğim son kişi Charlotte Lawrence'tı. Charlotte, Chester'ın gazetesinin baş editörü ve kasabadaki en meraklı kadındı. Gazete, gerçek bir gazeteden ziyade bir dedikodu dergisi gibiydi. Hayatını, "Kan varsa reyting alır," düsturuyla yaşıyordu. Ayrıca kocama olan aşkı düşünülünce, dedikodular yayılmaya başladığında muhtemelen dans etmişti.

"Karmaşık ama değil mi?" diye sordu. "İnsanlar Autumn'un evinin dışında ikinizi tartışırken görmüş? Bu doğru mu?" diye üsteledi. "Ona tokat atmışsın? Onu da duydum."

"Charlotte." İç geçirdim, sesimi kısık tuttum.

Gülümsemesi kocamandı. "Kusura bakma. Haklısın. Beni ilgilendirmez. Tanrı biliyor ya evlilik zor."

Tek kaşımı kaldırdım. "Charlotte, sen hiç evlenmedin."

"Evet ama boşanmanın ne kadar zor olacağını sadece hayal edebilirim," dedi.

"Kimse boşanacağız demedi."

"Ah? Yani...birlikte misiniz...?" diye sordu. Kollarını göğsünde kavuşturdu ve tepkimi görmek için dikkatle izledi.

"Biliyor musun Charlotte, şu anda bunu seninle konuşma konusunda kendimi rahat hissetmiyorum."

"Elbette, konuşman için sana baskı yapmayacağım. Fa-

kat birinin dinlemesini istersen ben hep buradayım. Finn'le ilişkinize hep gıpta etmişimdir. Eğer bir adamla evlenecek olsaydım onun Finn gibi biri olmasını istediğimi hep söylerdim. Sana tıpkı bir kraliçeymişsin gibi davranırdı."

"Evet," dedim oflayarak. "Öyle bir şey. Tamam pekâlâ, ben gitsem iyi-"

"Ah Grace! Neredeyse unutuyordum," dile lafımı kesti ve elini omzuma koydu. "Her hafta cuma günü kasabadaki birkaç hanımla birlikte ailemin evinde sohbet ve motivasyon için toplanıyoruz. Seni de davet etmek istedim. Bir kadının, arkasında ayağa kalkmasına yardım edecek kadınlar olduğunu hissetmesi çok önemli. Şarap içiyoruz, son olaylar hakkında tartışıyoruz ve elimizden gelenin en iyisini yapmak için birbirimizi motive ediyoruz. Hatta geçen hafta Lacey Weeds'i gazetede farklı bir bölüme başvurması için motive ettik. Farklı bir rol üstlenmek istedi ve biz de kızlarla buna değer olduğunu söyledik, istediği şeyin peşine düşmesi için onu biraz itekledik. Elbette iş yerinde bana geldiğinde ricasını geri çevirmek zorunda kaldım ama en azından denedi, bence önemli kısım da buydu."

"Ona iş yerindeki bir pozisyona başvurmasını ve sonra da sana geldiğinde alamayacağını mı söyledin?"

Charlotte dudaklarını büzdü. "Evet, Tanrı onu kutsasın, uygun kişi değildi. Fakat artık önümüzdeki yıl tekrar deneyebilir." Vay be. Charlotte ne cevherdi böyle. "Neyse, eminim sana yardım edebiliriz ve birbirimize ilham vermek için yardımların hoşumuza giderdi."

"Aslında ben o gün meşgulüm ve-"

"Gerçekten mi? Çünkü annen boş olduğunu ve kesinlikle

geleceğini söyledi. Akşam yedide ve tatlı için senin adını yazıyorum. Umarım sorun değildir. Tamamdır Grace, gitmeliyim! Cuma günü görüşürüz!" Bana doğru öpücük attı ve daha ben karşı çıkamadan aceleyle uzaklaştı.

Sanırım er ya da geç bir kek tarifi bulmam gerekiyordu.

11.

Jackson

Grace hiç düşünmeden kasabadaki herkese vaktini ve enerjisini veriyordu. Kasabadaki meraklı insanların sanki üzerlerine vazifeymiş gibi sürekli onu durdurup kişisel hayatına burunlarını soktuklarını görmüştüm. Grace ise onlara siktirip gitmelerini söylemek yerine gülümsüyor, dimdik duruyor ve sorularına zarafetle cevap veriyordu.

İzlemesi mide bulandırıcıydı.

Onu duygusal olarak tüketiyorlardı ve Grace insanların patavatsızlıklarını, saygısızlıklarını gram umursamadan kendini onlara veriyordu.

"Ah, sen çok yaşa Gracelyn Mae. Eğer evliliğim sallantıda olsaydı ne yapardım hiç bilmiyorum. Fakat sen güçlüsün. Üstesinden geleceğine eminim. Hem o kadar yaşlı da değilsin, yani belki başka birini bulursun. Ya da belki Finn seni geri alır. O da olmazsa kedi diye bir şey var. Senin için dua ediyorum hayatım." Grace sadece çiçek almaya çalışırken yaşlı bir kadın yanına gelip bunları söylemişti. Yaklaşık on

dakikadır orada duruyor, parasını ödemeye çalışıyordu ama insanlar onun hislerini bir taraflarına takmadan vaktini ve alanını işgal edip duruyordu.

Yaşlı kokana uzaklaşır uzaklaşmaz Grace'in yanından geçerek homurdandım. "Herkesin sana pislik gibi davranmasına öylece izin veriyorsun ha?" diye sordum.

Bana doğru döndü ve lanet olsun ki gözleri hâlâ güzeldi. Bunun ne zaman geçeceğini merak ettim.

Bir kez gözlerini kırptı. "Sen neden bahsediyorsun?"

"İnsanlar hiç durmadan sana tepeden bakıp duruyorlar."

"Ne? Hayır, bakmıyorlar. Sadece bana dualarını söylüyorlardı."

"Öyle dualar varken kimin bedduaya ihtiyacı olur ki?"

Gözlerini kıstı. "Ne demek istiyorsun Jackson?"

"Birkaç gündür kasabadaki herkes seni çiğ çiğ yiyor ve sen de onlara izin veriyorsun."

"Beni mi izliyordun?"

"Hayır."

Evet.

Belki.

Boğazını temizledi. "Demeye çalıştığım şey şu ki; sen bu insanları benim gibi tanımıyorsun. Sadece önemsiyorlar, o kadar."

"Seni istismar ediyorlar ve sen de seve seve izin veriyorsun!" diye bağırdım, bu kadar cahil olması tepemi attırmıştı. Resmen suratına tükürüyorlardı ve o da böyle bir şey olmuyormuş gibi davranıyordu.

Tek kaşını kaldırıp, "Neden umursuyorsun ki Jackson?" diyerek merakını yüksek sesle dillendirdi.

"Umursamıyorum," diye patladım.

"O zaman neden burada durup bu konudan bahsediyorsun?"

Alçak sesle hırladım. "Haklısın. Durma git, suratına karşı alay etmelerine izin ver. Sana bok gibi davranmalarına, tepeden bakmalarına ve bütün enerjini sömürmelerine izin ver. Fakat tamamen bitip tükendiğin gün gelince benim sana söylemiştim dediğimi hatırla."

"Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun? İnsanların beni kullandığından nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?"

"Çünkü insanların nasıl olduğunu biliyorum. Gözlerinde senin bir değerin yok, neden biliyor musun?"

"Neden?" diye sordu, sesi düzensizdi.

"Çünkü senin kendi gözünde değerin yok. İnsanlar sana sadece senin kendine davrandığın gibi davranır. Eğer buna devam edersen ne yapacaklarını tam olarak biliyorum." Ona doğru eğildim ve gözlerimiz birbirine kenetli kaldı. Öyle yakındık ki düzensiz nefeslerini tenimde hissediyordum ve onun da benimkileri hissettiğinden emindim. "Senden geriye hiçbir şey kalmayana kadar seni tüketecekler ve sonra da nasıl öldüğünü soracaklar."

Zorlanarak yutkundu ve gözleri doldu ama durabildiği kadar dik durdu ve çiçekleri tutan ellerinin titremesini gizlemek için elinden geleni yaptı.

"Dur tahmin edeyim," dedim. "Burası ağladığın kısım."

"Evet." Başını yavaşça salladı, derin bir nefes aldı. "Ve burası da senin gittiğin kısım."

Ağzımın kenarı seğirdi ve uzaklaşmak için arkamı döndüğümde bana bir kez daha seslendi. "Sen neden kendine o şekilde davranıyorsun?"

"Ne şekilde?" diye sordum.

"İnsanların sana kendine davrandığın şekilde davrandıklarını söyledin. O zaman sen neden kendine bir canavar gibi davranmayı seçiyorsun?"

Sözleri beni sarstı ve neredeyse biraz tereddüt ettim. "Çünkü tam olarak öyleyim."

Jackson

Sekiz Yaşında

"Bu aptalca!" diye bağırdım. Annem açık arazide bana günbatımı için yeni bir teknik öğretmeye çalışırken kanvasımı yıktım. Bir saattir gösterip duruyordu ve ben yapamıyordum. Bu aptalcaydı ve resim de aptalcaydı, tüm bunlarla işim bitmişti.

"Vov, vov, vov," diyerek tek kaşını kaldırdı annem. "Bu da neydi böyle? Ne zamandan beri bu şekilde davranıyoruz?"

"Yapamıyorum! Bunu yapmak istemiyorum," derken zorlukla yutkundum. Kızgındım ve artık boyamak istemiyordum. Sadece eve gitmek istiyordum.

Yeni evimize değil, eski evimize.

Birkaç tane arkadaşımın olduğu yere.

"Sorun ne?" diye sordu annem.

"Hiç."

"Jackson, ne var? Resme kızgın olmadığını biliyorum çünkü harika gidiyordun. O yüzden bana gerçeği söyle. Sorun ne?"

Derin bir nefes aldım. "Neden bu aptal kasabada yaşa-

mak zorunda olduğumuzu anlamıyorum! Kimse beni sevmiyor ve her konuda benimle alay ediyorlar. Buradan nefret ediyorum ve taşınmak istiyorum!"

"Yine sana zorbalık mı yapıyorlar?" diye sordu.

Gözlerimden yaşlar döküldü. Sanki bir ara insanlar bana zorbalık yapmayı bırakmışlar gibi "yine" diyordu. İnsanların görünüşüm yüzünden beni yargılamalarından bıkmıştım. Bazen beden eğitimi dersinde gol atamadığım için bana gülüp durmalarından bıkmıştım. Aralarına uymamaktan bıkmıştım.

Yorulmuştum artık.

"Buraya gel," dedi.

"Hayır."

"Jackson Paul."

İçimi çektim.

Yanına gittiğimde ellerimi ellerinin arasına aldı. "Sen nesin?" diye sordu.

Bir kelimeyi mırıldandım.

"Daha yüksek sesle," dedi.

"Olağanüstüyüm dedim."

"Bu doğru ve kötü günlerde bile sen olağanüstüsün. Bu acımasız insanlar, senin kaçmana sebep olamazlar. Seni incitemezler ve pazartesi günü bu konuda bir şeyler yapması için müdürünle konuşmaya okula geleceğim. Fakat bu kasabadan ayrılmıyoruz."

"Niye?"

"Çünkü biz kaçmayız. İnsanların bizi kaçırmasına izin vermeyiz. Burada olmaya, mutlu olmaya hakkımız var ve yapacağımız şey de tam olarak bu, tamam mı? Mutlu olacağız."

Burnumu çektim. "Tamam."
"Bu akşam bu tekniği yapacaksın. Neden biliyor musun?"
Burnumu çektim. "Çünkü olağanüstüyüm?"
"Evet canım. Sen olağanüstüsün."

12.

Grace

Finn her gün beni arayıp durdu ama hiç cevap vermedim. Her gün bir sesli mesaj bıraktı, hepsini sildim. Eğer sesini dinlersem onu özleyeceğimi biliyordum ve o özlenmeyi hak etmiyordu. Beynim gerçeği anlıyordu, öte yandan kalbimin bu konuda kendi fikirleri vardı. Finn'den sakınmak benim için en iyi seçenekti.

Kendi başıma kalmak için elimden geleni yaptım. The Silent Bookshop'a gittiğimde, Jackson normalde orada oluyordu ama iletişim kurmuyorduk. O sol arka tarafta otururken ben diğer uçta oturuyordum.

Bazen kitap ararken birbirimize denk geliyorduk ama benden tarafa bakmamayı kendine görev edinmişti, o yüzden ben de ona doğru bakmamak için her şeyi yapıyordum.

Ondaki bir şeyler beni huzursuz ediyordu. Pazar yerinde bana yaklaşma şekli çok tuhaftı. Hem çok agresif hem de korumacı bir tavırla yaklaşmıştı ve bende resmen koca bir migrene sebep olmuştu.

Bir öğlen onu Tucker'la birlikteyken yakaladım. Josie yalan söylememişti, kalbim resmen dolup taştı. Kap Parkı'nda yürüyordum ki Tucker'la birlikte geldi. Tucker kendi başına yürümekte sorun yaşıyor gibiydi, o yüzden Jackson onu kollarına alıp kaldırdı. Sırtında bir sırt çantası vardı, güneşli bir yer bulduktan sonra içinden bir örtü ve Tucker için çiğneme oyuncakları çıkardı. Yaşlı sadık dostunu örtünün üzerine yatırdı ve köpeğiyle birlikte oturdu. Ara ara Tucker'ın sırtını okşayıp, "Aferin oğluma," diyordu. Tucker kuyruğunu yavaşça sallarken ve dinlenirken adeta gülümsüyor gibi görünüyordu.

Jackson köpeğine sevgiden başka bir şey göstermiyordu. Onun gibi bir adamın bir şeye karşı böyle özen gösterebileceğini hiç bilmiyordum. Sevgisi hem aşırı sessiz hem de fazlasıyla gürültülüydü. Her insan, onun Tucker'ı sevdiği biçimde sevilmeyi hak ediyordu: Koşulsuzca.

Başını kaldırıp da onları izlediğimi görünce daha hızlı yürümeye başladım.

Bana Tucker'a baktığı biçimde bakmamıştı.

Jackson gözlerime baktığında, orada tek gördüğüm nefretti.

Cuma akşamı Judy kitabevinde bana katıldı, daha önce hiç yapmadığı bir şeydi. Öte yandan kasabaya geri döndüğümden beri bana çok yakındı, iyi olduğumdan emin oluyordu. Okumaya benim kadar düşkün sayılmazdı, o yüzden ben köşemde otururken o da gelişigüzel bir şekilde sayfaları çevirdi.

Kız kardeşimin sandalyesinde arkasına yaslanıp sıkın-

ndan parmaklarını çevirdiğini görünce, "Gidebiliriz," diye fısıldadım.

"Şşşt," diyerek beni azarladı. "Sessizlik çok önemli."

Güldüm. "Sıkıntıdan aklını yitirdin."

"Sen neden bahsediyorsun? Bu müthiş. Kitaplar ve kelimeler, kelimeler ve kitaplar. Harika."

Birisi uzaktan bizi susturdu ve kendimize hâkim olamayarak biraz daha güldük. "Gidip dondurma almak ister misin?"

Gözleri neşeyle büyüdü. "İşte şimdi benimle aynı dilden konuşuyorsun."

Yürümeye başladığımızda Jackson'ın köşesine doğru göz attım ve gitmiş olduğunu fark ettim. O gece yanında hangi kitapları götürdüğünü merak ettim.

Sonra da onu niye merak ettiğimi merak ettim.

Chester'ın sokaklarında yürürken Judy yaklaşan Şeftali Festivali'yle ilgili planları anlatıyordu ve ben de heves-le onu dinliyordum ki gözüme bir ergen topluluğu takıldı, kahkahalar atıyor ve bir şeye ellerindekileri fırlatıyorlardı. Birkaçının elinde bir çöp kutusu vardı,o şeyin üzerine ters çevirip döktüler. Onlara yaklaştıkça endişem daha da arttı.

Bir şeye çöp atmıyorlardı, birine atıyorlardı.

"Hey!" diye bağırarak koşturdum. "Kesin şunu!" diye emrettim. Çocuklar dönüp de beni gördükleri an farklı yönlere doğru koşturdular. Çöple kaplı kişiye yaklaştıkça kaygım artıyordu.

"Bay Emery, siz iyi misiniz…?" diye sordum. Kalkmasına yardım etmek için eğildim.

Tamamen sarhoştu, üstündeki viski ve idrar kokusu yoğundu. Pantolonu da ıslaktı. *Ah hayır…*

Judy, "O iyi mi?" diye sorarken sesi titredi.

"Bay Emery, kalkmanıza yardım edeyim," dedim ama elini bana doğru savurdu.

"Beni yalnız bırak!" diye bağırdı.

"Gelin hadi. Eve gitmenize yardım edebilirim ve-"

"Bas git dedim s-s-sürtük!" diye bağırdı, dili dolanıyordu. Söyledikleri için alınmamıştım zaten. Şu anda benim kim olduğumu bildiğinden bile şüpheliydim. Gözlerini doğru düzgün açamıyordu. Kafası gideli çok olmuştu.

"Grace, belki de onu kendi haline bırakmalısın..." diye fısıldadı Judy. Sesi endişeden titriyordu.

"Onu burada bırakmayacağım," dedim.

"Gidip Şerif Camps'i getirebilirim," diyerek teklifte bulununca aceleyle ona doğru döndüm.

"Judy, hayır. Polis olmaz. Bununla başa çıkabilirim." Jackson'ın ihtiyaç duyduğu son şey, babasını kefaletle hapisten çıkarmanın stresiydi.

"Fakat Grace..." diye başladı.

"Ciddiyim Judy. Sıkıntı yok. Sen eve gidebilirsin." Endişeli gözlerle bana baktı ama ona rahatlatıcı bir şekilde gülümsedim. "Gerçekten, bu iş bende."

"Hayır, sana yardım edeceğim," dedi. Mike Emery'yle yalnız ilgilenmeme izin vermeyecekti.

Jackson'ın babasına baktım, çöple kaplıydı. Bize gitmemizi söyleyip durdu ama onu dikkate almadım. Yanından ayrılmamın imkânı yoktu ve Judy de hiçbir şekilde benim yanımdan ayrılmayacaktı. Daha fazla çocuğun etrafında toplanıp ona kötü davranmasını veya daha da kötüsü polislerin gelip onu içeri tıkmasını istemiyordum.

Düşünebildiğim tek şeyi yaptım: Bay Emery'nin çöplerin arasından kalkmasına yardım ettim, Judy de yardım etti. Bizi itip dursa da onu eve doğru yürütmeye koyulduk. "Gidin şuradan, sizi çirkin sürtükler," diye hırladığında bir an için onu bırakmayı düşündüm ama o sırada aklımdan babamın sözleri geçti.

Eğer tek bir kişiye bile sırtını dönersen herkese sırtını dönmüş sayılırsın...

Yolun yarısında öylece pes etti ve onu eve sürüklememize izin verdi.

"Size ih-ihtiyacım yok," diye homurdandı. Kelimeleri dili dolanarak söylerken ağzının kenarından salya damlıyordu. Cebine uzandım ve anahtarlarını alıp kapısını açtım. Onu içeri soktuk.

Ev darmadağınıktı. Her yana saçılmış boş bira kutuları vardı ve lavabonun üzerindeki dağ gibi kirli bulaşıkların tepesinde kötü olmuş yemekler duruyordu. Banyoya ulaşana kadar Bay Emery'yi evin içinde çekiştirmeyi sürdürdüm.

Judy'ye, "Onu duşa sokmalıyız," dedim ve hiç soru sormadan bana yardım etmeye koyuldu.

"Bunun için benden nefret edeceksin," diye homurdandım. "Fakat şöyle bir düşününce, zaten benden nefret ediyorsun, o yüzden daha kötüsü olamaz ya." Bay Emery oturdu ve tortop olup kendi kendine mırıldandı. Ön cebine uzanıp telefonunu aldıktan sonra soğuk suyu açtım. Anında tepki verdi.

"Ne sikim oluyor?" diye bağırsa da hâlâ ayakta duracak halde değildi.

Kendi sidiği ve çöp kutularının pisliği içinde oturmasına izin veremezdim. "İyisin," dedim adama.

"Senin yardımına i-ihtiyacım yok. Siktir git orospu," deyip durdu ama gözlerini kapatırken omuzları çöktü ve suyun üstüne akmasına izin verdi. Suyu daha sıcak bir ısıya getirdikten sonra telefonunu alıp Jackson'ın numarasını tuşladım.

Daha çalmaya başladığı anda Jackson hızla cevap verdi.

"Efendim baba?"

"Hey Jackson? Aslında ben Grace..."

Sesi endişeyle doldu. "Neler oluyor? Babam iyi mi?"

"O, şey, iyi. Sadece biraz sarhoş. Onu kasaba merkezinde sızmak üzereyken buldum, birkaç çocuk onunla uğraşıyordu. Evine getirdim. Bilmen gerekir diye düşündüm."

"Siktir," diye fısıldadı. "Ben çok üzgünüm. Hemen orada olacağım. Onunla kalmana gerek yok."

"Hayır, sorun değil. Onunla bekleyeceğim. Temiz kıyafet giydirmek için senin yardımına ihtiyacım olacak."

"Ben çok-"

"Jackson."

"Efendim?"

"Üzgün olduğunu söyleme. Görüşürüz." Telefonu kapattım ve Judy'ye döndüm. Gözlerinde hâlâ endişeli bir bakış vardı ama Bay Emery'nin hayatı için endişelendiğini biliyordum. Herkese eşit şekilde değer veriyordu çünkü onun kalbi sadece o şekilde atmayı biliyordu. "Sen eve gidebilirsin Judy. Ben de kısa sürede orada olacağım."

"Emin misin? Kalıp yardım edebilirim..." dedi.

"Hayır, gerçekten, sorun yok. Jackson gelecek ve sonra ben de eve geleceğim." Bana kararsızca baktığında uzanıp kolunu sıktım. "Ciddiyim Judy. Burada her şey yolunda."

"Tamam ama bir değişiklik olursa beni ara."

"Ararım. Judy?"

"Efendim?"

"Anneme bundan bahsetmesen olur mu?"

"Tabii ki bahsetmeyeceğim."

Bunun için ona teşekkür ettim ve sonra gitti.

Suyu kapattım ve Bay Emery'nin saçını kurulamaya başladım ama ellerimi itip bana hakaretler etti. Bu, beni yardım etmeye çalışmaktan alıkoyamadı.

Onu elimden geldiğince kuruladıktan sonra, Jackson eve gelince üstünü değiştirsin diye kuru giysi arayışına giriştim. Yatak odasına girdim ve şifoniyerde duraksadım. Üzerinde Jackson, Mike ve vefat eden eşinin tozlanmış bir fotoğrafı vardı. Fotoğrafta hepsi gülüyordu. Ebediyen saklanacak güzel bir an yakalanmıştı. Parmağımı hafifçe üzerinde gezdirip aileyi inceledim.

Bir zamanlar çok mutlu ve hayat dolu görünüyorlarmış.

Bir trajedinin bir insanı sonsuza kadar değiştirebilmesi hayret vericiydi.

Hüzün hissini üzerimden attım ve Mike'ın kıyafetlerini toparladım.

Sonra banyoya gidip yerde bekledim, Mike'ın kusmadığından ve kendi kusmuğunda boğulmadığından emin oluyordum. Gözlerini kapatıp fayans duvara yaslandı, ağzı aralıktı. Arada sırada elimi ağzının önünde tutup nefesini hissedebiliyor muyum diye bakıyordum.

Ön kapı açıldığı anda bir rahatlama dalgasıyla sarsıldım. Jackson koşturarak eve girip babasına seslendi.

"Buradayız, banyoda," diye cevap verdim.

İçeri adım attığı anda bakışları babasına çevrildi. "Tanrım, baba..." dedi yumuşak bir sesle, hayal kırıklığı belliydi. Ellerini saçlarının arasından geçirdi.

"Altına mı işemiş?" diye sordu.

"Evet."

İrkildi. "Buradan sonrasını ben hallederim. Sen gidebilirsin."

"Emin misin...?"

"Evet," dedi, başka bir şey söylemekle ilgilenmiyordu. "Git."

Ayağa kalktım ve ona kırık dökük şekilde gülümsedim. "Eğer bir şeye ihtiyacınız olursa..."

"Olmayacak."

"Tamam."

Yanından geçtim ve sonra kolumda hafif bir dokunuş hissettim. Gözlerim Jackson'ın tenime değen eline indi ve karnım kasıldı.

Ah...

Bu kadar nazikçe dokunulmanın nasıl bir his olduğunu unutmuştum.

Başımı kaldırdığımda ela gözlerini bana bakarken buldum. Dudakları aralandı, kelimeler dilinden dökülüverdi. "Onu buraya getirdiğin için teşekkür ederim. Bunu yapmak zorunda değildin."

"Evet, öyleydim."

Jackson'ın babasının temizlenmesine, kuru kıyafetler giymesine yardım etmesi için uzaklaşsam da onu her şeyle tek başına ilgilenmesi için yalnız bırakmamam gerektiğini hissediyordum. O babasıyla ilgilenirken ben de evi toparla-

dım, bulaşıkları makineye dizdim ve boş bira kutularını da çöp kutusuna attım.

Jackson babasını yatırdıktan sonra yüzünde kederle dışarı çıktı.

"Sızdı. Yanına bir çöp kutusu koydum. Umarım kullanması gerekmez."

"Umarım iyidir."

"Sen neden hâlâ buradasın?" diye sordu ve ben de pek emin değildim. Etrafa bakındı. "Temizlik mi yaptın?"

"Sadece birazcık. Yalnızca iyi olduğundan emin olmak istedim. Sen iyi misin?" diye sorarken başımı salladım. Daha kelimeler ağzımdan çıktığı anda sorunun ne kadar aptalca olduğunu fark ettim. Elbette iyi değildi.

"İyi olacağım," diye cevap verirken kaşları çatıldı. Bileğindeki lastiği tekrar tekrar çekip bırakıyordu. Derisi kıpkırmızı olmuştu.

Kollarımı kendime doladım. "Ait olmadığını hissettiğin bir yerde yaşamak zor olmalı. Kalmak için geçerli sebeplerin olduğuna eminim ama bu olanları daha kolay bir hale getirmez. Ayrıca babanın bulunduğu durum, o da kolay olmamalı." Cevap vermedi, o yüzden konuşmayı sürdürdüm. "Beni tanımadığını biliyorum ama eğer konuşacak birine ihtiyaç-"

"Yok," diye patladı, sözleri dilinden öyle sertçe dökülmüştü ki ağzı seğirdi.

"Tamam."

Altdudağı titredi. "Sorun sen değilsin. Ben yabancılarla konuşmam ve gel gör ki herkes yabancı."

"Alex dışında."

"Evet. Alex dışında ve hatta bazen o bile..."

Anlayışla başımı salladım, ardından biraz öne arkaya sallandım. "Ben, ah, ben Grace. Yapbozları severim ama asla tam olarak bitirmem. Dışarıda yemek yemeye götürülecek en kötü insanım çünkü ne sipariş edeceğime asla karar veremem. Muzların tuhaf olduğunu düşünüyorum ama muzlu kremalı turtayı seviyorum. Parende atamam ama bir oturuşta bir pizzayı yiyebilirim, bazıları bunu iğrenç bulabilir ama ben etkileyici buluyorum. Dolunaylarda canımı sıkıyor olsalar da yirmilik dişlerim hâlâ duruyor ve-"

Gözlerini kıstı. "Ne yapıyorsun?"

"Sana kendimden bahsediyorum, böylece artık yabancı olmayacağım. Bu vesileyle bana bir şeyler anlattığın için kendini tuhaf hissetmeyeceksin."

Neredeyse gülümsemişti veya en azından ben o gülümsemiş gibi davrandım. Arada sırada, o sırıttığında dudaklarının kıvrılınca nasıl görüneceğini hayal ediyordum.

"Neden açılmamı sağlamaya bu kadar kararlısın?" diye sordu.

"Çünkü sen görmüyor olsan da bence çok ortak noktamız var. Ayrıca bana olmadığım bir şey gibi davranmak zorunda hissettirmeyen, bu kasabadaki tek kişisin."

"Neymişsin gibi davranıyorsun?"

Zorlanarak yutkundum ve omzumu silktim. "Kusursuzmuşum gibi."

"Nasıl olduğunu bilirim." Alçak sesle konuştu, ses tonundan rahatsızlığı belliydi. "Olmadığın bir şey gibi davranmak zorunda olmanın."

Açılıyordu, yavaşça, sessizce, yumuşak bir biçimde...

Lütfen açık kal.

"Sen neymişsin gibi davranıyorsun?" diye sordum.

"Öfkeliymişim gibi."

"Fakat gerçekte nesin?"

Dürüstçe, "Kaybolmuş haldeyim," diye itiraf etti ve sözlerini ruhumun derinlerinde hissettim.

"Ben de," dedim. "Ben de, hem de çok."

Omuzları öne doğru eğildi ve bakışlarını yere dikti ama ağzından hiçbir şey çıkmadı.

Ona doğru adım attım. "Eğer bir şeye ihtiyacın-"

"İhtiyacım yok. İhtiyacımız olmayacak."

"Fakat herhangi bir şeye ihtiyaç duyduğun bir zaman gelirse ben buradayım. Sadece bulaşık makinesini doldurmak için bile olsa."

Teklifim kafasını allak bullak etmişe benziyordu, hatta o kelimeleri ettiğim için adeta kızgındı ama cevap olarak hiçbir şey söylemedi ve bu da kendimi biraz rahatsız hissetmeme sebep oldu.

"Şimdi seni rahat bırakıyorum. Akşamını işgal etmek istemem."

Hemfikir olarak başını salladı ve benimle ön verandaya çıktı.

"Seninle eve kadar yürüyeceğim," derken sesi gergindi ama buna alınmadım. O gerginlik Jackson'ın gerçekten bildiği tek şeymiş gibi görünüyordu.

Başımı iki yana salladım. "Ben iyiyim."

Homurdandı ve ağzının kenarı seğirdi. "Saat geç."

"Chester'dayız," diyerek kafa buldum. "Oldukça güvenli."

"Küçük kasabalarda ne türden ucubeler olduğunu asla bilemezsin."

"Sanırım üstesinden gelebilirim."

"Fakat-"

"Gerçekten," diyerek araya girdim. "Sorun yok."

"Hep böyle inatçı mısın?"

"Çok komik." Sırıttım. "Ben de sana aynı şeyi sorabilirim."

Kısmen gülümsedi ve ben de kısmen buna bayıldım.

"Tamam, madem eminsin," dese de derin sesi hâlâ kararsızdı.

"Eminim ama teklifin için teşekkür ederim."

Tam ben gitmek için döndüğümde keskin sesi bir kez daha yükseldi. "Neden polisleri aramadın?"

"Ne?"

"Babam için. Neden kasabadaki herkesin yapacağı gibi polisleri aramadın?"

Gözlerim onunkilerle kenetlendi, sözleri sertleşmiş olsa da bakışları öyle değildi. Gözleri sadece hüzünlüydü. *Ah Jackson.* Bu kadar üzgün, öfkeli ve dağılmış olmak için çok gençti.

"Çok basit," diye cevap verdim. "Çünkü ben kasabadaki herkes gibi değilim."

"Grace?"

"Efendim?"

Ellerini ceplerine soktu ve küçük bir soluk verdi. "Annene hiç benzemiyorsun."

Bu kalbimi hem kırdı hem de iyileştirdi.

Başka bir şey söylemedik. O arkasını dönüp babasının evine gitti ve ben de verandanın basamaklarından indim. Kardeşimin evine doğru giderken aklım Jackson Emery ve babasındaydı.

Yürekleri için küçük bir duada bulundum ve ruhlarının şifa bulmasını umdum.

13.

Jackson

Mecbur olmadığı halde babama yardım etmişti.

Anlamıyordum. Önceki gece olanları kafamda oturtamıyordum. Grace Harris, nefret ettiğim aileden birisi, dün gece babama yardım etmişti. Bunu neden yapmıştı ki? Neden ona el uzatıp eve getirmişti? Duş aldırmıştı? Evini temizlemişti?

Rahatça polisleri arayabilirdi. Dün gece onu kefaletle dışarı çıkarmam gerekmeliydi ama bunu yapmak zorunda kalmamıştım.

Ailesiyle ilgili bildiğim her şey onun hareketlerinin tam aksini söylüyordu ancak yine de…

"Lanet kahve nerede?" diye homurdandı babam. Sakalını kaşıya kaşıya tamirhaneye girdi. Bok gibi görünüyordu ama bu şaşırtıcı değildi. Aslında akşam beşten önce kalktığı için şoktaydım.

"Her zamanki yerinde, dinlenme odasında," dedim kuru bir sesle.

Dinlenme odasına girdi ve kendine bir bardak doldurdu.

Yudumlamaya başlamadan önce içine döktüğü ufak viski şişesini görmezden gelmek için elimden geleni yaptım.

"Gecen nasıldı?" diye sordum.

Omzunu silkti. "İyiydi. Sızdım sadece."

Bilincini kaybettin, demek istiyorsun.

"Birisiyle takıldın mı?" diye sorguya çektim. Ne kadarını hatırladığını bilmek istiyordum.

Tek kaşını kaldırdı ve "kahvesini" yudumladı. "Kiminle takılacağım?"

"Kimseyle. Unut gitsin."

"Unuttum gitti. Ayrıca bu odayı temizle, bok gibi görünüyor. Burada iş mi yürütüyoruz, yoksa siktiğimin çöplüğünü mü?" diye homurdandı.

Hiçbir şey yürütmüyorduk. Babam yıllardır bir araba üstünde çalışmamıştı. Eskiden bu işte en iyisi oydu. Eskiden gerçekten onu örnek alırdım, ta ki içki onu çok uzaklara götürene kadar.

Şimdiyse eskiden gıptayla baktığım adamın hayaletiydi.

Önceki gece olanlara dair hiçbir fikri yoktu. Bu iyi miydi, yoksa kötü mü emin değildim. Gerçi onu kendinden kurtaranın bir Harris olduğunu öğrenseydi muhtemelen o kilise sıralarına bir kez daha balyozla dalması muhtemeldi.

Ailemiz sadaka almazdı.

Özellikle de onun gibilerden.

Ancak belki de Grace dün gece onu kurtarmıştı. Eğer onu eve kadar getirmeseydi, ona göz kulak olmasaydı kim bilir neler olurdu?

Zihnim karmaşık, bulanık bir haldeydi ve bunu nasıl netleştireceğimi bilmiyordum.

Grace Harris'e ve temsil ettiği her şeye karşı sadece fazlasıyla nefret beslemekle kalmıyordum, ayrıca rahatsız edici düzeyde minnettarlık da hissediyordum.

Bu nasıl olabilirdi? Nasıl aynı anda hem ondan nefret edebilir hem de minnet duyabilirdim?

Nasıl hissedeceğimi bilmiyordum, o yüzden hiçbir şey hissetmemeyi seçtim ve işe geri döndüm. İşim, üzerinde kontrolüm olan tek şeydi ve şu anda herhangi bir şekilde kontrole ihtiyacım olduğunu hissediyordum.

Yine de çalıştığım sırada bile her dakika Grace'in gözlerinin görüntüsü zihnime giriverdi. Fazlasıyla iyilikle dolu görünen o aptal, kocaman, masum gözler.

O kadar nazik görünmüyor olmasını dilerdim.

Grace hakkında düşünürken zihnim ikiye bölündü. Bir parçam yardımından dolayı ona minnettardı. Bana gösterdiği nezakete inanmak ve bunu yüreğinden gelen iyilikle yaptığına güvenmek istiyordum. Yine de bir parçam babama yardım etmemiş olmasını diliyordu çünkü şimdi bana karşı bir nevi kozu varmış gibiydi. Artık başımıza kakacağı bir şey vardı. Onun için bir tür hayır işiymişiz gibi. Bunu hiç mi hiç istemiyordum, o yüzden bir şekilde bunu ona geri ödemeyi kendime görev edindim.

Neye mal olursa olsun.

O öğlen ilerleyen saatlerde içeri giren Grace, "Hey Jackson, dükkâna gelmemi söyleyen bir telefon aldım?" dedi. "Arabayla her şey yolunda mı?" O yaklaşırken Tucker yatağından kalktı ve yavaş yavaş ilerledi. Yarı kör halde ve be-

deni eklem iltihaplarıyla ağrıyor olsa da tamirhaneye gelen her müşteriyi karşılamaya kararlıydı. Ne zaman hareket etse acılar içinde kalıyordu ama birine "merhaba" deyip yüzünü yalamayacak olmak onun için her şeyden daha acı verici gibi görünüyordu.

Grace onun selamını aldı, tam kulaklarının arkasını kaşırken Tucker da bir defa onun yüzünü yaladı, sonra da ağır ağır yatağına döndü. Veteriner kısa süre önce yeni ilaçlara başlamıştı ve onu biraz sersemlettiklerinden endişeleniyordum ama en azından ağrılarına yardım ediyordu.

Boğazımı temizledim ve üzerinde çalıştığım kamyonetin kaportasının altından çıktım. "Araban hâlâ beş para etmez. Hâlâ Alex'in çöpe atması gerektiğini düşünüyorum ama seni buraya onun için çağırmadım."

"Ah? Neler oluyor?" Biraz daha dik durdu. "Baban iyi mi?"

"Evet, şey, hayır. Pek sayılmaz ama dün gece için konuşursak, hatırlamıyor. Fakat bu da onunla ilgili. Dün geceyle."

"Evet? Ne hakkında?"

Ona doğru ilerleyip kollarımı göğsümde birleştirdim. "Sana borçlu kalmak istemiyorum."

"Ne? Bu da ne demek oluyor?" diye sordu ve gözlerinin o kadar geniş olmasından nefret ettim. Ve güzel olmalarından. Ayrıca nazik olmalarından.

Bu kadar tatlı dilli ve nazik olmayı kes.

"Babama yardım ettiğin için sana hiçbir şey borçlu olmak istemiyorum," dedim açıkça.

"Ah." Hafifçe kahkaha attı ve o sesin bu kadar muhteşem çıkmasından nefret ettim, sesinin o şekilde çıkmamasını is-

tiyordum. "Bana hiçbir şey borçlu değilsin. Sadece yardım etmek istedim."

"Senin sadakanı istemiyoruz," dedim.

Tek kaşını kaldırdı ve o gözleri kıstı. "Sadaka değildi. Sadece ona yardım ediyordum."

"Hayır, karşılığında bir şey istiyor olmalısın, senin ya da ailenin bunu başımıza kakmanızı istemiyorum."

"Dinle, ne düşünüyorsun bilmiyorum ama lütfen yanıldığını bil. Babana yardım etmiş olmam bir tür oyun değildi. Hiçbir şey istemiyordum. Hâlâ da istemiyorum."

Sözlerini duyuyordum ama onlara inanmak öyle zordu ki. Ellerimi kotumun ceplerine soktum, omuzlarım biraz çökmüştü. "O zaman anlamıyorum."

"Neyi anlamıyorsun?"

"Sana karşı berbat davrandık... babam ve ben. Sen yine de bize iyilikle davranıyorsun. Neden?"

"Jackson." İçini çekti, sesi adeta bir fısıltıdan ibaretti. Gözleri yapmamalarını dilediğim bir şekilde yumuşadı. Sorum karşısında, anlayamamam karşısında içtenlikle endişelenmiş görünüyordu. "Babam bana sadece belli başlı insanlara iyi davranmamam gerektiğini öğretti. Herkese eşit şekilde davranman gerekir. Sevgiyle, saygıyla ve anlayışla."

"Baban," diye homurdanırken kaşlarım çatılıyordu. "Ona yakın mısın?"

"Evet. O tanıdığım en iyi adamdır."

Yorumuna karşılık tek kelime etmedim. Kısmen agresif biçimde, "Sana karşılığını ödememe izin ver," dedim.

"Zaten arabamı tamir ediyorsunuz. Bu yeterli."

"Hayır. Arabanı Alex tamir ediyor, ben değil."

"Jackson, gerçekten ben-"

"*Lütfen*," diye yalvardım. Evet, yalvardım. Bu kadına ve ailesine karşı borçlu hissetmemek için benden bir şey, herhangi bir şey istemesi için yalvardım. Derin bir nefes aldım ve gözlerimi kapattım. "Lütfen senin için bir şey yapmama izin ver."

"Senin için zor, değil mi?" diye sordu. "İnsanların iyi olduğuna inanmak?"

Cevap vermedim, gerçi cevap beklediğinden şüpheliydim. Dünyanın iyilikle dolu olmadığına inanacak kadar çok kötülük görmüştüm.

"Pekâlâ," diye başladı. "Benim için ne yapmak istersin?"

Yüzümü buruşturdum.

Bilmiyordum.

Sadece ondan gelen sadakanın tepemde dolanıp durmasına izin vermeyeceğimi biliyordum.

Ona nasıl geri ödeyeceğimi bilmediğimi fark etmiş olacak ki, "Ya da," diye başladı. "Zamanı geldiğinde bakarız. Buna ne dersin? Anlaştık mı?" diye sorarken elini bana doğru uzattı. Elini tuttum ve sıktım.

"Anlaştık."

Jackson

Dokuz Yaşında

Tamirhaneye girdiğim anda babam, "Sana ne oldu?" diye sordu, başım eğik bir halde homurdandım. Sesi daha da sertleşti. "Jackson Paul, bana bak."

Başımı kaldırdım ve beni gördüğü anda irkilip elindeki aleti bıraktı. "Tanrım," diye homurdanarak yanıma geldi.

"Sorun yok," diyerek ofladım.

"Gözün morarmış!" diye bağırdı. Öfkeden köpürüyordu. Babam nadiren öfkelenirdi ama ne zaman zorbalığa uğrasam kızgınlığı artardı. "Bunu sana kim yaptı?" diye sordu, yüzüme hafifçe dokundu.

"Okuldaki aptal çocuklar. Beni dolaba doğru ittiler, yüzümü metale çarptım."

Yüzünü buruşturdu ve elimi tuttu. "Gel bakalım."

Annemin resim yaptığı açıklığa doğru yürüdük.

Babam oflayıp pofladı. "Hannah, bak." Yüzümü işaret etti. "Yüzüne ne yaptıklarına bak."

Annem nefesini tutup sandalyesinden kalktı.

Gözlerimi yere çevirdim.

Annem parmaklarını yanağıma koydu. "Jackson, tatlım, kim yaptı bunu?"

"Okuldaki bazı çocuklar," diye açıkladım. "Sorun değil."

"Bu bir sorun," diye bağırdı babam. Anneme doğru döndü. "Okulun yönetimiyle konuşmak hiçbir işe yaramıyor. Ona kendini savunmasını öğretmenin zamanı geldi."

Annem başını iki yana salladı. "O da onlardan biri olabilsin diye mi? Hayır. Kavga etmek çözüm değildir."

"Ah, çocukları görmezden gelmek öyle mi? Öğretmenler orada durup hiçbir şey yapmazken o canavarlar ellerini benim çocuğuma sürme cüretini göstermiş. Kendini savunma dersleri alacak."

"Mike-" diye başladı annem ve babam sesini yükseltti. Sonra annem sesini yükseltti. Ardından açık arazide ikisi de birbirine bağırmaya başladı.

Karnım ağrıyordu.

"Kavga mı ediyorsunuz?" diye sorarken sesim titrekti. Onların birbiriyle tartıştığını görmenin bana hissettirdiği şeyden nefret ettim. Onların birbirine kızdığını hiç görmemiştim ve şimdi benim yüzümden kızgınlardı. Onların üzülmesini istemiyordum. İkisinden başka arkadaşım yoktu, kavga etmelerini izlemek beni üzüyordu.

İkisi de konuşmayı bırakıp bana döndü.

Babam derin bir nefes aldı. "Hayır oğlum. Üzgünüm. Ben sadece..." Ellerini saçlarının arasından geçirdi. "Sadece insanların sana zarar vermesi canımı sıkıyor." Elini anneme uzattı ve o da tuttu. Babam onu kendine doğru çekti. "İkimizi de üzüyor."

"Ama neden birbirinize bağırıyorsunuz?"

"Sadece yüksek sesle konuşuyorduk." Annem gülümsedi. "Sana yardım etmenin en iyi yolunu bulmak istiyoruz ve bazen bu konuşmalar hararetleniyor. Üzgünüm hayatım."

"İkimiz de üzgünüz," dedi babam.

Hâlâ huzursuz hissetsem de bir nefes aldım.

Son zamanlarda ne zaman birisi bana zorbalık yapsa annem ve babam bunun hıncını birbirinden çıkarıyordu.

"Dinleyin, buradaki karmaşayı temizleyeceğim ve sonra da içeri girip bize yemek pişireceğim, tamam mı?" dedi annem. "İkiniz içeri girip Harry Potter'dan bir bölüm daha okumaya ve biraz rahatlamaya ne dersiniz?"

Annemle resim yapmadığım zamanlarda babamla genç yetişkin kitaplar okuyordum. Annem bana resmi sevmeyi öğretirken, babam da kelimeleri sevmeyi öğretmişti.

Geceleri benimle birlikte yatak odamda oturup bana kitap okumadığı tek bir gece bile yoktu.

Onlar en sevdiğim zamanlardı.

Babam benim en iyi dostumdu.

Babamla birlikte eve yöneldik ve kitap okumak için kanepeye oturduk. Okumaya başladığında onu dikkatle dinledim ve arada sırada gözlerime bakıp beni kendine doğru çekerek sarıldı.

"Annemle birbirinizden nefret mi ediyorsunuz?" diye sordum, içim hâlâ endişeyle doluydu.

Tek kaşını kaldırdı. "Ne?"

"Kavga ediyor ve bağrışıyorsunuz."

"Bazen insanlar tartışır. Bu birbirlerinden nefret ettikleri anlamına gelmez."

"Ama-"

"Annen benim en yakın dostum Jackson." Gözleri parladı ve burnunu çekti. "O benim bütün dünyam, tıpkı senin gibi. İkiniz de benim için tahmin edebileceğinizden çok daha kıymetlisiniz."

"Onu seviyor musun?"

"Evet oğlum." Gözünden bir damla yaş aktı ve başını sallayarak yaşı sildi. "Tüm varlığımla."

"Tamam." Karnım artık o kadar çok acımıyordu. Babama yaslandım ve başımı yavaşça salladım. "Artık okumaya devam edebilirsin."

Boğazını temizledi ve içini çekti, bakışlarını kitaba çevirmişti. "On dördüncü bölüm..."

14.

Grace

Pazar sabahları kilise Chester'da haftanın olayıydı. Hayatlarımızda başlıca bir yerdeydi ve onu yöneten de babamdı. Yaptığı işte de öyle iyiydi ki. O sabah dikkatimin daha fazla onda olmasını dilerdim.

Pazar sabahı sırada otururken annem beni, "Dik otur Gracelyn Mae," diye fısıldayarak azarladı. "Düzgün bir hanımefendi kambur durmaz."

Biraz daha dik oturdum ve babamın vaazını dinlerken omuzlarımı çevirdim. Arkamda oturan birkaç kişi fısıldamaya başladı ve dudaklarından Finn'in adı dökülünce kulaklarım havaya dikildi.

"Evet, dün gece doğruca Autumn'un evinden çıktı. Acaba biliyor mu?" diyerek midemin düğüm düğüm olmasına sebep oldular.

"Evliliklerinin parçalandığını görmek üzücü. Başaracaklarını düşünüyordum."

"Evet, bugünün nesli böyle işte. Artık hayat arkadaşları

için savaşmıyorlar bile. İlk ayrılan Finn değilmiş diye duydum."

"Hep iyi kızlardan çıkar, değil mi?"

Arkamı dönüp dedikoducu kadınlara bağırmak için hareketlendim ama annem elini sertçe dizime koydu ve başını hafifçe salladı.

"Daha dik, Gracelyn Mae," dedi.

Daha da dik oturdum.

"Diyorlar ki Finley aile istemiş ama Grace hamile kalmak istememiş. Vücudu bozulsun istememiş. Ancak yine de biraz... farklı görünüyor."

"Ben de kilo aldığını fark ettim. Ne yazık."

Orada oturmaya zorlanırken ve kasaba halkı tarafından alaylara maruz kalırken başım dönmeye başladı. Kendimi savunmaya bile iznim yoktu çünkü ben Gracelyn Mae Harris'tim, Chester, Georgia'nın edepli meleği.

İşin en acı verici kısmıysa fısıldayan bu insanlar pazar yerinde bana sarılan kişilerdi. Yüzüme gülümserken kelimenin tam anlamıyla arkamdan konuşuyorlardı.

Senden geriye hiçbir şey kalmayana kadar seni tüketecekler ve sonra da nasıl öldüğünü soracaklar.

Gözyaşlarımı akıtmamak için de elimden geleni yaptım çünkü kusursuz prensesler asla ağlamazdı.

"Şunu yapmasanız olur mu?" diye bağırdı bir ses. Bütün kilise sessizliğe gömüldü. Babam vaazını kesti, aniden çıkan sesle şaşırmıştı. Soluma döndüğümde Judy'yi kaba kişilere bakarken gördüm, yüzlerinde şoke olmuş ifadeler vardı.

"Hiçbir şey bilmediğiniz şeyler hakkında dedikodu yapacağınıza vaazı dinleseniz nasıl olur?" Sonra önüne döndü ve

kilisedekiler sessizliğini korudu. Başını babama doğru salladı ve boğazını temizledi, düzgün bir prenses gibi daha dik oturdu. "Üzgünüm baba. Devam edebilirsin."

Babam araya girilmesinden hiç rahatsız olmadan tam olarak bunu yaptı.

Ayinden sonra, annemi kilisenin köşesinde sert bir tavırla Judy'yle konuşurken yakaladım. Annemin sözlerini duyacak kadar yaklaştım. "Bizi bu şekilde utandırmaya nasıl cüret edersin Judith Rae!"

"Üzgünüm, Grace hakkında o şekilde konuşmalarını dinleyemezdim ve senin dinleyebiliyor olman beni şoke etti. Grace'in hayatında neler olduğu hakkında hiçbir fikirleri yok!"

"Bu onların sorunu fakat onlara ders vermek senin işin değil. Dedikoduları onlarla İsa arasında."

"Pekâlâ, belki bugün İsa pek yakından dinlemiyordu. O yüzden ben konuşmaya katılmaya karar verdim," diyerek patladı.

Anneme karşı çıktı.

Bu yeni kardeş benim miydi ve onu kelimelerle anlatılamayacak kadar sevdiğimi ona nasıl söyleyebilirdim?

"Çocuk gibi davranıyorsun Judith. Kes şunu."

"Sen de o insanlar senin ailenmiş gibi davranıyorsun. Kilisenin dışarıdan seni nasıl gördüğü için öyle endişeleniyorsun ki, kızlarının nasıl olduğunu umursamıyorsun bile. Daima ve daima lafına ne oldu anne? Buna inanmayı ne zaman bıraktın?" diye sorduktan sonra dönüp uzaklaştı.

Afalladım. Tek kelimeyle afalladım. Hayatımız boyunca ne Judy ne de ben annemize arkamızı dönüp gitmiştik. Of-

layıp poflamadan önce onun odadan ayrılmasını beklerdik çünkü o şekilde olması gerekirdi. Annemizle asla küstahça konuşmazdık ve son sözü hep o söylerdi. Bu öğlene kadar.

Tuhaf bir alacakaranlık kuşağındaymışım gibi hissettim ve artık nerenin yukarı ya da nerenin aşağı olduğunu bilmiyordum.

Annem bana doğru baktı ve hızla yanıma geldi. "Mutlu musun Grace? Kız kardeşinin artık senin gibi davranmasından memnun musun?"

"Hayır," diye fısıldayıp başımı iki yana salladım. "Elbette hayır anne. Bunların hiçbirinin olmasını planlamadım."

Kaşlarını çatıp başını salladı. "Fakat düzeltmek için hiçbir şey yapmıyorsun."

"Düzeltmekten kastın ne? Kocam beni en yakın arkadaşım için terk etti."

"Seni terk etmedi. Boşanma belgelerinden bahsetti mi?"

Yutkundum. "Hayır."

"Öyleyse hâlâ senin kocan."

"Teknik olarak evet ama-"

"Dün akşam onu aradım."

"Ne demek onu aradın?"

"Onu aradım," dedi sanki bu bir şeyi açıklıyormuş gibi.

"Bunu neden yapasın?"

"Olayları onun bakış açısından duymak istedim. İyi olduğundan emin olmak istedim."

Yüreğim bir kez daha boğulmaya başladı.

"O beni aldattı anne. *Beni* terk etti ve sen onun iyi olup olmadığı mı soruyorsun?"

O soruyu bana bir kez bile sormamıştı. İyi olup olmadığımı hiç sormadı.

Dimdik dururken her zamanki gibi güzel görünüyordu ve dudaklarını büzdü. "O hâlâ benim damadım, Grace. O ailemizin bir üyesi."

"Ben senin kızınım," diye karşı çıktım.

"Lütfen dinle Grace," diye fısıldadı. "Seni hâlâ sevdiğini söyledi."

"O bir yalancı."

"Dilini ısır hemen," diyerek beni azarladı. "Kendimizi bildik bileli Braun ailesini tanırız ve Finley Braun seni sevmekle ilgili yalan söylemez."

"Hangi konularda yalan söyleyebildiğini bilsen şaşırırdın anne. Ayrıca, bir evliliği sürdürmek için sevgiden fazlası gerekiyor olabilir."

"Evet, öyle. Bağışlama ve dua da gerekiyor," diyerek bana kızdı.

"Autumn en iyi arkadaşımdı. En iyi arkadaşımla çıkıyor. Hâlâ birlikteler."

"Karmaşık olduğunu biliyorum..." diye başladı.

Ofladım. "Karmaşık mı?!" Sesim hoşuna gidenden daha yüksekti. "Hadi ama anne. Saçmalıyorsun."

"Saçmalamıyorum. İnsanlar hata yapar Gracelyn Mae ve eğer onu hâlâ istediğini göstermezsen onu tamamen kaybedeceksin. Karısı olarak yolunu kaybettiğinde kocanın yanında durmak senin görevin. Yuvasına geri dönmesini sağlamak zorundasın."

"Fakat Autumn-"

"Senin önünde durup yemin eden Autumn değildi. Yaptığı şey korkunçtu ama bu senin sorunun değil. O senin hayatın için bir hiç. Finley ise her şey demek. Finn'siz sen kimsin

Grace? Hayatının yarısından çoğunda yanındaydı. İkiniz de birbirinizin parçasısınız. Karanlık günler geldi diye denemeyi bırakmayız. Bugünkü gençlik, ilişkilerini bir iyileşme fırsatı dahi vermeden kenara atmakta çok aceleci. Zamanda şifa vardır."

Karnım burkuldu, buna nasıl cevap vereceğimi hiç bilmiyordum çünkü ben de bir şekilde aynı şeyi merak ediyordum. Finn olmadan kimdim ben? Varlığımda öyle büyük bir yeri vardı ki onsuz yaşamaya nasıl devam edeceğimi bilmiyordum.

Hayatlarımız birbirine öyle bir karışmıştı ki, sevgimizi koparıp gittiğinde benden parçaları da götürdüğünden emindim.

Artık kim olacaktım?

Kendi isteğimle hâlâ bir birey miydim?

Finley olmadan ben var mıydım?

Ancak bunların hiçbiri önemli değildi. Gerçekten değildi.

Çünkü ben onun aşkı için savaşırken, bana geri dönmesi için dualar ederken bile o en yakın arkadaşımla bir ilişki yaşamıştı. Eğer yabancının biri olsaydı belki yoluma bakabilirdim. Belki ruhumda bir damla olsun bağışlama duygusu bulabilirdim ama Autumn'la?

Hayır.

Ona bir daha asla güvenemeyecektim ve ne zaman benim yanımdan ayrılsa onun kollarında olduğunu hayal edecektim.

Bu yaşanılası bir hayat mıydı?

Bana tekrar tekrar ihanet eden bir adamın kollarına geri dönmem beni nasıl bir kadın yapardı?

"Denemeyeceksin bile, değil mi?" Annem kaşlarını çattı. "Ona bir şans vermeyecek misin? Seni aradığını söyledi."

"Ona söyleyecek hiçbir şeyim yok."

"İnatçılığın hayatını mahvedecek."

"Anne..." diye fısıldadım. Birkaç defa gözlerimi kırpıştırdım ve boynumu sıvazladım. "Bugün beni seçsen olmaz mı? Sadece bir günlüğüne bile olsa?"

Yüzünde bir gram bile şefkat belirmeden kiliseye bakındı. "Gracelyn, bir çocuk gibi davranmak yerine yaşının kadını gibi davranmanı istiyorum. Eğer bir süre Chester'da kalacaksan doğru düzgün davranman gerekiyor."

"Doğru düzgün davranmak mı? Sen neden bahsediyorsun?"

"Sen papazın kızısın, yani bu da seni bu kasabanın kızı yapıyor. Ailene ve bu kasabaya karşı bir sorumluluğun var, gülümseyecek ve mükemmellik göstereceksin."

"Anne-"

"Ben ciddiyim Grace. Tartışmak istemiyorum ve insanların arayıp ne kadar garip davrandığını söylemelerinden usandım."

"Ne? Bu da ne demek oluyor?"

"İnsanlar ağlayarak kasabada dolaştığını ve kişiliğinin,"- diyerek boğazını temizledi."Farklı olduğunu gördüklerini söylüyorlar. Ayrıca o tamirhanede, o *şeyle* konuşarak ne yapıyorsun?"

Sersemleyerek, "Pardon? Anne insanlara beni mi gözetletiyorsun?" diye sordum.

"Tabii ki hayır, Gracelyn. Saçmalama. Fakat burası ufak bir kasaba ve insanların gözleri var. Emery erkeklerinden uzak durman gerekiyor. Onlar pervasız."

"Onları gerçekten tanıyor musun ki anne? Yani gerçekten?"

"Yeterince biliyorum."

"Mike'ın yıllar önce yaptığı tek bir hatadan."

Ofladı. "Tek hata mı? Deli Mike'ın tek bir hata yaptığını düşünüyorsan aklını yitirmiş olmalısın."

"Ona öyle dememelisin," dedim yumuşak bir sesle.

"Niye? Öyle biri, o aklını kaybetmiş. Sen gittiğinden beri hapse girip çıkıyor ve bütün kasabada sarhoş halde dolanıyor. Bu kasabanın bir yarası, o ve günahkâr oğlu olmadan çok daha iyi olurduk."

"Günahkâr oğlu mu? Bu biraz fazla." Neden bilmiyorum ama Jackson'ı yargılama biçiminin biraz adaletsiz olduğunu hissetmiştim. Evet, Jackson kabaydı ama kasaba onu bir köşeye ittikten sonra öyle olduğu için gerçekten suçlanabilir miydi?

"Fazla mı? O uyuşturucu bağımlısı."

"Artık temiz."

"Belki şimdilik öyle ama onun gibi serseri takımı asla o şekilde kalamaz. Şeytan kulaklarına zina hakkında fısıldayınca kadınlar nereye gidiyor biliyor musun? Doğruca o yüz karasının kollarına gidiyorlar. İğrenç alışkanlıkları yüzünden bu kasabadaki birçok insanın ilişkisini mahvetti. Resmen yürüyen cinsel yolla bulaşan hastalık, işte o yüzden onunla görülmen berbat bir şey. Onunla görülerek aslında var olmayan dedikodular başlatıyorsun. O canavarla konuşuyor olman dehşet verici görünüyor. Bedeli ne olursa olsun, Jackson Emery'den uzak durmalısın."

"Yıllar önce senden yardım istemeye geldi mi? Kasaba halkı ona ve babasına saldırdığında?" diye sordum.

Annem yerinde kıpırdandı. "Birçok insan benden yardım istemeye gelir. Sonuçta ben papazın karısıyım."

"Evet ama Jackson sana gelip onu ve babasını rahat bırakmaları için kilisede konuşmanı istedi mi?"

Burnunu havaya dikti. "Anımsamıyorum."

"Pekâlâ, o hatırlıyor."

"O bir yalancı, aynı babası gibi."

"Anne," diye fısıldayarak başımı iki yana salladım. "Ne zaman bu kadar soğuk oldun? Ona sırtını nasıl dönebildin?"

"Deli Mike'ın ibadet yerimize yaptıklarından sonra o ikisi onları dinlememi hak etmedi. Tamiri binlerce dolar tuttu. Birisi ölebilirdi."

"Fakat Mike'ın yaptıklarının Jackson'la ne ilgisi var? O sadece bir çocuktu anne ve ihtiyacı olduğunda sana geldi."

"Bana iyi bir insan olmakla ilgili vaaz verme Gracelyn Mae. Neler çektiğim konusunda hiçbir fikrin yok."

"Bir çocuğa sırtını döndün."

"Yardımımı hak etmediler. Mike'ın yaptıklarından sonra hak etmediler. Onun başlattığı fırtınadan sonra."

"Eğer tek bir kişiye bile sırtını dönersen herkese sırtını dönmüş sayılırsın," diyerek babamın en sevdiğim ayinlerinden birinden alıntı yaptım.

Bu sözleri annem de biliyordu.

Kısa bir saniye için, benden tarafa doğru bakarken gözleri doldu ama gözlerini kırpıştırdığı anda duyguları gidiverdi. "Kendimi sana açıklamak zorunda değilim. Burada kaldığın sürece beni dinlemen gerekiyor. İtaatkâr kalmalı ve ağırbaşlı olmalısın, yoksa senin hakkında daha fazla dedikodu çıkacaktır. Bunun istediğin son şey olduğunu biliyorum. Başını yerde tut ve sana denileni yap. Beni anlıyor musun?"

"Ben çocuk değilim anne."

"Öyleyse lütfen," diyerek azarladı beni. "Öyleymişsin

gibi davranma." Birkaç kişi yanımızdan geçti ve annemin sinirleri zıplamaya devam etti. Dik durarak kıyafetini düzeltti. "Adımıza leke düşürüyorsun. Korumak için çalıştığımız her şeyi mahvediyorsun."

Ben cevap veremeden babam yanımıza geldi. "Her şey yolunda mı?"

Annem ona sert bir bakış attı. "Dalga mı geçiyorsun Samuel? Kızının bugün kilisede sergilediği tavrı görmedin mi? Hiçbir şeyin yolunda olduğu yok!"

Babam gülümsedi ve omzunu silkti. "Eminim gün bitmeden başka bir olay olur ve insanlar da unutur geçer."

"Bu kasabada insanlar unutmaz Samuel. Sen bunu herkesten daha iyi bilmelisin," diyerek elbisesini düzeltti. "Şimdi bana izin verirseniz gidip hasar kontrolü yapacağım çünkü görünüşe göre bu ailede aklı başında olan tek kişi benim." Aceleyle uzaklaştı ve babam bana yaklaştı.

Her zaman yaptığı gibi gözlüğünü başının tepesine koydu ve ellerini ceplerine soktu. "Sen iyi misin tatlım?"

Gergin bir şekilde gülümsedim. "Tüm bunlar için üzgünüm baba. Eve gelmemin kimse için kolay olmadığını biliyorum."

"Senin eve gelişin bu dünyadaki en harika şey. Benden asla özür dileme Grace. Sen ve kız kardeşin benim en büyük nimetlerimsiniz." Alnımı öptü ve beni kucakladı. "Daima ve daima."

"Baba?"

"Efendim?"

"Hemen bırakma olur mu?"

Beni daha sıkı kucakladı ve çenesini başıma dayadı. "Olur."

15.

Grace

Chester kasabasında her gün aynı yüzleri görürdünüz. İstemediğiniz zamanlarda bile. Jackson'ın Tucker'ı sadece arada sırada parka götürdüğünü öğrenmekle kalmadım, o koca oğlanı her gün kasabada taşıdığını ve onunla birlikte saatlerce güneşin altında oturduğunu da çabucak öğrendim. Tucker'ın mutlu olduğu bir yere benziyordu ve Jackson da köpeğine o neşeyi vermekte hiç sorun yaşamıyordu.

Ondan tarafa bakmamdan nefret ediyor olsa da kendime engel olamıyordum.

Benden çok farklı olduğuna inandığım birine yakından bakmak ve onda ruhumun köşeleriyle uyumlu parçalar görmek ilgi çekiciydi.

Belki de o kadar farklı değildik, sonuçta ikimiz de kaybolmuş vaziyetteydik.

Maalesef ki kasabada gördüğüm tek kişi o değildi.

Sürekli Autumn'u görüyordum ama ondan kaçınmakta iyi bir iş çıkarıyordum. Onu ilk olarak restoranda gördüm.

Sonra dondurmacıda ve o bana tek bir kelime edemeden oradan çıkıp gittim.

Ardından markette yollarımız kesişti.

Topuklu ayakkabı giyiyordu ve sarı saçlarını sıkı bir atkuyruğuyla toplamıştı. Market arabasını sebze reyonuna iterken duraksadım. Muzlara sanki yabancı yaratıklarmış gibi bakıyordu, her birine sanki daha önce hiç meyve görmemiş gibi bakıyordu.

Onlar sadece muz, gerizekalı. Seç birini.

Düşünce aklımdan geçtiği anda suçluluk hissettim.

Sana gerizekalı dediğim için üzgünüm.

Bekle.

Hayır.

O kocamı çaldı. Suçluluk hissetmeden ona aklımdan geçenleri söylemeyi hak ediyorum.

Muzları aldı, başını kaldırdı ve gözleri bana odaklandı. "Grace," dedi, adım dilinden bir hastalık gibi dökülmüştü.

Geriye doğru bir adım attı ve ben hareketsiz kaldım.

Gözleri doldu, bunun olmasından nefret ettim. Marketin ortasında ağlamaya başladı, yaşlar yeni aldığı muzların üzerine damlıyordu. Tanrım, onun gözyaşlarından nefret ettim çünkü bana kendi acımı hatırlattılar.

Onun sebep olduğu acıyı.

Bana doğru yaklaştı ve bedenim gerildi. Market arabamı itip uzaklaştırdım.

"Grace, bekle. Konuşabilir miyiz?" diye sordu.

Sözleri ağzından çıktığı anda bana batıverdi.

Bir adım daha yaklaştı.

Arkamı döndüm ve koştum.

Koştum.

Sırf net olmak için söylüyorum, ben koşucu değildim. Doğru düzgün nasıl koşulur onu bile bilmiyordum. Yirmi saniye kadar sonra soluk soluğa kaldım ve ter çıkabileceğini bilmediğim yerlerimden bile terler aktı. Fakat yine de koşmayı sürdürdüm çünkü arkamdan geldiğini, topuklularının çıkardığı tıkırtıları duyabiliyordum.

Autumn koşucuydu.

Altında bez olduğu zamanlardan beri koşuyordu ve tanıdığım en hızlı insanlardan biriydi.

Chester'ın sokaklarında nefes nefese ve bayılmama ramak kalmış vaziyette koşarken son derece sakin bir şekilde adımı söylemeye devam eden sesini dinledim. Ben suni teneffüs için ambulansı arasam mı diye düşünürken onun nefesinde bir tekleme bile yoktu. Benim kollarım bir ahtapotun kolları gibi sallanıp dururken o Amerika'nın bir sonraki Olimpiyat şampiyonu gibi koşuyordu.

Becerebildiğim ilk anda The Silent Bookshop'ın kapısını açtım. Josie panik dolu ifademi görse de ona bir şey açıklayacak vaktim yoktu. Aceleyle çift kanatlı kapıları açtım ve sessiz bölüme daldım, kitap raflarının arkasında saklandım.

Ellerimi göğsüme dayadığımda bütün bedenim sızladı. Kalp atışlarım düzensizdi ama bunda yeni bir şey yoktu. Kapının açılmasını dinlerken kendi kendime sızlandım. Görünmez olmayı diledim. Harry Potter'daki görünmezlik pelerinine sahip olmayı diledim, böylece Autumn'la yüzleşmekten gerçekten kaçabilirdim.

"Gracelyn? Burada olduğunu biliyorum," derken parmaklarının ucuna basarak bana doğru geldiğini duydum. "Benden kaçmaya devam edemezsin."

Birkaç kişi ona susmasını söyledi ama dinlemedi.

En iyi arkadaşının kocasını elinden alan bir kadının The Silent Bookshop'un sessizlik kurallarına uymasını kim beklerdi ki?

Köşeden döndü ve ben Narnia ile Hogwarts'ın arasına yaslanıp hareketsiz kaldım.

Köşeye sıkıştım. Solumda ve sağımda kitaplar vardı ve Autumn da önümde dimdik duruyordu.

Gerçekten bütün yolu topuklu ayakkabılarla koşmuş ve bunu gösterecek bir damla ter bile akıtmamış mıydı?

Ondan nefret ediyordum.

Ah, parlayan teninden nasıl da nefret ediyordum.

Gözlerini silerek, "Konuşmalıyız," dedi.

Ne türden bir rimel sürüyordu da, ağladığında bile akmıyordu?

"Burada konuşamazsın," diye azarladım onu. "Burada olmasaydık bile seninle konuşmak istemezdim."

"Lütfen. Eğer ikimiz de kasabada olacaksak bunu sürdüremeyiz."

"Bunu ne kadar uzun süre sürdürebileceğime şaşırırdın."

"Grace."

"Git buradan."

"Hayır. Konuşana kadar olmaz," diyerek kollarını bağladı. "Anlamana ihtiyacım var."

"Neyi anlamaya? Bana nasıl ihanet ettiğini mi? Beni nasıl sırtımdan bıçakladığını mı? Anlamamayı tercih ederim."

"Sadece bir defalık olacaktı Grace."

Sadece bir defalık olacaktı.

Bu hiçbir şeyi, hiçbir şekilde ve formda daha iyi hale getirmedi.

"Finn hastanede çalışmak için geldiğinde oldu. Orada resepsiyonist olduğumdan birbirimizi her gün gördük. Bir gece içmeye çıktık ve o seninle ilgili altüst olmuş haldeydi. Onu nasıl terk ettiğini anlattı."

Ofladım. "*Benim onu* nasıl terk ettiğimi mi?"

"Evet. O gece çok fazla içki içtik ve..." Sözleri azalıp kayboldu.

"Bana ihanet ettin. Beni arayıp da Finn'in söyledikleri doğru mu diye sormadın bile."

"Onun hiç yalan söylediğini görmedim," dedi.

"Fakat sen benimdin, onun değil. Sen benim en iyi arkadaşımdın."

"Grace..."

"Lütfen beni yalnız bırak," diye yalvardım. Gerçekten tek istediğim buydu. Yalnız kalmak.

Josie geldi ve bana doğru baktı. Ona bakarak beni kurtarması için yalvardım.

Yüzünde tiksintiyle Autumn'a baktı. "Kusura bakma Autumn. Burası sessiz bölüm. Eğer konuşacaksan lobiye çıkmalısın."

"Fakat peşimden oraya gelmez," diye sızlandı. "Ve konuşmamız gerekiyor."

"Konuşmayacağız," diye bağırdım ona. "Söyleyebileceğin hiçbir şey seninle konuşmak istememi-"

"Ben hamileyim," dedi. Kelimeleri dilinden dökülüp tenime çarptı.

Bir an için gözümün önü karardı. Midemden asidin yükseldiğini ve dilimi yaktığını hissederken inanılmaz bir şok anı yaşayarak donmuş vaziyette kaldım.

Kıpırdandı. "Evinizi boşaltırken Finn seni gördüğünde sana söylemesi gerekiyordu ama sana söyleyemediğini anlattı. Üstesinden gelmek zorunda kaldığınız düşüklerden sonra yapamadı," dedi.

Annem ve Finn'in aksine, Autumn düşük kelimesini söylemekte hiç sıkıntı yaşamamıştı.

Ancak yaşamış olmasını diledim çünkü bunu ondan duymak kusmak istememe sebep olmuştu.

"Hamile misin?" dedim boğulurcasına, vücudum kontrolsüzce titriyordu.

Başını yavaşça salladı. "Ben...bu..." Derin bir nefes aldı ve gözlerinden yaşlar dökülürken burnunu çekti. "Bu şekilde olmaması gerekiyordu Grace. Yemin ederim, bunların hiçbirinin olmaması gerekiyordu. Ona âşık olmayı beklemiyordum ve bu..."

Onu zihnimden attım. Çevremdeki bütün sesleri attım. Autumn'un konuşmaya devam etmesini izledim ama Josie onu kolundan tuttu ve odadan dışarı çıkardı.

Gözümün önü bulanıklaşmaya başladı, her geçen saniyeyle başım daha çok dönüyordu.

Kusacaktım.

Hayır, bayılacaktım.

Hayır...

Ölecektim.

Yapmıştı işte.

Benim asla yapamadığım tek şeyi yapmıştı. Kocama bir çocuk verecekti ve o çocuğun Finn'in gözlerini alacağından emindim.

O kristal mavisi gözleri...

Uzun zaman boyunca belki sorun ikimizdedir diye düşünmüştüm, Finley'de ve bende. Ancak görünüşe göre onda hiçbir sorun yoktu. Onun çocuğu olabiliyordu.

Trajik bir şekilde kusurlu olan sadece ve sadece bendim.

"Grace."

Adımı duydum ama irkilmedim. Donmuştum. Hareket edemiyordum, nefes alamıyordum. Hareketsizce durmak dışında bir şey yapamıyordum.

Jackson bana doğru, "Hey! Kendine gel!" diye bağırdı. Ellerini omuzlarıma koydu ve bedenimi ileri geri sallayarak bulanık görüşümü bir nevi netleştirdi. Gözlerine baktım ve birkaç defa gözlerimi kırpıştırdım.

Sonra gözyaşlarım geldi, her biri yanağımdan aşağı oyalana oyalana damlıyordu.

"Hamile," dedim yumuşak bir sesle. Genelde olduğu gibi sert ve soğuk olmayan gözlerinin içine baktım. "En iyi arkadaşım kocamın çocuğuna hamile."

"Evet." Kaşlarını çattı ama bu normal kaş çatışı değildi. Bana acımasıyla şekillenmişti. "Duydum."

"Ben-ben-ben..." Gözlerim kaydı ve yalnızca karanlık gördüm. Konuşamadım. Hareket edemedim. Ne yapacağımı veya nasıl tepki vereceğimi bilmiyordum. Tek bildiğim bunun panik atak olmadığıydı.

Panik atağı biliyordum.

Anksiyeteyi biliyordum, geçmişte beni nasıl yuttuğunu da; ama bu yeni bir histi.

Bu, hiçliğin içine son düşüşten önceki ilk saniyeler gibi hissettiriyordu.

The Silent Bookshop'ta durduğum o anı asla unutmaya-

caktım. En büyük anlardan biriydi. O andan itibaren kim olacağımı gerçek anlamda tanımlayan anlardan biriydi. Her zaman olduğum kişiyi değiştiren andı.

İçimdeki son inanç kırıntısını da kaybettiğim andı. Artık Tanrı'ya inanmadığım andı.

"Benimle gel," diye fısıldadı Jackson.

"Ama..." diye başladım.

"Prenses," derken sesi her zaman olduğu gibi boğuktu. Ellerimi tuttu ve ikisini de hafifçe sıktı. "Benimle gel."

Onun rehberliğiyle peşinden gittim.

Chester'ın sokaklarında, elim onun elinde yürüdüm, hâlâ zaman donmuş gibi geliyordu. Evine vardık ve o beni dükkânın arkasındaki hurda arabanın durduğu alana götürdü.

Beni arabanın önünde durdurdu, sonra bir güvenlik gözlüğü alıp gözlerimin üzerine taktı. Ardından balyozu aldı ve bana verdi.

"Tamam," diyerek başıyla aracı işaret etti. "Çıldır."

Derin bir nefes aldım, balyozu başımın tepesine kaldırdım ve arabaya indirdim. Savurmaya devam ederken arabaya ne kadar süre vurduğumu bilmiyordum. Önümdeki metal yığınını dövmeyi bırakamadım. Balyozu arka cama indirdim, cam paramparça olurken gözyaşlarım sel oldu. Gözlük yüzünden göremiyordum ama tekrar tekrar vurmaya devam ettim, bedenimde kalan bütün gücü topladım ve araca döktüm. İçimde pek fazla şey kalmamış olabilirdi ama içimdeki öfkeyi salıvermek için yetecek kadar gücüm vardı.

"Pekâlâ," dedi Jackson. "Bu kadar yeter."

Fakat durmadım. Tortop olmuş metale vurmaya devam ettim.

"Prenses, bu kadar yeter," dedi. Bu defa daha sertçe söyledi ama yine de dinlemedim.

İçimdeki her şey, acıyabileceğini bilmediğim bir şekilde sızladı. Sanki ruhum alev almıştı ve bu ebedi bir yangın olacaktı.

Balyozu başımın tepesine kaldırdım ve aşağıya indiremediğimde arkamı döndüm, Jackson balyozu tutuyordu.

"Bırak," diye emrettim.

"Hayır," diye cevap verdi.

"Jackson bırak," diye yalvarırken gözlüğü çıkardım.

"Hayır."

"Bırak!" diye bağırdım. Bu defa yaşlar yüzümden akıyordu, kalbim daha da hızlı atıyordu.

"Grace, lütfen..." diye fısıldadı. Doğruca gözlerime bakarken sesi kısık, adeta bir fısıltıdan ibaretti. Bana yaklaştı, parmaklarını elimin üstüne koyup tutuşumu gevşetmeye başladı. "Bırak."

Balyozu bıraktım ve birkaç adım geriye çekildim.

Jackson balyozu yere bıraktı ve bana acıyarak baktı.

"Ben iyiyim," diye yalan söyleyip burnumu çektim. "İyiyim."

"Değilsin."

"Hayır, iyiyim. Her şey yolunda. Her şey her zaman yolunda. Her şey-"

Yaklaştı ve bana doğru bakarken gözlerini kıstı. O yaklaştıkça endişelerim artmaya başladı. "Ciddiyim, ben iyiyim. Bir dakika için orada kendimi kaybettim ama ben iyiyim. Ben-"

"Kanaman var," dedi.

Öyle mi?

Başparmağını yanağıma sürdü ve geri çektiğinde parmak ucundaki kanı fark ettim. Sonra batma hissi geldi.

"Derin bir kesik. Arabadan gelen camlardan biri sana çarpmış olmalı," dedi. "Evime gel. Temizleyeyim."

Elimi yanağıma sürdüm ve başımı hafifçe salladım. "Sorun değil. Ben iyiyim. Sıkıntı yok." O sözleri tekrar tekrar söylemeye devam ettim, bir şekilde onlara inanmaya başlayacağımı umuyordum.

"Hadi," diyerek elini bana uzattı. Elini tuttum ve o beni kulübesine doğru yönlendirirken içimde bir ürperti hissettim. Yürüyüşümüz boyunca tek kelime etmedim, çoğunlukla uyuşmuş halde olduğum içindi. Eve girdim ve oturma odasında durdum, bir şövale kuruluydu ve köşede de bir piyano yer alıyordu. Kulübenin içi dışarıdan göründüğünden daha büyüktü ve çok temiz bir yerdi. Duvarlarda tablolar vardı, gündoğumları ve günbatımlarının çok farklı tabloları yer alıyordu. Hepsi nefes kesecek kadar güzeldi.

"Buraya otur," diye emredip beni kanepeye yönlendirdi. Dediğini yaptığımda, koştura koştura gidip bir havlu ve yara bandı aldı. Tucker hemen beni karşılamaya gelmişti, kanepeye çıkmaya çalışıp beceremeyince çıkmasına yardım ettim. Kuyruğunu sallayarak kucağıma kıvrıldı.

"Aferin oğluma," diye fısıldadım ve bir şekilde anında bir rahatlık buldum.

Jackson geri döndüğünde ılık bir kumaş parçasıyla önümde eğildi ve onu yanağıma sürdü. Biraz irkildim. Kaşlarını çatarak, "Üzgünüm," diye homurdandı.

"Sorun değil," diye cevap verdim.

O yaramla ilgilenirken sessizlik içinde oturduk ve Tucker kucağımda uyuyuverdi.

"Jackson-"

"Bak-"

Aynı anda konuştuk, parmakları yüzüme değerken gergince güldüm. "Önce sen," dedim ona.

Zorlanarak yutkundu. "Yaralanmanı istememiştim. Üzgünüm. Enerjinin birazını dökmen gerekiyor diye düşünmüştüm."

"Sen o yüzden mi arabalara vuruyorsun? Enerjini boşaltmak için?"

Cevap vermedi.

Başımı eğdim.

"Dikiş gerekebilir," dedi. Boğazını temizledi. O gözlerime bakarken, ela gözlerindeki suçluluk bana kalbim sıkışıyormuş gibi hissettirmişti. "Üzgünüm."

"Endişe etme," dedim. "Sonuçta ben de balyozu ayağına düşürmene sebep olmuştum, o yüzden ödeştik diye sayıyorum," diyerek şakalaştım.

"Hayır, demek istediğim o değil."

Sert bir bakışla bana baktı ve dudakları aşağı doğru kıvrılmış halde kaldı. "Sana davranışım için üzgünüm. Sana davranış şeklim için."

"Eğer kocamın, en iyi arkadaşımı hamile bırakmasının senin bana karşı iyi davranmanı sağlayacağını bilseydim yıllar önce yapardım." Kahkaha attım ama o kaşlarını çatmayı sürdürdü.

"Bunu yapmak zorunda değilsin."

"Neyi?"

"Hiçbir şey komik değilken gülmeyi."

"Evet, zorundayım çünkü aksi halde..." O bana o şekilde bakarken başımı çevirmek zorunda kaldım çünkü kalp atışlarım yavaşlarken en sonunda duygularımın yüzeye çıktığını hissediyordum. Ufak, rahatsız edici bir kahkaha dudaklarımdan döküldü. "Çünkü aksi halde bana sinir olursun," diyerek uyardım.

"Niye?"

Altdudağım titredi ve bedenim titremeye başlayınca ellerimle yüzümü kapattım. "Çünkü burası ağladığım kısım."

"Evet," diyerek kabul etti. Ellerini benimkilere sürttü ve tutup yüzümden aşağı indirdi. "Ve bu da sana izin verdiğim kısım." Tucker'ı kucağımdan alıp diğer kanepe minderine yatırdı. Sonra ellerini ellerimin arasına koydu ve beni kanepeden kaldırıp kollarını etrafıma doladı. Bedenimi kendine iyice çekti ve ben dağılmaya başlayınca beni ayakta tutan da o oldu. Tişörtüne dayanarak hıçkırdım, onca yıllık zorlu çabaları, Autumn'un doğruca ayaklarımın altından çekip aldığı hayatı yaratmak için çektiğim acıları düşünüyordum.

Arada sırada Jackson'ın eli nazikçe sırtımı okşuyor, tuhaf bir teselli hissi veriyordu.

Biraz geri çekilirken bana sarıldığı, dağılmama izin verdiği için ona teşekkür ettim. Başparmağını yanaklarımda gezdirip durmadan dökülen yaşları sildi.

Gergince güldüm. "Dağılmış haldeyim," dedim. Uzun zamandır bana öyle olduğumu söyleyip duruyordu.

Gözyaşlarımı silmeyi sürdürdü. "Üzgünüm," dedi, sesi derin ve pürüzsüzdü. "Seninle tanıştığımda sana dağılmış haldesin dediğim için."

"Üzgün olma. Sonuçta bu doğru. Dağılmış haldeyim."

"Herkes dağılmış halde," dedi ısrarla. "Bazı insanlar saklamakta daha iyi."

Neden bilmiyorum ama bu söylediği şey zihnimi biraz rahatlattı.

Jackson boynunun yanını sıvazladı ve boğazını temizledi. "Su ister misin?"

"Evet. Lütfen."

Aceleyle kulübenin arkasındaki mutfağa doğru gitti, ben de derin nefesler aldım. Parmaklarımı yanağımdaki yara bandına hafifçe değdirdim ve günbatımı tablolarını daha yakından incelemek için duvarlara doğru yürüdüm. Nefes kesiciydiler. Resimler öyle olağanüstü ve gerçekçiydi ki adeta fotoğraflara benziyorlardı. Her birinin alt köşesinde H.E. harfleri vardı.

Elinde su bardağıyla odaya geri döndüğünde, "Bunlar çok güzel," dedim. Bardağı bana uzattı. "H.E. kim?" diye sordum.

"Hannah Emery," diye sessizce cevap verirken ellerini ceplerine soktu. "Annem."

"Harika bir sanatçıymış," dedim.

Başını bir defa salladı. "Ondan daha fazlasıydı." Ben ona annesi hakkında tek bir şey soramadan sohbeti bana çevirdi. "İyi misin?"

Kıs kıs güldüm. "Gerçeği mi istersin yalanı mı?"

"Gerçeği," diye cevap verdi. "Daima gerçeği."

Derin bir nefes aldım ve verirken gözyaşlarım döküldü. Cevap bile veremedim.

"Acı çektiğin için üzgünüm," dedi.

"Sorun yok."

"Sorun var."

Haklıydı, sorun vardı ve bir daha iyi olacağımdan da emin değildim.

"Kasabadakiler hakkında haklıydın. Sadece daha fazla dedikodu yapabilmek için beni teselli ediyorlardı. Kalbimi veya nasıl çırpındığını umursamadılar. Sadece hakkında konuşacakları bir şey istediler."

"Haklı olduğum için üzgünüm."

"Sorun değil. Ben sadece… Kimsem yokmuş gibi hissediyorum, anlıyor musun? Yani kız kardeşimle ve babamla konuşabilirim ama aşağı yukarı o kadar ve onlara yük olmak istemiyorum. Bu kasabadaki diğer herkes bana bir yabancı gibi geliyor."

"Annen bile mi?"

Ofladım. "Özellikle de annem."

Boğazını temizledi ve omuzlarını çevirdi. "Ben Jackson Paul Emery," dedi sakince ve gözlerini benimkilere kenetledi. "Islık çalamam ama peş peşe üç ters takla atabilirim. Araba konusundaki becerilerimi babamdan, resim becerilerimi annemden aldım. Geçtiğimiz yaz, profesyonel bir belalı gibi yirmi beş sosisliyi art arda yedim. Alex her şeyi kayıt altına aldı. Nefis karidesli kızarmış pilav yaparım ve-"

"Ne yapıyorsun?" diye sordum.

"Sana kendimi anlatıyorum."

"Evet. Ama… neden?"

Elini ensesinde gezdirip hafifçe omzunu silkti. "Böylece artık bir yabancı olmayacağım ve benimle konuşabileceksin."

Ah Jackson...

Önce ekşi, sonra şoke edecek kadar tatlı.

Nazik canavar.

Tavrı beni şaşırtmıştı ama belki de benim onu görmeyi öğrenmem gibi o da yakından bakmayı öğreniyordu. Belki de ilk defa, ikimiz gerçekten birbirimizi görüyorduk.

"Bu konuda nasıl konuşacağımı bilmiyorum," diye itiraf ettim. Ne diyeceğime dair hiçbir fikrim yoktu.

"En zor kısmı ne?" diye sordum. "En çok canını yakan ne?"

"Ah, bu kolay." Başımı eğdim ve kollarımı kendime doladım. "Durumun verdiği ihanet hissi ve sonraki en zoru da yalnız olmak. Nasıl yalnız olunur bilmiyorum. Finn ile evlendiğimizde bunun asla değişmeyecek bir şey olduğuna inandım. Bütün hayatını başka bir insanın etrafına inşa edersin ve bir daha asla yalnız olmayacağını zannedersin ama sonra bir bakmışsın yalnızsın. Üstesinden gelinmesi en zor his. Yalnızlık can yakıyor. Ateşten daha kötü hissettirecek şekilde yakıyor."

"O yanma hissi asla durmuyor," dedi bana. "O hisse karşı bir nevi hissizleşiyorsun."

"Sen ne kadar zamandır yalnızsın?"

Jackson bana kırık dökük bir gülümseme gönderdi, bu da bana en derinlerdeki gerçeğini söyledi.

"Ah Jackson," diye fısıldadım, elimi nazikçe yanağında gezdirdim. "Bu kadar üzgün olmak için fazla gençsin."

Gözlerini yumdu ve hafifçe ayrık dudaklarından dökülen sıcak nefesini hissettim. "Hep yaptığın şu şeyi yapıyorsun prenses."

"Ne yapıyorum?"

"Diğer insanların acılarını kendininkinin önüne koyuyorsun."

Gülümsedim ve omuz silktim. "Bu benim armağanım, lanetim."

"Bencilce bir şey değil, biliyorsun." Gözlerini açtı ve bana doğru bakarken hissettiğim yoğunluk bana soğuk terler döktürdü. "En başa kendini koymaya iznin var."

Ne harika bir düşünceydi ama içinde büyüdüğüm dünya bana tam tersini öğretmişti. Geldiğim yerde kendini her zaman başkalarına adar ve geriye ne kaldıysa da onu kendin için kullanırdın.

Görünüşe göre çoğu zaman geriye hiçbir şey kalmıyordu ve kendime olan sevgimin olduğu havuz da boştu.

Eve gitme zamanım geldiğinde benimle eve yürümeyi teklif etti ve bir kez daha onu geri çevirdim. "Fakat bunun için... bana yardım ettiğin için teşekkür ederim."

Bana yarım bir gülümsemeyle gülümsedi ya da en azından ben o gülümsemiş gibi davrandım. "İyi misin?"

"Hayır."

"Sorun değil," dedi. "Olmak zorunda değilsin."

Neden bu kendimi biraz daha iyi hissetmemi sağladı?

"Jackson?"

"Efendim?"

"Babana hiç benzemiyorsun."

Kaşlarını çattı ve boğazını temizlerken yere baktı, kollarını kavuşturmuştu. "Ayık olduğunda benziyorum."

16.

Grace

Yürüyerek Judy'nin evine döndüğümde ön verandamda oturan dostane yüzü görünce gülümsedim. "Selam dostum," dedim. Elinde Kitkat'ın 1950'ler Lokantası'ndan alınma iki ekstra büyük bardağı tutan Josie'ye doğru yürüdüm.

"Selam dostum," diye cevaplayarak ayağa kalktı.

"Ne kadar zamandır bekliyordun?"

"Bu iki içeceği bitirmeye ve KitKat'a dönüp yeniden iki tane almama sebep olacak kadar uzun süredir." Kaşlarını çatıp yüzümü inceledi. Başıyla bandajı işaret edip, "Ne oldu?" diye sordu.

Yanağıma dokundum. "Sadece biraz duygusal boşaltım."

"İyi misin?"

"Eğer o bardaktaki olduğunu düşündüğüm şeyse çok yakında daha iyi olacağım."

Pis pis gülerek bana bardaklardan birini uzattı. "Eğer doğru hatırlıyorsam sen birkaç şatlık viskiyle birlikte diyet kola içen tarzda bir kızdın." Yaşımız gençken sarhoş olmak

istediğimiz ve kasabadakilerin kusursuz Harris kızının alkolün ne olduğunu bile bilmediğini düşünmelerini istediğimiz zamanlarda KitKat'ın Lokantası'ndan aldığımız ekstra büyük bardakları kullanırdık. Bu elbette Josie'nin fikriydi. Kısa bir zaman için gizlice özgürleşmemi sağlamakta oldukça iyiydi.

Bardağı alarak kahkaha attım. "Evet." Bir yudum alıp suratımı buruşturdum. "Tanrım, Josie!"

"Viski konusunda biraz eli bol davranmış olabilirim," dedi.

"Sanırım bu içine bir damla diyet kola konulmuş viski."

"İtiraf ediyorum, içinde hiç diyet kola yok." Elini omzuma koyup hafifçe sıktı. "Eğer şu anda sek viskiyi hak eden biri varsa o da sensin. Nasıl dayanıyorsun?"

"Daha iyi olabilirdim."

"Gidip Autumn'un evine yumurta atmak ister misin? Hemen köşede bir düzine yumurtam var," diyerek şaka yaptı. Şey, gözlerindeki ciddiyeti görene kadar şaka olduğunu düşünüyordum.

"Hayır, Josie, evine yumurta atmıyoruz."

"Fakat tuvalet kâğıdı atabilir miyiz? İki katlı olanlardan var. Ancak en iyi kalitede. Pamuk yüzeyli. Yorgan kadar yumuşak. Hatta pisliğin evini yumuşak bir battaniyeyle kaplamışız gibi olacak." Altdudağını ısırdı. "Sonra da onların üstüne yumurta sarısı atarız."

Kahkaha attım, ki bu çok tuhaftı. Josie'nin öyle bir yeteneği vardı gerçi, en üzgün insanı bile bir saniyeliğine güldürürdü. "Sanırım o intikamı erteleyeceğiz."

"Tamam ama vakti geldiğinde söylemen yeter."

"Söz veriyorum söyleyeceğim."

"İnsanları izleyip onlar anlamadan sarhoş olduğumuz uğrak yerimize gitmek ister misin?" diye sordu. Kabul etmemi umarak kaşlarını oynatıyordu.

"Kulağa iyi bir plan gibi geliyor."

Kasabadan geçip Kap Park'a doğru ilerledik ve Chester'ın merkezine bakan banka oturduk. Yaşımız daha gençken o park bankından öyle çılgınca şeyler görmüştük ki. "Diyet kolalarımızı" yudumlarken ve kahkahalar atarken önümüzde yaşanan olayları izlemek her zaman eğlendiriciydi.

Fakat bugün her şey farklı hissettirdi. Eskiden bana kahkahalar attıran küçük kasaba artık bana yabancı bir ülke gibi hissettiriyordu.

Geceye doğru gözlerimizi dikerken Josie, "İyisin ahbap," dedi. "Yani değilsin ama olacaksın."

Bir parçam ona inanırken diğer parçam bunun yalandan başka bir şey olmadığını düşündü.

"Josephine ve Gracelyn Mae, sanki siz hanımları bu bankta birlikte otururken görmeyeli bir sonsuzluk geçmiş gibi," dedi Charlotte. Topuklu ayakkabılarıyla bize doğru yürüyordu. Pembe rujlu dudakları geniş bir gülümsemeyle kıvrıldığında midem takla attı. O öğleden sonra istediğim son şey, Charlotte'un burnunu her şeye sokmasıyla uğraşmaktı.

Davet beklemeden gelip yanıma oturdu. "Nasılsın Grace? Biliyorsun, dedikodular duyup duruyorum. Aslına bakarsan kısa bir süre önce seni kasabada Jackson Emery'yle el ele tutuşurken gördüm. O da neydi? Her şey yolunda mı?" Kelimeyi sanki benim iyiliğim için endişeleniyormuş gibi söylemişti ama artık aslını biliyordum.

Sadece Charlotte'luk yapıyordu, o bir dedikodu kraliçesiydi.

Eğer dikkatli olmazsam pazar günü öğleden sonra hayatımı dedikodu sütunundan okurdum.

"Ona böyle bir şey sorma hakkın olduğunu sana düşündürten ne Charlotte?" diye bağırdı Josie, bana destek çıkıyordu çünkü kendimi savunmayacağımı biliyordu.

Nasıl yapacağımı bilmiyordum.

Charlotte, "Üzgünüm, yanlış bir şey mi söyledim?" diye sorarken elini göğsüne bastırdı.

"Söylediğin her şey yanlış. Şimdi müsaade edersen, Grace'le özel bir konuda sohbet ediyorduk ve senin gibi işgüzarlar bizi bölmeden devam etmek isteriz," dedi Josie.

Charlotte banktan kalkarak, "Şey, böyle bir tavıra gerek yok," dedi.

"Evet, senin mahremiyeti ihlâl eden sorularına gerek olmadığı gibi. Güzel bir gün geçir," dedi Josie ve öfkeyle uzaklaşan Charlotte'a doğru parlak bir şekilde gülümsedi.

Kendime hâkim olamayarak güldüm. "Eğer ben böyle bir şey deseydim annem ölene kadar benden utanırdı."

"Pekâlâ, ben sen değilim ve annem de o kıza pek fazla katlanamıyor. Ayrıca Charlotte benim öz kuzenim. Eğer ona çenesini kapatmasını söylemesi gereken biri varsa o da aileden birisi olmalı."

"Teşekkür ederim Josie. Kendin gibi olduğun için."

"Sadece böyle olmayı biliyorum," diyerek omzumu dürttü. "Şimdi eğer burada sessizlik içinde oturmak istersen onu yapabiliriz. Konuşmak istersen onu da yapabiliriz, tamam mı? Neye ihtiyacın varsa onu yapabiliriz."

"Autumn'dan öyle nefret ediyorum ki..." diye itiraf ettim. "Nefret etmemem gerektiğini biliyorum çünkü bana nefretin kimseye bir iyiliği olmayacağı öğretildi ama ediyorum. Ondan çok fazla nefret ediyorum."

"Ona olan nefretinde yalnız değilsin. Autumn benim için hep sevmesi zor biriydi. Hep öyle... sahte görünüyordu ki."

"Herkes onunla benim çok benzediğimizi söylerdi."

"Şey, herkes gerizekalı. Sen samimisin. Hep öyle oldun, hatta insanlar senin iyiliğini hak etmediğinde bile. Fakat o? O sadece... off. Yani ondan gerçekten nefret ediyorum. Ailesinden de nefret ediyorum. Beni hep rahatsız etmişlerdir. Kim şubat ayında doğan çocuğuna Autumn *adını verir ki? Cidden! Kim yapar bunu?Ona başka herhangi bir ismi verebilirdiniz. Benim ona vereceğim tonla isim listesi var. Mesela Karla."

"Ya da Mia."

"Ya da Rebecca, kısaca Becca," dedi.

"Ya da Evette. Belki Harper."

"Ah, Harper'ı severim." Josie başıyla onaylarken bardağını ağzına doğru götürdü ve çayını soğutmak için üfledi. "Ya da Alexandria."

"Kısaca Lexie."

"Veya kısaca Andie."

"Ya da Alex."

"O isimleri çok seviyorum. Hem erkek hem de kız için kullanılabilirler. Jamie, Chris veya Dylan gibi," diye açıkladı.

"Morgan, Reese veya Taylor."

* (İng.) Ağustos. (ç.n.)

"Jordan. Sawyer."

"Emerson," diye fısıldadım, kelime dudaklarımdan döküldü ve kalbimi sızlattı. Derin bir nefes alıp gözlerimi yumdum. "Kızıma Emerson adını verirdim."

Gözlerimi açtığımda Josie'nin bakışlarındaki acıyı gördüm. Gergin bir şekilde gülümsedim ve başımı iki yana salladım. "Üzgünüm." Kısırlığımın sadece benim canımı sıkması için hep elimden geleni deniyordum. Diğerlerinin önünde hep yüzüme bir gülücük kondurmaya çalışıyordum ama bazı zamanlar kayıveriyordum.

Özellikle de en iyi arkadaşım kocamdan hamileyken.

Josie işaret diliyle: Özür *dileme*, dedi. "Üzgün olma. Acı çekmek hakkın." Bana hüzünle gülümsedi ve bunun ne anlama geldiğini anladım. "Bir süre önce annen Finn'le çocuk sahibi olmaya çalıştığınızdan ve senin için ne kadar zor olduğundan bahsetti," dedi. Sesi her zamanki gibi nazikti. Yorumuyla birlikte gözlerimde beliren acıyı görmüş olmalıydı çünkü hızla birkaç kelime daha ekledi. "Üzgünüm, ben burnumu sokmak niyetinde değildim. Ben sadece..." Derin bir nefes aldı ve sol kolunu sıyırdı. Kolunda üç tane küçük kalp dövmesi vardı, her birinde melek kanatları yer alıyordu. "Sadece o hislerde yalnız olmadığını bilmeni istiyorum."

Tuttuğumu bile fark etmediğim bir nefes verdim. "Kasabada çocukları olan insanları görüyorum ve ne kadar şanslı olduklarının farkındalar mı diye merak ediyorum," diye fısıldarken sesim titredi.

"Evet, onlar için mutlu oluyorsun, mutlusun da ama bir yandan da tepen atıyor, değil mi?"

Yavaşça başımı salladım, kırgınlığım için suçluluk hisse-

diyordum. Öylesine uzun bir süre boyunca kendime kırgındım ki. Bedenime, yapabiliyor olmam gereken tek şeyi yapamıyor oluşuma öfkeliydim: Bir aile yaratamıyor oluşuma.

Josie'nin sesi, konuşmaya devam ettiğinde çok yumuşaktı. "Sana kendini rahatsız hissettirmek istemiyorum ama bunda yalnız olmadığını bilmeni istiyorum. Eğer konuşacak birini… ya da sadece kızgın olacağın birini istersen, ben buradayım."

"Teşekkür ederim Josie. Benim için bunun anlamı çok büyük."

"Ne zaman istersen. Yürüdüğümüz bu yolun ne kadar yalnız olabildiğini biliyorum ve hayatında olan biten diğer her şey birlikte…" Sesi azalıp kayboldu ve sırıttı. "Eğer bir arkadaşa ihtiyacın olursa bilmeni istiyorum ki ben varım."

Sözlerini yakaladım ve sımsıkı tutundum. Son zamanlarda bir arkadaşa her şeyden fazla ihtiyacım vardı.

Yuva, şifadır.

"Çok üzgünüm," derken başımla üç kalp dövmesini işaret ettim. "Üç kalbin için."

"Teşekkür ederim. Benim için anlamı çok büyük. Senin kaç tane?"

Sonraki nefesimi yavaşça aldım. "Yedi."

"Ah tatlım…" Ellerini kalbinin üzerine koydu çünkü biliyordu. Çocuk kaybeden her kadın bunun ruhunda bıraktığı boşluk hissini bilirdi. "Ben çok üzgünüm."

"Sorun değil. Ben iyiyim."

Kaşlarını çattı. "Yorgunsun."

"Evet," diye fısıldadım, sonraki nefesimi daha da yavaşça aldım. "Yorgunum."

Beni çekip sarıldı. Bırakmasını istesem bile uzaklaşamayacağım sımsıkı bir kucaklamaydı. Bana sunduğu teselliye kendimi bıraktım ve o benim yedi kalbimi onurlandırırken ben de ona üç kalbi için sarıldım.

Josie'ye sıkıca sarılırken yalnız olmadığını hissetmek gibi, basit bir duygu beni sarmaladı.

Beni kucaklarken yumuşak bir sesle fısıldadı. "Ellis." Beni bırakıp geriye çekildi ve bana gülümserken kendi gözlerinden akan yaşları sildi. İşaret diliyle, *"Sonuncusuna Ellis adını verirdim,"* dedi.

"Çok da güzel olurlardı."

"Tanrım. Bahse varım Harry'nin gözlerini alırlardı," dedi. Başını iki yana sallayıp kocasını düşünürken hafifçe kahkaha atıyordu.

"Senin de gülümsemeni," dedim işaret diliyle.

Sırıttı ve bu beni mutlu etti.

"Sadece bu çok zor, o kadar. Autumn, Finn'e her zaman istediği tek şeyi, benim veremediğim tek şeyi, hiçbir çaba harcamadan verebiliyor," diye açıkladım. "Sanki benim peri masalımda yaşıyorlar. Benim mutlu sonumu alıyorlar."

"Şey, hikâyelerinin akışında büyük bir sorun var."

"Neymiş o?"

"O sen değil. Asla sen olamayacak ve senin mutlu sonunu çalamayacaklar. Sonuçta o mutlu son senin. Senin düşündüğün şekilde gelmedi diye yolda olmadığı anlamına gelmiyor."

Sözlerini duydum ama kendi korku hikâyemin içine hapsolmuşken mutlu sonu bulacağıma inanmak neredeyse imkânsızdı.

Güneş ve viski yavaşça kaybolana kadar o bankta oturduk.

Benimle eve yürümeyi teklif ettiğinde, onun yolunun tam tersinde kaldığını bildiğimden teklifini geri çevirdim. Kasabadan geçerken Jackson'ın The Silent Bookshop'tan ayrıldığını fark ettim ve gözleri benimkilerle kesişti. Bana, elleri ceplerindeyken baktığı gibi kaşlarını çatarak bakıyordu.

Ona gülümsedim ve başını iki yana salladı. *Derin nefes al.* Ona hafifçe kaşlarımı çattım ve yavaşça başıyla onayladı. *Evet, evet, bu doğru hissettirdi.*

Sahte yüz ifademi istemiyordu, gerçeği istiyordu. Kendime toplum içindeyken asla gösterme izni vermediğim ifademi.

Bana doğru bir adım attı ve başımı yavaşça iki yana sallayarak onu durdurdum.

Yanıma gelmesini isteyemezdim çünkü kim izliyor olursa olsun darmadağın olmamda sorun yokmuş gibi davranıyordu. Eğer yakınıma gelirse parçalara ayrılırdım ve beni yakalardı. Sonra ağlardım. Büyük bir parçam bunu, dizginlerinden kurtulmayı, istiyor olsa da onun tesellisini kabul edemeyeceğimi biliyordum. Chester'ın sokaklarında, Jackson Emery'nin kolları arasında üzgün olamayacağımı biliyordum.

Merak edecek çok fazla insan vardı.

Umursayacak çok fazla insan vardı.

Başını eğdi ve bana arkasını döndü.

Kulübesinin olduğu yöne doğru ilerleyerek doğruca gecenin gölgelerinin arasına girdi.

Bir ürperti hissettim ve bunun Jackson yüzünden olduğunu biliyordum.

Birbirimizi gerçek anlamda tanımıyor olsak da kasveti çok tanıdıktı.

Kasabadaki herkesin içinde, yüreğimin bana karanlıktan başka hiçbir şey olmadığı söylenen canavarınkine benzediğini biliyordum.

En çok istediğim şeydi bu.

Karanlıkta oturmak ve hislerimle ilgili hiçbir sorun yaşamamak istedim.

Karanlıkla yıkanmak ve ışığı bırakmak istedim.

Diğerlerinin üstüme yükledikleri yargılamaların korkusu olmadan ne hissetmek istiyorsam onu hissetmekte özgür olmak istedim.

Özgür olmak istedim.

Sadece bir geceliğine bile olsa...

17.

Grace

Annem beni tuzağa düşürdü.

Kilise ayininde olanlarla ilgili özür dilemek istediğini söyleyerek aradığında bir şeylerin yolunda olmadığını bilmem gerekirdi. O özür dileyen biri değildi, o daha çok özrü talep eden kişiydi.

Autumn'un hamileliğini öğrendikten birkaç gün sonra, annemlerin evine gidip de annemin yüzünde parlak bir gülümseme gördüğümde bir şeylerin yolunda olmadığını anladım. Ne pahasına olursa olsun The Silent Bookshop'ta kalmalı ve insanlardan kaçınmalıydım.

Özellikle de annemden; çünkü sadakati başka bir yerde gibiydi.

Gözlerim önümdeki adama takıldı. "Finley."

Şu nefret ettiğim sarı polo tişörtü giymiş, yakın zamanda tıraş olmuştu.

Bunu fark etmekten nefret ettim.

"Niye buradasın?" diye sordum.

Annem yüzünde küçük bir gülümsemeyle bana doğru geldi. "Bence kocanla konuşmanın zamanı geldi."

Burnumdan soludum. "Benimle dalga mı geçiyorsun?"

"Grace, seni arıyordum," dedi Finn.

"Öyle mi? Numaranı engellediğim için haberim yoktu."

"Dinle, ben-"

Şak.

Yanağına sert bir tokat yapıştırdım, annem nefesini tuttu.

Dehşete düşerek, "Gracelyn Mae! Sana ne haller oluyor böyle?!" diye bağırdı.

Başımı anneme doğru eğdim. "Sen ne demeye onu buraya davet ettin?"

"Başka türlü onunla konuşmazdın," dedi annem.

"Beni suçlayabilir misin? Olanlardan sonra?"

Annem sözlerimle sersemlemişe benziyordu, tekrar Finn'e döndüm. "Ona söylemedin, değil mi? Bana kendin söylemeye cesaret bile edemediğine bakınca buna o kadar şaşırmamalıyım. Autumn'dan duymak zorunda kalmam delilik."

"Bekle… sana söyledi mi?" Finn'in omuzları çöktü, öyle acınası görünüyordu ki. "Grace, ben-"

"Neler oluyor?" diye sordu annem ama onu açıklama yapacak sabrım yoktu.

Ona döndüm ve inanamayarak başımı iki yana salladım. "Beni seçmek seni öldürür müydü anne? Kendi kızını ilk sıraya koymak gerçekten senin için dünyanın sonu mu olurdu?" diye bağırdıktan sonra öfkeyle evden dışarı fırladım.

Finn peşimden koşarken, "Grace, bekle!" dedi. Topuklu ayakkabılarımı çıkardım ve kasaba merkezine doğru hızla yürüdüm, etraf insanlarla ve müzikle hıncahınç doluydu.

Finn tam arkamdaydı ve bana yetişince kolumu kavrayıp beni geriye doğru çekerek sendelememe sebep oldu.

"Konuşmamız gerek," dedi.

"Sana söyleyecek hiçbir şeyim yok," diye bağırdım.

Homurdandı ve başını iki yana salladı. "Her şeyi konuşmamız gerekiyor. Grace, muhtemelen buna inanman zor, biliyorum ama seni hâlâ seviyorum. Kafam çok karışık ve-"

"Finley, eğer ellerini üzerimden çekmezsen yemin ederim seni öldürürüm," diye bağırdım. Birkaç kişi dönüp bize baktı. Her saniyeyle kalp atış hızım artıyordu. Beni fiziksel olarak hasta ediyordu. Orada durup ellerinin bedenime sürebilmesi ve bana olan aşkını itiraf edebilmesi kusmak istememe sebep oldu.

Tüm bu olanlar öyle saçmaydı ki.

Aşk kelimeleri söyleyerek sadece vaktini harcıyordu çünkü artık ben artık aşka inanmıyordum.

"Çok terbiyesizce davranıyorsun Grace. İnsanların içinde bağırmayı kes," dedi arkamdan birisi. "Sesini alçalt." Başımı kaldırdığımda annemin bana doğru konuştuğunu gördüm, kelime seçimi beni sersemletti.

"Anne, Tanrı aşkına. Hayatıma burnunu sokma!"

Annem, "Tanrı'nın adını boşa kullanma Gracelyn Mae," diye emretti ama gözlerini devirdim.

"Ne önemi var ki anne? O gerçek bile değil."

"Senin aklına ne girdi böyle? Ya da kim girdi mi demeliyim?" diye sordu.

"Bu da ne demek oluyor?"

"Jackson Emery'le çok fazla görülüyorsun Grace," diye açıkladı Finn. "Annen senin için endişelendiğinden beni aradı."

Öfkeyle soludum. "Jackson'la görülmüş olmamdan endişe ediyor ama kocamın beni aldatan biri olmasından endişe etmiyor."

"Onunla yatıyor musun?" diye sordu annem.

"Pardon?" Sorusuyla çenem yere yapıştı.

Finn beni savunarak, "Yapmaz," dedi ve bu beni her şeyden çok rahatsız etti. "O çok... şey, o Grace."

"Bu da ne demek oluyor?" diye sordum, göğsüm yanıyordu.

"Demek istediğim; sen *sensin*. Sen...yanlış olacak bir şeyi asla yapmazdın. Sen beni asla aldatmazsın."

"Dedi beni aldatan adam."

"Sadece diyorum ki sen öyle değilsin... bilmiyorum... Sen sadece sensin. Asi ya da öyle bir şey değilsin. Öyle bir şey yapmak senin içinde yok. Sen asla sorun çıkarmazsın. Sen hep güvenilir seçimdin."

Ondan nefret ettim. Ondan nefret ettim çünkü bana evcil, sıkıcı ve sıradan dediği öyle açıktı ki. Ondan nefret ettim çünkü haklıydı da.

Ben diğer insanlara karşı hep sadıktım, hep öyle olmuştum. Ne kadar ayartılırsam ayartılayım asla sorun çıkarmadım çünkü başkalarının hayatını nasıl etkileyeceğinden korktum. İnsanların beni nasıl etiketleyeceğinden endişelendim. İnsanların kaba olarak gördüğü belli başlı şeyleri yaptığımda diğerlerinin beni nasıl göreceğinden korktum.

Bütün hayatımı sessizlik içinde yaşadım, annemin yaşamamı öğrettiği şekilde kurallara uyarak yaşadım.

Hepsini de doğru şekilde yaptım.

İnançlı, dürüst, nazik ve iyi huyluydum.

Ancak günün sonunda, her şey düşünülüp tartıldığında, hiçbirinin önemi yoktu. Ben onun istediğini düşündüğüm her şey olsam da yine de onu seçti. Ben "güvenilir seçim" olsam da o, Autumn'un yatağına gitti.

"Seninle bir daha asla konuşmayacağım. Bunu anlıyor musun Finley James? Asla," dedim tekrar tekrar.

"Lütfen Grace. Konuşmaya son ver," diyerek beni azarladı annem. "Şimdi, bunu özel bir şekilde konuşmak için içeri gidelim. Çocukça davranıyorsun."

Çocukça mı?

Çocukçayı görmemişti bile ama o öğlen yorgundum. Ne yapacağımın, nasıl davranacağımın, ne olacağımın söylenmesinden yorulmuştum. En son ne zaman sadece ve sadece kendi başıma bir seçim yaptığımı hatırlayamadım bile.

Ancak yine de bana çocuk demeye cüreti vardı.

O yüzden tam olarak dediği şeye dönüştüm.

"Pardon, pardon," diyerek sahnede çalan gruba doğru koşturdum. Doğruca araya girdim. "Kusura bakma Josh, bir saniye sonra mikrofonunu geri vereceğim," dedim. Mikrofonu alırken derin ve etkileyici güneyli cazibemi kullandım. "Sadece son zamanlarda kasabada Finley ile ilişkimiz hakkında dönen bazı dedikoduları açığa kavuşturmak istiyorum."

Annem sahnenin kenarından, "Gracelyn Mae, hemen o sahneden aşağı in!" diye bağırdı.

Annemi işaret ettim. "Eğer fark etmediyseniz, bu akşam Chester'ın Kraliçesi aramızda. Annem Loretta Harris'e koca bir alkış. Ne de güzel, değil mi?" Herkes annemi alkışlamaya başladı, annem de yüzünde sahte bir güneyli gülümsemesiyle el salladı.

Sonra da bana doğru tıslayarak, "Mikrofonu bana ver," dedi.

"Üzgünüm, Kraliçe," diyerek önünde hafifçe eğildim. "Bir saniye içinde mikrofonu alabilirsin ama sorun olmazsa önce Prenses Grace birkaç kelime edecek." Bana doğru bakan insanlara döndüm ve derin bir nefes aldım. "İlk olarak Chester'a geri dönmek oldukça iyi hissettiriyor. Bu yer sahip olduğum en iyi yuvaydı ve-"

Ben konuşmayı bitiremeden mikrofon kapandı ve dönüp baktığımda annemin çekilmiş kabloyu elinde tuttuğunu gördüm. Lafımı yarıda kestiği için pek memnun görünüyordu ve bu beni sadece daha da kızdırmıştı.

Mikrofonu bıraktım. "Görünüşe göre bazı teknik aksaklıklar yaşıyoruz, o yüzden size harika haberler verirken birkaç saniyeliğine gerçekten sessiz kalmanıza ihtiyacım olacak! Görünüşe göre bir çocuk bekliyoruz!" diye bağırdım ve alandaki nefes seslerini dinlerken gözlerimi Finn'e diktim. "Fakat 'biz' derken Finley ve benden bahsetmiyorum. Onun için 'biz' artık bu değil. Onun 'biz' kelimesi artık kendisini ve en iyi arkadaşım Autumn Langston'ı temsil ediyor. Onu hepiniz tanıyorsunuz. İncil dersi veren Autumn, geçtiğimiz birkaç aydır kocamla düzüşen kadın." Kalabalığın arasında Autumn'u gördüm, donakalmıştı. "İlk çocuklarını bekliyorlar, o yüzden onlara kocaman bir alkış." Alan sessiz kaldı ve ben yavaşça alkışlamaya başladım. Alkışlayan tek kişi bendim. Sonra da doğruca Finn'in gözlerine baktım ve derin bir nefes attım. "Hamileliğinizi tebrik ederim Finley James." Gözlerimi bir defa kırptım ve akmaya çalışan yaşlarla savaştım. "Hep istediğin şey buydu biliyorum."

Bunu söyledikten sonra sahneden hışımla indim, annemin gözlerinde dehşete düşmüş bir bakış vardı. "Grace... ben bilmiyordum..." dedi ama umursamadım.

"Bu zor zamanda teselli etmen gereken bir oğlun yok mu?" diye sordum. "Eminim Finn desteğinden memnun olacaktır."

Annemin yanından geçtim, benim ve hayat dediğim kâbusun hakkında fısıldaşan insanları geçtim. Gittikçe daha hızlı yürüdüm, kendimi Jackson'ın kulübesinin kapısında bulana kadar devam ettim ve kapıya vurup durdum. En sonunda iyi kız doğama aykırı bir şey yapmıştım. Doğru olanı yapmamıştım, hatalı olduğumu Tanrı biliyordu ama yine de bu bir yönden inanılmaz iyi hissettiriyordu.

18.

Jackson

Ön kapımı açtığımda Grace nefes nefeseydi. Ahşaba delirmiş bir kadın gibi vuruyordu ve görünüşüne bakılırsa öyle de görünüyordu.

"Selam," dedi zorlukla nefes alıp verirken.

"Selam," diye cevap verdim.

"İçeri girebilir miyim?"

Kenara çekilip girmesine izin verdim.

Oturma odasında volta atmaya başladı, zihninin ne kadar çıldırmış olabileceğini adeta hissedebiliyordum. Adımları hızlı ve düzensizdi, zihni hızla dönüp duruyordu.

"Sorun ne?" diye sordum.

"Benimle yatmanı istiyorum," deyiverdi.

"Ne?"

"Dedim ki benimle-"

"Hayır, seni duydum."

"O zaman neden ne diye sordun?"

"Çünkü seni duymuş olsam da son derece saçma geldi." Tek kaşımı havaya kaldırdım. "Sarhoş musun?"

"Hayır, uzun zamandır ilk defa düzgün düşünüyorum."

"Düzgün düşünmek demek, benimle yatmak istediğin anlamına mı geliyor?"

"Evet."

Tek kaşımı havada tuttum. "Sarhoş musun?" diye tekrarladım ve kızarmaya başladı.

"Hayır Jackson. Hadi ama ben ciddiyim."

Duvara dayanıp kollarımı kavuşturdum. "Tepeni kim attırdı?"

Volta atmayı sürdürdü. "Önemi yok. Bilmem gereken tek şey benimle seks yapıp yapmayacağın."

"Prenses-"

"Ben prenses değilim!" diye patladı, adımları duraksadı. Bana doğru baktı ve o yavaş bir soluk verirken bakışları ağırdı. "Bundan bıktım. Prenses olmaktan, iyi kız olmaktan, komşu kızı olmaktan bıktım. Hayatım boyunca öyleydim ve bir yere varamadım. Bana hiçbir şey kazandırmadı."

"O yüzden sonraki adım elbette benimle yatmak," diyerek takıldım. Bana doğru gelip tam önümde durdu.

"Evet."

"O neden?"

"Çünkü sen iyi olanın tam zıttısın."

"Bunu iltifat olarak alacağım."

Ağzının bir kenarı gülümsemeyle kıvrıldı. "Alacağını biliyordum."

Yaklaştığında onu uyardım, "Grace, bunu yapmak istemiyorsun…"

"Hayır, istiyorum."

"Kasabadaki insanlar benim tehlikeli olduğumu söylüyor

ve haksız değiller. Bazen dengesiz oluyorum, durup dururken ani ve sert tepki veriyorum."

"Bu beni korkutmuyor. Ayrıca..." Aramızda sadece santimetreler kalana kadar yaklaştı. Sırtım hâlâ duvardaydı, geçen her saniyeyle nefesi daha da hızlanıyordu. "Belki hayatımda birazcık tehlikeye ihtiyacım vardır."

Elini boynuma değdirdi, parmak uçlarının tenimde dans etmesini hissedince gözlerimi yumdum.

"Pişman olacaksın," dedim.

İnanamayarak hafifçe güldü. "Seksten hiç pişman oluyor musun?"

Gözlerimi açtım ve onun masmavi gözlerinin içine baktım.

Tek kelime etmeden verdiğim cevabımı duymuştu. Bakışlarına kafa karışıklığı doluşurken bir an için tereddüt etti.

"Unutmak için kullanıyorum," diye itiraf ettim.

"Neyi unutmak için?"

"Her şeyi."

Başını yavaşça salladı. "Ben de unutmak istiyorum."

"Neyi unutmak istiyorsun?"

"Her şeyi."

Her şeyi birlikte unutmak isteyen iki insan... yanlış gidebilecek bir milyon şey vardı.

"Bu kötü bir fikir," diye uyardım.

"Evet," diyerek kabul etti. "Fakat yine de istiyorum."

Yüzümü buruşturdum. "Üzgünsün."

"Evet." Başıyla onayladı. "Sen daha üzgünsün."

Evet.

Ellerini göğsüme koydu, başını kaldırıp gözlerime baktı. "Beni korkutmuyorsun Jackson Emery."

"Korkutuyor olmalıyım."

"O niye?"

"Çünkü bazen kendimi bile korkutuyorum."

Yine de çok yakında kaldı. Vücudunu benimkine dayadı, onu daha da yakına çektim, nasıl yapmayacaktım ki? Gracelyn Mae, içimde daha önce hiç hissetmediğim tuhaf bir aşinalık hissi uyandırıyordu.

Onu yakınınızda istemediğinizde bile kendinizi bir şekilde daha da yaklaşırken buluyordunuz.

Ellerimi beline koyduğumda kalçası benimkine temas etti. Onda vücudumu zihnimle ters düşmeye zorlayan ne vardı?

"Senin gibi erkekler hakkında kitaplar okudum, anlarsın ya," diye fısıldadı. Parmakları ağır ağır göğsümde daireler çiziyordu.

"Ah öyle mi? O kitaplar sana benim gibi erkekler hakkında ne öğretti?"

"Şey..." Altdudağını ısırdı ve küçük bir soluk vererek fısıldadı, "Uzak durmamı öğretti."

"O zaman niçin bu kadar yakınsın?"

Başını geriye doğru eğip doğruca gözlerimin içine baktı. "Çünkü o hikâyelerde kadın kahraman asla dinlemez."

"Sonra da sorunlar mı başlıyor?" diye sordum.

"Evet, ve sonra sorun başlıyor."

Kelimeleri söyleyiş biçiminden aradığı şeyin tam olarak bu olduğunu anladım. Klasik bir klişeydik. O iyi komşu kızıydı, ben de sokağın sonundaki canavardım. Kusursuz fırtınayı yaratacak zıt kutuplardık ve benden onun sonraki kusuru, en büyük hatası olmamı istiyordu.

Pekâlâ, ben kimdim ki onun ricasını yerine getirmiyordum?

"Seni mahvedebilirim," diye uyardım.

"Ya da beni kurtarırsın."

"Riske değer mi?"

"Her zaman riske değmez mi?"

Bana ne kadar dokunursa ona dokunmayı o kadar çok istiyordum. Ellerimi bileğine sarıp onu döndürdüm, elleri başının üzerinde duvara yaslanan artık oydu. "Kurallarım var." Ona yaklaşarak dudaklarımı hafifçe boynuna değdirdim. Tanrım, öyle güzel kokuyordu ki, şeftali ve bir sonraki günahım gibiydi. "Bu kuralları bozamazsın." Dilimi çıkarıp boynunda kaydırdıktan sonra tenini nazikçe emdim.

Dokunuşumla titredi. "Onlar ne?"

"Kural bir," diye fısıldadım, ağzımı köprücük kemiğinde gezdirirken. "Asla gece kalmayacaksın."

"Tamamdır."

"Kural iki," derken sol kolunu yanına bıraktım. Elimi bluzunun altından kaydırdım ve yavaşça yukarı doğru çıkarıp tenini okşadım. "Asla duygu beslemeyeceksin."

"Orası kolay," diye cevap verdi. Ben pantolonunun üst düğmesiyle oynarken nefesi düzensizdi. "Artık duygulara inanmıyorum."

Neden bilmiyorum ama bu onun için üzülmeme sebep oldu. Ben de insanların âşık olmasına inanmıyordum ama o benim kuralımdı. Grace sevgiden daha büyük şeylere inanan tarzda birine benziyordu, o yüzden inancının komple gitmiş olması biraz şaşırtıcıydı.

Belki de düşündüğümden daha fazla ortak noktamız vardı.

"Kural üç... hayatım hakkında konuşmayacağız."

"Hiç mi?"

"Asla."

"Tamam."

"Ve son olarak, kural dört..." Ağzımı onunkine sürttüm ve dilimi yavaşça altdudağında kaydırdım. "Eğer favori külotun yırtılırsa yerine yenisini almamı bekleme."

Yanakları kızardı. Çok kolayca kızarıyordu ve yeni görevim onu gece boyunca kızartmaktı.

Dudaklarımız hafifçe birbirine sürtünürcesine kaldı ve o sol elini göğsüme dayadığında kokusunu içime çektim. "Benim de bir kuralım var," dedi.

Tek kaşımı kaldırdım. "Neymiş?"

"Birlikte olduğumuz sürece başka kimseyle yatmayacaksın." Başını kaldırıp gözlerini benimkilere dikti. "O süre boyunca tek kişi olduğumu bilmem gerekiyor. Eğer başkasıyla yaparsan bunu yapamam."

"Sadakatimi mi istiyorsun?"

"Evet."

Bu sadece bir istek değil, ihtiyaçtı. Grace'in hayatında yakın zamanda olan ihanet öyle yoğundu ki, kalbinin sadece onun olan bir şeye ihtiyacı vardı. Yalnızca bir süreliğine olsa bile. Dudaklarımı sadece onunkilere değdirmeme, sadece onun bacaklarının arasına girmeme, sadece onu inletmeme ihtiyacı vardı.

"Şöyle bir şey var," diye başladım, kolumdaki banda baktım. "Ben seksi unutmak için kullanıyorum. Beni... başka şeyleri kullanmaktan alıkoyması için kullanıyorum. O yüzden, kısa bir süre içerisinde sana ihtiyacım olursa..."

"Burada olacağım," diyerek söz verdi. "Seni yalnız bırakmayacağım."

Parmağımı boynundan aşağı kaydırdım, gözlerimi ondan ayıramıyordum. Güzeldi, o Tanrı vergisiydi ama aynı zamanda dağılmıştı, tıpkı benim gibi. Kırıklarım paramparça kaldı, onun parçaları da benimkilerle karıştı.

Biz sadece kırık parçaları olan iki insandık, düzeltilmekle ilgilenmiyorduk.

Boynuna doğru yumuşak bir sesle, "Benim için bir şey yapar mısın?" dedim ve tenini hafifçe öpüp kokusunu yavaşça içime çektim.

"Ne?"

"Odama git ve pantolonunu çıkar."

Zorlukla yutkunup altdudağını ısırdı. "Şimdi mi?" diye sordu biraz kararsızca.

"Evet." Başımı salladım. "Hemen şimdi."

Yanımdan geçti ve yatak odama doğru giderken bluzunun düğmelerini açmaya başladı. Kendime mani olamadan ona gülümsedim, tereddüdüne, utangaçlığına, endişesine.

İyi bir kızın kötü olmaya çalışması hep çok eğlenceliydi.

"Ayrıca Gracelyn Mae?"

"Efendim?"

"Tanrı'na dua edip bağışlaması için yalvarmak isteyebilirsin."

Topuklarının üzerinde döndü ve masum masum bakan, iri gözleriyle baktı. "O neden?"

Gözlerim pembe sütyenine takıldı. Kusursuz göğüslerini sarıyordu, ellerimi fazlasıyla doldururlardı. Tişörtümü çekip başımdan çıkardım ve ona doğru yürüdüm. "Çünkü bu akşam günah işlemek üzeresin."

19.

Grace

Sinirlerim aşırı gergindi, bunu yapmayı istiyor olsam da, Jackson'ın vücudunun benimkine dayanmasını istiyor olsam da, bugüne kadar bana öğretilen her şey aklımdan geçiyor ve bana yapmak üzere olduğum şeylerin kusurlarını söylüyordu.

Hâlâ resmi olarak evlisin.

O tehlikeli.

Sen bu kız değilsin.

Sen iyi bir kızsın.

Aklımdaki sesleri becerebildiğim kadarıyla susturdum çünkü bu iyi kız, evcil olmaktan usanmıştı. Hayatımda bir defa olsun vahşi doğada dolaşmak ve sansürsüz olmanın nasıl hissettirdiğini görmek istiyordum.

"İyi misin?" diye sordu.

Başımı yavaşça salladı. "İyiyim."

"Güzel." Bana doğru yavaşça yaklaşmaya devam etti, adımlarında tereddüt yoktu. "Şimdi yatağımın kenarına otur."

Dediğini yaptım ve önümde dizlerinin üstüne çöktü. "Güzelsin," dedi bana ve bu tenimin karıncalanmasını sağladı. "Bunu biliyor musun Grace? Güzel olduğunu biliyor musun?"

Cevap veremedim. Bana böyle bir şey söylenen son seferi anımsayamadım ve inanmak istiyor olsam da inanmak neredeyse imkânsızdı.

Benim başıma gelen ihanete katlandığınızda, değerinizin her zerresiyle ilgili şüphe duymaktan başka bir şey yapamıyordunuz fakat o gece, Jackson her bir dokunuşuyla bana bunu hatırlatmaya hazırlanıyor gibi görünüyordu.

Ellerini çıplak bacaklarıma koydu ve uyluğumun içini nazikçe öptükten sonra başını kaldırıp yüzüme baktı. "Gerginsin."

"Evet."

"Durmamı ister misin?" diye sordu.

"Hayır."

Parmaklarını külotuma sürttü ve başparmağı klitorisimde daire çizmeye başladı. Bu, gözlerimi kapatmama sebep oldu. Geriye doğru uzanıp yatağa düştüm ve çarşafı sıkıca kavradım. O külotumu sıyırırken kalbim mümkün olduğunu bilmediğim bir hızla atmaya başladı, sıcak nefesi bana çarpıyordu. Kalçamı ona doğru kaldırdım ama o bana yavaşça sataştı.

"Sabırlı ol, prenses," diye fısıldayarak bacağımın iç kısmını öptü. Elleri ayak bileklerimi tutup yana doğru ayırıyordu. "Bütün gece bizim."

Ardından acele etmeden, kusursuzlaştırdığı zamanlamayla dudaklarını dayayıp tadıma baktı. Beni emdi, dilini yavaşça içime kaydırdı ve ağzını çektikten saniyeler sonra yeniden yapıştırdı.

Böyle hissettirebildiğini bilmiyordum…

Böyle olabileceğini bilmiyordum…

Aman Tanrım.

"Ja…" Nefesimi bıraktım, beni mümkün olan en güzel şekilde mahvetmeye başladığında kalçamı kaldırıp ağzına sürttüm. Ne kadar inlersem dili içime o kadar hızlı kaydı. *Daha derine... daha derine…* "Evet…" Soluklarım düzensizleşirken elleri sıkıca bacaklarımı kavradı ve ağzı beni daha fazla keşfetti, ellerimi saçlarının arasından geçirdim ve başını nazikçe daha aşağı ittim.

Böyle bir şeyi hiç hissetmemiştim… Parmakların ve dilin böyle bir şey yaratabileceğini hiç bilmiyordum.

Dilini derin bir şekilde içime soktuğunda, "*Tanrım*!" diyerek nefesimi verdim. Daha da hızlanıyor, o içeri dışarı hareket ederken gerçeklik algımı kaybetmeye başlıyordum.

"Hayır." Pis pis gülümsedi. "Aslında Tanrı'nın tam tersi."

Diliyle vücudumun her titreyişini kontrol edişi… bacaklarım kıvrılırken ve dönerken beni hareketsizce tutuşu… kendimi kaybedişim ve onun her damlayı tadışı… Hepsi çok fazlaydı.

Sanki bundan benim kadar keyif alıyormuş gibi inledi. Ben ne kadar kıvrandıysam o kadar keşfetti, derine ve daha derine dalıyor, dilinde paramparça olmama sebep oluyordu.

Geri çekildiğinde bacaklarım titredi, kendimi toplamaya çalışırken göğsüm hızla yükselip alçaldı.

"Bu… bu…evet." Ağır ağır nefesimi verdim. "Bu… lanet olsun."

Vücudum terle kaplanırken o da gülümsedi. Yerden kalkıp kot pantolonunun fermuarını indirmeye koyuldu, pantolonu sıyırdı ve peşinden de baksırını çıkardı.

Parmaklarını yalayıp temizleyerek tadıma bakarken gözlerim sertliğine indi.

Aptalca olduğunu biliyordum ama bakmadan duramadım. Arzumdan, gerginliğimden, isteklerimden ve ihtiyaçlarımdan yanaklarımın alev gibi yandığını hissettim, şu anda hepsi aynı şeymiş gibi geliyordu. Onu o kadar çok istiyor ve ona o kadar çok ihtiyaç duyuyordum ki.

Hayatım boyunca sadece bir erkekle olmuştum ve Finley'in Jackson'daki ekipmanın aynısıyla çalışmadığı bir sır değildi.

Ayak bileklerimi kavradı ve bakışları benimkilere odaklandı. "Bu sadece aperitifti." Beni hiç çaba harcamadan karnımın üzerine çevirdi ve üstüme çıktığını hissettiğimde tatlılıkla inledim. Sertliği popomun yanaklarına sürtündü, dudakları sırtımdan yukarı doğru çıktıktan sonra kulağıma doğru yaklaştı ve fısıldadı. "Ana yemek için hazır mısın?"

Hevesle evet demiş olsam da hiç hazır değildim.

Jackson Emery içime girip beni doldurduğunda, gittikçe daha derine darbeler yaptığında, kimsenin benim gibi iyi bir kızın yapacağını düşünmediği seçimleri yaptığımı biliyordum.

Dünyanın olmamı beklediği kişinin tam tersiydim ve kötü olmak var ya? Ah kötü olmak çok iyi hissettiriyordu.

O kıçımı tokatladı ve ben daha fazlasını istedim. Daha sert olmasını istedim ve o da bütün isteklerimi yerine getirdi.

Orada da durmadı…

Beni tekrar çevirdi, beni duvara dayadı ve mümkün olan her açıda bana sahip oldu. İnledim, ağladım, durmadan daha fazlası için yalvardım.

Beni sertçe becerip kulağıma edepsiz kelimeler fısıldar-

ken ehlileşmemişti. Beni kendi üstüne oturttu ve vücudumu görüş açısı konusunda endişelenmeye başladığımda cesaretimi yitirmeye başladım.

Yine de sırtıma küçük bir dokunuşla yüzümü kendine doğru çekti ve dudaklarını benimkilere dayadı."Sen güzelsin," dedi bana bir kez daha. "Şimdi beni daha önce hiç sikişmediğin kadar sertçe sik."

Ben de tam olarak öyle yaptım.

Onu benimmiş gibi ve gerçekten buna çok uzak olsa da benim kalacakmış gibi becerdim. Ancak bu sahte gerçekliğimiz buna değerdi. Birlikte geçirdiğimiz bu anlar, zihnimin kalp atışlarımın yetişebileceği bir hıza düşmesine yardım etti.

O benim değildi ve ben onun değildim fakat o gece, biz bir şeydik. Bunun için bir isim yoktu, sadece hisler vardı.

Korkutucu ancak güvenli hissettirdi.

Hızlı ancak yavaş.

Yanlış ancak yine de inanılmayacak kadar doğru.

O gece benim, on beş yıllık evliliğim boyunca tek seferde boşalmadığım kadar boşalmamı sağladı.

Kötü çocukların neden keşfedilmeye değer olduğunu artık anlıyordum. İyi kızların neden kendilerini Jackson'ın ön verandasında bulduğunu anlıyordum. O geceye kadar bacaklarının tutmamasının nasıl hissettirdiğini hiç bilmiyordum.

Gitme vaktim geldiğinde giyindim ve beni ön kapısına kadar geçirdi.

"Seninle eve kadar yürüyeyim," diye teklif etti.

"Sorun değil," diye cevap verdim. Altdudağımı ısırıp ona baktım. "Bu akşam..."

"Evet." Başını salladı ve aklımı okumuş gibi kapı pervazına dayandı. "Öyleydi."

"Bu aramızda kalsa olur mu? Anlaşmamız? Utandığım için falan değil ama bu sadece... bana ait olan ilk şeymiş gibi hissettiriyor."

"Prenses, hadi ama..." Sırıttı ve bunu hissettim. Bunu yaptığını ilk görüşümdü ve sol yanağında küçük bir gamze belirdiğinde kırılan kalbimin parçaları birkaç ritmi kaçırmaya başladı. "Kime söyleyeceğim ki?"

20.

Grace

Sırrımız sadece Jackson'a ve bana aitti. Temas kurduğumuz tek zaman, kulübesinde olduğumuz zamandı. Bana her dokunuşunda yeni bir dünya gösteriyordu. Beni bazen derinden ve sertçe, bazen de mahcup ve yavaşça öpüyordu.

Bana hissettirdiği şeyi ve bir yönden bana değer verişini seviyordum. Vücudumu özlemini duyduğu tek şeymiş gibi keşfediyordu, ardından yeniden yatağına girene kadar öpücüğünün hatıralarıyla evinden ayrılıyordum.

Kimse bilmiyordu ve bu, aramızdakini benim için daha eğlenceli hale getiriyordu. Sadece bana ait olan bu yeni-dünyayı yaratıyordum. Hareketlerimden dolayı kimse beni azarlayamazdı ve verdiğim her kararı kendim veriyordum, diğerlerinin düşünceleri ve fikirlerine göre değildi.

En sevdiğim kısım buydu, tabii Jackson'ın ağzının her santimimi keşfetmesinin dışında.

İşte en sevdiğim kısım oydu.

Kasabada yollarımız kesiştiğinde birbirimize bakmıyor-

duk bile. Yine de orada olduğunu biliyordum ve onun da benim varlığımdan haberdar olduğundan emindim.

Dünyanın lekeleyemediği kendi sırlarımızın olması eğlenceliydi.

Evinden her ayrılışımda farklı bir parçam güzel bir şekilde sızım sızım sızlıyordu.

Ellerin bir bedende aynı anda hem nazik hem de vahşi olabildiğini hiç bilmiyordum. Bedenimi hareket edebileceğini bilmediğim şekillere sokarak eğip büktüğünde bana kendimi hiç hissetmediğim kadar güvende hissettiriyordu.

Jackson Emery beni daha önce hiç öpülmediğim şekilde öpüyordu.

Kocamın asla keşfetmediği yerlerden öpüyordu.

Ben de her saniyesine bayılıyordum.

Beni soyduğunda tam bir canavar moduna geçiyordu ama bunu çok düşünceli bir şekilde yapıyordu.

Nazik bir canavar...

Onun kontrolündeydim, yine de bir şekilde geminin dümeninde ben varmışım gibi hissettiriyordu. Çıkardığım her inilti onun daha da fazla çabalamasına sebep oluyordu. Her boşalışımda, bir sonraki seferde daha da yoğun boşalmamı kendine görev ediniyordu.

Yanından her ayrılışımda, canavarı oynamak için kendini salacağı sonraki seferi düşünüyor oluyordum.

Ertesi gün hafif bir sendelemeyle The Silent Bookshop'a girdiğimde Josie, "Bileğini mi burktun?" diye sordu. İşin aslı, Jackson'ın evinde geçirdiğim geceden sonra vü-

cudumdaki her kas sızlıyordu. Her santimimin sızladığını gördüğümde ağlamadan yataktan çıkmam bile on dakikamı almıştı.

Önüme bir bardak kahve koyan Josie'ye gülümsedim. "Dün acayip fena spor yaptım," dedim.

"Bu güzel. Enerjini atman iyi bir şey."

Hiçbir fikri yoktu.

Çay fincanını aldı ve yudumlamaya başladı, kapısının üzerindeki zil çınlayınca birlikte dönüp Jackson'ın içeri girdiğini gördük. İçeri girdiği önceki günlerde tek bir kişiye bile bakmıyor, doğruca o sihirli kapılardan geçip karanlık köşesine gidiyordu.

Ancak o sabah, farklı bir şey yaptı. Dükkâna girince bana doğru baktı ve yarım bir şekilde sırıttı. Ben de sırıtışının diğer yarısını ona iade ettim. Sonra bakışlarını kaçırdı ve okuma bölümüne yöneldi.

Hızlı bir andı, kısa bir etkileşimdi. Yalnızca birkaç saniyeliğine gözlerimiz kesişmiş ve dudaklarımız kıvrılmıştı ama bu Josie'nin tek kaşını havaya kaldırması için yetti.

"Bu da neydi?" diye sordu, yüzünün her yanında kafa karışıklığı yazıyordu.

"Ne neydi?"

"O..." Kendi düşüncelerinden şüpheye düşerek duraksadı. "Jackson... sana mı gülümsedi?"

"Ona gülümseme demek zordu," diye belirttim.

"Fakat sana baktı."

"Büyük bir şey değil," desem de yanaklarımın ısındığını hissettim. "Sadece bir bakıştı."

Gözlerini kıstı. "Öyleyse neden kızarıyorsun?"

"Kızarmıyorum."

"Ronald McDonald'ın burnu gibi görünüyorsun, olabildiğince kırmızısın," diyerek yüzümün daha da kızarmasına sebep oldu.

"Kes şunu Josie."

Ağzı açık kaldı. "Aman Tanrım." Nefesini tutup öne doğru eğildi ve ellerini tezgâha vurdu. "Dün tam olarak nasıl egzersiz yaptın Gracelyn Mae?"

Zorlanarak yutkundum ve ellerimi onunkilerin üstüne koydum. "Bu konuda tek kelime edemezsin Josie."

Arkadaşımın gözlerine dolan heyecan seviyesi efsaneviydi. Ufak bir dansla sessizce kutlamaya başladı. "Aman Tanrım, sen ve Jackson Emery? Sen ve Jackson?! Nasıl? Ne? Ama ne?!" diye bağırır gibi fısıldadı.

"Biliyorum, çılgınca."

"Bu harika," diye düzeltti. "Tanrım, kasabanın kötü çocuğuyla yatmayı hak eden biri varsa o da sensin." Tek kaşını kaldırdı. "Bana düşmez ama dedikodular doğru mu? *Çavuşunun*... boyutu hakkındakiler?"

Biraz daha kızararak ellerimi yanaklarıma bastırdım.

"Yürü be yavrum, işte bu!" diye bağırarak zıpladı. "Demek istediğim, beni yanlış anlama, kocamı her şeyden çok seviyorum ama Jackson Emery'yi üstsüz gördüm ve üstü öyle olan bir adamın altının aşağı kalmayacağını düşünüyorum."

"Dedikodular hem de nasıl doğru," diyerek eğildim. "Bir milyonla çarp."

"Neden sendeleyerek yürüdüğünü anlıyorum," diyerek şaka yaptı.

"Bu tuhaf. Sadece... hayatım karman çorman," diye itiraf ettim. "Jackson'la olduğum zamanlar dışında hayatımın her bir zerresi zorlu ve kafa karıştırıcı. Ama onunlayken karmaşık değil. Sadece neyse o. Yaz bittikten sonra Atlanta'ya döndüğümde de sona erecek ve bitecek."

"Yaz aşkı," dedi.

"Yaz *şehveti*," diye düzelttim. "Sadece şehvet, ötesi yok."

"Pekâlâ, ne olursa olsun delilikten kaçış bulmana memnun oldum. Her insan bir sığınağı, temiz hava alabileceği bir yeri hak ediyor, Grace. Çünkü bazen hayat zehirli olabiliyor."

"Evet, sanırım sadece endişeliyim. Eğer insanlar öğrenirse ikimiz için de ailem için de karmaşa olacaktır. Annem çıldırır."

"Şey, orası kolay," dedi. "İnsanların öğrenmesine izin verme. Gerçi ikinizin de birbirinize o şekilde bakmaya son vermeniz gerekecek."

"Ne gibi?"

"Sanki bacaklarınızın arasında bir sır varmış gibi."

"Çok aptalca ama eğlenceli, anlıyorsun ya? Adeta bir oyun gibi. Bir yönden tehlikeli hissettiriyor."

"Biraz sınırda yaşamayı hak ediyorsun. Eğlen. Hayatını herkes için her şey olarak yaşadın ve şimdi biraz yaşama şansı sende. Şimdi, bana her şeyi anlat, ne kadar iyiydi?"

Altdudağımı ısırdım ve yeniden öne eğildim. "Hiç *Örümcek* diye bir film duydun mu?"

"Ah, evet." Başını salladı. "Yakın zamanda bağlandığını varsayıyorum. Peki sen *Wango Tango*'yu denedin mi?" diye sordu.

Tek kaşımı havaya kaldırdım. "Hiç öyle bir şey duymadım."

"Dur, telefonunu ver." Telefonumu ona verdim, parmakları hızlıca gezindi. "Tamam, az önce telefonuna Harry'yle çabucak bitirdiğimiz karma sutra kitabını indirdim. Bayılacaksın. Ayrıca artık spor salonuna gitmek zorunda bile değilsin. Ben bu kıçı spor salonunda squat yaparak bu şekle sokmadım, orası kesin."

"Bunların hepsi benim için çok yeni. Finn misyoner pozisyonundan başka bir şey yapmazdı."

Josie irkildi. "Senin üstte olduğun bile mi olmazdı?"

"O pozisyondayken vücudumu görmenin hoşuna gitmediğini söylerdi."

"Ahh, anlıyorum," derken başını yavaşça salladı. "Eşcinsel."

"Ne?"

"Tatlım, hiçbir hetero erkek üstündeki bir kadının şeklini şemailini umursamaz. Tek gördüğü suratındaki memeler olur ve bu onu hoşnut hale getirmeye yeter. Yani ya eşcinsel ya da bildiğin düz pislik ve ne olursa olsun onsuz çok daha iyisin."

Gülümsedim.

Josie'yle yeniden bağ kurduğuma öyle memnundum ki. Onun mizahına fark ettiğimden daha fazla ihtiyacım vardı.

"Jackson'ı bir dahaki görüşünde havai fişek pozisyonunu dene," dedi. Omuzlarını oynatarak dans etti ve edepsizce sırıttı. "Patlayıcı oluyor."

21.

Grace

"Gracelyn! Gracelyn Mae! Benim, Grace! Ben Charlotte!"

Chester'ın caddelerinde yürürken Charlotte'un bana bağıran sesini duyduğumda vücudum kasıldı. Sadece iki seçim şansım vardı. Koşmaya başlayabilirdim -*hayır sağ olun, koşmak iğrenç*- ya da durup birkaç dakika konuşur, sonra da kendi başıma dünyadan saklanmaya dönerdim.

Duraksadım, derin bir nefes aldım ve toplayabildiğim en büyük sahte güneyli gülümsememi yüzüme kondurdum. "Ah, selam Charlotte. Bu harika cuma sabahında neler yapıyorsun?"

"Vay vay, şuna da bak, nasıl da neşelisin," diyerek koluma vurdu. Geçen hafta sonu müzik festivalinde yaptığın tuhaf konuşmadan sonra seni böyle moralli gördüğüme memnun oldum." Dudaklarını büzdü ve suratında o koca gülümsemeyle kollarını kavuşturdu. "Ne yazık, değil mi? Birini tanıdığını sanıyorsun ve sonra BUM, başka bir şey oldukları ortaya çıkıyor, gerçi görmezden geldiğin tehlike sinyalleri olduğundan eminim, değil mi?"

Dudaklarım konuşmak için aralandı ama o lafımı kesti.

"Fakat baban her zaman ne der? Tanrı'nın işine akıl sır ermez, bu nasıl da doğru. Umarım hâlâ her gece dua ediyorsundur."

Sadece Jackson'ın vücuduna...

"Şey, sohbet için teşekkürler Charlotte ama gerçekten gitmem gerekiyor. Sonra konuşuruz."

"Evet! Bu akşamki toplantıda," dedi.

"Ah, pardon, bugün gelemeyeceğim. Bu akşam meşgulüm."

"Fakat annen orada olacağını söyledi, o yüzden sonra görüşürüz! Seni elmalı turta için yazdım! Tamam, gitmeliyim! Hoşça kal!" dedi ve ben cevap veremeden aceleyle uzaklaştı.

Judy'nin evine doğru gidiyordum ama sonra tam tersi yöne döndüm çünkü annemle birebir konuşmamın vakti gelmişti.

Artık beni kontrol etmeye çalışmasını daha fazla kaldıramazdım.

"Charlotte'un sohbet gecesine gideceksin Gracelyn Mae," diye emretti annem. Yaz boyunca kilisede kurulan atölyelerin dosyalarını karıştırıyordu. Oturma odasında volta atıyordum, tuhaf davranışlarına sinirlenmenin ötesindeydim.

"Hayır, gitmeyeceğim. Bunu yapamazsın anne. İnsanlara yapmayacağım şeyleri yapacağımı söyleyemezsin."

"Fakat yapacaksın," diye emretti ve dosyayı kapattı. "Özellikle de geçen hafta sonu kasabada yaşadığın sinir krizinden sonra. Bak, anlıyorum, şu anda bir tür orta yaş krizi

geçiriyorsun ve kaybolmuş hissediyorsun ama sana yardım etmeye çalışan insanlardan kaçıp duramazsın."

Oflayarak sıcak havayı dışarı bıraktım. "Charlotte Lawrence bana yardım etmeye çalışmıyor. O türden bir toplantıya giden kızların hiçbiri bana yardım etmeye çalışmıyor. Sadece dedikodu peşinde koşuyorlar."

"Pekâlâ, belki gidip aldatan bir kocayla ilgili yorumlar yapmasaydın, insanların dedikodusunu yapacakları bir şey olmazdı."

İşte, öylece bir kez daha suçlanan ben oldum.

"Bunların hiçbirini yapmıyorum anne. Bunların hiçbirini yapmak istemiyorum."

"Sorun değil," dedi, ayağa kalkarken başını yavaşça sallıyordu. "Kendini düşünmeye devam et."

"Sen düşünmediğine göre birisi beni düşünmek zorunda."

"Ne yapmamı istiyorsun Gracelyn Mae? Kasabada Finley'ye karşı bir öfke nöbeti geçirmemi mi istersin? Autumn'u insan içinde küçük düşürmemi mi istersin? Ailelerini kara listeye almamı ve Charlotte'un aylarca dedikodu yapmasına yetecek kadar malzeme çıkarmamı mı istersin? Biz öyle insanlar değiliz. Elimize mikrofon alıp kirli çamaşırlarımızı ortaya dökmeyiz. Seni bundan daha iyi yetiştirdim."

"Anlık bir şey yaşadım," dedim sessizce, midemde bir düğüm şekillendiğini hissettim.

"Biz anlık bir şey yaşamayız!" diye bağırıp dimdik durdu. "Bizim tökezleme lüksümüz yok. Küçük maskaralıkların etrafındaki insanları nasıl etkiledi diye düşündün mü? Benim neyle karşı karşıya kaldığımı düşündün mü? Tamam, madem beni önemsemiyorsun, bari babanı önemseseydin,

sence onun ve kilisenin nasıl görünmesini sağladın? İnsanlar kendi kızını bile kontrol edemiyorsa onun bir kiliseyi nasıl yönetebileceğini soruyor."

Ona tek bir kelime bile etmedim çünkü bunların hiçbirini düşünmemiştim.

"Yaptıklarının sonuçları var ve seçimlerin başkalarını etkiliyor. O yüzden kriz geçirip beş yaşında bir çocuk gibi davranabilirsin ya da sana verilen şeyleri hatırlar, baban ve benim sana verdiklerimizi hatırlar ve kontrolünü yeniden ele alabilirsin Gracelyn Mae."

"Bu kadar erken mi gidiyorsun?" diye sordu Jackson. İki bardak suyla yatak odasına geri dönmüştü.

"Evet. Üzgünüm. Ben sadece... Charlotte Lawrence'ın evinde aptalca bir buluşma var."

"Charlotte Lawrence mı? Şu dedikodu manyağı mı?"

"Tam olarak o." İçimi çektim.

Bardakları komodinin üzerine bıraktı ve yatağa çıkıp kollarını arkamdan bana doladı. "Kadın tam deli."

"Biliyorum ama yaptığım çıkıştan sonra annem hasar kontrolü yapmam gerektiğine ikna olmuş ve bunlardan biri de Charlotte'un partilerine katılmamı içeriyor."

"Saçmalık," derken ona bakmam için beni çevirdi. "Sen yanlış bir şey yapmadın."

"Ben bir Harris'im ve biz insan içinde sorun çıkarmayız, kural bu."

"Sikerim kuralları. Kocan pisliğin teki ve en iyi arkadaşın da bir sürtük. Sorun çıkmasını hak ettiler."

"Belki ama benim tarafımdan değil. Öyle bir hakkım yok."

"Vay be..." Kısık sesle ıslık çaldı. "Kraliçen beynini yıkayıp kendi üzerinde hiç gücün olmadığına inandırmakta gerçekten iyi bir iş çıkarmış."

"Anlamıyorsun," dedim.

"Haklısın, anlamıyorum." Beni bırakıp biraz geri çekildi. "Bu insanların her zerreni kontrol etmelerine izin veriyorsun. Sanki hiç umursamıyorsun bile," derken sesi olabileceğini düşündüğümden daha sertti.

"Her şey yolunda."

"Değil."

"Sadece bir buluşma."

"O kadar saf olamazsın Grace. Hadi ama! Sen onların lanet koyunusun ve kendi ayaklarınla aslanın inine gidiyorsun."

"Senin neden umurunda ki? Sadece yatıyoruz sanıyordum," dedim. Ona doğru gözlerimi kısarak baktım.

"Umurumda değil," diye bağırdı. Yüzü kıpkırmızı olurken bakışlarını kaçırdı. "Durma, olmanı istedikleri kişi ol. Belli ki bu senin için harika gidiyor. Annenin evlenmeni istediği adamla evlendin, harika. Muhtemelen babanın zorladığı kişiyle de en iyi arkadaş oldun, müthiş. İnsanların senin için yaptığı her şey gayet iyi gitmişe benziyor. Kendi başına bir karar vermen yazık olurdu, değil mi? Fakat öyle bir şey yapamayacak kadar güçsüz olmalısın."

"Sikeyim seni," diye bağırdım, gözlerim doldu.

O da bağırarak, "Çoktan yaptın bile prenses," diye karşılık verdi.

Yatağından fırlayıp kalktım, eşyalarımı toplarken kendi-

mi aptal gibi hissediyordum. "Belki de haklısın. Belki diğer insanlar tarafından kontrol ediliyorum ama şuna bak, kendi başıma karar verdiğim ilk seferde senin gibi bir canavarla oldum," diye bağırdım, göğsüm hızla yükselip alçalıyordu.

"Evet, çok boktan bir karardı. Tekrar düşünmeliydin." Tekrar soğuklaşıyordu; sıklıkla insana kırbaç çarpmış gibi hissettiren Jackson'a dönüşüyordu. Önce ekşi, sonra şoke edecek kadar tatlı, ardından tam tersi.

Kolundaki bilekliği çekip bırakarak orada oturdu, sonra başımı kaldırıp yüzüne baktım.

"Sana geldim çünkü sana yakın hissettim," diye itiraf ettim. "Sana geldim çünkü bu kasabadaki herkesin içinde bana mantıklı gelen tek kişiydin çünkü kimsenin kuklası değildin ama sonra böyle davranıyorsun. Durup dururken patlıyorsun, anlamıyorum. Sen canavar değilsin Jackson ve neden öyleymişsin gibi davranma ihtiyacı hissettiğini anlamıyorum. Anlamaya çalışmakla da işim bitti," dedikten sonra gitmek için döndüm. Ön verandasına ulaştım ama arkamdan seslendiğini duyunca duraksadım.

Ona döndüğümde yüzü kırmızıydı ve nefesi hırıltılıydı. Ela gözleri benimkilere odaklandı, kapının pervazına yaslanırken aklındaki çelişkiyi gördüm.

"Kelimelerle aram iyi değil," diye itiraf etti. "Aklımda bir sürü düşünce var ve onları nasıl ifade edeceğimi bilmiyorum, o yüzden onun yerine patlıyorum. Kendimi doğru şekilde açıklayamadığımda sert ve agresif görünüyorum."

"Peki az önce bana bağırırken neyi açıklamaya çalışıyordun?"

"Ben..." Derin bir nefes alıp gözlerini yumdu, kolundaki

bilekliği çekiştirdi. "Tepemi attırıyor." Gözleri yeniden açıldı ve içlerine baktığımda orada öfkesini görmedim, sadece bazen ruhundan sızan o nezaketi vardı. "Bu pisliklerin sana davranış şekli tepemi attırıyor. Kendini savunmamanı izlemek tepemi attırıyor. Sesin yokmuş gibi davranman tepemi attırıyor. Seninle nasıl konuşacağımı bilmiyor olmak tepemi attırıyor..."

Ellerini ceplerine soktuğunda kalbim hızla atmaya başladı, gözlerini yere dikti. "Mantıklı gelmediğini biliyorum Grace ama daha fazlasını hak ettiğini düşünüyorum ve bu kasabadaki insanlar sana bunu vermeyecek. Seni birleştirmiyorlar, parçalara ayırıyorlar ve bunu açık bir şekilde ifade edemiyor olmak tepemi attırıyor."

Zorlukla yutkundum. "Sanırım az önce ifade ettin." Başını kaldırıp baktı, gözlerimden dökülen yaşları sildim. "Kim olduğumu bilmiyorum," diye itiraf ettim.

"Ne demek istiyorsun?"

"Tam olarak söylediğim şeyi. Kim olduğumu bilmiyorum. Bu zamana kadar yaptığım her şeyi hep başka birileri yönlendirdi. Finn'le görücü usulü buluştum. Öğretmen oldum çünkü annem bana bunun iyi bir karar olacağını söyledi. Üzgün bir yavru köpek gibi Finn'i takip ettim. Asla kendim için bir şey yapmadım. Kendim için yaptığım tek şey, yıllar önce o pembe arabayı almaktı." Ellerimi ileri geri salladım ve volta atmaya başladım, kalp atış hızım gittikçe artıyordu. "Kimim ben? Gracelyn Mae kim? Ben var mıyım, yoksa içine sokulduğum çevrenin robotik bir ürünü müyüm? Ne demek istediğimi anlıyor musun?" diye sordum.

"Grace..."

"Yumurtamı nasıl sevdiğimi bilmiyorum."

Gözlerini kıstı, hiç olmadığı kadar kafası karışıktı. "Ne?"

"Yumurtam, yumurtamı nasıl sevdiğimi bilmiyorum. Kendimi bildim bileli, ne zaman dışarı çıksam asla kendi başıma sipariş vermedim. Hep yanımdaki kişi ne alıyorsa aynısından söylerim. Bir kere bile kendi yemeğimi seçmedim. Finn hep çırpılmış yumurta sipariş ederdi, o yüzden tahmin et bakalım ben hep ne yedim?"

"Çırpılmış yumurta mı?" diyerek çıldıran zihnime ayak uydurdu.

"Aynen öyle! Fakat o kadar da değil," diye açıkladım. "Az önce kendimle ilgili hiçbir şey bilmediğimi fark ettim. Hangi tür filmlerden hoşlandığımı bilmiyorum. Hangi kıyafetlerin üzerimde iyi durduğunu bilmiyorum. Eğer tek başıma dünyayı gezecek olsam nereye giderdim? Kardeşimin nereye gideceğini biliyorum. Finn'in nereye gideceğini biliyorum. Lanet olsun, annemin bile nereye gideceğini biliyorum ama ben? Hiçbir fikrim yok çünkü neden hoşlandığımı veya neyi tecrübe etmek istediğimi bilmiyorum. Sanırım şu anda yalnız olmanın en zor kısmı bu."

"Nasıl yapılır bilmiyorum. Kendimle yalnız kalmanın nasıl olduğunu bilmiyorum çünkü kim olduğumu bilmiyorum. Ben hep papazın kızı oldum, sonra da doğruca bir eş olmaya geçtim, ardından öğrencilerime öğretmen oldum ve eğer evren benimle savaşmamış olsaydı bir eş olmaktan anne olmaya geçecektim. Sadece Grace olabileceğim tek bir an bile olmadı. Şimdiyse o fırsata sahip olduğum bir yerdeyim ama kendimi nasıl bulacağıma dair hiçbir fikrim yok."

Jackson kısılmış gözleriyle bir an için beni inceledi ve kol-

larını kavuşturdu. Beni incelerken başını önce sola, sonra sağa doğru eğdi. Aklından neler geçiyordu? Ne düşünüyordu?

"Tamam," dedi en sonunda, ellerini indirdi ve omuzlarını geriye doğru esnetti. "Temel şeylerden başlayacağız."

"Ne demek istiyorsun?"

Ellerimi tutup beni geri kulübesinin içine çekti. Mutfak masasına doğru yürüttükten sonra bir sandalye çekti ve beni oturttu. Sonra buzdolabına gidip bir karton yumurta çıkardı ve önüme yerleştirdi. "Yumurtanı nasıl sevdiğini çözeceğiz."

Gülümsedim ve yeni bir gözyaşı dalgasının geldiğini hissettim. "Kulağa güzel geliyor."

Jackson pişirmeye başlayınca sabırla bekledim. "Öncelikle çırpılmış yumurta yapacağız. Hem sert hem yumuşak versiyonunu deneyeceğiz."

"Çırpılmış yumurtanın birden fazla versiyonu olduğunu bilmiyordum."

"Gecenin sonunda, yumurta pişirme yeteneğim seni şoka sokacak. Her gün spordan önce yumurta yerim."

"Ah? Spor mu yapıyorsun?" diyerek alay ettim. "Hiç fark etmedim. Spor yapan birine göre sıska sayılırsın," diyerek kafa buldum. Jackson'da bir insanda olabileceğini düşündüğümden fazla kas vardı. Doğru düzgün ifade etmek gerekirse bir Yunan tanrısına benziyordu.

"Kapa çeneni," dese de bunu keyifli bir şekilde söylemişti. Yemin ederim neredeyse kızarıyordu.

"Yakışıklı olduğunu duyunca utanıyor musun?" diye sordum.

"Bana yakışıklı deme."

"Yaa, seni geriyor, değil mi yakışıklı?"

Bana sert bir bakış atsa da o gözler hâlâ oyunbaz görünüyordu. "Yumurtana tükürttürme."

"Beni tuş ettin."

Bana kendimi keşfin ilk raundunu getirdi: Sert ve yumuşak çırpılmış yumurta.

Bir çatal alıp yedim.

Ehh.

Hayran olmadım.

"Ağzımda bıraktıkları hissi sevmedim," dedim.

"Söylentilere göre çoğu kız yutmalarını kolaylaştırmak için ağızlarında sert olmasını severmiş," dedi açıklarcasına.

"Evet ama..." diye başladım ama sonra duraksadım. Söylediği şeyi kafamda evirip çevirirken yanaklarımı ateş bastı ve kızarmaya başladım. "Aman Tanrım, Jackson! Çok münasebetsizsin."

"Tabii ki öyleyim, ben bir erkeğim." Benim için yumurtaların kalanını bitirdi. "Tamam. Sonraki seçenek omlet," diye belirtip ocağın başına döndü.

Omlet de beni cezbetmedi. Onu da yedi. Ayrıca poşe yumurtayı da bitirdi, sert ve yumuşak haşlanmış yumurtayı da. Az pişmiş yumurtayı önüme koyduğunda tepesini kırdım ve ciddi ciddi öğürdüm.

"Bunu pişirmeyi unutmuşsun!" Titredim.

Kahkaha attı ve çıkan sesle resmen eridim. Bunu nasıl yapacağını bildiğini sanmıyordum. Kahkaha atmayı yani.

"Öyle olması gerekiyor, akışkan olmalı," dedi.

"Sanki bir uzaylının beyni tabağıma akmış gibi görünüyor, sonra da içindeki her şey etrafına sızmış gibi. İğrenç."

Tezgâha gidip bir parça ekmek aldı ve masaya geri döndü.

İğrenç, akışkan iç organ benzeri şeye kaldırdı ve her damlasını yedi. Sonra bir sandalye çekip oturdu. "Pekâlâ, hepsi bu kadar. Yumurtaların hepsi böyleydi."

Başımı yavaşça salladım. "Aslında biliyor musun? Sanırım ben yumurta sevmiyorum."

Gülümsedi ve bunu resmen hissettim. "Öyleyse Gracelyn Mae'nin ilk keşfi: Yumurtalardan nefret eden bir kadın."

"Gülümsediğinde gamzen çıkıyor," dedim. "Sol yanağında."

Sırıtmayı bıraktı ve bahsini açtığım için üzüldüm. "Annemin de sağ yanağında bir tane vardı."

"Üzgünüm," dedim iyice hüzünlenerek. "Annen için."

Kıpırdandı ve omzunu silkti. "Sorun değil. İnsanlar ölür."

"İnsanlar ölür diye bu onu bir sorun olmaktan çıkarmıyor Jackson."

Alnı kırıştı ve başını iki yana salladı. "Tamam, pekâlâ, bu akşamki araştırma konusu ben değilim. Sensin. O yüzden sana odaklanmaya geri dönelim. Sonraki kendini keşfin ne olacak?"

"Bilmem." Omzumu silktim. "Fakat gerçekte kim olduğumu öğrenmek ilgimi çekiyor. Sana bir sır verebilir miyim? Benim için en zor şeylerden biri?"

"Nedir o?"

"İnsanları hayal kırıklığına uğratmak gibi saçma bir korkum var."

Jackson yüzünü buruşturdu ve omzunu silkti. "Kendini bulmak için bazı insanları hayal kırıklığına uğratman gerekecek."

"Ancak buna değer mi ki?"

Katı bir şekilde, "Evet," diye cevap verdi. "Her zaman

değer ve sana önem verenler yanında kalacaktır. Kalmayanlarsa çok uzun zaman önce yanından yok olup gitmesi gerekenlerdir."

"Sen kendini buldun mu Jackson?" diye sordum. Meraktan içim içimi yiyordu.

"Hayır." Nazikçe başını iki yana sallayıp bileğindeki lastik bileklikle oynadı. Bilekliğe dikkatle baktım ve üzerinde yazanı okudum: *GüçlüAnlar*. "Bulacak başka bir şey kaldı mı bilmiyorum."

Yanıldığından emindim ama bedeninin gerilmesine bakınca sohbeti bitirdiğini anladım.

"Herhalde gitsem iyi olacak," deyip boğazımı temizledim. O da başıyla onayladı ve sandalyesinden kalktı. "Bu akşam için teşekkür ederim. Gerçekten."

"Ne demek, bazen sert bir karakterim olduğu için özür dilerim."

Gülümsedim, ön kapısına doğru yürürken ona bir kez daha teşekkür ettim. Kolu benimkine sürtündü ve vücudumda ürpertiler gezindi.

"İyi geceler, Gracelyn."

"İyi geceler, Jackson."

Oradan uzaklaşırken nasıl oluyorsa hâlâ dokunuşunu hissediyordum.

Tiz bir ses arkamdan, "Grace?" diye seslendi. Arkamı döndüm ve gözlerim sesin sahibine odaklandığında içimden bir nefes bıraktım.

"Selam Charlotte. Selam kızlar," dedim dedikodu kraliçesi ve yardakçılarına. "Ne var ne yok?"

"Ah hiç, kız gecemizden geliyoruz. Dondurma yemek

için çıktık. Sen elmalı turtayı getirmediğin için tatlısız kaldık." Dudaklarını büzdü ve gözlerini kıstı. "Burnumu sokmak istemem."*Ah Tanrım, işte başlıyoruz*. "Fakat seni Jackson Emery'yle mi gördüm?"

Gözlerimi kırpıştırdım, buna nasıl cevap vereceğimden emin değildim çünkü bizi gördüğü belliydi, yoksa sormazdı.

"Evet, yolda karşılaştık."

"Ah, anlıyorum." Bana edepsizce sırıttı ve diğer kızlar kıkırdayıp fısıldaşırken o da altdudağını ısırdı. "Pekâlâ, o adam hakkında ne dediklerini biliyorsundur, her şeyiyle taş gibi, alt taraflarda bile. Ne dediğimi anlarsın ya... ve anladığından eminim." Kıkırdadı.

Ona en sahte gülümsememle gülümsedim. "Hayır, ne demek istediğini anlamıyorum Charlotte." Vurdumduymazı oynamak için elimden geleni yapmaya çalışırken terleyebileceğini bilmediğim vücut kısımlarımdan bile ter damlıyordu.

"Sadece anladığımı söylüyorum. Bazen bir kızın ara vermeye ihtiyacı olur ve bunu onunla yaptığın için seni suçlayamam bile. Korkunç bir insan ama o tamirhanesinde çalışırken tişörtünü çıkardığında nefes almanın zorlaştığını inkâr edemezsin."

"Karın kaslarının bile karın kasları var," dedi kızlardan biri.

Soğukkanlılığımı korumaya çalışarak, "Ne dediğinizi bilmiyorsunuz," diye belirttim.

"Hayır tatlım, sorun değil. Sırrın bizimle güvende." Göz kırptıktan sonra kadınlardan oluşan grubuyla birlikte topuklu ayakkabıları ve sahte karakterleriyle uzaklaştılar.

Midem düğüm düğüm oldu ve yutkunmak için elimden geleni denedim.

Jackson Paul Emery ve benimle ilgili dedikodular yayılmaya başlıyordu ve o dedikoduların iyi bir yere gitmeyeceğini biliyordum, özellikle de Charlotte'un dudaklarından dökülmeye başladığında.

Annemin, *Sana demiştim,* diyen sesini şimdiden duyabiliyordum, kulaklarımda çınlıyordu.

"Sana demiştim," diye tısladı annem. Pazar sabahı kilise sırasında birlikte oturuyorduk. Fısıltılı sesler hâlâ benim hakkımda konuşuyordu ama şimdi, anlattıkları şeye Jackson'ın adını da katıyorlardı.

Kusacakmış gibi hissettim ama kusmadım. Omuzlarımı kamburlaştırmadan dimdik oturdum. *Gerçekten becerene kadar rol yap Grace.* Kendim olmaktan tamamen özgüven duymuyordum ama arkamda oturan ve fısıldayan insanların Jackson'la takılsam da takılmasam da beni yargılayacaklarını biliyordum çünkü küçük akıllı insanlar öyle yapardı: Başkaları hakkında konuşurlardı.

"Mutlu musun?" diye sordu annem. "Bu insanların söylediği şeyleri duyunca kendinle gurur duyuyor musun?"

Derin bir nefes aldım. "Umurumda değil."

"Pardon?" diye bağırdı, adeta afallamıştı.

Gözlerimi vaaz veren babama diktim ve omzumu silktim. "Umurumda olmadığını söyledim. İnsanların hakkımda ne düşündüğü umurumda değil."

Fısıldayarak beni azarlayıp, "Öyleyse bir ahmaksın," dedi.

"Sessiz ol anne, babamın sana doğru verdiği vaazın önemli bir kısmını kaçırabilirsin."

Dimdik oturdu, boynundaki damarlar kabarıyordu ama başka bir kelime etmedi.

Hayatımda ilk defa anneme karşılık vermiştim ve hem iyi hem de dehşet verici hissettirdiğini söylemesem yalan söylemiş olurdum.

Birbiriyle çatışan duygularımı dizginlemeye çalışırken ayağımı hızla yere vurup durdum. Judy tam zamanında yatıştıran elini dizime koydu.

Hafifçe eğilip, "İyi misin?" diye sordu.

"Hayır." Elimi elinin üzerine koydum ve sıktım. "Fakat üzerinde çalışıyorum."

Bazen kendini bulman için başkalarını hayal kırıklığına uğratman gerekirdi, buna ebeveynlerin de dahil.

22.

Jackson

"Kızımdan uzak durman gerekiyor!" Loretta Harris, bir salı günü öğlen vaktinde tamirhaneme daldı. "O senin seks kaçamakların için kullandığın kadınlardan biri değil!"

Dudaklarımdan ağır bir nefes dökülürken başımı kaldırıp ona baktım, sonra önümdeki araçla uğraşmaya geri döndüm.

Seks kaçamağı mı demişti o?

Artık yeni bir favori kelimem vardı.

"Yanında bir araç falan yoksa gitmeni istiyorum," diye homurdanarak alet çantamdan bir ingiliz anahtarı aldım.

Topuklu ayakkabılarını tıkırdata tıkırdata geldi ve ellerini kalçalarına dayadı. "Beni duydun, seni-seni-seni *hayvan*. Ellerini Grace'ten uzak tut, yoksa karışmam!"

"Yoksa ne olur?" Tek kaşımı kaldırdım. "Tehditleri pek hoş karşılamam," diyerek onu uyardım.

"Ben de ailemin peşine düşenleri hoş karşılamam," diyerek karşı çıktı.

"Kimsenin ailenin peşine düştüğü yok majesteleri," dedim alayla. "O yüzden, rica etsem gider misin?"

"Onunla ilgili amacın ne ki? Bir şey için benimle ödeşmeye falan mı çalışıyorsun?"

Ellerimi arabaya dayadım, gözlerine bakmak için doğruldum. Gözleri kızınınkilere benziyordu fakat onunkiler nefretle doluydu. "Ne halta seninle ödeşmek isteyeyim ki?"

"Çocukken yanıma gelip yardımımı istediğin zaman için."

Bileğimdeki bandı çektim. *Derin nefes al ver.* "Bunun için vaktim yok." Ellerimi kotuma sildim ve uzaklaşmak için döndüm. "Kendin çıkarsın."

"Kızımdan uzak durman gerekiyor, yoksa pişman olursun," diye emretti bir kez daha. Gerilmeme sebep oldu.

"Bir kez daha söylüyorum," diye hırlarken bileğimdeki bandı çekiyordum. "Tehditlerden hoşlanmam."

"Bu bir tehdit değil, bir vaat. Eğer Grace'in karşısına çıkıp durursan acı çekmeni sağlarım."

Tek kaşımı havaya kaldırdım. "Sen ve yanındakilerin yıllardır bana yaptıklarınızdan nasıl bir farkı olacak?"

"Dinle-"

"Hayır, sen dinle," diye kükreyerek ona yaklaştım. "Dükkânıma gelip bana emirler veremezsin. Bana ne yapacağımı veya nasıl yapacağımı söyleyemezsin, tamam mı? Bu benim hayatım ve sen kontrol edemezsin. Yardakçılarının senin her dediğini yapmalarına alıştığını biliyorum ama ben senin gösteri oyuncağın değilim, tamam mı kadın? Bana zıplamamı söylediğinde ne kadar yukarı demem, o yüzden boş tehditlerini alıp gözümün önünden defolmaya ne dersin?"

"Yıllar önce rehabilitasyona gittiğinde orada kalmış olmanı diledim," dedi.

"Tanrına daha çok dua etmelisin."

Altdudağı titredi, Loretta Harris'in gösterdiği en büyük güçsüzlük işaretiydi. Sonra çantasına uzanıp bir çek defteri çıkardı. "Ne kadar?"

"Ne?"

"Ne kadar istiyorsun? Gracelyn Mae'den uzak durman için sana istediğin kadar öderim."

"İşlerini hep bu şekilde mi hallediyorsun? Çek yazarak mı?" Ofladım. "Paranı istemiyorum."

"Ne kadar?" diye üsteledi ve bir tükenmez kalem çıkardı. "Eğer seni ve serseri babanı kasabamdan uzak tutacaksa arazin için de ödeme yapacağım."

"Yapmak isteyeceğin son şey babam hakkında konuşmak olur," diye tısladım. Babamdan nefret ediyor olsam da bir Harris'in onun hakkında kötü konuşmaya hakkı yoktu. "Defol."

"Jackson-"

"Defol."

"Fakat ondan uzak durmak zorundasın!" diye haykırdı. Vücudu titremeye başlıyordu. Onu hiç böyle görmemiştim. Ödü patlamış gibi görünüyordu.

Gözlerimi kısıp, "Neden bu kadar korkuyorsun?" diye sorguladım. "Onu eskiden yaptığın gibi kontrol edemeyeceğinden mi korkuyorsun?"

"Ne dediğini bilmiyorsun ama uzak dur. Yemin ederim Jackson, eğer ondan uzak durmazsan hayatını mahvederim."

"Ne hayatı?" diye sordum. Varlığımı sürdürmenin hiçbir kısmı yaşamayı andırmıyordu. "Şimdi, bunu son defa söyleyeceğim. Tamirhanemden defol git."

Uzaklaşmaya başladı ve bir kez daha arkasından seslendim. "Seni öldürüyor olmalı ha? Onu kontrol edemiyor olman."

Tek kaşını kaldırdı ve devam ettim. "Fakat belki de bana saldırmak yerine onun kalbini kıran ve en yakın arkadaşını hamile bırakan şerefsizin peşine düşmelisin. Sadakatin yanlış tarafta."

Tam da kusursuz bir zamanlamayla babam dükkâna girip Loretta'nın orada durduğunu gördü. Elinde bir viski şişesi vardı ve konuştuğunda irkildim. "Mülkümde ne halt ediyorsun?" diye bağırdı.

Kadın da, "Gitmek üzereydim," diyerek ters bir şekilde karşılık verdi. "Bu kasabadan gideceğiniz günü sabırsızlıkla bekliyorum. Sen ve oğlun beladan başka bir şey değilsiniz."

"Siktir git," diye bağırıp şişeyi bize doğru fırlattı. Şişe dramatik bir şekilde duvara çarpıp parçalandı.

"*Tanrı aşkına*, baba!" diye bağırdım. "Kafayı mı yedin?"

"Asıl *sen* kafayı mı yedin? Bu kadını dükkânımıza sokuyorsun," diye homurdandı, sağa sola sendeliyordu.

"Armut tam da dibine düşmüş gibi görünüyor," dedi Loretta. "Bu yeri satmaya hazır olduğunda beni ara. O sırada da kızımdan uzak dur." Öfkeyle çıkıp gitti, beni hayat dediğim karmaşayla başa çıkmam için bıraktı.

"Sürtük," diye homurdandı babam, sonra da bana baktı. "Markete gitmeni istiyorum," diye emrettikten sonra evine gitmek için döndü. "Ayrıca daha fazla viski al."

Marketten nefret ediyordum çünkü her zaman olacakları daha iyi bir yer yokmuş gibi boş boş dolanan insanlarla dolu oluyordu. Tam fıstık ezmesi almak için bir koridora girmiştim ki Grace'i görünce duraksadım ve göğsümün sıkıştığını hissettim.

Bakışlarımı kaçırmalıydım ama yapmadım... yapamadım.

İnsanlar her fırsatta konuşmak için onu durdururken gergince yürüyordu. Sanki rahatsızlığını görmüyorlar veya görüyor ama hislerini umursamıyorlardı.

Tam bir ağırbaşlılıkla konuşuyor, herkese sıkıca sarılıyor ve onlara insanoğlunun gördüğü en büyük gülümsemeyle gülümsüyordu ama fark ettiğim şey bunlar değildi. Beden dilini ve hareketlerini incelemek bana gerçek hislerini söylemişti. Omuzları öne doğru kamburlaşmıştı, parmaklarını hızlı hızlı market arabasına vuruyordu ve kocaman gülümsemesi, bir gülümsemenin olabileceğini hiç bilmediğim kadar zorlamaydı.

Bir kişiyle daha sarılıp vedalaştığında kasaba halkından başka meraklılar onu durdurdu. Ona sordukları sorular fazlasıyla aşağılayıcı ve müdahaleciydi ama Grace onlarla çok iyi başa çıktı. Benim yapacağımdan çok daha iyiydi.

Adının* ve oynadığı asil rolünün hakkını veriyordu.

Grace onların yanından ayrıldığında insanların kötü yorumlarını, yargılamalarını ve yalanlarını duymuştum.

Markette bulunan herkese saldırmamak için içimde bulunan her şeyi kullandım. Belki babam ve ben insanların kaba laflarını hak ediyorduk. Belki kendimizi karanlık ve acımasız hale getirdiğimiz için kasabadan gelen çirkinliği hak ediyorduk ama Grace?

Tek bir şeyi bile yanlış yapmamıştı.

Bir şey söylemek istedim ama ne diyeceğimi bilemedim. Nasıl sohbet başlatacağımı bilmiyordum, özellikle de onunla ama yine de denemek istedim.

---

* (İng.) Grace zarafet, nezaket anlamına gelmektedir. (ç.n.)

Dondurulmuş yiyecek koridorunda arkasına geçip, "Hiç yumurta almadığını görmek beni şoka soktu," dedim. Sonra bunun ne kadar dandik ve basmakalıp bir yorum olduğunu fark ettim. *Daha iyisini yap Jackson.*

Ellerinde dondurmayla bana döndüğünde neredeyse ödü patlayacaktı. "Tanrım, Jackson, ödümü kopardın."

"Pardon, niyetim o değildi."

Gülümsedi ve bunun o sahte gülümsemesi olmadığını görmek beni memnun etti.

Niçin memnun oluyordum?

Umursamamalıydım.

Fakat yine de... o gülümsedi ve ben bunun farkına vardım.

"Hayır, senin hatan değildi. Seni görmek güzel. Aslında bugün seni düşünüyordum. Birkaç hafta önce Victoria Schwab'ın *This Savage Song* kitabını okuduğunu gördüm, o yüzden bir kopyasını aldım. Çok ama çok harikaydı."

"Serinin ikinci kitabı *The Dark Duet*'i okuyana kadar bekle. En sevdiklerimden biri."

"Genç yetişkin romanlar okumayı bu kadar seviyor olman beni şoke ediyor," diye itiraf etti. "Senin tarzın olarak gözümde canlandıramadım."

"Hangi tür gibi düşündün?"

"Bilmem." Omuzlarını silkti. "Korku."

Gülümsedi, alayla güldüm ve sonra sessizce tuhaf bir biçimde durduk.

"Ah!" Boğazını temizledi ve topuklarında hafifçe yaylandı. "Sana söylemeyi unuttum, yumurtamı nasıl sevdiğimi öğrendim."

"Ya? Nasıl?"

"Pastanın içinde."

Kahkaha attım.

"Ahh, böyle şeyler yapmandan hoşlanıyorum," dedi.

"Nasıl şeyler?"

"Kahkaha atmandan, gülümsemenden, sırıtmandan. Kaş çatmak dışındaki her şeyden."

Cevap vermedim ama bana kahkaha attırmasını, beni gülümsetmesini ve sırıtmamı sağlamasını seviyordum.

"Annen benimle sohbet etmek için dükkâna uğradı," dedim ve anında irkildi.

"Ah Tanrım, sana ne dediği hakkında hiçbir fikrim yok ama annemi tanıdığım için sana bir özür borcum var diye tahmin ediyorum."

"Sorun değil. Sadece sana karşı biraz korumacı."

Tek kaşını kaldırdı. "Seni tehdit etti mi?"

"Sadece dört veya beş kez."

"Vay be, üstüne fazla gelmemiş," diyerek kafa buldu.

"Belki yaşlandıkça yumuşuyordur," diye cevap verdim.

Tam o sırada yanımızdan geçen biri birlikte görülmemiz hakkında kaba bir yorumda bulundu. Grace'in biraz kasılmasını izledim.

"İnsanların senin hakkında, kocanla ilişkin hakkında konuştuğunu duydum," diye belirttim.

Başını salladı. "Aldatan kocamı meydana çıkarmak üzerime iyi yönde bir ilgi çekmedi. Annem canıma okudu, çok nezaketsiz bir tavırla davrandığımı iddia ediyor. Şimdi de meraklı insanlar susmuyor ve daha fazla pislik arıyorlar. Sanırım doğru düzgün düşünmeden yaptım. Ben sadece... bilmiyorum, anı yaşıyordum."

"Bazen öyle yapman gerekir."

"Evet ama yakın zaman önce evinden çıkarken yakalanmamın pek yardımı olmadı ve şimdi senin ve benim..." Sözleri azalarak kayboldu ve yanakları kızardı. "Yaptığımız şeyi yaptığımızı düşünüyorlar."

"Canını sıkıyor mu? Biliyor olmaları?" diye sordum.

"Bizim hakkımızda olduğu için canımı sıkmıyor. Sadece insanların patavatsızlığı canımı sıkıyor. Şimdi de kendi akıllarınca Finn ile birbirimize sadakatsizlik ettiğimizi uydurmuşlar ve o konuda konuşmaya bayılıyorlar. Uzaklaşırken terbiyesiz yorumlarını duyamıyormuşum gibi davranıyorlar ama duyabiliyorum."

"Evet, hep duyuyorsun."

"En kötüsü ne biliyor musun? Doğruca yüzüme söyleyecek cüreti göstermeleri. Bugün bir kadın yanıma gelip bana dedi ki, 'Biliyor musun tatlım, belki de ahlaksız insanlarla yatmayı kesip kocana dönersen Tanrı seni bir çocukla kutsar.' Buna inanabiliyor musun? Tam suratıma söyledi, hem de Finn'in Autumn'u hamile bıraktığını açıkça söylememden sonra! Fakat kadının tek duyduğu benim seninle yattığım oldu ve oradan devam etti."

"İnsanlardan nefret ediyorum," deyiverdim. İçimde onun adına yükselen öfkeyi hissediyordum.

Ona bunu nasıl söyleyebilirlerdi?

İnsanlar nasıl bu kadar acımasız olabilirdi?

Sonra kasabaya ilk geldiğinde ona söylediğim nahoş şeylerin hepsini düşündüm. Benim de onlardan aşağı kalır yanım yoktu.

"Sorun değil, gerçekten. Üstesinden geleceğim. Ciddi-

yım, daha kötüsü olabilirdi, sonuçta onlardan biri olabilirdim." Gülümsedi ve gülümsemesi güzeldi. "Sana iş bitirici diyorlar, biliyor musun?"

"Ne diyorlar?"

"Düzeltici diyorlar ve sebebi arabaları tamir etmen değil."

Tek kaşımı havaya kaldırdım. Bu farklı lakap kulağıma gelmemişti. "Lütfen, biraz daha detay ver."

"Dedikodulara göre, kadınların seninle yattıktan sonra hayatlarındaki, ilişkilerindeki, işlerindeki veya kendi özgüvenleriyle ilgili sorunları düzeliyormuş. Cinsel hünerlerinin insanlığın bildiği her sorunu düzeltmek gibi bir özelliği varmış gibi."

"Bütün süper kahramanlar pelerin takmaz." Pis pis güldüm. "Ben sadece Chester'ı olabilecek en iyi kasaba yapmaya çalışmak için buradayım, her defasında bir vajinayla."

"Bak şimdi, sana diyeceğim şu, eğer yatay dans yapmaya devam edersek en geç birkaç hafta içinde hayatım yoluna girmiş olmalı." Sırıtarak altdudağını ısırdı.

Tanrım, nefes kesiciydi ve bundan haberi bile yoktu.

"Düzlüğe çıkmana yardım etmek için önümüzdeki hafta boyunca seninle yatay dans yapacağım."

"Tutamayacağın sözler verme," diye uyardı.

"Güven bana prenses," diye fısıldayıp yaklaştım. "Sözlerimi daima tutarım."

Bedeninin ona yaklaşmama verdiği tepkiyi sevdim. Sonra nerede olduğumuzu hatırladım ve artık ona dokunmanın, sadece hafifçe bir dokunuş için olsa bile, imkânsız olduğunu biliyordum.

Altdudağını ısırdı ve başını kaldırıp bize doğru bakan birkaç kişiye baktı. Sanki herkesin en sevdiği televizyon programıydık. "Bahse varım şu anda sadece konuşmamızla bile bayram ediyorlardır."

İşkencesini katlamak istemediğim için çabucak, "Gidebilirim," dedim.

"Hayır, hayır. Yani zaten yatıyoruz değil mi? Hem başkalarının beklentilerine uymak için hayatımı değiştirmekten yoruldum."

"Başka bir Grace keşfi mi?" diye sordum.

"Meğerse kim olduğunu öğrenmek eğlenceliymiş. Eğer dedikodu yapmak istiyorlarsa yapabilirler ama seninle konuşmaya son vermeyeceğim veya yetişkince şeyler yapan iki yetişkin olduğumuzu bildiğimden utanmayacağım. Bari insanlara uydurmaları için başka bir hikâye vereyim."

"Dikkatli ol," diye uyardım. "Kasabanın kara koyunuyla takılmaya başlarsan senin de yünün kararmaya başlar."

"Benim yünüm zaten değişiyordu. Seninle konuşarak riski göze alacağım. Fakat senin için hep böyle miydi? Hep böyle sert bakışlara mı maruz kalıyorsun?"

"Evet ama zamanla alışıyorsun. Sadece bazı zamanlar gerçekten canımı sıkıyor."

"Ne zaman?"

"Babam veya daha da kötüsü annem hakkında konuştuklarında."

Bana o nazik gözleriyle baktı ve kendimi içlerinde kaybetmemek için zihnimle savaşmak zorunda kaldım.

"Sanırım sana bir özür borçluyum," diyerek doğruca içime baktı. "Tanışmamızdan önce nasıl biri olduğunla ilgili

fikirlerim vardı. Kasabadaki insanların yaydığı dedikodular yüzünden senden korkuyordum. Seninle ve babanla ilgili korku hikâyelerini duydum ve onlara inandığım için kendimi berbat hissediyorum."

"Öyle büyük bir mesele değil," dedim ona. "Özre gerek yok. Duyduklarının bazılarının doğru olduğuna eminim. Ayrıca ilk birkaç karşılaşmamızı hatırladığına eminim, o kısımlarda puştun teki olabilirim."

"Evet ama iyi bir puşt," diye belirtti.

"Öyle bir şey yok."

"Kesinlikle var."

"Ben de seni yargıladım. Seni tanımadan önce kim olduğunla ilgili korkunç fikrim vardı."

"Neden benden o kadar çok nefret ettin?" diye sordum.

Buna cevap vermek gayet basitti. "Çünkü bana tam olarak onu yapmam öğretildi."

"Pekâlâ, benden hâlâ nefret ediyor musun?"

"Hayır," dedim. "Sen hâlâ benden korkuyor musun?"

"Hayır," diye cevap verdi.

"Şey, bu talihsizlik oldu. Bu taraflarda canavar kişiliğimi sürdürmeyi umuyordum."

"Endişe etme," dedi ve sol tarafta fısıltıyla konuşan bir grup kızı işaret etti. "Hâlâ senin şeytanın dölü olduğunu düşünen epey kişi olduğundan eminim."

"Güzel. Karizmayı çizdiremem," dediğimde kahkaha attı.

En çok kahkaha atması hoşuma gidiyordu.

"Pekâlâ, eğer sokaktaki itibarını korumak istiyorsan şunu yapmaya son vermelisin."

"Neyi yapmaya?"

"Gülümsemeye."

Dudaklarımı dramatik bir şekilde aşağı doğru indirdim. Ben başka bir şey diyemeden göz ucuyla yetişkin bir adamın Grace ile olan konuşmamı cep telefonuyla kaydettiğini gördüm ve ona "orospu kilise kızı" demesini dinledim.

Grace de duydu ve gerildiğimi görmüş olmalıydı. "Boş ver Jackson," diye fısıldadı.

Belli ki bu kasabadaki rollerimizi unutmuştu.

O kasabanın iyi kızıydı.

Ben?

Canavarıydım.

Hiç tereddüt etmeden adama doğru yürüdüm, telefonu elinden çekip aldım ve ikiye böldüm. Ardından parçaları market arabasına attım ve doğruca gözlerine baktım. "Yapsana bir şey," diye tehdit ettim, kollarımı göğsümde bağladım. "Haydi, yap bakalım."

Adamın gözleri korkuyla büyüdü ve arabasını itip hızla uzaklaştırdı.

Grace'in yanına geri döndüm, afallamış bir halde orada duruyordu. "Telefonların ikiye bölünebildiğini bilmiyordum."

Dürüstçe, "Evet, ben de bilmiyordum," diye cevap verdim.

"Az önce yaptığın için seni paylamalıyım ama işin aslı bana kendimi gerçekten iyi hissettirdi."

Bana da kendimi iyi hissettirmişti.

"Gerçi bu tuhaf," dedi bana.

"Tuhaf olan ne?"

"Kurtarıcı prensimin dünyanın kalanı için canavar olması."

23.

Grace

Her gün, kâbuslara karışmış bir rüya gibi hissettirerek geçti. Evden neredeyse her çıkışımda Autumn ve Finn'i gördüm ve onları görmediğimde yine de aklımdan geçtiler. Düşüncelerim beni mahvetmek için ne gerekiyorsa yapıyordu fakat romanlar ve Jackson harika bir dikkat dağınıklığı sunuyordu.

Dünya karanlık olduğunda bile kitaplardaki sözcükler vardı. O yüzden en karanlık günlerde bile etrafımda daima ışık olacağını biliyordum. Jackson da o yüzden mi okuyor diye sıklıkla merak ediyordum, birkaç dakikalık aydınlık için.

The Silent Bookshop'a gittiğimde Jackson kendi köşesinde oturuyordu ve başını kaldırınca anında gülümseyip sol yanağındaki gamzeyi açığa çıkardı. Bunun yeni düzenli hareketi olmasını umdum, yani bana gülümsemesi.

Ben de gülümsedim ve kendi köşeme gittim. Oraya vardığımda masamda üzerine not kâğıdı yapıştırılmış bir kitap

gördüm. Angie Thomas'ın *Sessiz Kalma* kitabıydı ve üzerindeki notta şöyle yazıyordu:

Bunu sevebileceğini düşünüyorum, Prenses.

-Oscar

Parmaklarımı kapağın üzerinde gezdirdim ve oturup saatler geçmiş gibi hissettirecek kadar okudum. Kelimelerin beni içine çekişi ve bırakmayışı kalbimi gittikçe daha hızlı attırıyordu. Parlayan güneşin kararan gökyüzüne dönüşmesini kaçırdığında bir kitabın harika olduğunu anlıyordun. Kitabevinin kapanma vakti gelene kadar orada oturdum ve ön tarafa gittiğimde artık Josie'nin annesi Betty çalışıyordu.

O sevgi dolu gözleriyle aynı kızına benziyordu, benimle konuşurken işaret diliyle de sözlerini tekrarladı, "Epey uzun zamandır buradaydın, iyi bir kitap sanırım."

"İyiden de iyi," dedim. Kitabı kalbimin üzerinde tutarken gözlerim oldu. "Aynı anda hem bağırmak hem de haykırmak istemene sebep olan hikâyelerden biri." Göğsünü sızlatan türden bir kitaptı ve soluklanmak için kitabı bırakmak istesen bile, nefes almak gibi önemsiz bir şey için endişelenmektense daha fazlasını öğrenmek için sayfayı çevirmeyi tercih ediyordun.

Jackson haklıydı, hikâyeye bayılmıştım.

Kasadaki işlemlerimi hallederken, "Jackson'ın senin için masaya bıraktığını gördüm," diye bahsetti. "İkiniz arkadaş mısınız?"

"Hayır," diye cevap verdim hızlıca. "Fakat düşman da değiliz."

İşaret diliyle, "*O iyi bir adam,*" dedi.

Jackson Emery hakkında böyle bir şey dediğini duyduğum ilk kişiydi.

"Biraz kırık dökük," diye devam etti. "Ama iyi."

Kırık dökük şeylerin iyi olabileceği fikri bir müddet benimle kalacak bir düşünceydi.

"Ondaki iyiliği görmeye başlıyorum," dedim.

"Annesi o büyük fırtınanın olduğu gece kocamla aynı araba kazasına karıştı. Bunu biliyor muydun?"

"Aman Tanrım, hayır... hiçbir fikrim yoktu."

"Evet. O sadece annesini kaybeden bir oğlandı. Annesine tapardı ve annesi de ona tapardı. Annesi vefat ettikten sonra sanırım oğlanın da büyük bir parçası öldü. Bu çok üzücü. Onun kasabadaki sessiz oğlandan bu serseri mayına dönüşmesini izledim. Annesini her şeyden çok severdi ve sana o kadar yakın birini kaybetmek insanın aklını karanlık yerlere götürmeye yeter de artar. O yüzden bu kitabevine geliyor olmasının anlamı benim için çok büyük. Benimle konuşmuyor veya yaklaşmama izin vermiyor olsa bile, sanki ona göz kulak olabiliyormuşum gibi hissediyorum. Annesinin isteyeceği şeyin bu olduğundan eminim. Eğer ben ölseydim Josie için bunu isterdim. Sevdiğim kişiye göz kulak olacak biri."

"Sen iyi bir kadınsın Betty."

Gülümsedi. "Ve o da iyi bir adam."

"Yarın bulması için onun köşesine bir kitap bırakmamda sakınca var mı?" diye sordum.

"Kesinlikle yok tatlım. Oradan kaldırmam."

Kitabevinin içine geri döndüm ve Jackson'a bırakmak için bir roman arayışına girdim. Okuduğum ve kalbimi gümbürdeten kitapları düşündüm, hangisinin Jackson için aynı şeyi yapabileceğini merak ediyordum.

Parmaklarım Jason Reynold'ın *Long Way Down* kitabında dolandı.

Benim için bütün gece ayakta kalıp okuduğum bir roman olmuştu.

Elime alıp yapışkanlı not kâğıdı aldım ve yazdım:

Dörtlük şeklinde yazılmış,
ve içindeki her kelimeyi hissedeceksin.
-Prenses

Bunu yapmaya devam ettik, farklı kitaplarla birbirimize notlar yazdık. Şu andaki gerçekliğimden romanların dünyasına kaçmak güzeldi. Ayrıca Jackson'ın harika bir kitap zevki vardı, bu da her bir dünyaya girmemi kolaylaştırdı. Ne zaman bir not kâğıdı bulsam, yeni bir maceraya atılıyormuşum gibi hissettim. Birbirimize yazdığımız şeyler ufak kâğıt parçalarından ibaret olsa da, insanların tanımasına izin vermediği sert adam hakkında daha fazla şey öğrendiğimi hissettim.

En sonunda, kasabanın yüz karasına yakından bakıyordum ve o da aynı şekilde bana bakıyordu.

Bu canını yakacak.
İzin ver.
-Oscar

Bu seni iyileştirecek.
İzin ver.
-Prenses

Bu kadın karakter bana seni hatırlattı.
Her sayfada ağlıyor.
-Oscar

Bu erkek kahraman tam bir pislik.
Akrabalığın var mı?
-Prenses

Verdiğin son kitap üzücüydü. Kasabanın iyi
kızı gerçekten içinde o kadar karanlık mı?
Bayıldım. Şimdi bunu oku, daha da karanlık.
-Oscar

Hep beni ağlatan kitaplar veriyorsun.
-Prenses

Seni gözyaşlarına boğmanın çok da
zor olmadığını öğrendim.
-Oscar

Vov. Vov. Vov.
Beş yıldızlık.
Bunun gibi daha çok kitap lütfen?
-Prenses

Bugün seni fırında gördüm. Gözlerin hüzünlüydü.

İşte sana kahkaha atmaktan başka bir şey yapamayacağın bir kitap.

-Oscar

Ben onu görmemişken o kasabada beni fark etmişti. Bu bana, kasabada kollarında Tucker'la dolaştığını gördüğüm veya onu gördüğümü fark etmediğinde onu keşfe çıktığım onca zamanı düşündürdü.

Birbirimizi çaktırmadan kaç defa fark etmiştik?

Bana bıraktığı romanı okumaya başladım ve haklıydı. Kıkırdamadan duramadım. Birkaç defa kahkaham çok yüksek sesli olduğu için diğerleri tarafından susturuldum ama yine de kendime engel olamadım. Bazen hüzünlü bir kalbe en iyi gelen şey seni güldüren bir kitaptı.

Kahkahalara boğulmadan sonraki birkaç bölümü okuyamayacağımı biliyordum, o yüzden Judy'nin evine dönmek için ayağa kalktım, böylece kitabı yatak odamda kimseyi rahatsız etmeden okuyacaktım.

Kitabevinden geçerken romandaki karakterleri düşündüm ve kendi kendime kıkırdayıp durdum. Sonra Jackson'ın köşesinden geçtim ve başını kaldırıp bana baktı.

Ona yarım bir sırıtışla bakıp kitabı göğsüme yapıştırdım. Dudaklarımı oynatarak, "*Teşekkür ederim,*" dedim.

Gülümsememin diğer yarısı da ondan geldi ve başını bir defa salladıktan sonra kitabına geri döndü. Jackson Emery'den gelen yarım bir gülümseme, ortalama bir insanın otuz iki dişini göstererek sırıtmasından çok daha fazlaymış gibi hissettirmişti.

24.

Jackson

Grace, onunla ilgili inanmam söylenen her şeyin tam tersiydi. İyi yürekli, nazik ve eğlenceliydi; olduğuna inandığım züppe, kaba ve anlayışsız kadının tam tersiydi.

Bunu kabul etmek benim için zordu.

Hayatın boyunca bir yabancıdan nefret etmen öğretildiğinde, vaktini gerçek bile olmayan bir şeyden nefret etmeye harcadığını fark etmek mahcup ediciydi.

Gracelyn Mae Harris kendini keşfetme yolundayken, ben de onunla ilgili yargılayıcı düşüncelerimi sildiğim bir yoldaydım.

O kendi hakkında bir şeyler öğrenirken ben de onun hakkında bir şeyler öğreniyordum.

Tuhaf ve iyi yürekliydi, kırık dökük ama yine de bir şekilde bütündü. Bu kadar kırılmış ama yine de hâlâ bir bütün halde duran birine hiç rastlamamıştım.

İşin aslı ondan hoşlanıyordum.

Benim gibi biri için bu da tuhaftı. Bunun ne anlama gel-

diğini bilmiyordum, çoğunlukla da darmaduman hislerimi anlamadığım içindi.

Sonraki günlerde onunla ilgili düşüncelerimden sıyrılmak için elimden geleni denedim. Duygularla ilgili öğrendiğim bir şey varsa o da hiç mantıklı olmadıklarıydı. O yüzden tamirhanede oyalandım. Kafam bir arabanın motorunun içindeyken ve kulaklıklarımda müzik gümbürderken etrafımdaki dünyayı dışarıda bırakabildim.

Kısacık bir zaman için gözlerini zihnimden uzak tutabildim.

Dış kapının üzerindeki zilin çaldığını duyunca kulaklığımı çıkardım ve başımı kaldırıp dükkânın ön tarafına baktım. Takım elbiseli bir adam ellerini ceplerine sokmuş duruyordu. Tucker, yabancıyı karşılamak için her zaman yaptığı gibi kuyruğunu sallayarak ona doğru yürüdü.

Adam bacağının yan tarafıyla Tucker'ı itti ve gitmesini söyledi.

Vücudum gerildi.

Herif zaten ters tarafıma denk gelmişti.

Ona doğru yürüdüm ve tek kaşımı kaldırdım. "Kapalıyız."

"Ne? Tabelada açık olduğunuz yazıyor," dedi.

"Evet. Köpeğimi ittin. O yüzden kapalıyız. Yani siktir olup gidebilirsin, arabanı başka yere götür."

"Buraya arabam için gelmedim. Grace hakkında konuşmak için buradayım," dedi. "Ben onun kocası Finn."

"Umurumda değil," dedim kuru kuru.

"Ne?"

"Kim olduğun umurumda değil. Köpeğimi ittin, o yüzden defolup gidebilirsin."

"Dostum, o köpek pamuk ipliğine bağlı yaşıyor. Muhtemelen ona bir iyilik yaptım."

"Bugün ölmeye mi çalışıyorsun, yoksa sadece aptalın teki misin? Git buradan."

Gitmedi.

"Grace'ten uzak durmanı istiyorum," diye emretti.

"İnsanların dükkânıma gelip bana ne yapacağımı söylemesinden bıktım."

Finn tam olarak Grace'in evleneceği tarzda bir puşta benziyordu. Zengin bir aileden gelmiş gibi duruyordu, giydiği takım elbise muhtemelen bütün gardırobumdan daha pahalıydı. Eğer o prenses bir adama âşık olacaksa o kişi parlak zırhlı şövalye olurdu. O adamla birbirimizden neredeyse her yönden farklıydık.

Grace'in bana nasıl geldiğini düşünmeden edemedim.

"Dinle," diye başladı, "Grace'le ikimiz işleri yoluna koymak üzereyiz."

"En yakın arkadaşını becerdin. Bence o dava kapandı."

Gözlerini kıstı. "Sadece birkaç bölümü biliyorken tüm hikâyeyi anlıyormuşsun gibi davranma."

"Hikâyen umurumda değil, sen de umurumda değilsin."

"Onun aklıyla oynuyorsun adamım. Ailesi onun için endişeleniyor, ben onun için endişeleniyorum. Hiç kendisi gibi davranmıyor."

"Belki de bu iyi bir şeydir."

"*Değil*," diye patladı. Yorumumun adamın sinirlerini oynattığı açıktı. "Kendinde değil. Senin gibi bir adama asla kendini kaptırmazdı."

"Benim gibi bir adam derken?"

"Biliyorsun..." Sözleri azalarak kayboldu ve omzunu silkti. "Onun tipi değilsin."

"Aldatan şerefsizlere düşkün olmalı."

"Beni ya da karımı tanıyormuşsun gibi davranma. Senin bildiğinden çok daha fazla şey atlattık. O yüzden bana bir iyilik yap ve ondan uzak dur."

"Hayır."

Tek kaşını kaldırdı. "Pardon?"

"O yetişkin bir kadın. Kendi kararlarını verebilir. Şimdi, kendi başına dışarı çıkamayacak hale gelmeden önce dükkânımdan çıkıp git."

Alçak sesle ıslık çaldı. "Pek de asabisin. Tamam, gidiyorum. Fakat eğer aklın varsa Grace'le arana mesafe koyarsın."

"Asla akıllı bir adam olarak tanınmadım," diyerek alay ettim.

Başını salladı ve gitmek için döndü. Çıkmadan önce Tucker'a göz attı. "O şeyi uyutmayı ciddi ciddi düşünmelisin. O şekilde yaşamasına izin vermek biraz insanlık dışı."

Kapıyı açıp gitti ama öncesinde sözleri ruhuma sertçe çarpıverdi.

Tucker'ın yanına gittim, köpek yatağına dönmüştü. Başını okşadım. "Sen iyi bir çocuksun Tuck," dedim ve kulağının arkasını kaşıdım. Sesim çatladı ve yorgun bedenini inceledim.

Sen iyi bir çocuksun.

Dükkânda işlerimi bitirdikten sonra babamı kontrol etmek için evine gittim. Birkaç gündür oldukça sessizdi. Bu

normalde sarhoş veya... şey, sarhoş olduğu anlamına geliyordu. Evine girdiğimde kanepede oturuyor, televizyonun karşısında elinde bira şişesiyle birlikte mikrodalga yemeği yiyordu. İzlediği tek şey haberlerdi çünkü dünyanın ne kadar berbat bir yer olduğunu kendine hatırlatmaktan hoşlanıyordu.

Ayak seslerimi duydu ama beni karşılamak için dönmedi. Zaten asla yapmazdı. Gerçekten konuştuğumuz tarzda bir baba-oğul ilişkimiz yoktu. Sadece birbirimize doğru homurdanır ve diğerinin baş belası olması konusunda şikâyet ederdik.

"O bok hâlâ dükkânımda duruyor," dedi. Ağzına bir çatal dolusu yemeği tıktıktan sonra peşinden birasından içti. "Kaç hafta oldu ve o sürtüğün arabası hâlâ dükkânımda."

İrkildim. "Ona sürtük deme."

Bana göz attı ve gözlerini kıstı. Gür, gri kaşları çatıldı ve hırlamaya benzer bir ses çıkardı. "Sen kim oluyorsun da bana ne yapacağımı söylüyorsun? Bu evin kimin olduğunu unutma evlat."

Evle ilgili bu repliği kullanmayı çok severdi, dükkânla ve dükkânın yanındaki kulübeyle ilgili de. Sahip olduğumuz her şeyde gücü varmış gibi hissetmeyi seviyordu. Faturaları kimin ödediğini, işe kimin gittiğini, evi kimin temizlediğini asla fark etmiyor gibiydi. İçmek ve haberleri izlemek dışında doğru düzgün bir şey yaptığı yoktu.

Babam bir birey değildi. Yürüyen ölüydü.

"Sana bir kez daha söylemeyeceğim, o arabayı dükkândan çıkar," diye emretti ama sözünün benim için hiçbir anlamı yoktu. Arabayı kendi başına çıkaracak kadar odağı ya da iş etiği yoktu. O sebepten sorun olmayacaktı.

Havlar ama ısırmazdı, sadece artık atmayan bir kalbi olan huysuz, yaşlı bir adamdı.

Bunun için anneme teşekkür etmem gerekiyordu.

"O insanların bu aileye ne yaptığını bilmiyor musun Jackson?" diye sordu. "Bize bir defa bile yardım etmediklerini? Bize cehennemi yaşattılar."

"Evet, biliyorum." Fakat o biliyor muydu? Grace'in ona zarar gelmesin diye kasabanın yarısında çekiştirerek götürdüğünü biliyor muydu? Onu duşa soktuğunu, evini temizlediğini ve kendi kusmuğunda boğulmadığından emin olmak için yanında oturduğunu biliyor muydu?

Ağladığında mavi gözlerini görmüş müydü, korktuğunda titrediğini?

Onun bir Harris'ten fazlası olduğunu görmüyor muydu? Ona da yapılmış şeyler olduğunu? Onun da kendi cehenneminde yaşadığını?

Gözlerimi sımsıkı kapattım.

İşte yine oradaydı, zihnimi dolduruyordu.

Neden onu düşünmeden duramıyordum?

Rahatla Jackson.

Buzdolabına doğru gidip kapağını açtım, aldığım yiyeceklerin çoktan gitmiş olduğunu gördüm. "Yiyeceklerin azaldığında bana söylemen gerekiyor," dedim.

"Sana bir bok söylemem gerekmiyor," diye cevap vererek orta parmağını gösterdi. Ben de ona orta parmağımı gösterdim.

Babasının oğlu.

"Doğru mu?"

"Ne doğru mu?"

"O kızı becermenle ilgili dedikodular?"

Vücudumun her santimi kasıldı. "Sen ne dedin?"

"Bir Harris'i siktiğin doğru mu?"

Cevap vermedim çünkü bir cevabı hak etmiyordu. Benim neyi ya da kimi yaptığım onu hiç alakadar etmezdi.

Ayağa kalkıp yavaşça bana yanaştı. "O aileden uzak dur."

"Bana ne yapacağımı söyleme," diye hırladım. Öfkem artıyordu.

"Hayır, sana ne yapacağını kesinlikle söyleyeceğim! Sen benim oğlumsun ve benim arazimde yaşıyorsun. Dediğimi yapacaksın. O kızdan uzak dur," diye bağırıp göğsümden itti.

İlk seferinde izin verdim.

"Baba, ellerini üstümden çek," diye uyardım.

Beni tekrar itti. "Ne yapacaksın? Ha? Babana vuracak mısın? Karşılık mı vereceksin?!" diye bağırıp tekrar vurdu. Ellerim yumruk olurken derin bir nefes aldım. "Dövüş benimle Jackson!" diye bağırdı. "Dövüş!"

Yine de ona elimi sürmeyecektim. Babama bir defa bile el kaldırmamıştım; o bana elini ne kadar çok kaldırmış olursa olsun. Eğer yaparsam en az onun kadar kötü olurdum.

"Sarhoşsun," dedim.

Bana gözlerini kısarak, "O kızdan hoşlanıyorsun, değil mi?" diye sordu.

"Ne?"

Afallayarak, "Hay siksinler," dedi. "Gönlünü bir Harris'e mi kaptırdın? Gerçi şaşırmamam lazım çünkü güçsüzsün. Beş para etmezsin ve güçsüzsün," diye tısladı. "Bir Harris'i becermene şaşırmamalıyım bile," diye haykırdı. "Değersiz bir serserisin."

"Kapa çeneni," diye uyardım.

"Seni gerçekten istediğini düşünüyorsan beyinsizin tekisin."

"Konuşmayı kes," dedim ama susmayacaktı. Susamazdı.

"Asla seni seçmeyecek Jackson. Gökyüzünde yaşayanlar, asla kenar mahallelerde yaşayanlara gönüllerini vermez. Sahiden de onun bir canavara âşık olacağını mı düşünüyorsun?"

"Git başımdan."

"Hayır. Senin gibi birini hiç ister mi sence? Bir serseriye? Bir pisliğe? Bir canavara?"

"Ben canavar değilim."

"Öylesin," dedi başını sallayarak. "Sanırım yaşlı babana çekmişsin."

"Ben sana hiç benzemiyorum."

"Hayır, sen daha kötüsün." Derin bir nefes aldı. "Ben insanlara bok gibi davranıyorum çünkü lanet bir ayyaşım. Senin bahanen ne?"

Ayaklarını sürüyerek yatak odasına gitmeye koyuldu ve gözlerimi kapatıp derin nefesler aldım.

"O Harris kızından uzak dur. Ciddiyim."

Derin derin soluyarak bileğimdeki lastiği çekip bıraktım. Düşüncelerimi temizlemeye çalışırken başım dönüyordu. Babam benim için en kötü insandı, beni etkileyebilecek ve yaptığım her karar hakkında şüpheye düşürtecek tek kişiydi.

Kullanmak istiyorum...

Kalbim hızla atıyordu, volta atarken gözlerimin önü bulanıklaştı.

Kullanmak istiyorum.

Bilekliğimi çekip bıraktım.

Güçlü anlar, Jackson. Güçlü kal.

Babam benim en kötü kâbusumdu ve gözlerine baktığımda oradan bana kendi yansımamın baktığını görmekten nefret ediyordum.

Kullanmak istiyorum...

"Siktir!" diye bağırdım, elimi saçlarımın arasından geçirirken babamın kanepesine oturdum. Ayağımı ahşap zemine vurup durdum ve cep telefonumu çıkardım. Eski tanıdıklarımın isimlerine bakmaya başladım, aklımı uçurmak ve mahvetmek için ihtiyaç duyduğum her şeyi getirmekte iyi olan insanlardı.

Babamın olabileceğimi düşündüğü tek şey buydu. Belki de gerçekten olabileceğim tek şey buydu...

Kullanmak istiyorum...

Numarayı tuşladım. Çalmasını dinledim ve ses cevap verdiğinde zorlukla yutkundum.

"Merhaba?"

İç geçirdim. Midemin düğümlendiğini hissederek, "Selam," diye fısıldadım. "Sana ihtiyacım var."

25.

Grace

Jackson'ın sesi telefonda öyle yaralı geliyordu ki ayakkabılarımı giymem sadece birkaç saniyemi aldı.

Evine gittiğimde tek kelime etmedi. Dudaklarını sertçe benimkilere bastırdı. Beni yoğun bir şekilde, uzun uzun öptü, sanki beni daha önce hiç öpmemiş gibi öpüyordu.

Tişörtümü çekip başımdan çıkardı ve parmaklarının tek bir hareketiyle sütyenimin kopçasını açtı. Bedenlerimiz birbirine dolandı ve üstüme çıkıp içime giriverdi. Vücudumu ele geçiriş şekli yüzünden neredeyse çığlık atacaktım. Her darbesi ruhunun kırık bir parçasının benimkiyle karışması gibi hissettiriyordu. O öğlen kendini dibe vurmuş gibi hissediyordu, yine de bu hissi ona kollarımı açarak karşıladım. İşin aslı benim için de iyi bir gün değildi. İçime girmesine ihtiyacım vardı; sert, hızlı, şiddetli ve acılı olmasına ihtiyacım vardı…

Ellerini bileklerime sardı ve kendini daha derinime doğru daldırırken kollarımı başımın üstüne kaldırıp tuttu, zevk be-

denimi ele geçirirken adını inlememi sağladı. Terle ve yanlış yola sapan duygularla kaplanmış bir halde kendini üstüme bıraktı ve kulağıma fısıldadı. "Seni istiyorum." Kulak mememi emdi. "Sana ihtiyacım var." Daha derine girdi ve yavaşça geri çıktı. "Seni istiyorum," diye tekrarlarken içime dalıp beni nefes nefese bıraktı. "Sana ihtiyacım var."

Kalçamı yukarı doğru kaldırıp fazlası için yalvardım, asla yeterli olmayacağını biliyordum.

Birbirimizi seksten fazlası için, isteklerden ve ihtiyaçlardan fazlası için kullanıyor olmamız...

Şoke edecek şekilde iyileştiriciydi.

Birbirine dayanan bedenlerimiz olmadan, hiçliğin içinde boğulmak ikimiz için de bir ihtimal olurdu.

Ortak üzüntümüz bizi yüzeyde tutan tek şeydi.

İki üzgün insanın nefes alabilen bir insanı ortaya çıkarabilmesi tuhaftı.

"İyi misin?" diye sordum. Ben giyinirken o yatağın kenarını kavrayarak oturdu.

Soğuk bir şekilde, "Ben her zaman iyiyim," diye cevapladı.

Ona doğru sürünüp omzunu öptüm. "Benimle konuşabilirsin, biliyorsun."

Yüzünü buruşturdu ve gözlerini yumdu. "Ben konuşmam."

İç geçirdim, Jackson'ın omuzlarındaki dünyanın ağırlığını hissediyordum. Tek yapmak istediğim yükü konusunda ona yardımcı olmaktı ama o tamamen buna karşıydı. Bütün yükünü kendi başına taşımak zorundaymış gibi hissettiği bir dünyada yaşıyordu.

Bir kez daha konuşmak için dudaklarımı araladığımda Tucker yatak odasının kapısının önünden geçti, oturma odasına doğru yavaşça gidiyordu.

Jackson, "Topallıyor," diye fısıldadı.

"O iyi mi?"

Omzunu silkti. "Yaşlı, tek gözü kör ve yardımım olmadan zorlukla hareket edebiliyor."

"O yüzden mi onu kasabada taşıyorsun?"

"Parkı seviyor. Bütün o sorunlarına rağmen parkı seviyor."

"Bir gün onu salladığını gördüm," dedim. "Tucker kucağındaydı."

Başını salladı ve birleştirdiği ellerine baktı. "O iyi bir çocuk. Sadece onu burada tuttuğum için ne kadar bencil olduğumu düşünüp taşınıyorum. O sadece..." Derin bir nefes aldı ve bana döndü. Kaşlarımı hafifçe çattım, konuşmaya devam etti. "Gerçekten elimde bir tek o var."

"Bana ondan daha çok bahsetsene." Kucağına çıktım ve bacaklarımı beline doladım.

Dudakları aralandı, alnını alnıma dayarken büzüldü. "İnsanlara nasıl açılacağımı bilmiyorum."

"Şey, insanlara açılmana gerek yok, sadece bana."

O cevap veremeden cep telefonu çalmaya başladı ve ağır bir soluk verdikten sonra beni kucağından indirdi. Telefona cevap verirken ona alan vermek için elimden geleni yaptım.

"Hey Alex, ne var ne yok?" dedi, sonra duraksadı. "Benimle taşak mı geçiyorsun? Hayır, sorun değil. Orada olacağım. Hayır, gerçekten sorun yok. Tamam, görüşürüz."

Telefonu kapattı ve dünyanın yükü ağır bir şekilde omuzlarına geri döndü. "Gitmeliyim," derken kıyafetlerini toplayıp giyindi.

"Her şey yolunda mı?" diye sordum. Hızla ayağa fırlayıp kollarımı kendime doladım.

"Evet, şey, hayır. Babam sarhoş ve tamirhanede olay çıkarıyor. Gidip onu idare etmem lazım."

"Pekâlâ, seninle gelmemi ister misin?"

Başını iki yana salladı. "Hayır. Eğer seni görürse kendini daha çok kaybeder. Sonra görüşürüz," dedi. "Çıkarken kapıyı arkandan kapatırsın."

26.

Jackson

Lanet aklını kaybetmişti.

Tamirhaneye vardığımda Alex babamın sarhoşluğunu zapt etmek için elinden geleni yapmaya çalışıyordu. Etrafa bakındığımda her yerde kırık cam parçaları olduğunu gördüm. Gözlerim Grace'in arabasını bulduğunda olduğum yerde büzüldüm. Bütün camları parçalanmıştı ve kaportasında izler vardı. Muhtemelen Alex'in babamın elinden çekip almaya çalıştığı beyzbol sopasıyla yapılmıştı.

"Tanrı aşkına," diye homurdanıp onlara doğru koştum. "Baba, ne halt ediyorsun?!" diye bağırdım.

"Sana o bo-boku dükkânımdan çıkarmanı söyledim!" diye bağırdı, fena şekilde dili dolanıyordu.

Ellerimi beyzbol sopasına yapıştırdım ve elinden çekip aldıktan sonra kenara attım. Onunla konuşmaya bile çalışmadım çünkü gözlerinden onun ne düzeyde gittiğini görüyordum. Sızmasına saniyeler vardı. Sabahleyin tek bir şey bile hatırlamayacaktı.

Grace'in aracına yaptığı çok fazla şey vardı ama asıl sorun sarhoşluğunu onun aracından çok daha fazlasından çıkarmış olmasıydı. Dükkândaki bir sürü şeyi dağıtmıştı. Aldığım her nefesle daha çok öfkelenirken kollarımı babama doladım ve onu uzaklaşmaya zorladım. Onu evine sokup yatak odasına doğru ittim.

Harris ailesi ve onlardan ne kadar nefret ettiğiyle ilgili homurdanıp durdu. Benim hakkımda konuşup hayatında ne kadar çok bela yarattığımı söyledi ve sonra da sızdı.

Sonunda.

Tamirhaneye geri döndüm ve etrafa bakınırken iç geçirdim, ellerimi başımın tepesine koydum. Alex eline bir süpürge almıştı ve kırık cam parçalarını süpürüyordu.

"Seni aramak zorunda kaldığım için kusura bakma adamım. Sadece... bir anda patladı. İçeri girdiğinde Grace'in arabasında çalışıyordum ve durup dururken delirdi," dedi.

Alayla, "Şey, evet, kulağa tam da bizim babalık gibi geliyor," dedim. "Temizlemene gerek yok Alex. Ben hallederim."

"Yoo, sorun değil."

"Ama sorun," diye inleyerek etrafa bakındım. "Bu bize çok fazla onarım parasına patlayacak. Elbette sebep olduğu hasardan da asla haberi olmayacak."

"Yardıma ihtiyacı var adamım, gerçek yardıma yoksa bir gün sonu..." Alex'in sesi yavaş yavaş azaldı ama neyi ima ettiğini biliyordum. Ölecekti.

En büyük korkum o telefonu almak, birisinin bana babamın öldüğünü haber vermesiydi ve geçen her günle birlikte o korkum daha da mantıklı geliyordu.

Elimden geldiğince Alex'in dükkânı toparlamasına yar-

dım ettim ama sonra bugünlük paydos etmesini ve çalışmaya yarın döneceğimizi söyledim. O dışarı çıktı ve ben de babamın ön verandasına gittim. En üstteki basamağa oturdum, içeride çok yaygara koparmadığından emin olmak için dikkatle dinliyordum. Dakikalarca, saatlerce orada kaldım ve sadece hâlâ nefes aldığından emin olmak için yatak odasına gittiğimde hareket ettim.

Sonra da verandadaki muhtemelen geceyi geçireceğim yere geri döndüm. Sabah olduğunda uyanacağım şeyin korkusundan kulübeme geri dönemezdim.

Kısık bir ses, "Jackson?" dedi. Gözlerimi birkaç dakikadır baktığım ellerimden ayırıp başımı kaldırdım. Grace orada duruyordu, yüzünde yumuşak bir gülümseme vardı.

"Burada ne yapıyorsun?" diye sordum.

"Kontrol etmek istedim... İstemediğini söylediğini biliyorum ama bir müddet bekledim ve iyi olduğundan emin olmak istedim."

Derin bir nefes aldım. "Ben iyiyim. Ben her zaman iyiyim."

Yüzünü ekşitti. "Seninle oturabilir miyim?"

"Eğer istiyorsan."

Merdivenden çıktı ve tam yanıma oturdu. Başta hiçbir şey söylemedi. Belki ne diyeceğini bilmiyordu ya da bir süre sessizliğe ihtiyacım olduğunu hissetmişti. Orada oturması tuhaf hissettirdi, adeta istediğimi hiç bilmediğim huzur gibiydi.

"Dilimlenmediği sürece elmalardan nefret ederim," dedi en sonunda. Başımı ona doğru çevirmeme sebep oldu. "Sihrin gerçek olmadığını biliyorum ama iyi bir sihir numarası

gördüğümde şoke oluyorum. Uno oynamakta berbatım ama Monopoly'de seni mahvederim."

"Gelişigüzel gerçekler mi?" diye sordum.

Başıyla onayladı. "Seni rahatlatmak için."

Her an ondan daha da çok hoşlanıyordum. Derin bir nefes aldım. "Hip-hop ve country müziği eşit oranda seviyorum. Duşta şarkı söylerim. Haftada en az üç kez Meksika yemeği yerim ve bazen kötü bir gün geçiriyorsam Chumbawamba'dan 'Tubthumping' şarkısını söylüyorum."

Nefes aldı. "Islık çalamıyorum."

"Parmaklarımı şıklatamıyorum."

"Her Marvel filminde ağlıyorum," diye fısıldadı.

"*Aslan Kral*'da hâlâ gözlerim doluyor."

En üzgün insanı bile daha iyi hissettirebilen bir gülümsemeyle gülümsedi. "Bence sen iyi bir insansın."

"Bence sen daha iyisin," diye cevap verdim. Zorlanarak yutkundum ve ellerime baktım. "Sen çevremdeyken hayatımın daha kolay olduğunu düşünüyorum."

"Ah." Sessizce konuşup başını bana doğru eğdi. "Öyleyse sanırım bu karşılıklı bir şey. Daha fazla gerçek?"

"Gerçek olanlar mı, aptalca olanlar mı?"

"Gerçek iyidir," diye cevap verdi. "Gerçeği severim. Sadece o türden şeyleri paylaşmaktan hoşlandığını bilmiyordum."

"Hoşlanmam."

"Tamam, o zaman ne istiyorsan onu paylaş."

Derin nefes aldım ve kolunun benimkine sürtündüğünü hissettim ama tek kelime söylemedim. Tekrar konuşacak cesareti toplamadan önce uzun bir sessizlik anı oldu. San-

ki beynim onunla ne kadar sahici olmak istediğime karar veriyordu. Gerçekleri ortaya çıkarmadan sadece yüzeyini kazımıştık.

"Tucker annemin bana verdiği son hediyeydi," diye itiraf ettim. "Onu bana verdikten birkaç hafta sonra babamı terk etmeye ve başka bir adamla yeni bir hayata başlamaya karar verdi. Dünmüş gibi hatırlıyorum. Küçükken ailem evcil hayvan almama izin vermedi, çok küçük olduğumu söylediler ama on yaşıma girdiğimde bir köpek alabileceğimi söylediler. Sanırım çok kötü şekilde zorbalığa uğradığım ve hiç arkadaşım olmadığı içindi. Çok yalnız bir çocuk olduğum için kötü hissettiler. Ardından birkaç hafta sonra annem gitmek için bavullarını topluyordu."

"Gittiğini nasıl öğrendin?"

"Annemle babamın oturma odasında kavga ettiğini gördüm. O kadar uzun süre kavga ettiler ki babam bitkin düştü. Gözlerindeki yenilgiyi hatırlıyorum. Sanırım annemin bir daha asla onun olmayacağını fark ettiği andı. Başka birini seçmişti ve babam bununla zorluk yaşıyordu. Annem her şeyiydi, her şeyimizdi ama birisinin senin her şeyin olması, senin de onların her şeyi olduğun anlamına gelmiyor. Kalması için yalvardım. Resmen kendimi annemin üstüne attım ve hıçkırıklara boğuldum, kaçmaması için yalvardım. Babam odadan çıktı çünkü onun için çok fazlaydı. Sanırım işi bitmişti. Çoktan pes etmişti ve zaten kalbi fazlasıyla yaralıydı ama ben sadece çocuktum. Sadece annemin benimle kalmasını istediğimi biliyordum. Hıçkırarak kıyafetlerini çekiştirdim, onu tırmaladım ve bana sonsuza kadar olmayacağını, beni asla terk etmeyeceğini ve yeni bir normal bulacağımızı söyledi. Bana söylediği son şey neydi biliyor musun?"

"Neydi?"

"Alnımı öptü, gözlerimin içine baktı ve, 'Babana göz kulak ol,' dedi."

"Jackson..."

"Ondan kısa süre sonra Josie'nin babasıyla araba kazasına karıştığını öğrendik. Annem anında öldü. Ondan nefret etmeye bile zamanımız olmadan yasını tutmak zorunda kaldık."

"Jackson, ben çok ama çok üzgünüm," dedi nefesini bırakırken. "Bunun bir insanın ruhuna ne yapacağını tahmin bile edemem."

Göğsümün sıkıştığını hissettim ve konuşurken bunun neden hiç açmadığım bir konu olduğunu hatırladım. O hatıraları tekrardan yaşamak çok zordu. O suçlulukla yeni baştan yüzleşmek çok zordu. Annemin öldüğü geceyi ne zaman düşünecek olsam yemin ederim ki sanki tekrar oraya dönüyor, yeniden boğuluyordum.

"Belki birkaç saniye daha fazla yalvarmış olsaydım, o zaman o anda yolun o kısmında olmazdı. Belki ona daha sıkı sarılmış olsaydım..." diye fısıldadım.

Grace başını iki yana salladı. "Senin hatan değildi Jackson. Herhangi birinin hatası olması mümkün değil."

"Kalması için daha çok mücadele verebilirdim."

"Hayır. Bu benim için öğrenmesi zor bir ders oldu. Birine kalması için ne kadar yalvarırsan yalvar önemli olmuyormuş. Eğer gitmek istiyorlarsa ne yaparsan yap gideceklerdir. Tek yapabileceğimiz, birinin yapabileceği tek şey, serbest bırakma sanatını öğrenmektir ve ne olursa olsun onun seni sevdiği de ortada."

"O benim dünyamdı ve onu kaybettikten sonra Tucker en yakın arkadaşım oldu. Bir yönden, onun annemin bir parçası olduğunu düşündüm." Başımı eğdim ve gözlerimi kapattım. "Konuyu değiştirmek için bir şey söyle," diye yalvardım. "Zihnimin dönmesini durdurmak için herhangi bir şey söyle."

Grace bir saniye için boğazını temizledi ve sonra Chumbawamba'dan "Tubthumping" şarkısını söylemeye başladı.

Anında kahkaha attım. Buna ihtiyacım vardı. Yanımda olarak beni karanlıktan uzaklaştırmasına ihtiyacım vardı. "Harika zamanlama," deyip nefesimi bıraktım. Omuzlarımı çevirip rahatlamasına izin verdim.

"Ancak annen için gerçekten çok üzgünüm."

"Sorun değil. Sadece aşka inanmıyor oluşumun asıl sebebi bu."

"Aşka inanmıyor musun? Hiç mi?"

"İnanmıyorum. Aşkın bulunduğunda ne olabildiğini ve kaybedildiğinde neye dönüşebileceğini gördüm. Babam kırılan kalbi yüzünden bugün olduğu kişi; çünkü hayatının aşkını kaybetti. Aylarca yataktan çıkmadı. Daha iyi hissetmek için alkole döndü. İçerek annemi hafızasından çıkarmaya çalıştı ve o işe yaramayınca da içmeye devam etti, şimdiyse sadece... yıkılmış halde."

"Baban nasıldı? Değişmeden önce?"

"Mutluydu," dedim. "Düşünebildiğim tek kelime bu. Çok derin bir kahkahası vardı, bütün sisteminde gezinen ve seni de güldüren türden bir kahkahaydı, arabalarla arası öyle iyiydi ki. Hemen hemen her şeyi tamir edebilirdi. Küçükken hayretle onu izlediğimi hatırlıyorum."

"Şimdiyse bu halde çünkü annen kalbini kırdı."

"Aynen öyle. Şu anda olduğu kişiden nefret ediyorum,

onu bu halde görmekten nefret ediyorum çünkü her gün tepemi attırıyor. O evdeki adamın artık kim olduğunu bilmiyorum ama onu suçlayamam. Hayatının aşkı artık onu sevmediğini söyledikten hemen sonra korkunç bir şekilde öldü. Eğer onun yerinde olsaydım ben de çıldırırdım."

"Sence bir gün düzelir mi?"

"Bilmem. Öyle olacağını umuyorum ama gerçekten bilmiyorum. Onu rehabilitasyon merkezlerine sokmaya çalıştım ama duymak bile istemedi. Sanırım bir anlamı olduğunu düşünmüyor. Ayık olsun ya da olmasın, annem yine de gitmiş olacak. Ayrıca üzgün bir ayık olacak, hatta muhtemelen daha da üzgün olacak."

"Kırılan kalplerin düzelebileceğini düşünüyor musun?"

"Evet," dedim duygusuzca. "Sadece biraz daha farklı atarlar."

"Öyleyse belki bir gün babanın kalbi düzeltilebilir."

Başımı iki yana salladım. "Kırılan bir kalbin düzeltilmesi için kişinin onu onarmayı istemesi gerekir. Bir nevi arabanın motoru gibi, bozuk parçalar üzerinde çalışmak için vakit harcarsan düzeltebilirsin ama bence babam acıyı hissetmeye alıştı. Bence artık kendini en rahat hissettiği yer orası."

"Peki ya senin kalbin?" diye sordu. "Senin kalbin iyi mi?"

"Benim kalbim onun öldüğü gün beni terk etti."

"Ah Jackson..." Sesi alçaldı ve göğsüm sızladı. "Bu kadar üzgün olman bana acı veriyor."

Başka kelime etmedik ama uzun bir süre yanımdan ayrılmadı.

Grace bilmiyordu ama o anda, kaldığı için çok mutluydum.

Birinin benimle birlikte kalmasına çaresizce ihtiyacım vardı.

27.

Grace

Bir pazartesi öğlen, kasabada Finn'e rastladım ve bana seslenip durdu.

Onu görmezden gelmek için her şeyi yaptım ama pes etmedi. "Gracelyn! Grace!"

Pes ettim ve ona bakmak için döndüm. Fısıltıyla, "Ne var Finn?" dedim bağırırcasına, dikkatleri üstümüze çekmek istemiyordum.

"Ben..." Elini kısa kesilmiş saçında gezdirdi. "Sanırım bazı konularda konuşmamız lazım. Kızgın olduğunu biliyorum ama biz hâlâ evliyiz Grace. Beni geçiştiremezsin."

"Senin sekiz aydır beni geçiştirdiğin gibi mi demek istiyorsun?"

"Bununla iyi bir şekilde başa çıkamadım biliyorum ve bundan dolayı özür dilemek istiyorum. İşler biraz karmaşıktı."

"Autumn çocuğuna hamile. Ayrıca ona *seni benim* terk ettiğimi söylediğini anlattı. Cidden mi Finley? Kadınların

seni becermesini böyle mi sağlıyorsun? Beni canavar gibi göstererek mi?"

Başını eğdi ve biraz olduğu yerde büzüştü. "Bir sürü hata yaptım ama hatalarımı öğrenip onlardan ders çıkarmak için elimden geleni yapıyorum. Sana ifade bile edemeyeceğim kadar fazla özür borçluyum ve sadece konuşabilelim diye iletişime açık olmak istiyorum. Belki evlilik terapisi olur diye düşünüyorum... Ya da belki yine birlikte dua etmeye başlayabiliriz? Eskiden birlikte dua ettiğimizi hatırlıyor musun?"

"Evet, sonra her gece yanımda diz çökemeyecek kadar yorgun olduğunu söyledin."

"Çok kaybolmuş haldeydim Grace. Ben sadece... seni geri istiyorum. Sen hayatımda olmadan iyi değilim."

Ne?

Şaşıp kaldım.

Sözleri yüzünden tamamen şaşkına dönmüştüm.

"Beni tiksindiriyorsun," dedikten sonra arkamı döndüm ve uzaklaştım.

Hiçbir dua, terapi veya özür aramızdakileri düzeltemezdi.

İlişkimizi kendi başına paramparça etmişti ve parçaları asla birleşmeyecekti.

"Neden onunla yatıyorsun?" diye sordu Finn. Artık sesi hiç de alçak değildi, beni ona dönmeye zorladı.

"Pardon?"

"Benden öç almak için mi? Canını yaktığım için?"

"Şu anda sana inanamıyorum."

"O tehlikeli Grace, hem kaç yaşında? Yarı yaşında mı?"

"Yirmi dört yaşında, Finley. Yarı yaşımda falan değil."

"Evet ama sana kıyasla resmen bir çocuk. Ayrıca kasabadaki herkesle düşüp kalkıyor."

"Sanırım ikinizin ortak bir noktanız var," diye yorumda bulunup gözlerimi devirdim.

"Gerçekten onun için başka bir rakam olmak mı istiyorsun? Akıllı ya da güvenli davranmıyorsun Grace. Diğer kadınların birinden bir şey kapmış olabilir. Sana bulaştırabilir."

Görmüyordu, değil mi? Kendisi sayısız ilişkisinin ardından gecelerce benimle yatağa girme cüretini göstermişken bana güvenli davranmadığımı söyleyen kişinin o – beni aldatan kocam- olması ironik değil miydi?

"Bunu konuşmayacağız," dedim ona.

"Tamam, pekâlâ, benimle ya da annenle konuşmayacağın belli ama biriyle konuşman lazım. Belki Judy'yle? O hep mantıklı olmuştur. Jackson Emery olmayan bir çıkış yoluna ihtiyacın var."

"Artık senin hayatım hakkında söz hakkın yok. Boş zamanlarımda ne yaptığım artık seni ilgilendirmiyor. Benim seninkiyle ilgilenmediğim gibi."

Judy'nin evine doğru ilerledim, Finn'i ve sözlerini üzerimden atmak için elimden geleni yaptım.

Finn peşimi bırakmayan pis bir kene gibiydi. En kötüsü de hayal dünyasında yaşıyordu. Sanki ihanetini öylece bir kenara atmamı bekliyordu çünkü ona olan aşkım, bana lütufta bulunduğu her türlü kabahati bağışlamama yetecek kadar güçlü olmalıydı.

Judy'nin evine vardığımda ön verandasında duraksayıp pencereden içeri göz attım. Kardeşim bir kürsünün arkasında duruyordu, elinde mikrofon gibi tuttuğu tahta bir kaşık vardı ve sanki dolu bir konferans salonuna konuşuyormuş gibi sesini yükseltiyordu. Daha çok dinledikçe ne yaptığını o kadar fazla anladım: Vaaz veriyordu.

Kalbim azıcık tekledi çünkü harika da yapıyordu. Judy'nin bu yanını hiç görmemiştim. Vaaz vermekle ilgilendiğini bilmiyordum bile.

Pencereden dışarı bakmak için döndü ve beni gördü, hızla kaşığı düşürdü. Aceleyle bana doğru koşturup kapıyı açtı. "Ne yapıyorsun Grace?" diye sordu, yüzü kıpkırmızıydı.

"Judy..." Kocaman gözlerle ona baktım."Vaaz veriyorsun."

Elbisesini düzelterek, "Vermiyorum," deyiverdi. "Ben vaiz değilim. Canım sıkıldı ve sadece öyle takılıyordum."

Başımı iki yana salladım. "Şey, bir saniye için tam bir vaiz gibi görünüyor ve konuşuyordun."

Gözleri parladı ve bakışları umutla doldu. "Sahiden mi?"

"Sahiden."

Koca bir nefes verdi. "Aptalca," dedi. "Sadece biraz vakit geçiriyordum, o kadar."

Antreye girdim ve küçük bir sırıtışla gülümsedim. "Fakat vakit geçirmekten fazlasını yapmak istersen babamla konuşabilirim..."

"Lütfen yapma," dedi hızlıca. "Buna değmez. İncil dersi vermekten ve kasabadaki etkinlikleri yönetmekten mutluyum."

"Ondan daha fazlasını hak ediyorsun," dedim. "Babam benim bir öğretmen olacağımı öğrenmeden önce, ondan sonra kiliseyi devralmam için benimle konuşmuştu. Tanrı biliyor ya asla istemeyeceğim bir şeydi ama sen harika olurdun! Demek istediğim, eğer sen sadece-"

"Hadi ama Grace, sadece peşini bırak, olur mu?" diye yalvardı. Bu fikirden rahatsız olduğu belliydi. Nasıl irkildiğini gördüm, o yüzden istediğini yaptım ve peşini bıraktım. "Yaklaşan Şeftali Festivali için heyecanlanıyor musun?" diye sordu.

Her yıl, Georgia'nın en tatlı şeftalilerini kutlamak için kasabada büyük bir festival düzenlenirdi. Karnaval oyuncaklarının, barbekülerin ve havai fişeklerin olduğu büyük bir etkinlikti ve yıllardır sürüyordu ama Judy'nin festivalin her şeyinden sorumlu olduğu ilk yıldı.

"Heyecanlıyım! Neye ihtiyacın varsa bana söyle yeter."

Altdudağını ısırdı. "Bunda ciddi misin? Her şey olur mu?"

Tek kaşımı kaldırdım. "Nereye varmaya çalışıyorsun?"

"Şey, etkinliğin olduğu gün annemin bir şeyler pişirmek için yardım ihtiyacı var..."

İnledim. Annemle aramızın iyi olmadığı bir sır değildi. Öte yandan, festivalin iyi gitmesinin Judy için ne anlama geldiğini biliyordum, o yüzden onun için elimden geldiğince anneme katlanacaktım.

"Senin için bunu yapabilirim."

Ciyakladı. "Teşekkürler, teşekkürler. Bunun üzerimden ne kadar çok stresi kaldırdığını bilemezsin."

"Daima ve daima," dedim. "Aslında dışarı çıkmadan önce çabucak üzerimi değiştirmek için geliyordum."

Tek kaşını kaldırıp, "Öyle mi? Nereye gidiyorsun?" diye sordu.

Sorusunu soruş şekli yüzünden cevap olarak yanaklarım ısındı. Sanki çoktan nereye gideceğimi biliyor gibiydi.

"Jackson Emery'yle senin hakkında çok fazla konuşma var," dedi. "Annem o konuda epey kızgın."

Sinirlerimin karnımda toplandığını hissettiğimde, "Son zamanlarda annemin benim yaptığım bir şeye kızmadığı mı var?" diyerek takıldım. Annemle ilişkimin son zamanlarda bu kadar zarar görmüş olmasının canımı sıkmadığını söyle-

sem yalan söylüyor olurdum. Hayatım boyunca onu gururlandırmak için elimden geleni yapmıştım ve şimdiyse yaptığım tek şey onu hayal kırıklığına uğratmak gibiydi.

Judy hafifçe kaşlarını çattı. "Sadece iyi olduğundan emin olmak istiyorum. Finn ve Autumn'la olanların çok fazla olduğunu biliyorum ve kafandan neler geçtiğini tahmin bile edemem, anlıyorsun ya? Jackson Emery gibi birinden hoşlanarak daha da fazla canının yanmasını istemem. O korkunç bir insan."

"Finn'den daha iyi," derken sesim titrekti.

"Sırf daha iyi olması, onun iyi biri olduğu anlamına gelmiyor."

"Judy-"

"Sana annelik taslamak istemiyorum Grace. Tanrı biliyor ya ihtiyacın olan son şey tepene binen başka bir anne daha ama dikkatli olmanı istiyorum. Kalbinin kırıldığını biliyorum ve başka birinin seni daha fazla yaralamasını istemiyorum."

"Benim için biraz fazla endişeleniyorsun küçük kardeşim," diyerek takıldım.

"Fazla endişe falan değil. Kusursuz miktarda. Sadece seni seviyorum, o kadar."

"Ben de seni seviyorum," dedim. "Daima ve daima."

Eğer annem endişeleri konusunda bana Judy'nin yaptığı gibi yaklaşmış olsaydı çok daha farklı olurdu. Annem sertken Judy nazikti. Görünüşte ikisi de benim iyiliğimi istiyordu ama annem bunu nazik bir şekilde ifade etmekte zorlanıyordu. Belki de Jackson'la ikisinin düşündüklerinden daha fazla ortak noktası vardı. Kendilerini ifade etmekte zorlanıyorlardı.

Son zamanlarda neden herkesin Jackson'ın hayatımda oluşundan endişelendiğini anlıyordum. Küçük Chester kasabası halkının yarattığı haline odaklanıyorlardı.

Öte yandan ben, ona tamamen yakından odaklanıyordum.

Planladığımız gibi Jackson'ın evine vardığımda, biraz allak bullak haldeydim. Ona bir mesaj attım ve bir müddet bekledim, sonra pes edip eve dönmeye koyuldum. Birlikte vakit geçirmeye başladığımızdan beri ilk defa mesajlarıma cevap vermiyor veya aralarıma dönmüyordu. Ayrıca ne zaman ona gitmeyi planlasam hep bekliyor oluyordu.

Buna fazla kafa yormamak için elimden geleni yaptım. Jackson'ın kendi hayatı ve benim kendi hayatım vardı. Sadece hayatlarımızın birbiriyle çarpışması güzeldi.

Birkaç gün daha geçti ve ben Jackson'dan hâlâ tek bir ses bile duymamıştım. Endişelenmeye hakkım olan türden bir ilişki içinde olmadığımızı bilsem de endişelendim. Tepesinde dolanan tonla fırtına bulutu olduğunu bilirken endişelenmemek zordu.

Kitabevindeki köşesine romanlar bıraktım ama her gün geri döndüğümde yapışkanlı not kâğıtları dokunulmamış bir biçimdeydi, bu da endişelerimi daha da artırdı.

Beş gün boyunca ondan haber almadıktan sonra üzerime birkaç parça bir şey giydim ve kontrol etmek için evine gittim. Kapıyı açmayınca tamirhanesine gittim ama orada da yoktu. Sonra binanın etrafından dolandım ve elinde balyozla yeni hurda arabalardan birine vurduğunu gördüm. Beyaz tişörtü kotunun kenarına sokulmuştu, elindeki çekici camlara indiriyordu.

Kolları kaslı ve son birkaç günü doğrudan güneşin altında geçirmiş gibi bronzdu. Boğazımı sesli bir şekilde temizledim ve bedeninin sese tepki vermesini izledim. Orada olduğumu biliyordu ama bana bakmadı.

Ağzımı birkaç defa açıp kapadıktan sonra, en sonunda ona soru soracak cesareti topladım. "Her şey yolunda mı? Son zamanlarda seni kitabevinde görmedim ve aradığımda da cevap alamadım."

Balyozu kaldırdı ve sonra arabanın kaportasını yamulttu. "Meşguldüm."

Hâlâ dönüp bana bakmamıştı.

"Ah pekâlâ... tamam... İyi olduğundan emin olmak istedim."

Cevap vermedi.

Jackson'ın kafasına sürünebilmeyi ve ne düşündüğünü görebilmeyi diledim. Sorunlarının gösterdiğinden çok daha derin olduğunu biliyordum. Onu kendi haline bırakmalı ve yalnız zaman geçirmesine izin vermeliydim ama yüreğimdeki bir şey gitmememi söyledi. Yüreğimdeki bir şey kalmamı istiyordu.

"Jackson, sorun ne?"

"Bir şey yok."

"Jackson, hadi ama. Benimle konuşabilir-"

"Bu siktiğimin şeyini yapmasak olur mu?" diye bağırdı. Balyozu yanına düşürdü ve en sonunda başını kaldırıp bana baktı. "Gidebilir misin?" diye bağırdığında sırtımdan aşağı ürpertiler indi. Kasabaya geldiğimde tanıştığım canavar gibi davranıyordu ve nedeni hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Gözümden bir damla yaş düştü. Soğukluğu düşündü-

ğümden daha fazla canımı yaktı. Onu son gördüğümde en sonunda bir yere varıyormuşuz gibi hissetmiştim, sanki yıllardır inşa ettiği duvarı en sonunda yıkıyordu.

Ayrıca son zamanlarda bana rahatlık veren tek şey o gibiydi ve kasabadaki herkesin onun hakkında yanıldığına ikna olmuştum. Ancak şimdi tam olarak kasaba halkının onu gördüğü gibi davranıyordu, kötü bir canavar gibi.

Burnumu çektikten sonra gözyaşımı sildim ve sonra başımı salladım. "Kusura bakma."

Oradan ayrılmak için döndüm. "*Siktir*," diye homurdandığını duyduktan sonra bana seslendi. Arkamı döndüğümde bana bakıyordu, güneş ışınları sadece ona vuruyormuş gibi vücudunun her santiminden ter damlıyordu. Her santimi sırılsıklamdı, her santimi ıslaktı. Midem taklalar atmaya başladığında yanaklarımı ateş bastığını hissettim.

"Boktan bir ruh halindeyim," derken elinin tersiyle alnını sildi. Ona doğru başımı sallarken karnımda bir endişe şekillenmiyormuş gibi davrandım. Kollarını göğsünde bağladı ve konuşmaya devam etti. "Aklım şu anda gerçekten karman çorman."

Avuçlarını gözlerine bastırdıktan sonra aynı elleri ağzına götürdü ve konuşurken tekrar tekrar dokundu. "*Gerçekten* boku yemiş durumdayım ama düşüncelerimi çözmeye çalışmak veya unutmamı sağlayacak bir şeyler bulmak yerine gerçekten boktan bir halinde olmaya ve arka bahçemdeki bu arabanın içine sıçmaya karar verdim. Geldiğin yeri biliyorum ve bana uzatmaya çalıştığın ele minnettarım ama şu anda seninle konuşursam muhtemelen puştluk yapacağım ve sana karşı puştun teki olmak istemiyorum çünkü sen *iyisin*. Sen

iyisin ama eğer beni zorlamaya devam edersen seni kırarım ve gerçek bir pislik olabilirim Grace. Sonra benden nefret edersin ve ben kötü hissederim, o yüzden… bir süre bok gibi hissetmek için yalnız kalmaya ihtiyacım var."

Başımı bir defa salladım. O arabaya vurman öfkesinin, acısının dışavurumuydu. Tavşan deliğinden düşmesini engelleyen emniyet kemeriydi ve ben bunu bölmüştüm.

Eve geri dönerken Jackson'la bu çizgiyi aştığım için kendimi aptal gibi hissettim.

Onu anlamamı sağlayacağını düşünmem ne kadar safçaydı?

28.

Grace

Jackson'ın onu yalnız bırakmamı istediğinden bu yana birkaç gün geçmişti ve bir çarşamba akşamı kitabevindeki köşeme gelene kadar ondan tek kelime duymamıştım.

"Selam," diye fısıldadı. Ellerini siyah kot pantolonunun ceplerine sokuşturmuş, dimdik duruyordu.

Aynı sessizlikle, "Selam," diye cevap verdim.

"Sana bir özür borçluyum-" diye başladı ama onu kestim.

"Hayır, ben sana bir özür borçluyum. Zamana ihtiyacın olduğunu açıkça söyledin ama ben dinlemedim ve bu sebepten üzgünüm. Sen alan istedin ve ben bunu sana vermedim."

Birisi bana sessiz olmamı söyledi ama Jackson'ın attığı yoğun bakışı gördüğünde, "Boş ver," deyip kalktı ve dışarı çıktı.

Bir bakışın o kadar kuvvetli olduğunu hiç görmemiştim.

Elini ensesinde gezdirdi ve iç geçirdi. "İnsanlar iyi olup olmadığımı bilmek istediğinde nasıl başa çıkacağımı bilmiyorum. Kötü şekilde tepki veriyorum ve sana davranış şek-

lim yüzünden özür dilemek istedim. Daha iyisini hak ediyordun."

"Gerçekten sorun değil, yemin ederim. Ama sen iyi misin?"

"Hayır," diye cevap verdi. "Fakat bu normal."

Keşke iyi olmamanın normal hiçbir yanı olmadığını anlasaydı.

"Benimle konuşabilirsin, biliyorsun. Kurallara aykırı olduğunu biliyorum ama konuşabilirsin Jackson. Ben güvenli yerim."

Zorlukla yutkunurken âdemelmasının hareket edişini izledim ve vücudu titremeye başladı. Dudakları konuşmak için aralandı ama kelimeler dudaklarından kaçamadan gözleri parladı. Gözyaşlarını tutmak için resmen bir savaş verdi ama bedeninin titreyişine bakılınca savaşı kaybetmeye yakın olduğunu biliyordum.

Yerimden kalktım ve ona yaklaştım. "Ne var? Sorun ne?"

Boğazını temizledi ve altdudağı titredi. "Tucker gitti."

"Ne?" Hızla nefes aldım, elimi koluna koydum. "Ne demek gitti? Ne oldu?"

"O, beş gün önce hayatını kaybetti. Uyandığımda yürüyemiyordu bile. Veterinere götürdüm ve organ yetmezliği olduğunu söyledi. Muhtemelen haftayı çıkaramayacağını söylediler, o yüzden onu uyutma kararını vermek zorunda kaldım."

"Aman Tanrım... Jackson..." Ona sarılmaya yeltendim ve vücudunun gerilmesini izledim. "Ben çok üzgünüm."

"Sorun yok."

"Var."

"Evet ama-"

"Jackson, bu benimle tartışmaya başladığın kısım değil."

"Öyleyse hangi kısım?" diye sordu.

"Bu, sana sarılmama izin verdiğin kısım."

Konuşmak için dudaklarını araladı ama sonra omuzlarını kamburlaştırarak teslim oldu. Başını hafifçe salladı ve saniyeler içinde kollarımı ona sıkıca doladım. Gergin bedeninin bana dayanarak yavaşça rahatladığını hissederken ona sarıldım.

Bırakmamı söylediğinde daha sıkı sarıldım çünkü o anda daha yakınında olmama ihtiyaç duyduğunu biliyordum. Bir süre sonra geri çekildi ve avuçlarını gözlerine bastırıp başını iki yana salladı.

"Benimle bir şey yapar mısın?"

"Ne olursa," diye söz verdim. "Neye ihtiyacın varsa yanındayım."

Jackson'ın arazisindeki ağaçlık alandan yürüdük. Elinde bir kutu tutuyordu, ağaçların arasından daha derinlere doğru yürüdükçe bir açıklığa ulaştık. Açık bir arazi vardı ve batmakta olan güneş, alanın her bir köşesine dokunuyordu. Tarlanın tam ortasında bir şövale, şövalenin üzerinde de bir kanvas vardı. Etrafında boyalar ve fırçalarla yapılmış ufak bir haç vardı.

"Annemin küllerini gömdüğümüz yer orası," dedi. "Burası resim atölyesini inşa edeceğimiz yer olacaktı. Tucker'ın onun yanına gömülmesinin iyi olacağını düşündüm."

"Bu çok güzel bir fikir Jackson."

Kutuyu yere bıraktıktan sonra içinden Tucker'ın fil şek-

lındeki oyuncağını, su ve mama kaplarını çıkardı. Ardından ufak bir kül kavanozu çıkardı ve yere bıraktı. Boğazını temizledi ve ayağa kalktı, yüzünü buruşturdu. Elini tutup hafifçe sıktım.

"O hayatımı kurtardı," dedi yüzünde hüzünlü bir ifadeyle. "Birkaç yıl önce fazla doz aldığımda beni Tucker buldu ve Alex'i tamirhaneden alıp bana getirdi." Zorlanarak yutkundu ve sesi çatladı. "Bugün hayatta olmamın sebebi o."

Yüreğim Jackson'ın acısı için kırılıp duruyordu. Elini biraz daha sıkı tuttum ama tek kelime etmedim. Öyle bir hikâye için söylenecek bir şey yoktu. Sadece Jackson hâlâ hayatta ve iyi olduğu için duyduğum minnet vardı.

Gözlerini boş kaplardan ayırmadan, "Nasıl veda edeceğimi bilmiyorum," dedi yumuşak bir sesle.

"O zaman etme. Sadece yarına kadar iyi geceler de."

Jackson gözlerini yumdu ve derin bir nefes aldıktan sonra Tucker'ın ebedi istirahatgâhına doğru gidip diz çöktü. Ona ihtiyaç duyduğu kadar alan ve zaman vermek istediğimden biraz geriye çekildim. Fazla uzağa gitmedim çünkü varlığımı hissetmesini istiyordum. Kendine ait alanı olsa da yalnız olmadığını bilmesini istiyordum.

"Hey ahbap," derken sesi viski gibi pürüzsüzdü. "Bunu nasıl yapacağımı bilmiyorum. Gitmene nasıl izin vereceğimi bilmiyorum." Burnunu çekip eliyle sildi. "Sen iyi bir çocuktun, koşulsuz sevginin tanımıydın. Herkes beni bıraktığında sen yanımda kaldın. Hak etmediğim günlerde beni sevdin. İyi günlerde de kötü günlerde de yanımda kaldın. Her halime katlandın ve eksik yönlerime rağmen beni sevdin." Burnunu çekti ve kendini yere bırakıp elini çimlere

dayadı. "Elimde hiçbir şey yokken yanımdaydın. Sen sahip olduğum en yakın arkadaştın ve yalan söylemeyeceğim; bu acıtıyor.

"Bu acıtacağını bildiğimden daha çok acıtıyor ama sen dağılmamı istemezdin, o yüzden dağılmayacağım. Cennete inanmıyorum ama bugün senin için inanacağım. Umarım kemiklerle ve çiğneme oyuncaklarıyla dolu kocaman bir parkta koşuyorsundur. Sen dileyebileceğim en iyi köpektin ve sana ne kadar teşekkür etsem az. Seni seviyorum Tuck. Daima ve daima. Yarına kadar iyi geceler."

Jackson'ın dilinden dökülen 'daima ve daima' sözleriyle kulaklarım havaya dikildi. Ne dediğini bilmiyordu bile ama az önce dudaklarından ailemin sözü dökülmüştü. Sebep oldukları ürperti yüzünden kollarımdaki tüyler havaya kalktı.

Ayağa kalktığında yanaklarından akan yaşları sildi ve bu zamana kadar gördüğüm en üzgün gözlerle bana döndü. Tek söz etmeden kollarımı ona doladım.

Alnını benimkine dayadı ve yavaşça nefes aldı. "Gracelyn Mae?"

"Efendim?"

Dudaklarını benimkilere değdirirken gözleri yavaşça kapandı. "Var olduğuna gerçekten memnunum."

29.

Jackson
On Yaşında

"Gerçekten mi?" Annemle babama bakarken gözlerim parladı. "Gerçekten bir tane alabilir miyim?!" Yüzüm acıyordu çünkü durmadan gülümsüyordum. Evcil hayvan dükkânının önünde duruyorduk, kafeslerde farklı türlerde yavru köpekler vardı.

"Evet. Notların çok harika gidiyor. Hem artık biraz daha sorumluluk alabilecek yaşa geldiğini düşünüyoruz. O yüzden,"Babam köpekleri gösterdi."Hadi sana yeni bir arkadaş bulalım."

Ağlamak istedim çünkü istediğim şey buydu.

Hep bir arkadaş istemiştim ve şimdi bir arkadaşım olacaktı.

Annemle babam benimle birlikte dükkâna girdi, beğendikleri köpekleri işaret ettiler. Hiçbirinde hemfikir olmadılar ve sonra birbirlerine kötü şeyler söylediler. Saklamak için ellerinden geleni yapsalar da fısıltıyla kavga ettiler. Son zamanlarda neden birbirlerine bu kadar kızgın olduklarını anlamıyordum.

Bir şeyleri düzeltmek için tek yapmaları gereken seni seviyorum demekti.

Suç ortağım olması için doğru köpeği bulma görevindeydim. Bu şekilde, annemle babam kavga ederken bana eşlik edecek birisi olurdu.

"Peki ya o?" diye sordum. Bana bakarken kuyruğunu hızlı hızlı sallayan siyah bir yavruyu işaret ettim. O da yeni bir dost bulduğu için heyecanlı görünüyordu.

Görevli, bizim için köpeği getirdi. Sonra da bizi uyumlu olup olmadığımızı görmek için yavruyla ilgilenebileceğimiz bir odaya götürdü. Köpeği yere bıraktıkları anda yavru bana doğru gelip kucağıma zıpladı. Yüzümü yalamaya başladı ve ben ona sımsıkı sarılırken o da bana sarıldı.

Annem gülümsedi. "Sanırım senin için mükemmel adayı bulduk."

O yüzümü öpüp dururken kahkaha attım.

Babam, "Şimdi ihtiyacımız olan tek şey bir isim," dedi.

Ne zaman onu birazcık geriye çeksem kucağıma daha çok sokuldu. "Tucker'a ne dersiniz?" Kahkaha attım. "Çünkü kucağıma sokulmaya çalışıp duruyor."

"Tucker." Annem başıyla onaylarken hâlâ gülümsüyordu. "Bayıldım."

"Ben de," diye cevap verdi babam.

Hemfikir oldular.

Doğru olmalıydı.

"Merhaba Tucker," diye fısıldayarak onu sıkıca sarıldım. O da bana sarılıyormuş gibi hissettim ve en çok bunu sevdim. Gitmesine asla ama asla izin vermek istemedim. "Seni sonsuza kadar seveceğim."

30.

Grace

"Gracelyn Mae! Aşağı iner misin?" Şeftali festivalinin sabahında annem aşağıdan bağırıyordu. Bütün sabah annemin evinde kapkek pişirmesine yardım etmiştim. Hazırlıkları tamamlamak için tüm kasabanın iki ayağı bir pabuca girmişti ve ben de annemin benim için seçtiği kırmızı, yazlık elbiseyi giyiyordum.

Doğru düzgün konuşmamıştık ve dürüst olmam gerekirse buna memnundum. Eğer konuşursak bunun başka bir anlaşmazlıkla sonuçlanacağına emindim ve onunla o türden konuşmalar yapmaktan yorulmuştum.

Yakında Atlanta'da öğretmenliğe geri dönmüş olacaktım. Bu yüzden de onunla tartışmak için bir sebep görmüyordum.

Merdivenden indiğimde annem başını bana doğru eğdi. "Ah," diye homurdandı. "Üzerinde öyle mi duruyor?"

"Anne, başlama," diye uyardım. Bütün özgüvensizliklerimin toplandığını hissediyordum.

"Hayır, hayır, sorun değil. İyi görünüyorsun."

Sonra Judy odaya girdi ve annem nefesini tuttu, ellerini ağzının önünde sallıyordu. Judy'nin beyaz yazlık elbisesi için, "Aman Tanrım, hayatım, nefes kesici görünüyorsun!" dedi.

Benimkinin aynısı, sadece rengi farklı bir elbiseydi.

Judy ışık saçarak kendi etrafında döndü. "Eğlenceli değil mi? Aman Tanrım, bugün için çok heyecanlıyım ve bu akşamki havai fişek gösterileri için de. Bence yardım kampanyası için çok fazla para toplayacağız."

"Senin o güzel gülümsemenle herkes kampanyamız için elini cebine sokacak. Nereye bağışlamak istediğini seçtin mi?"

Her şeftali festivalinde, kilise büyük bir barbekü ve karnaval düzenlerdi, toplanan bütün para bir yardım kampanyasına veriliyordu. Etkinliğin organizasyonundan sorumlu kişi Judy olduğu için, toplanan paranın nereye gideceğini o seçecekti.

"Evet," diye cevap verip bana doğru baktı. "Parayı MISS Vakfı'na bağışlamak istiyorum," dedi.

Kalbim tekledi. "Judy," diye fısıldadım ve bana inanılmaz nazik bir gülümsemeyle baktı.

"Sadece bunun önemli olduğunu düşünüyorum. Yaptıkları işler; değerleri ve destekleri hayatları kurtarıyor."

Gözyaşlarımı tutmaya çalıştım ve başımı salladım. Bir hayatı nasıl kurtarabildiklerini kişisel tecrübemden biliyordum.

MISS Vakfı bir çocuğun tahammül edilemez kaybıyla acı çeken ailelere yardım ediyordu. İlk düşüğümü yaptığımda yüzümü döndüğüm kişi onlardı. Yedinci düşüğümde boğulmamı engelleyen onlardı.

Judy'ye yıllar önce bir defa vakıftan bahsetmiştim; hatırladığını hiç bilmiyordum bile.

Fakat hatırlıyordu elbette. Sonuçta her gün insanlığa olan inancımı onaran kişiydi.

Ona doğru gidip sımsıkı sarıldım."Teşekkürler," diye fısıldadım.

"Daima," diye cevap verip daha sıkı sarıldı. "Bu arada, elbise senin üzerinde daha iyi duruyor."

Ah kardeşim, sen ve yalanların.

Karnaval başladı ve kasabadaki herkes oradaydı, Emery erkekleri dışında elbette. Jackson'a katılıp katılmayacağını sormuştum ve bana Chester'ın etkileyici halkının arasında kalmaktansa beş yüz kutu ançüez yemeyi tercih edeceğini söylemişti.

Onu suçlayamazdım. Eğer Chester'ın asillerinden olmasaydım ben de kaçardım.

Muhtemelen burada olmaması iyi bir şeydi çünkü adının insanların dilinden düşmüyor olması sinir bozucuydu. Jackson kasabadan kimse hakkında hiç konuşmuyordu. Hatta çoğunun adını bile bilmediğinden emindim ama onlar Jackson'ın adını anmaya aşırı meraklıydı.

Birisi ne zaman onun hakkında çirkin bir şey söylese kollarımdaki kıllar havaya dikildi. Ne zaman birisi ona canavar dese karşılarına dikilmek istedim. Gerçek Jackson canavar falan değildi. O çok nazik ve içtendi. Kendimi çok yalnız hissettiğimde beni kurtarmıştı.

Susie Harps diye bir kadın eğer kenar mahalle beyazlarının kalmasına izin vermeseydik kasabanın mükemmel bir yer olacağını söylediğinde üstüne atlayıp kaynaklarını yolmama saniyeler vardı. "Sadece diyorum ki, babası içip içip kendini öldürse en iyisi olurdu. Sonra da belki Jackson kendini öldürür," dedi rezil bir tonda.

Birinin ağzından böyle sözler nasıl çıkabilirdi?

Nasıl birisi böyle şoke edecek kadar kötü olabilirdi? Birinin ölümünü dilerdi? Gerçekten?

Kolumu uzattım ve eğer kolumu yakalayan bir el olmasaydı kadın kendini yerde bulacaktı.

"Sakin ol bakalım boksör," diye fısıldadı Alex. Arkamı döndüğümde gülümseyen yüzünü gördüm, başını iki yana salladı. "Değmez."

"Az önce ne dediğini duydun mu?"

"Evet ama yine de değmez," dedi. "Yorumlarına ne kadar çok tepki verirsen üzerinde o kadar güçleri olmasına sebep olursun. Sadece uzaklaş. Hadi, gidip biraz pamuk şeker alalım." Gülümsemeye devam ederek kolunu omzuma attı ama ben midemin bulandığını hissettim.

"Ölmesini dilediler," diye bağırdım.

"Evet, şey, bu onların uğraşması gereken karma. Eğer o kızın saçını yolsaydın o senin karman olacaktı; ama bak! Artık karman temiz *ve* pamuk şeker yiyeceksin. Ben buna kazanç derim." Bana bir pamuk şeker aldı ve inanamayarak başımı iki yana salladım.

"Nasıl her zaman bu kadar pozitifsin? Çevrende olanlar ve çevrendeki kişiler düşünülünce?"

"Ah, orası basit. Çok fazla marihuana içiyorum." Pis pis gülümsedi. "Aslında seninle Jackson hakkında konuşmak istiyordum. Sadece teşekkür etmek istedim."

"Niçin?"

"Onun karanlığına bir şans verdiğin için. Bildiğin gibi, o katlarını araladığında iyi bir insan ve bunu yapmak için zaman ayırmış olman benim için dünyalara bedel."

"Bu sadece tek taraflı bir şey değil, Alex. O da benim için aynı şeyi yapıyor. Ne zaman dağıldığımı hissetsem beni yakalamak için orada oluyor."

"Jackson o türden bir arkadaştır, sadıktır ve her zaman yanındadır."

Kalbim tekledi. "Arkadaşı olduğumu mu düşünüyorsun?"

Alex alayla güldü ve tek kaşını kaldırdı. "Sen olmadığını mı düşünüyorsun? Dedikodulara göre sana mesaj da yolluyor."

"Evet..."

"Kulağa dramatik gibi falan gelmek istemem," diyerek eğildi. "Ama o pis herif bana mesaj bile atmıyor. Sen onun en favori insanı olabilirsin. Eğer başka birisi olsaydı belki tepem atardı ama sen olduğun için," diyerek omzunu silkti."İzin vereceğim."

"Peki festival günlerinde ne yapar? Babasıyla mı takılıyor?"

"Yok ya. Normalde tamirhanenin çatısına çıkar ve havai fişekleri izlerken içer."

"Yalnız mı?"

"Evet. Ona katılmaya çalıştım ama bunu kabul etmez. Yalnızlık onun alışkın olduğu bir şey sanırım, o düzeni bozma konusunda zorluk yaşıyor."

Şey, belki de birisinin bunu onun için bozmaya çalışmasının vaktiydi.

Elimde bir çantayla tamirhanenin çatısına çıktığımda Jackson, "Burada ne yapıyorsun?" diye sordu.

"Neye benziyor? Sana barbekü getiriyorum." Yemeği ona uzattım ve bana kasvetli bir bakış attı.

"Teşekkürler. Bırakıp gidebilirsin."

"*Ya daaaa...*" Parlak bir şekilde gülümseyip yanına oturdum. "Kalabilirim."

"*Ya daaa...*" diye cevap verdi kaşlarını çatarak. "Gidebilirsin."

"Sana yemek getirsem bile mi? Bu biraz kabalığa giriyor. Konuşmayacağım, yemin ederim. Sadece havai fişekleri izlemek için iyi bir yer istiyorum."

"Burada olduğumu Alex mi söyledi?"

"Bahsetmiş olabilir."

Gözlerini devirdi. "Tabii ki bahsetti. Karnaval nasıldı?" diye sordu.

Gülümsedim. "Chester etkinliklerinin ayrıntılarını gerçekten umursuyor musun?"

"Biraz bile umursamıyorum ama senin için önemli bir olaya benziyor, o yüzden sorayım dedim."

Eridim.

Bekle, az önce eridim mi?

En son ne zaman birisi için ayılıp bayılmıştım?

"İyiydi. İyi bir amaç için çok para topladılar." Ona MISS Vakfı'ndan ve benim için ne anlama geldiğinden, düşüklerim sırasında nasıl yardım ettiklerinden bahsettim.

"Yedi mi?" diye sordu.

Başımla yavaşça onayladım. "Yedi. Birkaç hafta önce Josie'yle konuştum. O da birkaç bebek kaybetmiş ve onların hatırası için bileğine melek kanatları olan küçük kalpler dövmesi yaptırmış. Ben de öyle bir şey yaptırmayı düşün-

düm ama ailem dövmelere biraz karşı. Annemin dediğine göre zarif değiller."

"Senin bedenin senin kararların," diyerek beni biraz gülümsetti. "Bence onları hatırlatacak bir şeyin olması iyi bir fikir."

"Evet... belki. Sadece annemi hayal kırıklığına uğratmaktan biraz yoruldum."

"Bazen, kendini daha iyi hale getirmek için insanları hayal kırıklığına uğratman gerekir," dedi.

"Belki," desem de hâlâ kararsızdım.

"O noktaya geleceksin," dedi. "Diğer insanların ne düşündüğünü umursamadığın noktaya."

"Orası, olmak için harika bir yere benziyor."

"Güven bana, öyle." Bana doğru döndü, o güzel ela gözleri benimkilere kenetlendi. "Sen harika bir anne olurdun."

Ah Jackson...

"Ah, hadi ama prenses, ağlama olayını aştığımızı sanıyordum," diyerek bana takıldı ve başparmağını gözlerimin altına sürdü.

"Üzgünüm, ben... bu söylediğin gerçekten güzel bir şeydi Jackson. Teşekkür ederim."

"Sadece gerçekler."

Sessizlik içinde oturduk ve çok geçmeden büyük şov başladı. Chester'ın dedikodu dışında gerçekten iyi olduğu bir şey varsa, o da havai fişek gösterisi yapmaktı.

"Bu şeftali festivali annemle geçirdiğim son önemli zamandı," dedi Jackson. Gözlerini aydınlanan gökyüzüne dikmişti. "Burada oturup Bomb Pops ve Cheetos yiyerek gösteriyi izledik. Sessizdik ve uzun zamandan beri ilk defa

kendimi tamamlanmış hissettiğimi, her şeyin yoluna gireceğini düşündüğümü hatırlıyorum. Evet, ondan kısa süre sonra hayatını kaybetti ama o anda dünya hareketsizdi. O anda mutluydum."

"Onlar, yani o anlar tutunman gereken şeyler."

Bana yarım bir gülümsemeyle baktı. "Bu iyi bir an," dedi. Havai fişeklere doğru dönerken sesi kısıktı.

Evet, iyi bir andı.

"Ee Jackson, biz... arkadaş gibi miyiz?"

İnledi ve acayip dramatik bir şekilde gözlerini devirdi. "Hadi ama. Bunu yapma Grace."

"Neyi yapmayım?"

"Klişe olma."

"Bunun neresi klişe?"

"Çünkü insanlara arkadaşın olup olmadıklarını sormazsın. Onlar sadece... öyledir."

"Ah." Başımı yavaşça sallarken geceye doğru gözlerimi diktim. "Yani biz öylece... arkadaş mıyız?"

"Evet." Omzuyla omzumu dürttü. "Öylece arkadaşız."

Ona bunun -sadece onun yanında olmanın- ne kadar iyi hissettirdiğini söylemeyecektim.

Uzaklara doğru bakarken sesi alçaktı. "Dinle, her zaman kolay olmadığımı biliyorum. Biraz soğuğum ve anlaşılması zor biriyim, o yüzden teşekkür ederim."

"Bana neden teşekkür ediyorsun?"

"Arkadaşım olduğun için. Sana ihtiyacım olduğunu hiç bilmiyordum ama vardı, *sana ihtiyacım var*." Başını yana doğru eğdi ve yüzünde küçük bir gülümseme belirdi, her seferinde kalbimin ritmini bozan türden. Jackson Emery fazla

gülümsemezdi, o yüzden ne zaman gülümsese bu, yalnızca bana verdiği gizli bir armağanmış gibi hissettiriyordu. "Sahip olduğum tek arkadaş Tucker'dı, biliyor musun? Sonra sen geliyorsun."

"Bir sır öğrenmek ister misin?" diye sordum.

"Evet."

"Bence bu kasabadaki en nezaket sahibi kişi sensin."

Kahkaha attı. "Saçmalık."

"Hayır, ben ciddiyim. Onların olduğunu iddia ettiği kişiden değil, gerçek senden bahsediyorum. Sahip olduğu bütün ilgiyi babasına veren, panik atak geçiren bir kıza sarılan, dünya seninle savaşırken onlara karşılık vermeyen kişiden. Bugüne kadar gördüğüm en nezaket sahibi kişisin."

"Prenses?"

"Efendim Oscar?"

"Gerçekten zorlaştırıyorsun."

"Neyi?"

"Bütün dünyadan nefret etmemi."

31.

Grace

Çoğu gün Jackson'la birbirimizi görmeye başladık. Sanki o benim ve ben de onun gerçeklikten kaçışıydım, ya da daha çok Chester'daki yüzeyselliğinden kaçışıydık. Bu kasaba, hayatım boyunca benim yuvam olmuştu ama son zamanlarda artık buraya uymadığımı hissediyordum. Yalnızca Jackson'la birlikteyken bir şeylerin bana mantıklı geldiğini hissediyordum.

Onun karanlığında, ışığımı buldum.

Birbirimizi ve kendimizi daha fazla öğrenmek için birlikte her türden aktiviteler yapmaya başladık. Onun hayatı babasıyla ilgilenerek ve benimki de annem için kusursuz olmaya çalışarak geçmişti, o yüzden ilk defa bir birey olarak kim olduğumuzu öğrenmek için zaman harcıyorduk. Birlikte.

Daha önce hiç görmediğimiz filmlere gittik ve bayıldık. Doğa yürüyüşüne çıktık ve ben nefret ettim. Sırf yapabildiğimizi söylemek için mobilya yapmaya çalıştık. (O yapabildi. Ben yapamadım.)

Ancak en sevdiğim zamanlardan bazıları, Silent Bookshop'ta yan yana oturup birlikte farklı romanların sayfalarını çevirdiğimiz zamanlardı. Onunlayken sessiz olmak çok kolaydı. Sessizlik bir bakıma yuva hissi veriyordu.

Diğer en sevdiğim anlarsa kanepesinde oturup hiçbir şey yapmadan her şeyden konuşmaktı. Karşımdaki adam hakkında çok fazla şey öğrendiğimi hissettiğim zamanlar onlardı. O küçük anlara tapıyordum.

"On yedi yaşıma gelene kadar yüzmeyi öğrenmedim. Sadece bir evcil hayvanım oldu ve Mouse *adında bir kediydi. Kurucular Günü yürüyüşünde yüzümün üstüne düştüğüm için iki ön dişim kırıldı. İspanyolca anlayabiliyorum ama tek bir kelime bile konuşamıyorum ve sanırım kardinal kuşları en sevdiğim kuşlar," diyerek gelişigüzel bilgiler verdim.

Kanepenin minderine hafifçe yayıldı. "Adım Jackson Pollock'tan geliyor. Göbek adım Paul çünkü Jackson'ın gerçek adıymış. On dokuzumdayken kasabadan geçip giden bir kıza neredeyse âşık oluyordum. Sanırım onu seçmemin sebebi kalmayacak olmasını biliyor olmamdı. Bezelyeden nefret ediyorum ama sığır stroganofa yakıştığını düşünüyorum. *Game of Thrones*'a takıntılıyım ve olmayan insanları gizlice yargılıyorum."

"İtiraf ediyorum: *Game of Thrones*'u hiç izlemedim."

Gözleri bana çevrildikten sonra çabucak başka tarafa baktı. "Ah, şey, sorun değil."

Kahkaha attım. "Kes şunu."

"Neyi keseyim?"

"Gizlice beni yargılamayı."

* (İng.) Fare. (ç.n.)

Tek kaşını havaya kaldırdı. "Yargılamıyorum."

"Kesinlikle yargılıyorsun! Gözlerinde görüyorum."

"Hayır, yani anlıyorum, şoke edecek kadar yavan olman senin hatan değil."

Kıs kıs gülerek onu ittim. "Siktir git."

"Yoo, Jon Snow'a dalaşmayan insanları becermem."

Yorumuyla yanaklarım ısındı ve kısmen karanlık odada yüzümdeki kızarıklığı görememesini umdum.

"Bahse varım *Breaking Bad* veya *The Walking Dead*'i de hiç izlemeyen tipte insanlardan birisin."

"Suçumu kabul ediyorum."

"*Sons of Anarchy*?"

"Şey, hiç duymadım."

Gözleri pörtledi. "Tanrı aşkına, Grace! Boş zamanlarında tam olarak ne yaparsın?"

Gülümseyip omzumu silktim. "Bilmem, hayatımı yaşıyorum?"

Yüzünü buruşturdu. "Bahse varım eğlenmek için dantel örüyorsundur."

Kızardım.

Gözlerini kıstı. "Dantel örüyorsun, değil mi?"

Başparmağımı ısırdım.

Dantel yapmaya bayılıyordum.

"Aman Tanrım, sen yaşlı bir kadınsın," diye inleyerek elini suratına yapıştırdı. "Tamam, eğer yollarımız kesişip duracaksa oturup birkaç bölüm *Game of Thrones* izlemek zorunda kalacaksın. Senden yaşlılığını söküp alacağım."

Kahkaha atıp durdum. "Pekâlâ, eğer *Game of Thrones* izleyeceksek izlerken dantel örerim."

"İzlerken öremezsin. Diziye dikkatinin yüzde yüzünü ve-

rerek izlemen gerekiyor, yoksa sadece zaman kaybı. Neyin ne olduğunu… Grace?"

"Efendim?"

Başını eğdi ve bir ara, bir şekilde elimin onun eline giden yolu bulduğunu gördüm. Parmaklarımı parmaklarına geçirmiştim. Ona dokunacak kadar yaklaşmıştım ve fark etmemiştim bile.

Elimi çabucak geri çektim ve derin bir nefes aldım.

"Üzgünüm," diye fısıldadım.

"Olma," diye cevap verdi. Eli yavaşça benimkine doğru yaklaştı ve küçük parmağını benimkine değdirdi. "Bunu özlüyorsun, değil mi? Böyle küçük anları?"

Dokunuşuyla gözlerimi kapattım. "Evet."

Elini yavaşça benimkine kaydırıp parmaklarımızı birbirine geçirdi. "Ya bunu?" diye sorarken sesi derin ve sakindi. "El ele tutuşmayı?"

Küçük bir nefes al…

"Evet."

Vücudunu benimkine doğru yaklaştırdıktan sonra diğer elini enseme yerleştirdi. Yavaşça masaj yapmaya başladı, başımı yana doğru eğmemi sağladı. "Bunu özlüyor musun?"

Evet…

Ah evet, bunu özledim.

Bacaklarımız birbirine sürtündü, nefeslerimizi uyumlu bir şekilde alıp veriyorduk.

Evet…evet…evet…

"Bunu özlüyorum," diye itirafta bulundum, ellerimi göğsüne koydum. "Dokunulmayı özlüyorum… seks olmadan kucaklaşmayı özlüyorum."

Alnını alnıma dayayıp, "Bunu yapmama izin ver," dedi

yumuşak bir sesle. Nazik solukları dudaklarımı okşarken gözlerimi kapalı tuttum. "Sana sarılmama izin ver."

Beni kaldırıp kollarına aldı ve kucağına yerleştirdi. Bacaklarımı etrafına doladım ve o da beni sıkıca tuttu. Öyle yakındım ki başım göğsüne düştü. Birbirimize öyle yakındık ki aldığım her nefesle kalp atışlarını dinleyebiliyordum.

Bir nefes, bir kalp atışı.

İki nefes, iki kalp atışı...

Parmakları saçlarımla oynarken, "Jackson," diye fısıldadım. "Senden delice bir şey yapmanı isteyebilir miyim?"

"Kelimeleri söyle."

"Beni yatak odana taşıyıp benimle uzanır mısın... ve sadece bir süreliğine bana sarılır mısın?"

Tek bir kelime etmeden ellerini bacaklarımın arkasına yerleştirdi ve beni havaya kaldırdı. Yatak odasına gittik ve beni nazikçe yatağına yatırdıktan sonra yanıma geldi. Beni kendine doğru çektiğinde vücuduna sokuldum. Sıcaklığı beni tamamen kapladı ve kokusunu içime çektim. En sevdiğim battaniyem gibi hissettirdi ve yapabildiğim kadar uzun süre onunla sarmalanmış şekilde kalmak istedim.

Etrafımızda hiç ses yoktu, sadece onun aldığı ve benim verdiğim nefes sesleri vardı. Dudaklarını boynumda gezdirdi ve uzun zamandan beri ilk defa tam olarak olmam gereken yerde olduğumu hissettim.

"Jackson?" diye fısıldayarak bedenimi ona daha da yaklaştırdım. İki farklı yapboz parçasıydık ancak yine de, bir şekilde birbirimize kusursuzca uyuyor gibiydik.

"Efendim?"

Derin bir nefes aldım ve yavaşça verdim. "Kalbinin atış şekli hoşuma gidiyor."

32.

Jackson

"Selam." Grace, salı öğleden sonra ön verandamda duruyor, muzip bir bakışla ağzı kulaklarına varıyordu. "Bugün çılgınca bir şey yapmak ister misin?"

"Tamam, bekle, bekle, bekle!" Grace Alex'in dövme salonunda, tam iğneyi sol kürek kemiğine değdirmek üzereyken sindi.

"Otuz dakikadır bekleyip duruyoruz." Kahkaha attım. "Ya şimdi ya da asla."

"Elimi tutacak mısın?" diye sordu.

Elini tuttum. "Daima ve daima."

Bir an için bana hayalet görmüş gibi baktı, sanki konuşacakmış gibi dudakları aralandı ama tek kelime etmedi. Başını Alex'e doğru eğdi ve bir defa salladı. "Tamam. Hazırım."

Bu bir yalandı.

İğne tenine değdiği anda cinayete kurban gidiyormuş gibi

çığlık attı ve elimi saçma bir şekilde sıkı tutarken neredeyse havaya fırlayacaktı.

"Mutlu şeyler düşün prenses," dedim.

Keskin bir nefes alıp başını salladı. "Pastadaki yumurtalar, yavru köpekler, elbiseler, tacolar."

"Pizza, waffle, parklar…"

"Kitabevleri, Noel, Cadılar… hay ben senin!" diye bağırıp elimi daha da sıktı.

"İyi misin?" diye sordu Alex. "Kanatlı kalplerden yedi tane istediğine emin misin? Daha az yapabiliriz."

"Hayır," dedi kesin bir şekilde. "Bunu yapabilirim. Ben sadece…" Derin bir nefes aldı, diğer elini de tuttum. "Bunu yapabilirim."

"Tamam, biz bunu yaparken, küfretmek yerine hay ben senin dediğin gerçeğini tartışabilir miyiz?" diye sordum.

Güldü. "Çok uzun zamandır kız kardeşimle kalıyorum. Bir şeyleri onun gibi ifade etmeye başlıyorum."

"İkiniz yakın mısınız?"

"İnsanlığa inanmamı sağlayan sınırlı şeylerden biri o. Judy bir azizdir, gerçekten iyi bir insandır."

"Ona sahip olmana memnunum."

"Ben de öyle. Off!" Hafifçe sıçradı.

"Bana odaklan prenses," dedim. "Benimle konuş. Bana sorular sor, aklını iğneden uzak tutmanı sağlayacak her şey olur."

"Sana soru sorabilir miyim?"

"Ne istersen."

Altdudağını ısırdıktan sonra başıyla bileğimi ve oradaki bilekliği işaret etti. "O ne demek? Güçlü anlar?"

Yüzümü biraz buruşturdum. "Doğruca dalıyorsun, değil mi?"

"Bana söylemek zorunda değilsin. Sadece onu hep bileğine doğru çektiğini fark ettim."

Sandalyemde biraz kıpırdandım. Alex bana bir bakış attı ve başını bir defa sallayarak onayladı, sanki biraz açılmamda sorun olmadığını söylüyordu. Başka birinin yaralarımı görmesine izin vermemi istiyordu.

"Rehabilitasyondayken aldım. Doktor, ne zaman kullanmak istesem lastiği çekerek bileğime çarpmamı söyledi. Bu, hayatın gerçek olduğunun ve lastiğin çarpışıyla hissettiğim acı da atacağım sonraki adımın gerçek olacağının hatırlatıcısı. Karanlık anlarda güçlü olmak benim fırsatımdı."

"Güçlü anlar," diye fısıldadı ve yavaşça başını salladı. "Bu çok hoşuma gitti."

"Evet. Çoğu zaman işe yarıyor."

"Hiç yoldan çıkacak gibi oluyor musun?" diye sordu.

"Neredeyse her gün." Gülümsedim. "Fakat bence bu mücadele etmeye değer bir savaş."

"Öyle," diyerek hemfikir oldu. "Başka bir soru sorabilir miyim?"

"Dövmeyi düşünmeni engelleyecek mi?"

"Evet."

"Öyleyse olur."

"En başta neden kullanmaya başladın?"

Kaşlarım çatıldı ve omzumu silktim. "Çünkü canımın yanmasından bıkmıştım ve onun kolay bir çözüm olduğunu düşündüm."

"Öyle miydi?" diye sordu.

"Evet, öyleydi... ta ki uçtuğum yerden aşağı inene kadar. O zaman canım daha da fazla yanıyordu. Ne kadar yükseğe çıkarsam düşüşüm o kadar yüksekten oldu."

"Bu kadar yol kat etmiş olmandan gerçekten gurur duyuyorum," dedi. "Neler atlattığını tahmin bile edemem ama şu anda burada ve güçlüsün. Bu harika."

Söylediği şeyin anlamı benim için tahmin ettiğinden bile fazlaydı. "Teşekkürler."

Alex, Grace'in sırtındaki hassas noktalardan birine denk geldiğinde Grace elimi daha sert sıktı ve ona izin verdim. "Bu iş sende. Güçlü anlar, tamam mı?"

Başını salladı. "Bunu yapabilirim."

Yaptı da. Biraz zaman aldı ve gözlerinden birkaç damla yaş süzüldü ama sonunda ortaya çıkan şey kusursuzdu. Aynanın önünde durup omzunun üzerinden sanat eserine bakarken dudaklarında minik bir gülümseme belirdi. "Beğendin mi?" diye sordu.

"Bayıldım." Ellerimi beline koydum ve yanağını öptüm. "Mükemmel."

"Öyle, değil mi?" dedikten sonra bana döndü. "Yapmamız gereken bir şey daha var," diye belirtti.

"Nedir o?"

Küçük bir kart çıkardı. "Umarım sorun değildir ve eğer fikrimden nefret edersen bunu yapmamıza gerek yok ama veterinerin sana Tucker için yolladığı kartın içinde pati izlerinin olduğunu gördüm. Belki onun anısına pati izini bir yere dövme yaptırabilirsin diye düşündüm."

Burnumun kemerini sıktım ve boğazımı temizledim. "Sen hep böyle misin?"

"Nasıl?"

"Mükemmel."

Tucker'ın pati izini kürek kemiğimin üzerine yaptırdım ve altına da *'güçlü anlar'* kelimelerini eklettim. Grace de melek kanatlarının altına aynı kelimeleri yazdırdı.

O öğleden sonra bana ne kadar huzur verdiğini hiç bilmiyordu. Şu son birkaç haftada bana verdiği huzur konusunda hiçbir fikri yoktu.

"Tamam. Şimdi ne yapıyoruz?" diye sordum. Her şeyi bitirdikten sonra alnını öptüm.

Ağzı kulaklarına vardı ve sırıtışıyla ben de gülümsedim. "Dondurma ama önce tuvalete gitmem gerekiyor."

"Kulağa güzel geliyor. Ön tarafta buluşuruz."

O gittikten sonra Alex bana bakarak gülümsedi ve başını öne arkaya salladı. "Ne?" diye sordum.

"Hiç. Sana yakışıyor, sadece o."

"Ne bana yakışıyor?"

"Mutluluk."

33.

Grace

Jackson sertçe, "Seçmek zorundasın Grace," dedi. "Bunun senin için gerçekten zor olduğunu biliyorum ama yapman gerekiyor. Otuz saniye içinde bir seçim yapman lazım."

"Ama..." Dondurmacıdaki sırada durup menüye bakarken dudağımı ısırdım. "Bilmiyorum. Sen ne alacaksın?"

"Sana ne alacağımı söylememe imkân yok çünkü aynı şeyi alacaksın."

"Bu doğru değil!"

Tek kaşını kaldırdı.

Tamam, doğruydu. Yumurtamı nasıl sevdiğimi keşfetmiş olsam da diğer şeylerden etrafımdaki insanların etkisi olmadan kendi başıma keyif almayı hâlâ öğreniyordum.

"Peki, peki. Tamam, bunu yapabilirim." Derin bir nefes aldım ve tezgâha vardığımızda Jackson'a ilk onun sipariş vermesini söyledim ama tuzağıma düşmedi. Kasiyer Mary Sue'ya baktım ve kocaman bir şekilde gülümsedim. "Merhaba Mary, fıstık ezmeli dondurma alacağım lütfen."

"Tabii, senin için ne verebilirim?" diye sordu Jackson'a ve kadının gözlerinde gördüm, onun yüzüne bakarken resmen salyası akıyordu.

Erkekler Jackson Emery hakkında kaba şeyler söylerken, birçok kadın gizlice onun özlemini duyuyordu.

"Aynısını alacağım," dedi Jackson.

"Ne?! Benim aldığımın aynısını alıyorsun!" diye bağırdım.

Mary Sue, "Her seferinde aynı şeyi alır," derken flörtöz gözlerle Jackson'a bakarak gülümsedi. *İğrenç*. "Birlikte mi ödeyeceksiniz, ayrı mı?" diye sordu.

Hemen, "Ayrı," dedim.

Jackson, "Birlikte," diye cevap verip kredi kartını uzattı.

"Bunu yapmana gerek yok."

"Biliyorum." Bana küçük bir gülümseme gönderdikten sonra kartını geri aldı. "Tuvalete gitmem lazım. Hemen geri geleceğim."

Bir masa tutmak için harekete geçtim ama Mary Sue bana seslendi. "Grace! Grace."

"Efendim?"

Altdudağını ısırdı ve ellerini kalçalarına dayadı. "Burnumu sokmam istemem ama Jackson'la ikiniz şu anda randevuda mısınız?"

"Ne? Hayır. Değiliz -değildik- biz... biz randevuya çıkmayız. Biz sadece..." Kelimelerim azalarak kayboldu. "Biz çıkmıyoruz."

"Ah güzel!" diye bağırıp alkışladı. "Şey, bunu sormam belki biraz cüretkârlık olabilir ama zaten bildiğinden eminim, yakın zamanda Peter'la ayrıldık ve Tanrı biliyor ya bu yüzden kalbim kırık. Yani benim için birkaç iyi söz edebil-

meni umuyordum? Eğer düzelticiyle bir şansım olursa Peter'ın geri dönmesini sağlayabilirim diye düşünüyorum."

Ne tuhaf, küçük bir kasabada yaşıyorduk.

"Ah, hımm... şey, bilmiyorum Mary Sue. Bence bu kendi başına yapman gereken bir şey."

"Ah lütfen Grace! Ne kadar utangaç olduğumu biliyorsun. Onun yüzüne bakıp da bir süreliğine benimle takılmasını isteyemem."

"Şey, tamam. Ne yapabileceğime bakarım."

Ona yardım etmemin hiç şansı yoktu.

"Teşekkürler! Çok tatlısın! Gerçekten benim için anlamı çok büyük. Ayrıca bu aramızda kalabilir mi sence? Hiçbir dedikodunun parçası olmak istemem."

"Güven bana Mary Sue, sırrın bende güvende."

Bana tekrar teşekkür ettikten sonra iki dondurma verdi. Boş masalardan birine doğru gittim ve oturdum.

Chester, Georgia'da yaşadığım süre boyunca yaptığım en rahatsız edici sohbet olabilirdi. Mary Sue, yattığım adamla yatmasına yardım etmem için benden ekürisi olmamı istiyordu.

Jackson bana doğru gelirken, "Yüzündeki tuhaf ifadenin sebebi ne?" diye sordu.

Düz bir şekilde, "Mary Sue seninle yatmak istiyor," dedim.

"Mary Sue da kim oluyor?"

Bize doğru bakıp parlak bir şekilde gülümseyen kasiyeri işaret ettim. Jackson'a gergince el salladıktan sonra kızardı ve başını çevirdi.

"Neden benimle yatmak istiyor?"

"İlişkisini düzeltmek için."

"Ah," diyerek oturdu. Dondurmasını yemeye başladı. "İlgilenmiyorum."

O tek kelimesi yapacağını hiç düşünmediğim kadar rahatlamamı sağladı. "Fakat niye olmasın? Kız güzel ve şey, kısa süre sonra ben Atlanta'ya dönmüş olacağım."

"Yani?"

"Yani ben gittikten sonra neyi istersen onu yapmakta özgür olacaksın." Sadece söylemek bile kusmak istememe sebep oldu. İşin aslı, son zamanlarda Jackson'la aramızda gerçek bir şeyler oluşmasını sağlayacak varsayımsal durumlar buluyordum.

Fakat sadece aptal zihnimin kalbimle oynamasıydı.

Jackson ile benim yürütememiz için bir milyon sebep vardı... ama kalbim denemem için tek iyi bir sebebe ihtiyacım olduğunu söyleyip duruyordu.

Yüzünü buruşturdu. "Mary Sue'yla yatmamı mı istiyorsun?"

"Ne? Hayır. Sadece ben gittiğimde senin için bekleyen bir dizi kadın olacağını söylüyorum."

Kaşları birleşti. "Artık onu yapmak istemiyorum. Gelişigüzel kadınlarla takılmak istemiyorum."

Gözlerimi kıstım. "Niye ki? Bizim yaptığımız o değil mi?"

Kaşığını indirdi. "Hadi ama prenses..." Bana imalı şekilde baktı. "Yaptığımız şeyin bu olduğuna gerçekten inanmıyorsun, değil mi?"

Dondurmacıya birisi girerken, "Daha dün yediğimizi biliyorum ama aşeriyorum," dedi bir ses. Başımı kaldırdığımda Autumn'un Finn'in onun için açık tuttuğu kapıdan geçtiğini gördüm. Beni gördükleri anda yüzlerinin rengi attı, sanki dosdoğru bir hayalete rastlamışa benziyorlardı.

Autumn, "Grace," diye homurdandı, sesi titrekti.

Gözlerim ufak bir şişkinliğin şekillenmeye başladığı karnına indi ve vücudum mide bulantısına esir düştü.

Finn Autumn'un belindeki elini indiriverdi, içeri girdiklerinde ona masaj yapıyordu. Gözleri Jackson ile benim aramda gidip geldikten sonra boğazını temizledi ama tek kelime etmedi.

Autumn'un gözleri doldu ama inledim. "Yapma."

"Ne yapmayayım?" diye sordu.

"Ağlama."

"Ben... ben ağlamayacağım. Sadece..." Ağlamaya başladı ve hâlâ güzeldi.

Bu, benim de ağlamak istememe sebep oldu.

"Tuvalete gideceğim," deyip aceleyle koşturdu.

Finn oraya durmaya devam etti ve ellerini tuhaf biçimde ceplerine sokuşturdu. "Yani ikiniz artık... dost musunuz?" diye sordu. Sesi hiç olmadığı kadar derindi ve bu tuhaftı.

"Finley, bunu yapma," diye uyardım. "Sadece git."

"Sadece bir soruydu," diyerek yaklaştı. Başını bana doğru eğdi. "Seni arayıp duruyordum."

"Numaranı engelledim, unuttun mu?"

"Konuşmalıyız."

"Sanırım gitmelisin," dedim sertçe. Jackson masanın altından elini dizime koyunca ve sıkınca hissettiğim rahatlama dalgası şoke ediciydi. Buna ihtiyacım vardı. Orada olmasına ihtiyacım vardı.

Finn, "Evet, ama-" diye başladı.

Jackson sertçe, "Grace'in dediğini yapmalısın," dedi.

"Belki de sen kendi işine bakmalısın," diye karşılık verdi

Finn. Önce bana, sonra dondurmama baktı. "Ne zamandan beri fıstık ezmeli dondurmayı seviyorsun? Her zaman çilekli alırsın."

"Yeni bir şey deniyorum."

"Öyle mi?" diye çıkıştı, bir kez daha Jackson'a baktı. "Bu yaptığın da mı öyle?"

"Pekâlâ, biz gidiyoruz. Autumn'la randevunun keyfini çıkar," diyerek masadan kalktım.

"Randevu değil. Sadece… dondurma. Aşeriyordu."

"Umurumda değil."

"Sırtındaki ne?" diye sordu. Yeni dövmemin üzerindeki jelatini görmüştü. "Tanrı aşkına, dövme mi yaptırdın? Annen kafayı yiyecek."

"Finn, buna bir son verebilir miyiz? Artık sohbet etmiyoruz, tamam mı? Hadi Jackson. Gidelim."

Biz uzaklaşmaya başladığımızda Finn hızla bileğimden yakaladı ve beni kendine doğru çekti. "Bu sen değilsin Grace. Seninle bu adamın arasında her ne oluyorsa… bu sen değilsin."

"Sen kim olduğumu bilmiyorsun," dedim.

"Belki bilmiyorum ama sen de *onun* kim olduğunu bilmiyorsun."

"Bırak beni Finley."

Elinden kurtulmak için bileğimi kıvırmaya çalıştığımda, "Hayır. Bu adamla gitmene izin veremem," dedi ısrarla.

Jackson öne çıktı ve bakışlarıyla Finn'i delip geçerken sesini alçalttı. "Onu bırakmak için beş saniyen var, yoksa kolunu yerinden sökerim."

Bir an için Finn düşünüyormuş gibiydi, tehdide inansa mı inanmasa mı emin değildi.

"Onu dinlesen iyi olur," diye uyardım. "En son bir adam haddini aştığında telefonunu ikiye böldü."

Finn beni bıraktı ve bir adım geriye çekildi. "Seni incitmesi sadece an meselesi Grace. Onun gibi insanlar her zaman çıldırır."

"Ve senin gibi insanlar da her zaman benim gibi insanları yüzüstü bırakır."

"Aptalın teki gibi davranıyorsun," diye bağırdı ama ona cevap bile vermedim.

Karşısında olmaktan dolayı öyle yorgundum ki.

Jackson'ın elini tuttum ve dışarı çıktık. Midem düğüm düğümdü ve başım dönüyordu. Finn'in hâlâ üzerimde bir etkisi olmasından, kendimi bu kadar ufak ve saf hissettirebilmesinden nefret ettim.

Karşımda duran iki adam arasındaki en büyük fark buydu.

Finley beni her zaman kafese kapatmıştı.

Jackson ise uçmama izin vermişti.

34.

Jackson

Finn ve Autumn'a rastladıktan sonra, planladığım gibi gece boyunca *Game of Thrones*'u izlemek için evime döndük. Her şeyi hazırlamıştım, patlamış mısır, vişneli kola ve en sevdiği şeker: Reese'in fıstık ezmeli kupları.

En sevdiği şekerlemeyi biliyor olmak beni hayrete düşürdü.

Birinin en sevdiği şeyleri öğreneceğim kadar yaklaşmasına asla izin vermemiştim.

Dikkatini dağıtacak şeylerin, Grace'in aklını onu en çok inciten iki insanla karşılaşmasından uzaklaştırmasına yardım etmesini umuyordum.

Her şeyi sehpanın üzerine yerleştirdikten sonra buzdolabındaki kolayı almaya gittim ve Grace'in aynadan dövmesine baktığını görünce durdum. Dudaklarında daha çok somurtmaya benzeyen ufak bir gülümseme vardı.

"İyi misin?" diye sordum.

"Evet, iyiyim. Sadece..." Bana döndü ve hafifçe omzunu silkti. "Bugün benim yıldönümüm."

"Ah, bilmiyordum..." Düşünceyle karnımda bir düğüm oluştu. Son zamanlarda aptallık ediyor, ona olan hislerimin artmasına izin veriyordum. Gerçekten bir anlamı yoktu. O hâlâ evli bir kadındı ve yaptığımız şey her neyse bundan sıkıldığı anda kocasına geri dönebilirdi. Ayrıca yaz ilişkimizin bitmesine fazla zaman kalmamıştı ve Atlanta'daki gerçekliğine geri dönecekti.

Bir anlaşma yapmıştık ve ağustosun sonu geldiğinde kendi yollarımıza gideceğimiz son derece açıktı.

Bana hiçbir şey borçlu değildi.

Yine de... her şeyini istiyordum.

"Finn'i Autumn'la birlikte görmek senin için zor olmuş olmalı," diye belirttim.

"Hayır, Jackson." Başını iki yana sallayıp elini koluma koydu. "O yıldönümü değil. İlk düşüğümün yıldönümü."

"Ah, Tanrım. Ben çok üzgünüm."

Kendimi tam bir mal gibi hissettim.

"Hayır, sorun değil. Yani elbette bu bir sorun ama değil, anlıyorsun ya? O yüzden dövmeleri bugün yaptırmak istedim, onları onurlandırmak için. Ancak yalan söylemeyeceğim, tüm günler dururken bugün Autumn'a rastlamak ve onu hamile olarak görmek beni çok sarstı."

"Bunun olduğuna inanamıyorum," diye fısıldadım ve saçını kulağının arkasına doğru ittim. "O ikisinin sana böyle bir şeyi nasıl yapabildiğini anlayamıyorum."

"Ona benim veremediğim tek şeyi verdi," diye cevap verdi. "Bu zamana kadar onun için olmak istediğim tek şeydi bu, biliyor musun? Benim için. Tek istediğim bir aileye sahip olmak, bir anne olmaktı ve bir sebepten dolayı, kadın-

ların yapabiliyor olması gereken tek şeyi yapamadım. Yapamadım…" Sert bir soluk aldı ve gözlerini yumdu. "Tek istediğim ona bir aile vermekti ve o bunun yerine gidip kendine bir aile yarattı."

"Çok üzgünüm Grace."

Bana çok hüzünlü, gergin bir gülümsemeyle baktı ve omzunu silkti. "Bazen hayat çok adaletsiz ama sanırım böyle gelmiş böyle gidiyor. Sanırım ben hep 'neredeyse kızı' olacağım."

"Neredeyse kızı mı?"

"Bilirsin…" Sert bir soluk verdi. "Neredeyse hayaline ulaşacak kız. Neredeyse ebedi aşkıma sahiptim, neredeyse ebedi evliliğe sahiptim ve neredeyse bir anne olacaktım ama yaşadığım yedi kayıptan sonra benim için kaderde bunun olmadığına fark ettim. Doktorlar eğer denemeye devam edip durursak bedenimin kaldırmayabileceğini söyledi ama ben aslında daha çok aklım için endişeliydim. Geçen her günle birlikte aklımı biraz daha kaybediyormuşum gibi hissettim. Daha ben bunu kabullenme fırsatını bile bulamamışken Finn beni terk edip gitti. Aklım da darmaduman oldu. Kalbim çok yaralıydı. Sadece neredeyse ulaşacak o kişi olmaktan çok yoruldum, o kadar."

"Öyle bir şey yok," diyerek elini tuttum. "Neredeyse bir anne olmak diye bir şey yok. Senin yedi çocuğun var, buraya varmış olsunlar ya da olmasınlar, bu onların var olduğu gerçeğini değiştirmez. Onlar senindi ve o kısa anlarda bile olsa tamamen sevildiler. Sen bir annesin Grace. Bebeklerini kucağında tutamadığın için çok ama çok üzgünüm ama sen bir annesin ve daima bir anne olacaksın."

Vücudu titremeye başladı ve onu kendime doğru çektim, o gece yalnız olmadığının bilinmesi için elimden gelenin en iyisini yapmaya çalışıyordum.

"Bazen cinsiyetlerini biliyormuşum gibi davrandım ve onlara isimler verdim," diye itiraf etti.

"İsimleri ne?"

"Emerson, Jamie, Karla, Michael, Jaxon, Phillip ve Steven,"derken yanaklarından yaşlar akıyordu.

"Çok güzel isimler."

Acısı dalgalar halinde geldi. Bir an için iyiydi ama sonra yıllar boyunca yüzleşmek zorunda kaldığı tüm o kayıpların gerçekliği onu bir kez daha ele geçirdi.

Söyleyebileceğim hiçbir şey ona teselli olmazdı.

Yapacağım hiçbir şey acısını dindirmezdi, o yüzden gecenin kalanında yapabileceğim tek şeyi yaptım ve ona sarıldım. Kollarımda dağılmasına ve iyi olmamasına izin verdim.

Ona çok uzun süre sıkıca sarıldım ve gözlerinin dinlenme zamanı geldiğinde göğsümde uykuya daldı. Rüyalarında bile gözyaşlarının akmaya devam etmesi kalbimi yaralıyordu.

O daha fazlasını hak ediyordu, bu dünyanın ona vermiş olduğundan fazlasını hak ediyordu. O, mutluluğu herkesten daha fazla hak ediyordu. Hayatın bu kadar iyi birine bu kadar zorluk çıkarmış olmasından nefret ettim. Tanıdığım en nazik kadının yüreğini kötü şeylerin doldurmasından nefret ettim.

O gece çatlaklarını düzeltememekten nefret ettim.

O çok daha fazlasını hak ediyordu.

Yatakta kalmamız gerekenden daha uzun süre kaldık ve vücudunu planladığımdan daha uzun süre kendiminkine da-

yalı tuttum. Hâlâ uyuyordu, nefes alıp verirken göğsü bana dayanarak yükselip alçalıyordu. Gerçekleşene kadar fark etmedim bile, dudaklarım alnına değiyordu. Önceki geceyi dağılmış bir halde geçirmiş, bana en karanlık günlerini anlatmıştı ve konuşurken her anı yeniden yaşadığını biliyordum.

Emerson, Jamie, Karla, Steven...

Hiç kucağına almadığı çocuklar, şiddetle özlemini duyduğu hayatlar, merhaba bile diyemeden hoşça kal diyen ruhlardı.

Acısını hayal bile edemedim. Izdırabını gözümde canlandıramadım.

Tek yapabildiğim ona sarılmak ve dokunuşumun o hatıraları atlatmasına yardım etmesini ummak oldu. Eğer anne olmayı hak eden bir kadın varsa o da Grace'ti.

Dünya bencil, adaletsizdi. Nasıl olur da bir sürü hak etmeyen insana istemedikleri çocukları yetiştirme fırsatı verilirken gerçekten hak eden kişilere o fırsat verilmezdi?

Biraz kıpırdandı ve bana yaklaşıp sokulurken dudaklarından bir esneme kaçtı.

"Uyuyakaldım," diye fısıldadı.

"Öyle yaptın," diye cevap verdim.

"Üzgünüm. Kuralları biliyorum." Kalkıp oturdu ve vücudunu esnetti. "Ben gideyim."

"Ya da şey..."

"Ne?" diye sordu omzunun üzerinden bakıp. Saçları karmakarışıktı ve nasıl olup da daha da güzel olabildiğini hiç bilmiyordum.

"Sen iyi misin? Dün geceden sonra?"

Bana doğru dönüp ve yorgun bir şekilde gülümsedi. "Ben her zaman iyiyim."

"Evet, biliyorum... ama eğer değilsen, sen..." *Kalabilirsin. Benimle kalabilirsin.* "Demek istediğim, eğer konuşacak birine ihtiyacın olursa ben buradayım."

Gözleri yumuşadıktan sonra bakışlarını benimkilerden kaçırdı. "Dikkatli ol Jackson," diye fısıldadı ve parmaklarını saçlarının arasından geçirdi. "Yaz bitmek üzere ve kalp atışlarımı böyle sekteye uğratmamalısın. Şimdi hadi bakalım," diyerek yatağın kenarında yanıma oturdu. "Şimdi daha az tatlı bir şey söyle. Bana kötü bir şey söyle."

"Kötü bir şey söylemek istemiyorum."

"Evet ama eğer işleri olduğu haliyle yürüteceksek güzel anları kötü olanlarla dengelememiz gerek. Bir şey söyle. Bana söylemek istediğin güzel bir şeyleri düşün ve tam tersini söyle."

"Pekâlâ. Bence gördüğüm en çirkin insansın. Yüzün bana çöp kutusunu anımsatıyor ve ne zaman gitsen, gittiğine mutlu oluyorum."

Eğilip yaklaştı ve alnını benimkine dayadı. "Ah," dedi yumuşak bir sesle. "Yani gerçek bunun tam tersi mi?"

Hafifçe başımı salladım. "Tam tersi gerçek."

"Jackson Emery?" Gözlerini kapattı.

"Efendim?" Gözlerimi kapattım.

"Kalp atışlarım yine şu tekmeleme olayını yapıyor."

"Şey, belki de sorun değildir? Belki bazen kalplerin atmaya devam etmek için tekmelemesi gerekiyordur."

"Birkaç dakika daha kalabilir miyim?" diye sorarken sesi titrek ve tereddütlüydü.

"Evet ve ondan sonra birkaç dakika daha kalabilirsin."

Onu kollarımın arasına aldım ve tekrar yatağa uzandık.

Bana doğru sokulması zihnimin sisle kaplanmasına sebep oldu ama hiç aldırmadım. Çok uzun süredir bu şekilde hissetmemiştim, içten, korumacı. Onu dünyadan, çektiklerinden, kendi acılarından korumak istiyordum ve yine de bir yandan yakınımda tutmak istiyordum. Onu tenimde, dudaklarımda, göğsümde hissetmek istiyordum. Onu kalbimde hissetmek istiyordum…

Kalbimde…

Lanet olası kalbim.

Nasıl atacağını hâlâ bildiğinden hiç haberim yoktu.

35.

Grace

Judy, oturma odasında karşısında oturan Hank'e ve bana, "Çocuklar, bu aptalca!" diye şikâyet etti. "Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum ve zamanlama çok yanlış. Annem ve babam zaten çok şey yapıyor ve inanılmaz meşguller. Bunun sadece aptalca olduğunu düşünüyorum," diye sızlanarak elbisesinin kenarını çekiştirdi.

"Judith Rae, Tanrı'ya yemin ederim ki eğer şimdi bundan cayacak olursan seni öyle bir tekmelerim ki ta Kaliforniya'ya gidersin. Şimdi hadi bakalım, bir daha yap," diye emrettim. Kız kardeşim elinde bir deste kâğıtla ayakta dururken kanepede Hank'in yanında oturuyordum.

"Ama..." Kaşlarını çattı ve tırnaklarını ısırdı.

Hank ayağa kalktı, yanına gitti ve ellerini tuttu. "Bebeğim, bana bak. Sen tanıdığım en iyi kadınsın ve dinleme zevkine eriştiğim en iyi vaizsin. Bu fırsatı hak ediyorsun ve bunu pas geçmene izin vermeyeceğimizin sözünü sana verebilirim, tamam mı? Şimdi odaklan. Bu iş sende. Bunu yapabilirsin."

"Nasıl biliyorsun?" diye sorarken sesi titredi. "Yapabileceğimi nasıl biliyorsunuz?"

"Çünkü sen sensin. Sen her şeyi yapabilirsin."

Onları o kadar çok seviyordum ki bu neredeyse mide bulandırıcıydı.

Hank, "Hadi bakalım," diye bağırıp poposuna şaplağı indirdi. "Grace ve benim için şu vaazı ver." Kanepeye geri dönüp oturdu.

Judy derin bir nefes aldı ve yavaşça verdi. Ardından bu zamana kadar dinlediğim en etkileyici vaazlardan birini vermeye başladı. Kelimeleri hissetti ve söylediği şeylere ne kadar inandığını sesinde duyabildim. Küçük kız kardeşimin büyüyüp kendini bulmasını izlemek güzel bir şeydi.

Bunu kendi başına yapmıştı; bu onun yeteneği, becerisiydi, başkasının değildi. O bir vaiz olmak için doğmuştu. Işığı, kendini mutlu eden şeyi bulmuştu ve kimse bunu ondan alamazdı.

Bundan daha gururlu olamazdım.

Bitirdiğinde gözlerimi sildim, onun dökmeme sebep olduğu gözyaşlarından kurtuldum.

Hâlâ gergin bir şekilde, "İyi miydi?" diye sordu.

Ayağa kalktım ve ona sımsıkı sarıldım. "İyiden de öteydi. Acayip iyiydi Judy, kelimelerle tarif edilemez. Şimdi aynı şeyi bu akşamki yemekte anne ve babamıza yapacaksın."

Bir nefes aldı ve başını salladı. "Tamam. İkinize de bana inandığınız için teşekkür ederim. Eğer siz olmasaydınız bu delice şeyi yapmazdım."

"Daima ve daima," deyip ellerini sıktım ve gülümsedim. "Şimdi gidip yemekten önce saçımı boyasam iyi olacak."

"Pardon, tekrar söyler misin?" Judy'nin ağzı açık kaldı. "Saçını boyamakla neyi kast ediyorsun? Grace, annem kriz geçirir! Dövme yaptırdığını bile biliyor mu ki?"

"Hayır ama ona bir şey olmaz."

"Aynı kişiden mi bahsediyoruz?" diyerek şaka yaptı.

Hank gözlerini kıstı. "Bu bir kız kardeş sohbetine benziyor, o yüzden gidip yatak odasında ESPN *izleyeceğim."

Sessizce gitti, Judy'yi endişeyle bana bakarken bıraktı. "Grace..." diye başladı. "Bu sen misin? Demek istediğim, dinle, eğer saçını boyamak ve dövme yaptırmak hep istediğin şeylerse sonuna kadar arkandayım. Tanrı biliyor ya, kendini bulmayı hak eden biri varsa o da sensin. Sadece bunun kendi başına verdiğin bir karar olduğundan, Jackson'ın etkisiyle olmadığında emin olmak istedim."

"Judy." Ellerini ellerime aldım. "Bu tamamen benim."

"Yemin et?"

"Yemin ederim."

Başını salladı. "Hangi renk?"

"Burgonya **rengi."

Gözleri genişledi. "Onu öldürmek istiyorsun." Kahkaha attı. "Annemizi öldürmek istiyorsun."

"Şöyle düşün. Eğer bundan ölmezse muhtemelen sonsuza kadar yaşar."

"Tamam, pekâlâ, hadi gidelim. Şu işi halledelim."

"Ne demek istiyorsun?"

"Saçını tek başına boyamana izin vermeyeceğim. Boyamana yardım edeceğim. İki çift el, bir çiftten iyidir diye tahmin ediyorum."

* Spor kanalı. (ç.n.)

** Koyu kırmızımsı mor renk. (ç.n.)

Kız kardeşimin seçimlerimi anlamasa bile her daim yanımda olmasını seviyordum.

Keşfedilmeyen bölgeleri keşfetmeme izin verecek kadar beni seviyordu ve asla yalnız yürümeme izin vermiyordu.

Akşam yemeğine gittiğimizde Judy'nin sinirleri darmadumandı. Annem ve babam masada otururken aşçıları yemeğimizi servis etti. Olacakların heyecanıyla Hank'le gülümsememize mani olamıyorduk.

Yemeğimiz bitmek üzereydi ve Judy bir kez bile konuşmamıştı. O yüzden ipleri elime almaya karar verdim. "Sanırım Judy'nin hepimizle paylaşmak istediği bir şey var," diyerek herkesin dikkatini çektim. Judy bana sert bir bakış atsa da sadece sırıttım.

"Öyle mi?" diyerek kız kardeşime baktı babam. "Konu nedir Judy?"

"Ben, ah, ben..." diye başladı, sesi titriyordu.

"Çıkar ağzından Judith," diye emretti annem.

"Pekâlâ, ben sadece düşünüyordum da, belki, yani belki bir gün pazar ayininde vaaz verebilirim. Hatta ben-" Çıktısını aldığı vaazına uzanamadan annem ve babam kahkahalara boğuldu.

"Sen vaaz mı veriyorsun?" dedi babam, bu düşünce onu eğlendiriyordu ve bu da canımı her şeyden çok sıktı. Onun farklı olması gerekiyordu. Onun Judy'nin hayalini desteklemesi gerekiyordu ama öte yandan ailemin aklında Judy büyük hayalleri olmayan, güzel, küçük bir kızdı.

"Ah tatlım." Annem kıkırdadı. "Bu iyi bir şakaydı. Şimdi gerçekten söylemek istediğin şey neydi?"

Ailem, kız kardeşimin ruhunun solduğunu görmedi.

Hank kahkahalarına karşı çıkmak için ağzını açmaya koyuldu ama Judy dizine elini koydu ve başını hafifçe iki yana salladı.

Judy zorlukla konuşarak, "Sadece Kurucular Günü geçit törenini sabırsızlıkla beklediğimi söyleyecektim," dedi, tam bir hanımefendi gibi dimdik otururken gözyaşlarını tutuyordu.

"Evet, harika olacak ve sen de geçit töreni arabasında olacaksın! Kasabadaki en güzel kız olacaksın Judy," dedi annem.

"O güzel bir kızdan fazlası anne," diye bağırdım. Asabımın bozulduğunu söylemem hafif kalırdı.

Judy yumuşak bir sesle, "Grace," dedi, bana bunun peşini bırakmam için yalvaran bir bakış attı.

Onun için bırakacaktım ama yine de sinirim bozulmuştu.

"Ah, Hank'le ikimizin on beş dakika içinde geçit töreniyle alakalı bir toplantıya katılmamız gerektiğini unuttum, o yüzden oraya gideceğiz." Judy sandalyesini itip masadan uzaklaştırdı ve gülümsemesini yüzünde tuttu. "Hadi Hank," dedi.

"Ama..."

Ağlamamak için altdudağını ısırdı. "Lütfen Hank, geç kalamayız."

Hank isteksizce kalktı ve onunla birlikte gitti, sonra annemle babam sanki hiçbir şey olmamış gibi normal sohbetlerine geri döndü.

"Benimle dalga mı geçiyorsunuz?" diye patladım. İkisinin de bana doğru bakmasına sebep oldum.

"Pardon?" diyerek sorguladı annem.

"Sorun ne Grace?" diye sordu babam.

"Bunu ona nasıl yapabildiniz? Vaaz vermeyi söylediğinde nasıl yüzüne gülebildiniz?"

"Ah Gracelyn Mae," diyerek gözlerini devirdi annem. "Kız kardeşin sadece aptallık ediyordu."

"Hayır, yapmıyordu. Haftalardır, muhtemelen aylardır pratik yapıyordu ve en sonunda ikinize söyleyecek cesareti topladığında yüzüne güldünüz. Nasıl görmediniz? Kahkahanızın canını yaktığını nasıl görmediniz? Resmen odadan kaçıp gitti."

Babam afallayarak, "Ciddi olamaz," dedi. "Judy bir vaiz değil."

"Bu da ne demek oluyor?" derken gözlerimi kıstım, aklım kafa karışıklığıyla dönüp duruyordu.

"Şey, kız kardeşin alışveriş yapmak, kasabada etkinlikler düzenlemek, parti planlamak gibi farklı şeylerle ilgileniyor, biliyorsun. O daha çok kasabanın amigo kızı gibi. Bir kiliseyi yönetecek biri değil," dedi babam. O anda, ilk defa babamı farklı bir ışık altında gördüm.

"Onun aptal olduğunu mu düşünüyorsun?" diye sordum.

"Öyle demedim."

"Söylemene gerek kalmadı," diye bağırdım. "Haberiniz olsun, o bir vaiz. Onu dinledim ve bugünde kadar duyduğum en güçlü seslerden birine sahip. Dünya üzerindeki her insana yetecek kadar yüreği ve şefkati var. O tariflerin ötesinde kutsanmış ve size hayalini anlatmaya geldiğinde yüzüne gülme cüretini gösterdiniz!" diye haykırdım. Anlamalarını sağlamak için fazlasıyla tutkuluydum.

"Grace, sesini alçalt," diye emretti annem.

"Hayır. Bu konuda sessiz olmayacağım. Bunun için çok çalıştı ve siz ikiniz ona saygısızlık ettiniz. Eğer sizin bir hayaliniz olsaydı ve Judy'ye anlatsaydınız hayatının kalanı boyunca sizin için tezahürat yapardı. Size, sizin kendinize inandığınızdan daha çok inanırdı ve siz ona nefes alınacak kadar bile zaman vermediniz."

Annem kısık ve kızgın bir ses tonuyla, "Sanırım masadan ayrılmanın vakti geldi," dedi.

Babam tek kelime etmedi.

Bu beni her şeyden daha çok incitti.

Gözlerim babamdan ayrılmadı ve gözlerimi dolduran yaşlara engel olamadım. "Bunu annemden beklerdim baba ama sen de mi? Sen bize inanması gereken kişiydin. Hayallerimizi dinleyen ve bize uçabileceğimizi söyleyen kişi olman gerekiyordu. Bu akşam olduğun kişi? Kız kardeşime gülüşün? Artık kim olduğunu bile bilmiyorum."

"Bunun uygunsuz ilişki yaşayan bir kızdan geliyor olması komik," deyiverdi annem.

Sersemlemiş bir halde, "Affedersin?" dedim.

"Bahsettiğim şeyi gayet iyi biliyorsun. Git Grace. Git. Koşup suçlu oğlanını görmeye git."

Alayla güldüm. "Vay canına. Bunu yüzüme vurmanı bekliyordum ama sanırım zamanlaman yanlış. Bunun asıl konuyla hiçbir alakası yok."

"Asıl konuyla çok alakası var. Şu anda sözün ve karakterin benim için boşluktan ibaret çünkü kasabada deli bir kadın gibi koşturuyorsun. Ciddiyim! Dövmeler?! Burgonya rengi saçlar?! Sana neler oluyor? Bu sen değilsin. Ayrıca bir kemiği bile hak etmeyen pis bir köpekle düşüp kalkıyorsun.

Yine de ona sahip olduğun her şeyi iğrenç bir sürtük gibi veriyorsun."

Ağzım açık kaldı. "Ne dedin sen bana?"

"Şu son birkaç haftada yaptığın tantana yüzünden yapmak zorunda kaldığım hasar kontrolünü biliyor musun? Tenine yaptığın dövmeler... gece geç vakitlerde Jackson'ın evinden çıkman, benim için ne kadar zor olduğunu biliyor musun?"

"Ne kadar zor olduğunu mu?" Nefes almakta zorlanıyordum. "Senin için?"

"Evet. İnsanların bana neler dediğini biliyor musun? Ailemiz hakkında neler dediklerini?"

"Hayır. İnsanların *benim* hakkımda ne dediklerini biliyor musun? Biliyor musun, bunu yapamam. Seninle konuşamam."

"Sen bu ailenin yüz karasısın! Evliyken o pis canavarla düşüp kalkıyorsun."

Kalbim kırılıyordu ve o farkına bile varmadı. Zorlukla yutkundum ve başımı eğdim. "Finley *beni* aldattı, tersi bir durum olmadı ama sana göre ne var ki? Son zamanlarda kızların haricindeki herkesi seçmeye niyetli gibisin. Tüm bunlarla işim bitti. Kiliseyle ve yargılamalarıyla, seninle ve senin olanlarla işim bitti. Bu arada geçtiğimiz birkaç hafta içinde Jackson, senin bana tüm hayatım boyunca davranmadığın kadar saygıyla davrandı, yani eğer o bir canavarsa bu da seni Şeytan'ın ta kendisi yapıyor anne."

36.

Grace

"Ciddi olduğunu bilmiyordum," dedi babam. O gece geç saatlerde Judy'nin ön verandasında duruyordu. Ellerini ceplerine sokmuştu ve omuzları öne doğru kıvrılmıştı. Kapılarına geldiğinde Judy ve Hank hâlâ dışarıdaydı. Babamın gözlerini dolduran suçluluk çok ağırdı.

Şakaklarımı ovaladım ve içimi çektim. "Çünkü onu hiç ciddiye almıyorsunuz. O iyi baba, hatta harika. Eğer ona bir fırsat versen sana bir gün kilisenin yönetimini ele alma konusunda ne kadar iyi olduğunu kanıtlayacaktır. Sadece ona bir şans ver. Ona etkinlik planlayıcısından fazlası olması için fırsat ver."

Verandanın üst basamağına oturdu ve ellerini sıvazladı. "Sanırım bugün bir ebeveynlik fiyaskosuydu."

"Eğer onunla işleri düzeltirsen öyle olması gerekmez. Bazen Judy'ye nasıl davranıldığını izlemek benim için zor oluyor. O güzel bir yüzden fazlası, çok daha fazlası ama sanki bu kasaba onu minik, güzel hanımefendi kalıbına soku-

yor ve onun özgür kalmasına izin vermeyecekler. O bundan daha fazlasını hak ediyor. Hayali için bir fırsatı -*gerçek* bir fırsatı- hak ediyor."

"Onunla konuştuğuma emin olacağım."

"Teşekkürler ve akşam yemeğinde olanlar için üzgünüm. Bazen annem beni çok bunaltıyor."

"Sanırım ikiniz de birbirinizi bunaltıyorsunuz. Aslında birbirinize çok benziyorsunuz," dedi.

Korkuyla büzüldüm. "Hiç de benzemiyoruz."

Gülümsedi ve başını iki yana salladı. "Annene söylediğimde o da aynısını söyledi. Tatlım, sen iyi misin? Dedikoduları dinleyen biri olmadığımı biliyorsun ama Jackson Emery'yle geziyor olman benim için biraz endişe verici."

"Neden herkes ona bu kadar karşı?" diye sordum. "O kötü değil."

"Hayır, değil," dedi. "Fakat hasar görmüş ve bu tehlikeli olabilir. İncinmeni istemiyorum, hele de zaten bu kadar çok incinmişken. Belki de aranıza biraz mesafe koymak kötü bir şey olmazdı, özellikle de evliliğinde neler olduğunu çözdüğün bir evredeyken."

"'Neler olduğunu çözmek' derken ne demek istiyorsun? Finn başka birini tercih etti ve Tanrı aşkına, kız onun çocuğunu taşıyor."

"Evet ama sence Finn'in sana davrandığından fazlası olman önemli değil mi? Başka bir şeye başlamadan önce diğerini tamamen bitirmenin inceliğini göstermenin? Acı çektiğini biliyorum ve aklın karman çorman ama o yüzden şu anda sana karşı korumacı davranıyorum. Jackson Emery asla insanların hayatlarını kolaylaştıran biri olmadı. Karma-

şalar çıkarır ve senin kalbine de bunu yapmasını istemiyorum, özellikle de kalbin zaten kırılmışken."

Titrek bir sesle, "O düşündüğün kadar kötü biri değil baba," diye fısıldadım.

Burnunun kemerini sıktı, sonra gözlüğünü başının tepesine koydu. "Eğer gerçekten o kadar kötü değilse evliliğinin detaylarını çözüme ulaştırdıktan sonra da etrafında olacaktır."

"Yani... ne? Sırf kasaba onun kötü bir etkisi olduğunu düşünüyor diye ondan uzak durmamı mı istiyorsun?"

"Hayır, hiç de değil. Sadece bir saniyeliğine durup nefes almanı istiyorum. Hayatın bir girdaba benziyor ve kötü bir durumdan çıkıp diğerine girmeni istemiyorum. Başka bir şeye yönelmeden önce iyileşmek için yeterli zaman ayır." Elini dizime koyup sıktı. "İyi olacaksın Grace. Büyük ihtimalle sonu gelmeyecek bir şeye doğru koşturma. Jackson Emery'nin çok fazla arkadaşlık geçmişi yok ve bunun bir sebebi olduğuna eminim. Sadece zor yoldan öğrenmeni istemem."

"Keşke ona baktığımda gördüğüm şeyi görebilseydin," diye fısıldadım.

"Gördüğün şey ne?"

Zorlukla yutkundum ve omuzlarımı silktim. "Umut."

O cevap veremeden Hank ve Judy eve geldi. "Baba? Burada ne yapıyorsun?" diye sordu. Aklı karışmış görünüyordu.

Babam ayağa kalktı ve ellerini ceplerine soktu. "Vaazını duyabilmeyi umuyordum."

Judy'nin gözleri yaşardı ve yaşlar dökülmeye başlayınca onları hızlıca sildi. "Aptalca baba. Kafanı takma bile."

"Aptalca değil," diye cevap vererek ona doğru gitti. "Ap-

tal olan benim. Sana verdiğim cevap yanlış ve soğuktu, seni incittiğim için özür dilerim. İçeri girip sözlerini duymayı çok isterim Judith Rae, tabii girmeme izin verirsen."

Judy gülümsedi ve başını salladı.

İkisi içeri girdi ve Hank gelip yanımda durdu. "Teşekkür ederim," diye fısıldadı.

"Daima ve daima," diye cevap verdim.

37.

Jackson

Grace evime geldiğinde, "Sen iyi misin?" diye sordum. Pek bir şey söylememişti ama bu geceyi unutmak için seksi kullanmak istediğini gözlerinden görebiliyordum.

"Hayır," derken gömleğinin düğmelerini açmaya başladı. Ellerimi ellerinin üzerine koyduğumda gözleri duygularla doldu.

"Ne oldu?"

"Hiçbir şey, gerçekten. Biz sadece..." Sözleri tükenirken gözyaşlarını uzaklaştırmak için elinden geleni denedi ama Grace duygularını kolayca saklayan biri değildi. Her şeyi benim tam zıttım şekilde hissediyordu. Onun duyguları yüzeyde yaşarken, benimkiler derinliklerin altında dönüyordu.

Gözlerini kapattı ve derin bir nefes aldı. Düşünceleri aklında hızla uçuşuyor olmalıydı çünkü dudakları aralandığında tek kelime çıkmadı.

Ellerimi beline dayayıp onu çektim ve kucakladım. "Konuşmamız gerekmiyor," dedim. "Fakat bu akşam seks yapmamız da gerekmiyor. Sadece sana sarılabilirim."

Vücuduma değen vücudu titrerken başını öne arkaya salladı. "Bu anlaşmamıza aykırı."

"Sanırım anlaşmamızdan sapalı çok oldu prenses."

Aldığı keskin solukla birlikte konuştu. "Her şey karman çorman. Babam sana yakın olarak büyük bir hata yaptığımı düşünüyor. Tam olarak bu kelimeleri söylemedi ama her şeyle başa çıkma şeklimin onu hayal kırıklığına uğrattığını biliyorum ve annem..." diye homurdandı, sesi çatlıyordu. "Bana karşı çok sert."

"Kişisel algılama. O herkese karşı sert çünkü dünya onu o hale getirmiş."

"Senin gibi mi?" diye sordu.

"Aynı benim gibi," diye cevap verdim. Loretta Harris'e katlanamıyor olsam da, bazı aynı özellikleri paylaştığımızı görüyordum.

Burnunu çekti ve başını göğsüme dayadı. "Her gün, nefes almak zor geliyor. Seninleyken iyiyim ama senin yanından ayrıldığımda yine zorlaşıyor. Seni acım için geçici bir yara bandı olarak kullanıyorum gibi hissediyorum."

"Beni istediğin gibi kullanabilirsin," dedim. "Hangi şekilde istersen."

Kalp atışımın teklediğini hissettim.

Son zamanlarda, onun etrafındayken kalbim çok fazla ritim kaçırmıştı ve bundan ne anlam çıkaracağımdan emin değildim. Çok fazla anlam çıkarmak istemediğimden öylece olmasına izin veriyordum.

"Ben paramparçayım," diyerek beni uyardı.

"Evet, biliyorum." Elini tuttum ve avucunu öptüm. "Ben de öyleyim."

Ellerini göğsüme dayadı ve parmak uçlarında kalp atışımı hissetti. "Bir süreliğine beni düzeltir misin?"

"Seni bütün gece düzelteceğim ve sonra yarın da devam edeceğim."

38.

Grace

Beni vücuduyla değil, sözleriyle düzeltti. Uyanık kalıp hayatlarımızdaki her şeyden konuştuk, benim için nefes almayı biraz daha kolaylaştırdı. Jackson hakkında daha fazla şey öğrenmek hayatı biraz daha az yalnız gösteriyordu.

"Arabalar üstünde çalışmak istediğini ne zaman anladın?" diye sordum.

Biraz yüzünü buruşturdu ve omzunu silkti. "Anlamadım. Sanat okuluna gitmek istedim. Babamdan ziyade anneme çekmişim ama olanlardan sonra tamirhaneye yardım etmeliyim diye düşündüm."

"Tamirci olmayı hiç istemedin mi?"

"Hiç."

Bu onun için üzülmeme sebep oldu. Hayatının çoğu babasıyla ilgilenmekle geçtiği için hayallerini peşine düşecek vakti bile bulamamıştı. "Okula her zaman dönebilirsin," dedim.

Omzunu silkti. "Ben burada iyiyim."

"Ama burada mutlu musun?"

"Benim gibi biri için mutluluk asla seçenekler arasında yok gibi görünüyor."

"Sen çoğu insandan fazlasını hak ediyorsun."

"Fakat senden daha azını." Bir nevi sırıttı. "Sen çoğundan fazlasını hak ediyorsun."

Tuhaf bir dünyada yaşıyorduk, o ve ben. Birbirimiz için gerçekte hissettiklerimizi özgürce ifade edemediğimiz bir dünyadaydık ama kafamda ona tekrar tekrar söylüyordum.

Sana hayranım. Sana hayranım. Sana hayranım ...

Parmağını bileğimde gezdirdi ve sonra kolumu kendine doğru çekip öptü. "Seni sabit tuttuğum son seferde bileğini morartmışım."

"Berelenmenin çok daha kötü yolları var." Gülümsedim. Hafifçe kaşlarını çatarak bileğime baktı. "Sorun yok Jackson. Ben iyiyim."

"Seni incitmek istemiyorum."

"Son zamanlarda beni *incitmeyen* tek şey sensin." Ona sokulup dudaklarına yumuşak bir öpücük kondurdum.

Bir saniyeliğine gözlerini kapattı ve yeniden açtığında ela bakışları içimi ürpertti. "Öğretmenlik yapmak için Atlanta'ya ne zaman dönüyorsun?"

Gidişim hakkında konuşmamıştık. Birkaç aydır birbirimizin kollarına atlıyorduk ve iniltiler dışında konuşmamıştık. Konuştuğumuzdaysa hep geçmişimiz hakkındaydı, asla geleceğimizle ilgili değildi.

"Üç hafta içinde," dedim.

Başını eğdi, gözlerinde hayal kırıklığının izleri vardı. "Ah, tamam."

"Sorun ne?" diye sordum.

"Sadece... Seni özleyeceğim."

Yüreğim bir ritmi daha kaçırdı.

"Jackson Paul Emery insanları özler mi?" diyerek şaka yaptım. Göğsüme hücum eden hisleri kontrol etmeye çalışıyordum.

"Hayır, insanları değil... sadece seni."

Sana hayranım. Sana hayranım. Sana hayranım ...

Parmaklarımı boynunun yanında gezdirdim ve tenine masaj yapmaya başladığımda kollarını bana doladı. Gözlerim dudaklarından ayrılmadı. Aynı ağız bütün bedenimde gezinmişti ama beni en çok etkileyen şey dudaklarının arasından dökülen sözlerdi.

"Ben de seni özleyeceğim," dedim dingin bir sesle. "Sen olmasaydın bu yaz boğulurdum."

Beni öptü ve o gece bir şeyler değişti. Öpücükleri daha farklı hissettirdi, haftalardır her gün birbirimize anlattığımız kurgusal hikâyeden çok daha gerçekçi geldi. Kelimeleri söylemedi, ben de söylemedim ama öpücüklerimiz biraz daha zaman, birkaç fazla dokunuş, birkaç tane daha kalp çarpıntısı için yalvarıyormuş gibiydi.

O gece daha uzun süre kaldım, dokunuşlarımız aşkla kafası karışmış olabilecek bir şeyi taklit ediyordu adeta. Güneş doğmaya başladığında üzerimi giymeye başladım ve eve dönmeye koyuldum.

"Seninle eve yürüyeceğim," diye teklifte bulundu.

Gülümsedim ve esnedim. "Geri çevireceğimi biliyorsun."

"Vardığında mesaj atar mısın?"

"Onu yapabilirim."

"Tamam." Gülümseyerek kapının pervazına yaslandı.

"Tamam," diye cevap verdim.

"Gracelyn Mae?"

"Efendim?"

Boğazını temizledi ve ellerini ceplerine soktu. "Sence bir ara seni randevuya çıkarabilir miyim dersin? Gerçek bir randevuya?"

İçimi kelebekler doldurdu.

"Jackson Emery'nin insanlarla çıktığını bilmiyordum."

"İnsanlarla değil...sadece seninle."

Daha fazla kelebek geldi.

"Aslında ben de sana benimle bir şey yapar mısın diye soracaktım."

"Ne soracaktın?" diye sordu.

"Kendimi bildim bileli, her yıl yardım kuruluşlarına para toplamak için ailem belediye binasının balo salonunda bir yaz galası yapar. Büyük bir şeydir ve kasabadaki herkes Akademi Ödülleri'ne gidiyormuş gibi falan giyinir. Büyük bir akşam yemeği ve dans olur, kasabadaki herkes orada olacak."

"Harris Galası. Evet, duymuştum."

"Kavalyem olur musun?" diye sordum. Bir an için yüzünü ekşitti ve kalbimin çatladığını hissettim. Utancım yanaklarıma vurdu. "Eğer istemezsen mecbur değilsin. Yemin ederim, sadece düşündüm ki-"

"Gelmek isterim," diyerek bana biraz daha garanti verdi. "Sadece eğer benimle görülürsen insanların sana daha fazla zorluk yaşatmasından endişeleniyorum. Seni strese sokmak ve hayatına olduğundan daha fazla drama katmak istemiyorum. İnsanlar konuşacak."

"Bırak konuşsunlar," deyip ellerimi göğsüne koydum. "Biz dinlemeyeceğiz."

Gülümsedi. Kalbime birkaç ritmi unutturacak türden bir gülümsemeydi. Bana doğru eğilip alnını alnıma dayadı.

Dudakları benimkilere sürtündü, mahvolduğumu biliyordum.

"Ee..." diye fısıldadı. "Bu bir randevu mu?"

"Evet." Ürpertiler bütün bedenimi kapladı. "Bu bir randevu. İyi geceler Jackson Paul."

Nazikçe dudaklarımdan öptü ve ensemi tutan ellerini vücudumdaki her zerrede hissettim. Tenime masaj yaptıktan sonra boğuk sesiyle sakince konuştu. "Günaydın Gracelyn Mae."

39.

Jackson

Alex biraz afallayarak, "Bugün erken mi kapatıyorsun?" diye sordu. "Hiç erken kapatmazdın."

"Şey, evet, bu akşam planlarım var."

Tek kaşını havaya kaldırdı. "Planlar mı? Grace adında bir kadınla mı?"

"Yapma şunu," dedim.

"Neyi?"

"Gülümsemeyi."

"Ben hep gülümserim."

"Evet ve sinir bozucu," diyerek kafa buldum. Bütün kirli havluları arka odaya attım.

"Yani siz ikiniz artık… birlikte misiniz?"

"Ne? Hayır. Biz sadece… arkadaşız."

"Menfaat sağladığın türden."

"Öyle bir şey."

"Fakat fazlası var," diye yorum yaptı. "Çok daha fazlası var."

"Alex, şu anda çeneni kapatmana ihtiyacım var."

"Pekâlâ ama sadece söylüyorum, insanlardan hoşlanman gayet normal bir şey adamım. Öyle olmadığını düşündüğünü biliyorum ama öyle. İnsanları insan yapan şeyin bir parçası."

Kaşlarımı çattım ve omzumu silktikten sonra aletlerimi kutunun içine geri koymaya başladım. "Ondan hoşlanamam Alex. Hoşlanmış olsaydım bile birkaç hafta içinde kasabadan gidiyor."

"Ee? Onunla git."

Gözlerimi devirdim. "Tabii."

"Dostum, ben ciddiyim. Bu cehennem yuvasından çık ve git hayatını yaşa. Grace'le olmasa bile, bu yerden ayrılabilirsin."

Ofladım. "Babamı öylece bırakıp gidemem. Rehabilitasyona gidebilmemin tek sebebi senin yardıma gelmiş olmandı ve benim için tekrar böyle bir şeyi yapmanı asla istemem."

"Dostum, baban senin yükün değil."

"Onu ölsün diye bırakmayacağım. Sahip olduğu tek kişi benim."

"Tamam, canının sıkıldığını görebildiğim için konuyu kapatacağım. Sen gidip kendi hayatını yaşasan bile dünyanın dönmeye devam edeceğini bilmeni istiyorum. Demek istediğim asıl şey şu: Mutlu olmaya hakkın var, belki çoğu insandan daha fazla ve Grace'in seni mutlu ettiğini düşünüyorum. Bence sen de onu mutlu ediyorsun."

Zorlanarak yutkundum. "Öyle mi düşünüyorsun?"

"Festivalde senin hakkında konuşuyor diye bir kadının saçını yolmak üzereydi. Senin için en az senin kadar koru-

macı. İkinizi birlikte görene kadar bir şeyin bu kadar mantıksız olup yine de bu kadar mantıklı geldiğini hiç görmemiştim."

"O sadece çok... iyi."

Kahkaha atarak bana doğru geldi ve sırtıma vurdu. "Sen de öylesin. Buradan çıkıp gidiyorum. Bu akşam iyi vakit geçir, olur mu?"

"Tamam. İyi geceler."

Tamirhaneden çıktı ve ben de temizliğe devam ettim. Eve gidip duşa girmeden önce bitirmek istiyordum. Tören için bir takım elbise kiraladım çünkü gardırobumdaki hiçbir şeyin Harris Galası için yeterince iyi olmayacağını biliyordum.

Grace için en iyi halimle görünmek istedim. Onu hayal kırıklığına uğratmak istemedim.

Beni bu etkinliğe götürmesi, kolumu koluna geçirmeme izin vermesi küçük bir hareketten çok daha fazlasıydı. Bütün kasabaya, kiminle yaşamayı isterse onunla yaşamakta özgür olduğunu söyleyen bir beyanda bulunuyordu.

Buna bayıldım ve elini tutacak kişi olmayı da sevdim.

Saat yedi buçuğa gelirken evime geldi ve kapıyı açtığımda birkaç adım geri çekildim.

Çok güzeldi.

Şarap rengi buklelerinden üzerine oturan gümüş rengi tuvaletine kadar, her şeyiyle bir tanrıçaya benziyordu.

"Vay canına," diyerek nefesimi bıraktım. Kızarmaya başladı ve buna bayıldım.

"Vay canına," diye cevap vererek beni tepeden tırnağa süzdü. Elini bana doğru uzattı. "Gidelim mi?"

Elini tuttum ve Chester'ın sokaklarında el ele yürüdük.

İnsanlar bizi gördü ve umursamadık. İnsanlar yargıladı ve dinlemedik.

Belediye binasının balo salonuna vardığımızda herkesin gözleri bize döndü. Hislerin tam karnıma çarpışını hissettim ve insanların ne düşündüğünü sadece tahmin edebilirdim.

Chester'ın asilzadesinin elini tutacak kadar iyi olmadığımı.

Benim sadece bir beleşçi olduğumu.

Tam Grace'e geri çekilmek istediğimi söylemek üzereydim ki elimi sıkarak beni rahatlattı. "Güçlü anlar," diye fısıldayıp beni kendine doğru çekti. Sonra dudaklarını benimkilerin üzerinde gezdirdi ve herkes izlerken beni öptü. Ben de onu öptüm çünkü nasıl öpmezdim? Tek yapmak istediğim dudaklarıma konan o dudakları öpmekti.

"Güçlü anlar," diye cevapladım ve yavaşça geriye çekildik.

Bir şekilde, tam o anda insanların fikirleri resmen önemsizleşti çünkü o beni seçti.

Bütün dünyanın önünde, o benim elimi tuttu.

40.

Grace

Jackson içecek almak için uzaklaştığı anda insanlar etrafıma toplandı ve bana Jackson'la ilgili sorular sormaya başladılar. Hepsi biraz boğucuydu ama bunu yapabileceğim en iyi şekilde karşıladım çünkü Jackson insanların bizi yargılaması riskine değerdi.

Ah, hem de nasıl yargıladılar.

"Biraz erken, değil mi? Yeniden biriyle çıkmak için."

"Bir süre kendi başına olmalıydın."

"Bence Finn'le aranızı düzeltebilirsiniz."

"Finn'in sana hâlâ değer verdiği açık."

Çok fazla fikir vardı. Çok fazla burnunu sokan kişi vardı.

Konuştukları sürece onlara gülümsedim ve beni rahatsız etmelerine izin vermemek için her şeyi yaptım. "İzin verirseniz gidip...bir şey bulmam gerekiyor," dedim. Ağzım kulaklarıma varıyordu.

Kalabalıktan uzaklaştığım anda Marybeth Summers'a rastladım.

Marybeth sessiz sakin ve kendi halinde biriydi. Bana bakıp başını salladı. "Merhaba Grace."

"Merhaba Marybeth."

"Bence ikiniz birlikte güzel görünüyorsunuz."

"Teşekkürler." Gülümsedim, hâlâ midemdeki düğümü hissediyordum. Sonraki yorumunun diğer herkesinki gibi olmasını bekliyordum.

Ancak onun yerine sadece, "Mutlu olmayı hak ediyorsun," dedi.

Bana sarıldı ve son derece içten olduğunu hissettim. Muhtemelen ona sarılmam gerekenden biraz daha uzun süre sarıldım.

Belki de kasabadaki herkes dedikodu meraklısı değildi.

Belki de bazıları bana gerçekten iyi dileklerde bulunuyordu.

Annem bana doğru gelerek, "Gracelyn Mae,"dedi. Beni gördüğü için afallamış gibi görünse de elbisesini düzeltti.

"Merhaba anne."

"Burada ne yapıyorsun?"

"Hiçbir galayı kaçırmadım. Şimdi başlamayayım diye düşündüm."

"Sen..." Topuklu ayakkabılarının üzerinde kıpırdandı. "Rezalet çıkarmak için mi buradasın? Olay çıkarmak için?"

"Ne?"

"O oğlanla içeri girdiğini gördüm. Olay çıkmasını istemiyorum. Son konuşmamız yüzünden benden intikam almak için mi onu getirdin? Söylediğim şey için?"

"Ah anne." Ona doğru gülümseyip yaklaştım. "Olan her şey seninle ilgili değil."

Yanından uzaklaştım ve doğruca Josie'ye rastladım, bana bakarken yüzünde kocaman bir sırıtış vardı. "Aman aman. Az önce anneni payladığına mı şahit oldum?" diye sorarken şampanyasından bir yudum aldı.

"Sanırım evet."

Suratında yırtıcı bir gülümsemeyle, "Bu akşam kavalyen olarak birini getirdiğini gördüm," dedi.

"Evet, getirdim."

"Aferin sana Grace." Kutlar gibi kadehini havaya kaldırdı. "Aferin sana."

Müzisyenler enstrümanlarını çalmaya başladığında Josie kendine geldi. "Ah! Grup çalmaya başlıyor. Chester'ın kızlarından biri ilk dans için kocamda hak iddia etmeden gidip onu bulsam iyi olur. Sonra görüşürüz!"

Harris Galası'nın ilk dansı her zaman şahit olunan en eğlenceli şeylerden biriydi. Geleneklere göre seninle dans etmek isteyen ilk kişiyi kabul etmek zorundaydın. Eğeri, aması, fakatı yoktu.

Yıllar önce Finn'i benimle dans etmeye o şekilde ikna edebilmiştim.

Ona âşık olmaya da o zamanlar başlamıştım.

Gözlerimi salonda gezdirip Jackson'ı aradım ve hâlâ barın yakınında durduğunu görünce ona doğru ilerlemeye başladım ama sonraki sözleri duyunca kalbim boğazıma çıktı. "Gracelyn Mae, bu dansı bana lütfeder misin?"

Arkamı döndüğümde takım elbisesi ve kravatı içindeki Finn'i gördüm. Çok yakışıklı görünüyordu ve bunun için ondan nefret ettim.

"Hayır," diye bağırıp arkamı döndüm ama konuşmayı sürdürdü.

"Ama bu gelenek. Hayır diyemezsin."

İnledim.

"O haklı, biliyorsun," dedi yaşlıca bir kadın. Pek etkilenmemiş görünen genç bir adamla yanımızdan geçiyordu. Adamın onu seçmediği belliydi. "Bu gelenek."

Gözlerimi devirdim ve Finn'e baktım. "Bir dans. O kadar."

"Tek istediğim bu."

"Tek alacağın da bu olacak." Dans pistine çıktık ve elini belime koymaya çalıştığında bunu yapmasına izin vermedim. Ortaokul dansındaymışız gibi elleri omuzlarımda kaldı.

"Bunun için teşekkür ederim," dedi. Nefesinden viski kokusu geliyordu.

Donuk gözlerine bakarken, "Sarhoşsun," diye belirttim.

"Birkaç içki içtim, evet. Sadece seninle konuşmak için, bu dans teklifinde bulunmak için cesaretimi toplamaya çalışıyordum. Bizimle ilgili bazı hatıraları geri getireceğini düşündüm."

Cevap vermedim.

"Ee?" diye sorguladı. "Getiriyor mu?"

"Finley, Autumn nerede?"

"Bilmiyorum. Onu umursamıyorum. Ben seni umursuyorum."

"Ne zamandan beri? Jackson'la konuşmaya başladığımdan beri mi?"

Yüzünü ekşitti. "Seni onunla görmek beni deli ediyor, biliyor musun? Beni tamamen çılgına çeviriyor." Gözleri doldu, alkolden değil, hissettiği şeyler yüzünden. "Grace. Seni başka bir adamla görmek beni öldürüyor."

"Artık benim nasıl hissettiğimi biliyorsun."

"Ben çok üzgünüm Grace. Gerçekten," derken yanaklarından yaşlar akıyordu. Önümde ağladığı son seferi anımsayamadım. "İlk düşükten sonra kendimi kaybettim. Beni çok etkiledi ve acımı saklamaya çalışmak zorunda kaldım çünkü senin çok acı çektiğini biliyordum. Sadece düşünmek ve aklımı temizlemek için alana ihtiyacım vardı."

"Başka kadınların bedenini kullanarak mı? Seni ne kadar süre bekleyeceğimi düşündün? Beni tekrar sevmen için ne kadar süre oturup dua edeceğimi düşündün?"

"Anlamıyorsun. Olanlardan sonra nefes alamadım."

"Yaptığım düşükleri sadakatsizliğinin bahanesi olarak kullanıyor olman ne hoş, aslında tam tersi olmalıydı. Ben..." Gözlerimi kırpıştırdım ve keskin bir soluk aldım. "Sana en çok ihtiyaç duyduğum anda yanımda değildin. Beni yakalamana ihtiyacım varken sen benim düşmeye başlamamı izledin ve yere çarpmama saniyeler kala arkanı dönüp gittin."

"Grace..."

"Benden buraya kadar Finn."

"Bu sen değilsin. O adam senin aklına giriyor. Sen beni seviyorsun," dedi. "Seviyorsun, sevdiğini biliyorum. Bizden vazgeçemezsin Grace. Yapamazsın-"

"Boşanmak istiyorum," diyerek araya girdim. Canının istediği gibi gidip gelmesinden bıkmıştım. Kim olduğumu ve neyi temsil ettiğimi söylemeye çalışıp durmasından bıkmıştım. "Artık bunu yapmak istemiyorum. Beni sevmen için yalvarmak istemiyorum. Geceleri oturup başka birini mi seviyorsun diye merak etmek istemiyorum. Sırf başka birinin beni istediğine inanıyorsun diye beni istemeni istemiyorum. Zincirlerimden kurtulmak istiyorum Finley. Bırakmanı istiyorum."

"Ne? Hayır." Gerildi, beni tutmaya çalışsa da geri çekildim. "Sen bugüne kadar sevdiğim tek kadınsın Grace."

Neden bilmiyorum ama bu beni incitti. "Öyleyse ben sevginin ne olduğunu bilmiyorum."

Uzaklaşmak için arkamı döndüm, Finn elimi yakaladı. "Gracelyn, lütfen." Tutuşu biraz sıkıydı ve gözleri yalvarıyordu. Bir an için o parlak mavi gözlerin içine baktım. Hayatımın kalanını o gözlere bakarak geçireceğimi düşünmüştüm. En karanlık fırtınalar sırasında bana hep huzur getireceğini düşündüğüm gözler…

"Finley James…" diye fısıldadım. Arkasından az önce salona giren Autumn'un olduğu yere baktım. Hafifçe kıvrımlarını gösteren altın rengi elbisesinin içinde güzel görünüyordu. Hem de her bir kıvrımını. "Bırak beni."

Elimi bıraktı ve ona doğru baktı.

"Kahretsin," diye homurdandı.

Hızla oradan uzaklaşırken olanları üzerimden atmaya çalıştım. Tam kaçacakken Jackson bana doğru geldi. Yarım bir gülümsemeyle gülümsedi ve ben de ona kalan yarısını gösterdim.

"Sorun ne?" diye sordu.

"Hiç."

Gözlerini kıstı. "Ne oldu?"

Başımı iki yana salladım. "Ciddiyim, sadece biraz hava almam lazım. O kadar."

Dimdik durdu ve boğazını temizledi. "Benim burada olmam sana daha çok stres mi oluyor? Çünkü eğer öyleyse gidebilirim. Bunun ailen ve senin için önemli bir olay olduğunu biliyorum ve hiçbir şekilde zarar vermek istemem."

Ah Jackson... "Senin burada olman beni boğulmaktan alıkoyan tek şey."

"Ne oldu? Birisi seni incitti mi?

"Evet, hayır, şey... sadece kalbimi incittiler."

Yaklaştı ve düşen buklelerimden birini kulağımın arkasına itti. "Onlar en kötü türden acılardır."

Yanağımdan bir damla yaş düştü ve saklamakla uğraşmadım.

Jackson kaşlarını çattı. "Senin için ne yapabilirim?"

"Sadece bir süreliğine dışarı çıkmam gerekiyor. Sen acaba... bekleyebilir misin?" diye fısıldarken elimi göğsüne dayadım. Başımı kaldırıp ela gözlerine baktığımda onların sevecenlikle dolu olduğunu görmüştüm. O ela gözlere bir müddet baktım. Kısa kısa nefesler almama yardım eden gözlere... En karanlık fırtınalarımda bana huzur getiren gözlere...

"Lütfen Jackson," diye yalvardım. "Sadece bekle beni."

"Prenses..." Başparmağını yanağımda gezdirdi ve dökülen gözyaşlarımı sildi. Başını sola doğru eğerek bana gülümsedi. Ufaktı... aslında minicikti. Çoğu insan yüzündeki o ifadeyi kaçırırdı ama Jackson'ı o kadar uzun süre yakından incelemiştim ki dudaklarının yaptığı her hareketi fark ederdim. Yumuşak bir sesle konuştuğunda rahatlamayla doldum. "Nasıl olur da seni beklemem?"

41.

Jackson

Grace hava almak için bir dakikalığına dışarı çıktı ve ben de geri dönmesini bekledim. Salonda dururken kendimi tamamen uygunsuz hissettim. Takım elbise kaşındırıyordu. İnsanlar kabaydı ve yiyecekler bir lokmaydı.

Resmen cehennemdeydim.

"Normal ortamın değil ha?" dedi bir kadın.

"Hem de hiç değil."

Elini uzattı. "Ben Judy. Grace'in kız kardeşiyim."

Elbette, gözleri aynıydı. Elini sıktım. "Tanıştığıma memnun oldum. Senin hakkında çok şey duydum."

"Ben de senin hakkında." Gülümsedi ve olduğu yerde kıpırdandı.

Tek kaşımı havaya kaldırdım. "Bu, Grace'ten uzak durmamı söylediğin kısım mı?"

"Hayır. Niye öyle bir şey düşündün ki?"

"Herkesin bana söyleyip durduğu buymuş gibi görünüyor."

"Anlıyorum. Ben o yüzden burada değilim. Sadece ona karşı nazik olmanı istemek için buradayım, olur mu?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Kalbi... çok kırılgan. Bence kendisinin bile farkında olduğundan daha fazla şey atlattı ve daha fazlasını kaldırabileceğini sanmıyorum. Eğer sana âşık olmasına izin vereceksen lütfen onu tutmaya hazır ol çünkü bir kere düşürülürse yeniden ayağa kalkabileceğinden şüpheliyim."

Ablasını seviyordu, sözlerinden o kadarı belli oluyordu. Grace'ten uzak durmam için bana bağırmıyordu, sadece onun kalbine ve ruhuna karşı hassas olmamı rica ediyordu.

"Bunu yapabilirim," dedim.

"Söz mü?"

"Söz."

Gülümsedi, sol elini sağ kolunda gezdirdi. "Ondan hoşlanıyorsun."

"Evet."

"O da senden hoşlanıyor."

Öyle olduğunu umuyorum...

"Bu akşam için iyi eğlenceler Jackson ve lütfen bu partide onun dışındaki herkesi görmezden gel. Bu akşam önemli olan tek kişi o, değil mi?"

Judy bana teşekkür ettikten sonra diğerlerini eğlendirmeye gitti. Kız kardeşinde Grace'in kişiliğinden ne kadar çok parça olduğunu görebiliyordum. Dünyada Grace dışında başka iyi insanların da var olduğunu bilmek güzeldi.

Gideli çok olduğu için gidip onu kontrol etmek istedim ama sabırlı olma konusunda çalışıyordum. Nefes alması gerekiyordu ve bana geri döndüğünde burada olacaktım.

"Kendinle gerçekten gurur duyuyor olmalısın ha?"

Arkamı döndüğümde Finn'in yanıma geldiğini gördüm. Benimle konuşurken gözleri biraz deli deli bakıyordu.

Sarhoştu.

O bakışı babamın gözlerinde yeterince gördüğümden artık tanıyordum.

"Finn, bu akşam bu konuya girmeyelim," dedim.

"K-karımdan uzak dur," diye emretti. Dili biraz dolanıyordu.

"Karın mı?" diyerek öfkeyle söylendim. "O kelimeyi biraz geniş anlamda kullanıyoruz, değil mi?"

Bana doğru sendelerken, "Kurnazlık yapma," diye uyardı.

İnledim.

Bu uğraşmak istediğim son şey.

Derin bir nefes aldım ve karşısına dikilmek olan doğal içgüdümü sakinleştirmeye çalıştım. Pisliğin teki olsa da yine de Grace'in eski kocasıydı ve Grace'i kızdırabilecek aptalca bir şey yapmak istemedim.

"Bak ahbap, sarhoşsun ve aklın başında değil. Git kendine su falan bul."

"Ah siktir git," diye tısladı. Bunu benim için kolaylaştırmayacağı açıktı. "Karımı götürdüğün için çok harika olduğunu sanıyorsun demek ha?"

"Yine o kelime," dedim. "Fazlasıyla geniş anlamda kullanıyorsun."

"O on beş yıldır benimdi."

"Ve sonra onu bıraktın."

Yüzünü buruşturdu, ellerini yüzünde gezdirdi ve yaklaşıp hafifçe göğsümden itti. "Onu geri kazanacağım."

"Bana dokunmamanı istiyorum," diye uyardım. Geçen her saniyeyle öfkemin arttığını hissediyordum.

"Kadınıma dokunmamanı istiyorum," diyerek karşılık verdi ve beni daha da kızdırdı. Grace'le ilgili hiçbir şey bu adama ait değildi. Onu yüzüstü bırakıp gitmişti ve sadece kendini tehdit altında hissettiği için geri geldiği de belliydi.

"Peki, durma. Tamamen senindir." Döndüm ve ön kapıya doğru yöneldim çünkü olay çıkarmak istemedim. Konuşmaya daha fazla dahil olmayacaktım çünkü onun istediği tam olarak buydu. Olay çıkarmamı istiyordu. İçimde pusuda bekleyen canavarı salmamı istiyordu. Grace için iyi olmadığımı kanıtlamamı istiyordu.

Özellikle de bütün kasabanın önünde.

O yüzden yürüdüm.

Sarhoş Finn'in peşimden gelişini dinlerken ağır bir soluk verdim.

"Eğer onun yakınına gidecek olursan kıçını tekmeleyeceğimi netleştirmek istiyorum!" diye bağırdı.

Aslında bu beni güldürdü. Finn yapılı bir adam değildi ve tek yumrukla onu indirebileceğimden emindim. "Tamam ahbap, sıkıntı değil. Şimdi beni yalnız bırak."

"Hadisene," diyerek koşturdu ve arkamdan itti. "Eğer o kadar belalıysan dövüş benimle."

Durdum.

O değmez.

Tekrar itti.

Derin bir nefes aldım ve bileğimdeki bilekliği çekiştirdim.

O değmez.

Beni ne kadar çabuk yalnız bırakırsa Grace'le o kadar

çabuk bir araya gelirdim, yine de kavga etmek için kaşındığı gittikçe daha çok netleşiyordu. Canavarı serbest bırakmak istiyordu ve ben dışarı çıkmasını istemiyordum.

"Karşılık vermeyecek misin?" diye sordu. Öfkesi içini dolduruyordu.

"Hayır. Vermeyeceğim."

"Niye? Grace'in hayal kırıklığına uğrayacağını düşündüğün için mi? Gerçekte olduğun canavardan tiksineceğini mi düşünüyorsun? Lanet olsun, ne olacağını sanıyorsun? Seni seçeceğini falan mı düşünüyorsun?" Ona baktım ve kısa bir an için kalbimin ritmi sekteye uğradı. Gözlerimdeki bakışı görmüş olmalıydı çünkü yüksek sesle kahkaha attı. "Hassiktir, onun gerçekten seni seçeceğini düşünüyorsun."

Sessiz kaldım.

Bilekliğimi çektim.

"Ona sunacağın hiçbir şeyin yok," diye böğürdü. Sözleri nefretle doluydu. "Sen kötünün kötüsüsün ve seni asla seçmeyecek, biliyorsun. Onun için yaz ilişkisi olabilirsin ama asla ona sahip olmayacaksın. Kalbi kırık, o aptal değil. Sen bir hiçsin. Hiçbir şeyin yok ve asla bir şeyin de olmayacak. Biraz zaman geçtikten sonra sensiz yine kendi ayakları üstünde duracak ve sen hiç olmaya devam edeceksin."

"Tamam. Sen haklısın Finn. Tebrikler."

Üzerime gelip sertçe itti. "Pislikten başka bir şey değilsin, sürtük annen gibi ölseydin çok daha iyi olurduk."

Annem hakkında konuştu ve sonra gözlerim kararadı.

Sonra bir baktım ki balo salonunun yerine yuvarlanıyoruz, yumruklar havada uçuşuyor. Onu yere yapıştırdım ve o da gözüme sert bir tane indirdi. Dengemi bulmaya çalışırken

Finn üzerime atlayıp beni geriye doğru uçurdu ve doğruca beş katlı pastanın bulunduğu masaya doğru daldık. Pasta yere yapıştı, kreması her yana saçıldı.

Birbirimize vurmayı sürdürürken etrafımıza bir kalabalık toplandı ve insanlar bizi birbirimizden ayırmaya çalıştı.

Yumruk savurup durdu, o yüzden ben de tekrar tekrar aynısını yaptım.

Şerif Camps gelip bizi birbirimizin üstünden aldığında en sonunda ayrıldık.

Bir açıklamada bile bulunamadan ikimizi de parmaklıkların arkasına attı.

Harika.

İşte akşamın tam olarak böyle gitmemesi gerekiyordu.

Jackson

On Yaşında

"Defol buradan ucube!" Annemin cenazesinden sonra okula geri döndüğüm ilk gün Tim bana bağırdı. O ve arkadaşları beni itip kaktı. "Kimse seni burada istemiyor!"

Benimle alay etti ve dalga geçti ama umursamadım.

Hiçbir şey umurumda değildi.

Annem gitmişti ve artık hayatın anlamı yoktu.

Üstüme gelmelerine izin verdim.

Beni itmelerine izin verdim.

Zaten artık hiçbir şey hissedemiyordum.

"Ne kadar eziksin! Asla arkadaşların olmayacak seni ucube!" dedi oğlanlardan biri ve ben uzaklaşmaya çalışırken bana çelme taktı.

Yere sert bir şekilde çarptım ve inledim. Ayağa kalkmaya çalıştığımda içlerinden biri tekmeleyip tekrar yere düşürdü.

Tek kelime etmedim.

Derse gittik ve Tim sandalyemin arkasını tekmeleyip durdu.

"Ucube, ucube, ucube," diye fısıldıyordu.

Görmezden gelmeye devam ettim.

Annemin bana söyleyeceği şeyi tekrarlamaya çalıştım.

Ben olağanüstüyüm. Ben olağanüstüyüm…

Tim'i etkilemek istemiyordum çünkü artık benden hoşlanıp hoşlanmaması umurumda değildi.

Kimsenin benden hoşlanıp hoşlanmaması umurumda değildi.

Sadece annemi geri istiyordum...

"Keşke ortadan kaybolsan ve asla geri gelmesen," dedi Tim. "Tıpkı aptal, ölü annen gibi."

İşte o zaman, hiç düşünmeden harekete geçtim.

42.

Grace

"Şerif Camps, o, parmaklıklar arkasında olmayı hak etmiyor," diye bağırarak polis karakoluna daldım. Kavga çıktığını ve Jackson'ın gözaltına alındığını duyduğum anda doğruca karakola gelmiştim.

Masasında oturan Şerif Camps'in üzerinde gala için giydiği takım elbisesi ve kravatı vardı. "Evet, pekâlâ, senin iki erkeğin kendilerine mani olamayıp topluluk içinde lanet maymunlar gibi davrandığı için ben de burada oturup evrak doldurmayı hak etmiyorum," diye homurdandı.

"Evet ama bu onun hatası değildi! O yanlış bir şey yapmadı. Ve bence-"

"Mola. Burada bahsettiğimiz 'o' hangisi oluyor?" diye sordu. "Hangisini kurtarmak için buradasın?"

"Jackson," dedim sakin bir şekilde. "Onun için buradayım."

"İyi karar. Kavgayı başlatan Finn gibi görünüyor, bu biraz şok edici."

Benim için hiç de şok edici değildi. Hem de azıcık bile.

"Onları görmek için seninle birlikte arka tarafa gelebilir miyim?"

Başını biraz iki yana salladı. "Bilmiyorum Grace. İnsanların arka tarafa geçmesine izin vermeyiz."

"Şerif Camps... benim. Küçük Bayan Gracelyn Mae. Sadece ikisiyle de konuşmak istiyorum, o kadar. Yemin ederim."

İçini çekti. "Sanırım bunun kimseye bir zararı olmaz. Arkaya gel ama kimseye sana izin verdiğimi söyleme, tamam mı? İnsanların yumuşadığımı düşünmesini istemem."

Bu sırrı saklamayı kabul ettim ve arka tarafa doğru giderken kalbimin gümbürdediğini hissettim. Gözlerim Jackson'ı bulunca biraz nefesim kesildi. Üzgündü, yüzünün her tarafı siyah ve maviydi. Kravatı boynundan sarkıyordu ve mağlup görünüyordu.

Tanrı aşkına Finn. Ne düşünüyordun?

"Selam," diye homurdandı.

"Selam," dedim.

"Bu küçük hanım sayesinde kendine hapisten kurtuluş kartı bulmuş gibisin ahbap. Şükretmelisin, yoksa seni bu gece burada tutacaktım." Şerif Camps konuşarak anahtarlarını kurcaladıktan sonra Jackson'ın hücresinin kapısını açtı.

Kapı açıldığı anda kollarımı ona doladım. "İyi misin?"

"İyiyim. Üzgünüm."

"Üzgün müsün? Niçin? Sen yanlış bir şey yapmadın."

"Evet ama yine de Finn'le dalaşmamalıydım." Sesi öyle alçaktı ki, adeta bir fısıltı gibiydi. Zihni dönüp duruyor muydu bilemiyordum ve benden çok uzağa kayıp gitmediğini umuyordum.

Şimdi burada kal, Jackson...

"Bir saniyeye seninle ön tarafta buluşacağım, tamam mı?" diyerek kolunu sıvazladım. Başını salladı ve ön tarafa doğru ilerledi. Finn'in hücresine doğru yürüdüm. Başını kaldırıp bana baktı, yüzü Jackson'ınki kadar perişan haldeydi.

"Sanırım beni de çıkarmak için burada değilsin ha?" diyerek şakalaştı.

Ona zorlanarak bakabildim. Bana tıpkı bir yabancı gibi hissettirdi. "Hâlâ sarhoşsun."

"Birazcık."

"Sen sarhoş olmazsın Finn."

"Şey, belki de biraz değişen tek kişi sen değilsindir." Ayağa kalktı ve bana doğru geldi. Ellerini parmaklıklara doladı. "Ne yapıyorsun Grace? Bir bağımlıyla takılarak?"

Vay be, bel altından vuruyordu.

"O temiz," dedim. "Yıllardır temiz."

"Şimdilik. Baksana, yüzüme ne yaptı. Sana tehlikeli olduğunu söyledim."

"Sen de aynı şeyi ona yaptın Finn."

"Evet ama..." İç geçirdi ve bakışlarını kaçırdıktan sonra tekrar bana baktı. "Seni seviyorum."

"Şunu söylemeyi kes."

"Hayır, kesmeyeceğim çünkü seviyorum. Birlikte on beş yıllık bir geçmişimiz var ve kenarda durup o pisliğin kollarına koşmanı izleyemem. Seni buna müsaade etmeyecek kadar çok seviyorum."

"Bana bu sözleri tekrar söylemen için dua ettim," diye fısıldayarak başımı iki yana salladım. "Beni geri istemen, bana geri dönmen için dua ettim ama senin istediğin bu değil."

"Hayır, öyle. Şu anda sana söylüyorum, istediğim sensin. Biraz karışık olduğunu biliyorum ama-"

"Sırf başka bir adam bana ilgi gösterdiği için ilgi gösteriyorsun, Finn. Bu sevgi değil, kıskançlık ve ben bu oyunu oynamak istemiyorum. Hiçbir oyunu oynamak istemiyorum. Sadece gitmeme izin vermeni istiyorum."

"Pes etmeyeceğim," diye uyardı. "Bizden de bundan da vazgeçmeyeceğim."

"Biz diye bir şey yok Finn."

"O serseri yüzünden mi?"

"Hayır." Başımı salladım. "Senin yüzünden."

Jackson, kanepesinde otururken gözüne ılık kumaşı bastırdığımda, "Sorun yok," diye mırıldandı. "Başka bir adamın kadınıyla yattığım için ilk defa gözüm morarmıyor."

"Ben onun kadını değilim," dedim sertçe. Kumaşı gözüne bastırdığımda irkilmesini izledim. "Ve o da benim erkeğim değil."

Başını geriye doğru eğdi. "Eğer onun değilsen kime aitsin?"

"Kendime aidim," dedim soluk soluğa, kalp atışlarımın hızlandığını hissediyordum. "Başka birine ait olmadan önce, daima kendime ait olacağım."

"Tanrım," diye fısıldadı. Altdudağını ısırırken başını iki yana salladı. "Bunu söylediğini duymanın ne kadar iyi hissettirdiğini bilemezsin."

Ona gülümsedim ve gözüyle ilgilenmeye geri döndüm.

"Yapıyorsun," diye fısıldadı. Yanağıyla ilgilenmemi durdurmak için elini benimkinin üstüne koydu.

"Neyi yapıyorum?"

"Kendini buluyorsun."

Sırıttım ve kumaşın suyunu sıktım. "Sanırım bir günü daha görecek kadar yaşayacaksın."

"Bunu duymak güzel," diye mırıldandı. Başını eğdi ve parmaklarıyla oynadı.

"Ne oldu?" diye sordum. "Sorun ne?"

"Ona baktığında ne görüyorsun? Finn'i gördüğünde ne görüyorsun?" diye sordu. Sesi kuşkuyla doluydu.

Bir an için duraksadım, yere oturdum ve sonra ona aşağıdan baktım. "Geçmişimi görüyorum. Eskiden olduğum ve olmadığım her şeyi görüyorum."

"Peki bana baktığında ne görüyorsun?

Yemin ederim gözlerinde, kırık olduğunu bile bilmediğim parçalarımı iyileştiren ufak bir kıvılcım vardı. Elimi saçlarımın arasından geçirdim, dudağımı ısırdım ve omzumu hafifçe silktim. "Olasılıkları."

43.

Jackson

Pazar sabahı olduğunda, Loretta Harris'in kapımı çalmasıyla şoka girdim. Kapıyı açtığımda kocaman, sarkık şapkası ve ütülenmiş elbisesiyle en iyi pazar kıyafetleri içinde olduğunu fark ettim.

Yüzünün kızınınkine benziyor olmasından nefret ettim. Benim için kendisinden nefret etmemi zorlaştırıyordu.

"Tanrı'na dua etmeye gitmen gerekmiyor muydu?" diye sordum ve kollarımı bağlayarak kapının kenarına yaslandım.

Dükkânıma ilk dalışındaki gibi öfkeden köpürerek gelmemişti. Talepler yağdırmıyor veya bana bağırmıyordu. Ürpertecek kadar sakin ve aklı başındaydı.

Bu da biraz tedirginlik yarattı.

"Kızımla günlerdir konuşmadım," dedi. "Onu son gördüğümde pişman olduğum şeyler söyledim."

"Evet, şey, belki de konuşmadan önce düşünmelisin. Şimdi eğer izin verirsen yapacak başka işlerim var." Kapımı kapatmaya davrandım ve kolunu koyarak engelledi. Tek kaşımı havaya kaldırdım. Kolunu çabucak indirdi.

"Üzgünüm, sadece..." İç geçirip başını iki yana salladı. "Onu kasabada gördüm ve başını çevirdi. Çılgın gibi kızıl saçları ve dövmeleri var, o bu kişi değil. Artık kiliseye bile gelmiyor."

"Eğer insanlar bana da ona söylediklerini söyleseler ben de gitmezdim."

"Bundan keyif aldığımı mı sanıyorsun? O insanların kızım hakkında söyledikleri şeyleri duymaktan?"

"Hayır." Başımı iki yana salladım."Keyif almadığını biliyorum ama durdurmaya çalıştığını da düşünmüyorum."

Dudaklarını araladı ama duraksadı. Çantasına uzanıp bir çek çıkardı.

"Sana paranı istemediğimi söyledim sanıyordum," diyerek tersledim.

"Belki meblağa bakarsan istersin. Sana ve babana iyi bir hayat vermeye yeter. Dünyanın herhangi bir yerinde yeniden başlayabilirsin."

Çeki alıp ikiye böldüm. "Paran umurumda değil. Babamı ve beni kendi arazimizden çıkaramayacaksın. Ayrıca ne önemi var ki? Grace birkaç haftaya işine geri dönecek."

"Evet ama tatillerde geri dönecek ve sen hâlâ burada olacaksın. Sonra seni ziyaret etmek için hafta sonları gelecek. Sonra daha yakında bir iş bulacak. Görmüyor musun? Aklını karıştırıyorsun, bir gün sana âşık olabileceğini düşündürtüyorsun. Görmüyorsun değil mi? Sana nasıl baktığını?"

Nasıl?

Bana nasıl bakıyordu?

"Bela istemiyorum," dedim. "Gitmelisin."

"Jackson, lütfen, gerçekçi olmalısın. Gracelyn'in başından zaten çok fazla şey geçti ve kendini bulma yolundayken

dengesini bozabilecek dikkat dağınıklıklarına ihtiyacı yok. Ona yardım etmeye çalıştığını biliyorum ama aslında onu ve kendini incitiyorsun. Yeni bir çek yazacağım," diyerek çantasını karıştırmaya koyuldu.

"Tekrar söylüyorum, paranı istemiyorum. Ayrıca Grace yetişkin bir kadın. Benimle konuşmama kararını onun vermesine izin vereceğim." Kapıyı kapatmaya yeltendim ve o bana doğru bağırarak olduğum yerde durmama sebep oldu.

"Benim Samuel'imdi!" Loretta bana doğru bağırdı.

Tek kaşımı kaldırdım. "Ne?"

"Samuel'di." Boğazını temizledi ve gözlerinden birkaç damla yaş akarken titremesini izledim. "Benim kocamdı, annenin sevdiği adam. O gece birlikte gideceği kişi Samuel'di."

Ellerim yumruk oldu ve ağzım kurudu. "Senin derdin ne? Neden böyle bir konu hakkında yalan söylüyorsun?"

"Yalan söylemiyorum. Fırtınanın olduğu gece öğrendim. Samuel bir kadına âşık olduğunu, onun için beni terk ettiğini söyledi. Gerçi bana adını söylemedi." Gözleri kısıldı ve ahşap verandayı incelerken başını salladı. "Annenden önce, kadınlar sadece bir kaçış aracıydı. Onlar için asla hisler beslemedi ve daima yuvasına, bana geri döndü. Çünkü sendelese bile ben onun için yolun sonuydum. Her gece yatağına kıvrıldığı ve 'seni seviyorum' dediği kişi bendim. Ben onun ebediyetiydim ve o da benimkiydi."

"Sonra bir gün, yeni bir aile bu kasabada arsa aldı ve gözleri seninkilere benzeyen bir kadın kilisemize girdi. Güzeldi ve Samuel de tıpkı benim gibi onu fark etti. Buna alınmadım çünkü günün sonunda geldiği kişi bendim. Bir anlaşmamız vardı. Saygı ve sadakat sayesinde bana geri dönerdi. Fakat sonra, her gece geç saatlere kadar çalışmaya başladı. Bazı

geceler eve öyle geç gelirdi ki yemin ederim panjurların arasından güneşin doğduğunu görürdüm. Seni seviyorum demeyi bıraktı ve artık üzerinden o kadının kokusunu alabiliyordum. Hanımeli ve ahududu." Gözlerini kapattığında yanaklarından daha fazla yaş döküldü. "Kadının kim olduğu konusunda şüphelerim vardı ama annenin bir araba kazasında öldüğü haberlerinin gelmesinden sonra tamamen netleşti. Kocam yere yıkılıp annen için haykırana kadar bir erkeğin gerçekten yas tuttuğunu hiç görmemiştim."

Sersemlemiş bir halde, "Yalan söylüyorsun," dedim.

"Söylemiyorum ve sanırım sen de bunu biliyorsun."

"Arazimden çık git," diye bağırdım.

"Sence yıllar önce baban niye kiliseye saldırdı Jackson? Ailemden nefret etme konusunda neden o kadar kararlı sence?"

"Sana gitmeni söyledim."

"Pekâlâ, gideceğim. Fakat bana şunu söyle... Gerçekten benim kızımla -yıllar önce annenin seni terk etmesine sebep olan adamın kızıyla- birlikte olup onu her şeyinle sevebilir misin? Hiçbir kırgınlık ve öfke hissetmeden kendini Grace'e verebilir misin? Babasınınkilere benzeyen o gözlere bakıp da onu o korkunç olayla ilişkilendirmeden durabilir misin? Ben yapamayacağımı biliyorum."

Cevap vermedim çünkü kelimeleri nasıl toplayacağımı bilmiyordum. Doğruca evime girdim ve kapıyı arkamdan kapattığımda sözleri varlığımın her zerresini işgal etti.

Babamın evine dalıp, "Doğru mu?" diye haykırdım. Gözleri yarı açık vaziyette kanepede oturuyor, sabah haberlerini

izliyordu. Daha birkaç gün önce temizlemiş olmama rağmen evi bok götürüyordu.

Zombiye benziyordu. Gözlerinin altında ağır torbalar, yağlı saçlar, pis giysiler. Babamla ilgili hiçbir şeyin yaşamakla ilgisi yoktu.

"Ee?" diye üsteleyip ellerimi öfkeyle havaya kaldırdım. "Doğru mu?"

"Sen neden bahsediyorsun? Ne doğru mu?"

"Annemin ilişki yaşadığı kişi Samuel Harris miydi?"

Kaşlarının aşağı doğru inişine ve dudaklarının hafifçe aralanmasına bakılırsa bu gerçekten de doğruydu.

"Benimle dalga mı geçiyorsun? Bunca zaman boyunca Samuel Harris'in annemin ölümünden kısmen sorumlu olduğunu biliyordun ve bana söylemeye gerek görmedin mi yani?"

"Sana o arabayı tamirhanemden çıkarmanı söyledim. Sana o kızı sikmeyi bırakmanı söyledim. Daha başka ne istiyordun?"

"Ah, bilmem, belki lanet gerçeğe ne dersin baba? Neden bana söylemedin?"

"Seni ilgilendirmezdi de ondan evlat," deyip viski şişesini aldı ve bir yudum içti. "Öğrenmeye hakkın yoktu."

Şişeyi elinden aldım ve odanın karşısına fırlattım. "Öğrenmek için her hakkım vardı."

"Defol git Jackson. Bunun için vaktim yok."

"Annem bu durum yüzünden öldü ve tüm bu olanlar yüzünden hayatın bok gibi. Bana söyleyebilirdin. O ailenin tamirhanemizin yakınına bile gelmesine asla izin vermezdim. Senin için, bizim için savaşırdım. Ben-"

"O lanet şey geçti ve bitti. Evimden defol git."

"Fakat baba-"

"Bak, annen öldü ve geri de gelmeyecek, tamam mı? Bırak peşini. Tekrar söyletme. Çık dışarı. Suratını görmek istemiyorum."

Sarhoş durumdayken sanki büyük bir mesele değilmiş gibi konuşuyordu. Sanki annemin ölümü her gün ruhunu yakan bir his değil de geçip giden bir anıdan ibaretti. O da tıpkı benim gibi her gün o kâbusu yeniden yaşamıyormuş gibi konuşuyordu. Annem her şeyiyken sanki hiçbir şeyi değilmiş gibi konuşuyordu.

Ve annemin trajik sonundan sorumlu olan adam hemen yolun sonunda yaşıyordu.

Neredeyse âşık olma cüretini gösterdiğim kadının babasıydı.

Birkaç gün sonra onun kalbime girmesine izin verecektim.

Birkaç gün daha geçse daha önce asla keşfetmediğim kelimeleri ona söyleyecektim.

Ancak o sabah, ruhumdaki zincirler bir kez daha sımsıkı gerildi. Gracelyn Mae'nin yakınımda bir yere gelmesine izin vermeme imkân yoktu.

44.

Grace

"Tamam Jackson, iki şey var. Bir, Game of Thrones'un son iki sezonunu seninle birlikte bitirmek için kasabada sadece bir haftam kaldı, o yüzden günde iki bölümlük maratonlar yapmaya başlasak iyi olacak. İkincisi de karnım aç, o yüzden bu akşamki bölümleri izlerken çin yemeği söyleyebiliriz diye düşündüm," dedim. Tamirhaneye girdiğimde Jackson'ın başı arabalardan birinin kaportasının altındaydı.

Hemen cevap vermedi, o yüzden ona doğru gidip elimi omzuna koydum ve kasıldığını hissettim.

Midem düğüm düğüm oldu. "Hey, her şey yolunda mı?"

Kısaca, "Evet," diyerek cevap verdi, başını kaldırıp bakmadı.

Bunun yalan olduğu barizdi. "Jackson, neler oluyor?"

"Çalışıyorum."

"Tamam... ama... bana karşı epey soğuk davranıyorsun."

Bana doğru baktı ve soğuk bakışıyla şaşkınlığa uğradım. Çok uzun zamandır o sert gözleri görmemiştim ve bana doğru o şekilde baktığı için adeta kafam karışmıştı.

Avuçlarım terlemeye başlarken, "Ne oldu?" diye fısıldadım. "Ne oluyor?"

"Sanırım bu anlaşmayı şu anda bitirmemiz en iyisi olacak," dedikten sonra arabasının üzerinde çalışmaya geri döndü.

"Ne?"

"Bir amaç görmüyorum. Hiçbir ilerleme kaydetmeyeceğiz, o yüzden şimdi de bitirebiliriz."

"Sen neden bahsediyorsun? Tüm bunlar da nereden çıktı?"

"Sadece düşünüyordum ve işin aslı, seninle hiçbir şey yapmak istemiyorum."

"Yalan söylüyorsun. Sahip olduğumuz şey... sahip olduğumuz şey..." Sesim titredi çünkü değişikliğine hazırlıksız yakalanmıştım.

Gözlerini benimkilerle buluşturdu, buz gibi bakışı ruhumu deşiyordu. Yüzünü buruşturdu. "Biz hiçbir şey değiliz prenses. Bu yaz olan her şey bir hataydı, sen bir hataydın. Tekrarlamayacağım bir hata, tamam mı?"

"Neden böyle davranıyorsun?"

"Çünkü ben buyum," diye öfkeyle bağırdı. "Her zaman da bu olacağım."

"Hayır. Sen iyisin Jackson. Kibarsın, naziksin ve-"

"Kes şunu Grace. Sana söyleyecek hiçbir haltım yok. Arkanı dön ve uzaklaş çünkü bu konuşma bitti."

"Aklına kim girdi?" diye sordum. Ellerimi nazikçe yanaklarına yerleştirip gözlerinin içine baktım. Gördüm de. Altdudağındaki ufak titremeyi. "Seni bu düşüncelerle besleyen kim? Baban mı? Finn mi? Annem mi?"

Ellerini bileklerime sardı ve yüzünden indirdi. "Uzaklaş prenses ve arkana bakma. Burada senin için bir şey kalmadı."

Gözlerim doldu ve geriye doğru birkaç adım attım.

Bu kadar hızlı değişen şey neydi? Nasıl olmuştu?

Birkaç gün önce olasılıkları görüyorduk. Ben daha ikinci bölümde olduğumuza ikna olmuşken hikâyemizin son bölümü nasıl bu kadar çabuk gelmişti?

"Seni tanıyorum," dedim ona. "Bu sen değilsin."

"Beni tanımıyorsun," derken sesi düz ve sakindi. "Asla tanımadın ve ben de seni hiç tanımadım. Yattığım kadınlardan biri olmaktan fazlası değildin ve kıyafetlerini çıkarmakla işim bitti, o yüzden artık gidebilirsin."

Sözleriyle geriye doğru biraz daha sendeledim. İhanete uğradığımı hissettim. Bu içimi sızlattı. İnanılmayacak kadar canımı yaktı. "Bunda ciddi değilsin. Bunların hiçbirinde ciddi değilsin. Kimsemiz yokken birbirimize sahip çıktık. Aklından geçen ne bilmiyorum ama her ne ise birlikte çözebiliriz çünkü yaptığımız şey bu Jackson. Biz birbirimize yardım ederiz."

"Olmadığımız bir şeymişiz gibi davranmaya son ver. Ben arkadaşın değilim. Âşığın değilim. Ben senin için bir hiçim ve sen de benim için öylesin." Arkasını döndü ve çalışmaya koyularak beni sersemlemiş bir halde dururken bıraktı.

Gözyaşlarımı sildim ve ön kapıya doğru gitmek için döndüm. Jackson'la konuşmaya devam etmekte bir anlam görmedim. Aklına girmeme izin vermek gibi bir amacının olmadığı belliydi.

"Grace?"

Jackson'a döndüğümde bana doğru baktı.

"Efendim?"

"Geri gelme."

O iki kelime canımı en çok yakan şey oldu çünkü bütün olasılıklarımızın resmi olarak gittiği anlamına geliyordu.

Hastanenin koridorunda durduğumda Finn, "Grace, burada ne yapıyorsun?" diye sordu. Onunla konuşabilmek için buradan geçmesini bekliyordum. "Sorun ne? Sen iyi misin?" diye sorarken sesi endişeli geliyordu.

"Ona bir şey mi söyledin?" diye söyleyerek kollarımı kavuşturdum. "Jackson'a bir şey mi söyledin?"

"Ne?"

Gözlerindeki boş ifade kaşlarımı çatmama sebep oldu. Kafa karışıklığı, neden bahsettiğime dair hiçbir fikri yokmuş gibi güçlüydü.

"Kavga ettiğimizden beri onu görmedim," dedi.

"Bana yalan söyleme Finn."

"Söylemiyorum. Yemin ederim. Neden...?" Tek kaşını kaldırdı ve başını iki yana salladı. "Seni yüzüstü bıraktı."

"Neden bahsettiğini bilmiyorsun," diyerek arkamı döndüm ve uzaklaştım.

Arkamdan seslendi. "Gerçekten şaşırmış olamazsın Grace. Herkesin sana söylemeye çalıştığı buydu. O bir saatli bomba ve seni incitmesi sadece an meselesiydi."

"O senin düşündüğün şey değil," dedim kararlılıkla. Jackson'ı tanıyordum. Toz tutmuş ruhunun kimseyle paylaşmadığı köşelerini biliyordum. Bir şey olmuştu ve beni bu şekilde ittiğine göre kötü bir şey olmalıydı. "O nazik."

"Yüzümün haline bak Grace. Ne kadar nazik olabilir?" diye karşı çıktı Finn.

"O kavgayı sen başlattın."

"Sarhoştum. Bunu yapan onun ayık hali. Ayrıca seni tanıyorum. Seni kendini tanıdığından daha iyi tanıyorum. O senin için doğru olan şey değil Grace. Sen ondan daha iyisin."

Alayla güldüm. "Bu komik."

"Komik olan ne?"

"Beni tanıdığını düşünmen. Gerçek şu ki; senin tanıdığın kız sen ona ihanet ettiğinde öldü."

"O bir canavar Grace. Seni incitip duracak ve sürekli hayal kırıklığına uğratacak." Ona bir cevap vermeden uzaklaşırken yanağımdan aşağı bir damla yaş aktı. Ancak Finn bana seslenmeyi sürdürdü. "Bizden vazgeçmeyeceğim Grace! Bizim için savaşmayı bırakmayacağım."

Hayatın işleyişi bana delice geliyordu.

Finley 'bizim' hakkımızda atıp tutarken benim aklım Jackson'a ve yüreğini yaralayan şeye takılmıştı.

Resepsiyon masasında oturan Autumn, "Gracelyn Mae," dedi. Yavaşça ayağa kalkarak büyümekte olan karnını açığa çıkardı.

Onu her gördüğümde bir parçam ölmek istiyordu.

Masanın etrafından dolanıp hızla bana doğru geldi. "Burada ne yapıyorsun? Birisi mi yaralandı?"

Sakin bir sesle, "Umursuyormuşsun gibi davranma Autumn," dedim.

"Fakat umursuyorum. Ben..." Gözleri doldu ve tüylerim diken diken oldu. Yapması gereken son şey ağlamaktı. Onun gözyaşlarına vaktim yoktu. "Finn'le mi konuşuyordun?"

Tek kaşımı kaldırsam da cevap vermedim.

Vücudu titremeye başlasa da devam etti. "Beni hiç ilgi-

lendirmediğini biliyorum ama, şey, her şey karmakarışık halde. Kendi ailem benimle doğru düzgün konuşmuyor ve şimdi de Finn çok mesafeli. İkiniz... Aranızda bir şey...?"

Kollarımı göğsümde kavuşturdum. "Yakında eski kocam olacak adamın seni benimle aldatıp aldatmadığını mı soruyorsun?"

Gözyaşları aktı.

Güzel gözyaşlarından nefret ettim.

"Ben sadece... ben öyle kayboldum ki. Nasıl başa çıkacağımı bile bilmiyorum. Finn bana gelecekle ilgili bir sürü söz verdi ve ben sadece-"

"Hayır," diyerek lafını yarıda kestim. "Bunun beni neden hiç alakadar etmediğini anlıyorsun herhalde, değil mi? Ben artık senin arkadaşın değilim Autumn. Hayatımı çalmış olan senken gelip de bana içini dökemezsin. Bunu anlıyorsun, değil mi?"

Birkaç adım geriye çekildi. "Evet, elbette. Üzgünüm."

Yanından uzaklaşmaya başladığımda hıçkırığını duydum ve karnım kasıldı. Ondan nefret ediyor olsam da bir parçam hâlâ ona acıyordu. İster aptallık deyin isterseniz cehalet ama yalnızlığı bir zamanlar yaşadığım şeydi. Finn eve, yanına gelmiyor diye kendinle ilgili hatalarını merak edip durduğun yerdi. Göğsünde atan kalbin her darbesinden şüphe duyduğun yerdi.

Autumn iyi bir arkadaş değildi. İçimi birden fazla şekilde yakmıştı ama babamın bana öğrettiği o sözler yavaşça aklımda dolandı.

Eğer tek bir kişiye bile sırtını dönersen herkese sırtını dönmüş sayılırsın...

Başımı kaldırıp ona bakarken, "Onu seviyor musun?" diye sordum.

Tereddütle başını sallayarak onayladı, sevgisini itiraf etmekten utanıyordu. "Evet."

"Kendini seviyor musun?"

Başını iki yana sallarken gözlerinden daha fazla yaş döküldü. "Hayır."

İçimi çektim çünkü Finn ve Autumn hakkındaki haberler çıktığından beri ilk defa onu gördüm. Güzelliğinin, olmam gerektiğini düşündüğüm her şey olduğuna dair düşüncelerimin ötesine geçerek onu inceledim. Ruhundaki çatlakları ve kalbindeki yara izlerini gördüm.

Bir seçim yapmıştı, tıpkı Finn'in yaptığı gibi. Bana ihanet etmeye karar vermişlerdi ve onların kararı hayatlarımızın gidişatını değiştirmişti. Şimdi ikisi o sonuçlarla başa çıkmak zorundaydı, tıpkı benim yaptığım gibi. Onun gözünden, sanki kim olduğunu veya hayatının nereye gittiğini bilmiyormuş gibi görünüyordu. Hepsinden de ötesi, yakında bir gün dünyaya getireceği çocuk için güçlü olmanın bir yolunu bulması gerekecekti.

O gözlerde pişmanlığını gördüm.

Kederini.

Acısını.

Autumn'un ne yaptığına dair hiçbir fikri yoktu.

Kırılmış, parçalanmış ve yalnızdı. Ailesi ona sırtını dönmüştü ve çocuğunun babası başka bir kadının özlemini çekiyordu. Autumn dibe vurmuştu ve artık kim ya da ne olduğuna dair hiçbir şey bilmiyordu.

Bunun nasıl bir şey olduğunu biliyordum, yoğun bir ka-

ranlığın içinde kaldığın için ışığın nasıl hissettirdiğini unutmayı.

"Eğer kendini sevmezsen onu sevemezsin Autumn. Bu imkânsız," dedim.

"Biliyorum, biliyorum. Sadece... öyle kaybolmuş haldeyim ki," diye ağladı.

Anlayışla, "Biliyorum," dedim. Arkadaşım olmasa da, canımı yakmış olsa da kaybolmuş hissetmenin ne demek olduğunu biliyordum. Belki çoğundan daha fazla. "Fakat seni bulmak benim işim değil. Seni bulmak Finn'in işi de değil. Kendinden sorumlu olan tek kişi sensin. Kendini bulmak zorundasın. Kendine arka çıkmak zorundasın. Aksi halde hayatını herkes için her şey olmaya çalışarak geçirirsin ve zamanın yüzde yüzünde yine de yeterli olmazsın. O yüzden kendini seçmelisin. Şu andan itibaren, en başa koyduğun kişi kendin olmalısın. Yoksa boğulursun."

"Teşekkür ederim Grace."

Neredeyse cevap verecektim, daima ve daima diyecektim ama Autumn'a yalan söyleyecek pozisyonda değildim.

"Anne, bugün Jackson'a bir şey mi söyledin?" diye sorarak oturma odasına girdim.

"Seni görmek de güzel Gracelyn Mae. Ailenin yaşadığı yeri hâlâ hatırladığını görmek beni memnun etti. Keşke kilisenin yerini de hatırlayabilseydin, o zaman iyi olurduk," diyerek alayla açıkladı.

"Anne. Jackson'la konuştun mu?"

"Grace-"

"Bana gerçeği anlat." Dudağım titredi. Yüreğim sızladı. "Anne, nasıl yapabildin?"

"Kendine bir bak Gracelyn Mae. Kendinde değilsin," diyerek beni işaret etti.

"Keşke insanlar şunu söylemeye bir son verseydi."

"Bu doğru. Kendinde değilsin ve uzun zamandır da bu haldesin. Onunla konuştum çünkü seni seviyorum. Kendini bulmanı tüm kalbimle destekliyorum ama o keşfi yapman için Jackson Emery doğru yol değil."

"O seçimi benim adıma yapamazsın. Hayatımı sen yönetemezsin ama şimdi Jackson benimle konuşmuyor bile. Ona ne söyledin?"

"Önemli değil."

"Anne. Söyle bana."

Fakat anlatmayacaktı. Dudakları aralanmayacak, gerçekler dilinden dökülmeyecekti. Jackson'ı o hale getirmek için, yanımda eriyerek geçirdiği bir yazdan sonra onu o kadar soğutacak hale getirmek için ne söylemiş olabileceğini tahmin bile edemedim. "Benden bu kadar. Bu kasabayla da, bu hayat tarzıyla da ve seninle de işim bitti anne. Hayatım boyunca sadece seni gururlandırmaya çalıştım ve bir defalığına kendimi senin önüne koyduğumda bana sırtını çevirdin. Hem de bunları yaparken beni sevdiğini iddia ederek. Bu sevgi değil anne. Bu manipülasyon ve benim aklım artık senin kontrol edeceğin bir şey değil."

"Grace..."

"Seni bir daha görmek istemiyorum."

"Bunda ciddi değilsin," diye uyardı. "Ben senin annenim."

"Hayır. Sen sadece beni doğuran kadınsın. Sen benim annem değilsin."

Arkamı döndüm ve uzaklaştım, attığım her adımla kendimi daha da yalnız hissediyordum. Judy'nin evine vardığımda bavullarımı toplamaya başladım. Chester, Georgia'da artık benim için bir şey kalmamıştı. Hiç oyalanmadan bir araba kiralayacak ve buradan çıkıp gidecektim.

"Grace?" dedi Judy. Yatak odama girdi. "Neler oluyor? Annemden telaşlı bir telefon aldım. Sen iyi misin?"

"Ben gidiyorum."

"Ne? Niye? Neler oluyor?" Yanıma geldiğinde sesi çok endişeliydi. "Konuş benimle."

"Konuşamam. Sadece gitmem gerekiyor. Bir araba kiralayacağım ve Atlanta'ya geri döneceğim, yeni evime taşınmadan önce bir haftalığına kiralık bir yer bulacağım. Ben burada..." Derin bir nefes aldım. "Ben burada nefes alamıyorum."

"Tamam." Başını salladı. "Seninle geliyorum. Ben süreceğim."

"Ne? Hayır. Judy, bunu yapmana gerek yok. Kendi başıma gidebilirim."

"Gidebileceğini biliyorum ama gitmeyeceksin. Ben süreceğim." Onunla tartışmama izin vermedi ve ne olduğunu anlamadan bavullarım arabasının arkasına yüklendi.

Chester'ın sokaklarından geçtik ve Mike'ın Oto Tamirhanesi'nin yanındaki dur levhasında duraksadık. Jackson'ın binanın arkasındaki hurda bir arabayı balyozla dövdüğünü, tekrar tekrar vurduğunu görebiliyordum. Başını kaldırdığında kalbim tekledi.

Judy bana döndü. "Veda etmek ister misin?" diye sordu.

"Hayır," dedim çünkü annem ona bir şey söylemiş olsa bile soğuk davranmayı seçen Jackson'dı. Seçim yapmaya hakkı vardı, tıpkı bütün insanların hakkı olduğu gibi. Seçimlerimiz bizi tanımlardı. Sola veya sağa gidebilirdik. Evet veya hayır diyebilirdik. Bir şeye tutunabilir veya o şeyi bırakabilirdik. Jackson bırakmayı seçmişti ve buna cevap olarak ben de onu bırakıyordum.

İkimizin yaşadığı bir yaz şehvetiydi. Kendimizi bulmanın yazıydı. Kendimizi kaybetmenin. Birbirimizi bulmanın. Birbirimizi kaybetmenin.

Bitmiş olsa da hiçbir pişmanlığım yoktu. Eğer zamanda geriye gidebilseydim yine Jackson Emery'ye âşık olurdum çünkü benim için o, olasılıkları temsil ediyordu. En karanlık günlerde bile ışığı bulabileceğini gösteriyordu. O yaz boyunca Jackson benim inancım olmuştu ve yemin ederim ki kısa bir an için, ben de onunki oldum.

Judy'nin Honda'sının karanlık, boş bagajında birbiriyle uyumsuz, yıpranmış ve yırtık pırtık iki bavul vardı. İçlerinde benden birer parça bulunuyordu. İkisi de bir zamanlar olduğum ve sonrasında dönüştüğüm kadın hakkında bir hikâye anlatıyordu. Jackson Emery, âşık olduğum adam, bana yeniden nefes almanın nasıl hissettirdiğini hatırlatan adam onların gidişini izledi.

45.

Jackson

O gideli birkaç hafta olmuştu ve onu düşünmeyi bir an bile olsun bırakmamıştım. Aklımı Grace'ten uzaklaştırmak için her şeyi yaptım ama zihnimden geçen her düşüncede bulunmayı kendine görev edinmişti.

Sorun etmedim.

Eğer ona sahip olamıyorsam en azından birlikte paylaştığımız anılara sahip çıkardım.

Soğuk bir eylül akşamında, yıllar boyunca korkuyla beklediğim telefonu aldım. O telefon dünyamı altüst etti ve beni serseme çevirdi, kafamı karıştırdı.

"Jackson, ben Alex. Baban yoğun bakımda."

Kelimeleri söylediği anda sanki öldüğümü hissettim. Aceleyle hastaneye gittim ve resepsiyon masasına vardığımda paniklemiş haldeydim. "Merhaba, babam buraya getirildi. Yoğun bakımda v-v-ve-" Resepsiyonist bana bakarken kekelemeye başladım.

Autumn.

"Mike Emery, evet. Hangi odada olduğuna bakmama izin ver Jackson," deyip bazı bilgileri girdi. "234 numaralı odada, ikinci katta. Asansörler koridorun solunda."

Daha o konuşmayı bitirmeden yürümeye başladım. Ardından koşmaya başladım ve asansöre binmek yerine merdivenlerden fırladım. Hızla 234 numaralı odaya giderken kalbim boğazımda atıyordu ve oraya vardığımda Alex koridorda durmuş, bir doktorla konuşuyordu.

"Neler oluyor?" diye bağırıp o tarafa ilerledim. "Mesele ne?" Başımı kaldırıp da Finn'in bana doğru baktığını görünce sadece tepemi daha çok attırdı. "Doktoru sen misin?"

"Evet ve-"

"Hayır. Başka birini istiyoruz."

"Ne? Üzgünüm, bu akşam servisteki tek doktor benim ve-"

"Umurumda bile değil. Başka birini çağırın," diye emrettim. İstediğim son şey, bu pisliğin babamın sağlığıyla ilgilenmesiydi.

"Jackson, bak, aramızda bazı şeyler geçtiğini biliyorum ama lütfen hastalarımın en yüksek önceliğim olduğuna inan," diye açıkladı. "Kişisel sorunlarımın hiçbiri babanın tedavisini etkilemeyecek."

"Saçmalık. Yeni bir doktor getirin," dedim dişlerimi sıkarak. Kanım damarlarımda çağlıyordu ve Alex'ten telefon aldığımdan beri de yavaşlatma şansım olmamıştı.

"Jackson," diyerek araya girdi Alex. "Sadece onu dinle. Mike'ın durumuyla ilgili bilgi veriyordu."

Yüzümü buruşturdum ama başka söz söylemedim. Kollarımı bağladım ve gözlerimi Finn'e diktim. Pislik herife

güvenmiyordum ama şu anda gerçekten bir seçim şansım yoktu.

"Baban akut alkol zehirlenmesi geçiriyordu. Dayın onu ağzı kusmukla doluyken baygın bir halde bulmuş ve hemen ambulans çağırmış. Henüz uyanmamış olsa da durumunu stabil hale getirmek için çalışıyoruz. Havayolunu takip ediyoruz, dolaşım ve solunum devamlılığını sağlıyoruz. Şu anda aslında gerçekten uyanıp uyanmayacağını bekleyeceğiz."

"O kadar mı?" diye hırladım. "Bana vereceğin tek şey beklemek mi? Benimle dalga mı geçiyorsun?"

Finn kaşlarını çattı ve yumruğumu suratına geçirmek istedim. "Keşke senin için vereceğim daha fazla bilgi olsaydı ama şu anda bulunduğumuz yer bu."

Ona sövmek istesem de yapmadım. Babamın hastane odasına girdim, onu o makinelere bağlı halde gördüm ve yemin ederim kalbim yeni baştan öldü. "Siktir," diyerek nefesimi verdim, yatağının yanına bir sandalye çektim. Başımı eğdim ve burnumu çektim.

Bok gibi görünüyordu. O kadar zayıf ve güçsüzdü ki, o makineler ve kablolar onu hayatta tutan tek şeymiş gibi görünüyordu.

"Bunu yaptığına inanamıyorum," derken elini tuttum. "Dinle, bunun için zamanım yok, o yüzden uyanabilir misin? Olur mu?" Kolunu dürttüm. "Uyan işte, olur mu?"

"Jackson..." Alex'in sesi alçaktı ama onu görmezden geldim.

Babama, bir zamanlar kahramanım olan adama, "Uyan seni lanet olası pislik," dedim. Kelimelerimi zorlukla söylerken göğsüm yandı ve gözlerimden yaşlar dökülmeye baş-

ladı. Başımı ellerimizin üzerine eğdim ve dağılmaya başladım. "Lütfen baba," diye fısıldadım. "Uyan."

Yedi saat geçmişti ve babam hâlâ uyanmıyordu. Alkol koması terimini kullandılar ve beklemekten başka yapılabilecek hiçbir şey olmadığını anlattılar.

Beklemekten öyle yorgun düşmüştüm ki.

Bir ses kapıdan, "Jackson," diye seslendi. Geldiğimden beri aynı sandalyede aynı pozisyondaydım. Başımı kaldırınca Judy'nin orada durduğunu gördüm. Yüzünde ufak bir gülümseme belirdi. "Selam Jackson."

Gözlerini görmek ablasını özlememe sebep oldu.

"Burada ne yapıyorsun?" diye sordum.

"Babana olanları duydum. Bildiğin gibi, bu kasabada dedikodular hızlı yayılır. Seninle oturacak birini isteyebilirsin diye düşündüm." Midem kasıldı ama odaya girdiğinde cevap vermedim. Yanıma oturdu ve hafifçe gülümsedi. "Sen iyi misin?"

"Hayır."

"Tamam. İyi olmamanda hiçbir sorun yok. Fakat yalnız olmadığını bil."

Başımı eğdim, Judy'nin yanımda oturuyor olmasına şaşkındım. Bana hiçbir borcu yoktu, vaktinin veya enerjisinin zerresini borçlu değildi; ancak yine buradaydı, yanımda oturuyor ve yalnız olmadığımı anlamamı sağlıyordu.

"Neden buradasın?" diye sordum.

"Çünkü bir söz verdim."

"Kime?"

Ona bir süre daha sarıldım, bırakırsam bir serap gibi yok olmasından korkuyordum.

En sonunda onu bıraktığımda pencereye doğru yürüdüm ve derin bir nefes aldım.

"Komada," derken sesim çatladı. "Günlerdir bu halde ve eğer uyanmazsa..." Sesim azalıp yok oldu ve elimi saçımın arasından geçirdim. "Ondan nefret ediyorum," dedim. "Çok uzun zaman ondan nefret ettim. Dönüştüğü kişiden, beni dönüştürdüğü kişiden nefret ettim ama eğer ona bir şey olursa...eğer onu kaybedersem..." Gözlerimi kapattım. "O benim babam Grace. Sahip olduğum tek kişi ve eğer onu kaybedersem dünyamı kaybederim."

Gözümden damlayan inatçı bir yaşı sildim.

"Jackson, buraya gel," dedi yumuşak bir sesle. Nazik sesinin zihnime biraz olsun rahatlama getirmesinden nefret ettim.

"Hayır," dedim. "Ben iyiyim. Burada olduğumu nasıl öğrendin? Judy'den sana söylememesini istedim."

"Söylemedi zaten ama Chester'da yaşıyorsun, burada laf çabuk yayılır. Atlanta'ya kadar bile. Şimdi, buraya gel."

"Ben iyiyim, gerçekten. Gidebilirsin," derken babama bakıyordum.

"Jackson," dedi, bu defa eli omzumdaydı. Sonra diğer elini bana doğru uzattı. "Lütfen, buraya gel."

İç geçirdim ve elini tuttum. Beni kendine çekip sımsıkı sarıldı.

Serap değildi.

Rüya değildi.

Gerçekti... Buradaydı.

"Ben iyiyim," dedim.

"Yalan söylüyorsun," dedi.

"Gracelyn-"

"Hayır." Göğsüme dayanan başını iki yana salladı. "Bundan tartışarak kurtulamazsın, tamam mı? Bir süre sana sarılmama izin vermek zorundasın. O yüzden sessiz ol ve bırakma, tamam mı?"

Derin bir nefes aldım ve onu kendime biraz daha çektim.

Huzur.

Huzura alışkın değildim ama acı hakkında çok fazla şey biliyordum. O öğlen, Grace bana fazlasıyla huzur verdi ve onu bırakmak istesem bile kalbim bunu yapmama izin vermedi.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadım. Onu daha da yakına çekip alnımı alnına dayadım. "Geri geldiğin için teşekkür ederim."

"Her zaman," dedi yumuşak sesle, verdiği soluklar dudaklarıma çarpıyordu. "Ve daima."

46.

Grace

Jackson'ın babasının hastaneye yatırıldığını öğrendiğimden beri hastaneden ayrılmamıştım. Jackson için yiyecek ve kahve bulmak için dışarı çıktım çünkü onun bulunduğu yerden ayrılmayacağını biliyordum. Odaya geri dönerken ensemdeki tüylerin havaya dikildiğini hissettim.

"Grace, burada ne yapıyorsun?"

Arkamı dönünce Finn'in bana doğru baktığını gördüm. "Burada ne yapıyorsun da ne demek oluyor? Jackson'ın babası burada, Jackson'ın yanında kalıyorum."

"Seni mi aradı?" derken sesi bir nevi şaşkın çıktı.

"Hayır ama senin aramamış olmana şaşırdım. Bazı şeylerden geçtiğimizi biliyorum Finley ama Jackson'ın babasının burada olduğunu bana haber vermemiş olman... Bana söylemeliydin."

"Yapamazdım. Hasta doktor gizliliği var."

"Ah, başlarım gizliliğine Finn. Bana söyleyebilirdin!"

"Hayır, söyleyemezdim ve dürüst olmak gerekirse haberin sana nasıl ulaştığını bilmiyorum," dedi.

Arkamızdan gelen Autumn, "Ona ben söyledim," diye cevap verdi.

Finley, "Ne yaptın!" diye bağırdı. "Neden böyle bir şey yaptın?"

"Sadece düşündüm ki..." İçini çekti. "Jackson'ın odasının önünden geçtim ve orada yalnız başına oturduğunu gördüm. Dayısı işe gitmişti ve Jackson bütün gün yalnız kaldı. Yanında birini isteyebileceğini düşündüm."

Finn kıpkırmızı bir suratla, "Bu sana düşmezdi," diye hırladı. "Çizgiyi aştın."

"Aştığı için mutluyum," dedim. Autumn'a bakamadım çünkü onu görmek hâlâ kalbimin kırık parçalarını dağlıyordu.

"Ona düşmezdi ve Grace... Jackson Emery etrafında bulunacağın türden biri değil."

"Buna benim yerime karar veremezsin."

"O tehlikeli ve *şiddete meyilli*."

"Bunu tekrar yapmayacağız Finn." Ne zaman yollarımız kesişse aynı hamster tekerleğinde koşup duruyor ve hiçbir yere varamıyormuşuz gibi hissediyordum. "O kavgayı sen başlattın."

"Yumruk savuran oydu!"

"Sen de onun gözünü morarttın!"

"Hak etti!"

"Buna sen karar veremezsin. Yanına gidip kavgayı başlatan sendin! O yanlış bir şey yapmadı,"diye patladım.

"O hayatında bir yük. Onunla arkadaş bile olmamalıydın."

"Bu kararları benim yerime sen veremezsin."

Autumn konuşmaya dahil olarak, "O haklı Finn," dedi.

"Autumn, bir saniye için kendi sikik işine bakar mısın?! Burada karımla konuşmaya çalışıyorum!" diye bağırdı ve kelimeler dilinden döküldüğünde Autumn'un canını ne kadar yaktığını hissettim.

Karısı.

En sonunda Autumn'a doğru baktım ve bakışındaki kederi gördüm.

Sonra utanç, suçluluk ve mahcubiyet geldi.

"Üzgünüm. Elbette sen karınla konuş," dedikten sonra arkasını dönüp uzaklaştı.

Finn iç geçirdi ve burun kemerini sıktı. "Tanrı aşkına, öyle demek istemedim. Ben sadece..." Sesi azaldı ve Autumn yürümeye devam etti. "*Siktir*!" Bir an için orada durup bana baktı, ne diyeceğinden emin değildi. "Ne yapacağımı bilmiyorum," diye itiraf etti.

Derin bir nefes aldım ve başımı bir defa iki yana salladım. "İki seçeneğin var: burada benimle birlikte kalabilirsin veya onun peşinden gidebilirsin," dedim açık açık. "Fakat güven bana, burada benimle kalarak hiçbir yere varamayacaksın."

İçini çekerek başını salladı. Sonra döndü ve Autumn'a doğru ilerledi.

"Bu arada Finley?"

Bir zamanlar çok sevdiğim o mavi gözlerle bana baktı. "Efendim?"

"Artık bir karın yok. Beni bırakmanın zamanı geldi."

Başka hiçbir şey konuşulmadı çünkü biliyordu. Aramızdakilerin bittiğini zaten biliyordu.

Hikâyemizin final bölümüne ulaştığı sır değildi ve bazı hikâyeler sonsuza kadar mutlu yaşadılar diye bitmezdi.

Bazı hikâyeler öylece sona ererdi.

Mike iki gün boyunca uyanmadı ve içimi dolduran endişe artık midemi bulandırıyordu. Jackson dağılmış vaziyetteydi ve onu nasıl bir arada tutacağımı bilmiyordum. Hastane odasındaki kanepede oturduk ve ben ona yaslandım, o da gözlerini kapatıp nefes alıp verişine odaklandı. Bazen yanımda bir roman getirdim ve zihninin dönüp durmasını engellemek için ona yüksek sesle okudum.

"Duş alman için evine gitmeliyiz," dedim. Başını iki yana salladı.

"Ayrılmak istemiyorum."

"Günlerdir buradasın Jackson. Bir şey değiştiği anda sana haber vereceklerdir. Dinlenmen için seni eve götürmeliyiz, sadece birkaç saatliğine bile olsa."

Başını yavaşça sallayarak en sonunda kabul etti.

Sessizlik içinde yürüdük ve vücudunun çökmeye başladığını gördüğümde elimi eline kaydırıp hafifçe sıktım, böylece bu yolda yalnız yürümediğini anladı.

Evine vardığımız anda duşun suyunu açtım ve temiz kıyafet çıkardım. Kıyafetleri banyo dolabının üzerine yerleştirdikten sonra onu oturma odasından almaya gittim.

Annesinin tablolarının önünde duruyor, gözlerinde büyük bir hüzünle onlara bakıyordu.

"Banyon hazır," dedim.

"Teşekkür ederim." Boğazını temizledi ve banyoya girdi. Sonra başını dışarı uzattı. "Grace?"

"Efendim?"

"Benimle içeri gelir misin?"

Evet.

Banyoya onunla birlikte girdim ve birbirimizin kıyafetlerini yavaşça çıkardık. İçerideki tek ses duş başlığından akan suyun sesiydi. Küvete ilk ben girdim, o da peşimden geldi. Sessiz kaldık, sırtımı sabunladı ve ben de onun saçlarını şampuanlayıp köpürttüm. Tenimizi, acılarımızı, korkularımızı temizledik ve bedenlerimizdeki sabun yıkanıp gittiğinde sıcak suyun altında durmayı sürdürdük.

Jackson alnını benimkine dayadı ve gözlerini yumdu. Derin bir şekilde nefes alırken ve yavaşça verirken soluklarının tenimi kapladığını hissettim. "Onu kaybedemem Grace," dedi kısık sesle. Gözyaşları tenine çarparak akan suya karışırken onu izledim. "Onu kaybedemem."

Sözlerinin ağırlığını hissettim, bunu nasıl düzelteceğimden, kalbinin sızısını nasıl düzelteceğimden veya babasını nasıl iyileştireceğimden emin değildim, o yüzden uzun zamandan beri ilk defa, hayatın kontrolden çıktığını hissettiğimde düşünebildiğim tek şeyi yaptım.

Gözlerimi kapattım, derin bir nefes aldım ve dua etmeye başladım.

Sevgili Tanrım, ben Gracelyn Mae...

47.

Jackson

Uyanmıyordu ve geçen her gün uyanmasını daha da olasılık dışı bir hale getiriyordu. Pazar sabahı, hastane yatağında ufacık kalan vücuduna bakmaktan yorulmuştum ama başka ne yapabileceğimi bilmiyordum. Uzun zaman aralıklarıyla ayrılamıyordum çünkü ben yokken hayatını kaybedeceğini ve bu olduğunda orada olmayacağımı hissediyordum.

Kulağa aptalca geldiğini biliyordum ama annemi kaybettiğimde annem yalnızdı. Yalnız, bir başına öldü ve bunun babamın başına geldiğini hayal edemiyordum.

Uyandığında veya ebedi uykusuna daldığında yanında olmazsam kendimi asla bağışlamazdım.

Finn hastane odasında durup, "Yakında büyük kararlar vermeye başlamamız gerekecek," dedi. Grace uzak bir köşede duruyordu. Finn ne zaman odaya gelse Grace elimi bıraktığından emin oluyordu, sadece herkese biraz daha rahat bir ortam yaratmak için.

Finn seçenekler hakkında konuştu ve sonra babam ko-

madan çıkamayabileceği için sonraki adımların söylenmesi gerektiğinden bahsetti.

"Makinelerinin fişini çekmekten mi bahsediyorsun?" diye sordum.

Kaşlarını çattı. "Hayatı için en iyi seçimi yapmaktan bahsediyorum. Her şeyi enine boyuna düşünmen için sana biraz zaman vereceğim."

Başımı salladım ve gitmeden önce Grace'e bir kez daha baktı.

"Seni hâlâ seviyor," diye fısıldadım, başımı eğdim ve gözlerimi ellerime diktim. Bunun neden canımı sıktığını bilmiyordum ama sıkıyordu. Grace'i öyle çok uzun zamandır tanımıyordum ve birbirimiz için nerede durduğumuzu netliğe kavuşturmuştuk. Yine de Finn'in ona bakışını görmek canımı yakmıştı.

Aklımın bir kısmı, zamanla Grace de ona tekrar aynı şekilde bakar mı diye merak etti.

"Bana dair olan fikri seviyor," dedi sakince. "Fakat aslında artık beni tanımıyor. Ayrıca sanırım daha çok 'sahip olamadığımı istiyorum' tarzında bir şey. Sadece senin bana sahip olduğunu düşündüğü için beni istiyor."

Ona doğru dönüp kırık dökük bir gülümsemeyle gülümsedim. Aklımdan geçeni konuşmak istedim. Kalbimi açmak ve hissettiklerimi ona anlatmak istedim ama dilimi tuttum.

O akşam geç saatlerde, geleceğine adım atmak için Atlanta'ya geri dönecekti ve ben hâlâ Chester'da, geçmişime saplanıp kalmış halde olacaktım.

Fakat eğer bir yolu olsaydı, onun benim olabilmesini dilerdim çünkü benim birçok parçam onun olmayı diliyordu.

"Düşünüyordum da," diyerek kanepede yanıma geri geldi. Oturdu ve ellerini ellerime kaydırdı. "Arada sırada, ailem ihtiyaç sahibi insanları konuk ediyor ve zor zamanlardan geçenlere yardım etmek için dua ediyor ve akşam yemeği yiyoruz. Ben Atlanta'ya dönmeden önce bu akşamki konuğumuz sen olabilirsin diye düşünüyordum."

Tek kaşımı kaldırdım. "Artık dua etmediğini söylediğini sanıyordum."

Omzunu silkti. "Etmiyordum ama kısa süre önce tekrar başladım."

"Benim için mi?" diye sordum.

Başını salladı. "Senin için."

Dua etmiyordum ve Tanrı'ya da inanmıyordum ama bir sebepten bunun anlamı benim için dünyalara bedeldi, hem de anladığından bile fazla. "Ailen benden nefret ediyor."

"Sadece annem ama endişe etme, bana olan nefreti sana olandan fazla olabilir," diyerek takıldı.

"Hayır, değil."

"Nereden biliyorsun?"

"Çünkü kimse senden nefret edemez Grace. Bana güven." Başparmaklarımla avuçlarını ovaladım. "Denedim."

"Yaşadığımız kavgadan bu yana annemi ne gördüm ne de onunla konuştum, o yüzden onu görmek biraz tuhaf olabilir ama eğer seni görürse, yani *gerçek* seni görürse, ne dediğimi anlayacağını düşünüyorum."

"Anlamasa bile önemli değil. Nasıl bir yanlış anlaşılma veya kavga yaşamış olursan ol, annenle barışmalısın," diyerek babama doğru baktım. "Çünkü sonunda o anlaşmazlıklar önemli değil. Önemli olan aile, hatta biraz karmaşık olsa bile."

Zorlanarak yutkundu. "Annemle barışmam için beni cesaretlendiriyor musun?"

"Eğer barışmazsan kendini asla affetmezsin."

"Haksız değilsin... Ee, gelecek misin? Bir süreliğine iyi bir ara olur. Sadece biraz uzaklaşırsın." Bunda iyiydi, nefes almayı unuttuğumda bana nefes aldırmakta iyiydi. "Evet de?" diye yalvardı.

O yüzden evet dedim.

Grace'in ailesinin evinin önünde dururken kendimi tuhaf bir şekilde gergin hissettim. Eğer babam hayatı kurtulsun diye dua etmek için Harris'lerin evinin önünde durduğumu bilseydi sırf beni öldürebilmek için sağlığına kavuşurdu.

Fakat Grace'te bana normalde yapmayacağım şeyleri yaptırma becerisi vardı.

"Çiçekler aptalca mı?" diye sordum. Loretta Harris için bir düzine kırmızı gül getirmiştim, başımıza taş yağacak, cehennem buz tutacaktı.

"Mükemmeller," dedi. "İyisin." Elimi sıkıp içimi rahatlıkla doldurdu ama fazla uzun sürmedi, ön kapı açıldı ve Loretta kapıda durdu.

"O burada ne arıyor?" Bana bakarken nefesini tuttu.

"Bugün ihtiyaç sahibi birini getireceğimi sana söyledim anne, unuttun mu?"

"Evet," derken sesi alçak ve soğuktu. "Ancak *o* olduğunu söylemeyi unuttun." Sanki ben hastalıklıymışım gibi konuşmuştu.

Onu suçlayamazdım, ben de eskiden onun ailesinin adını anarken aynı şeyi yapıyordum.

Kocası antreye gelerek, "Evet ama biz evimizi herkese açarız, değil mi Loretta?" dedi. Bana doğru bakıp başını bir kez salladı. Karşılık olarak hiçbir şey yapmadım. Orada ne kadar uzun süre kalırsam kararımdan o kadar pişman olmaya başlamıştım.

Boğazımı temizledim. "Çiçek getirdim."

Loretta çiçekleri inceledi. "Evet," diye homurdandı. "Öyle görünüyor."

"Çok güzeller," dedi Samuel. "Teşekkür ederiz Jackson."

Loretta kocasına doğru döndü ve yanından geçerken homurdandı. "Bu çok büyük bir hata," diye sızlandıktan sonra uzaklaştı.

Samuel bana baktı ve gülümsedi. "Burada olmandan mutluluk duyuyoruz Jackson. Babana olanları duyduğuma çok üzgünüm."

Cevap vermedim ama elini bana doğru uzattığında sıktım.

Evin içine girdiğimizde gözlerim antre duvarındaki bir tabloya takıldı ve karnım kasıldı.

Bu evin olmam gereken en son yer olduğundan neredeyse emindim.

Yemek benim için tuhaftı. Herkes masaya oturduğunda ve hepsi birlikte dua etmeye başladığında ne yapacağımı bilemediğim için duvardaki saati inceledim. Birinin dua etmesi ne kadar sürerdi? Eğer dualar gerçekse belli bir zaman sürecinde yapman mı gerekiyordu?

Bütün yemek boyunca rahatsızlık hissettim ama hepsini kurtaran şey Judy ve kocası Hank'ti. Grace'e öyle çok benziyorlardı ki bu nefes almayı biraz daha kolaylaştırdı. İçtenlikle iyi insanlara benziyorlardı.

"Anne, Jackson'la birlikte araziyi turlamayacak mısın?" diye sordu Grace. Sonra bana döndü. "Her zaman misafirlerimize araziyi gezdirir. Burası onun gururu ve neşesi."

Annesi Grace'e pis bir bakış attı. "Hayır. Bu bulaşıkları yıkayacağım."

Judy kahkaha attı. "Ne zamandan beri bulaşıkları yıkıyorsun anne?"

Loretta kızına kaşlarını çattı ve sofrayı toplamaya başladı. "En başından beri Judith Rae. Şimdi gelip bana yardım eder misin?"

Judy Grace'e doğru gözlerini devirdi ve surat yaptı, bu da beni gülümsetti. En azından Loretta'nın deliye çevirdiği tek kişi ben değildim.

Samuel sandalyesinden kalkıp, "Ona etrafı ben gösteririm," dedi. "Zaten onunla biraz konuşmayı umuyordum."

Grace'in yüzünün rengi attı. "Onunla ne hakkında konuşacaksın?" diye sordu. Endişesi yüzünden belliydi.

"Sadece ikimizin arasındaki bir şeyler, o kadar. Hank'le masayı toplamayı bitirir misiniz? Gelsene Jackson, biraz dolanalım."

Gerçekten bir seçim şansım olmadığını biliyordum, o yüzden ayağa kalktım ve peşinden gittim.

Hektarlarca alanda yürürken Samuel bana araziyle ilgili her şeyi anlatmaya başladı. Meyve bahçeler, böğürtlen çalıları ve vaftiz için kullanılan havuzla ilgili hikâyeler anlattı ama tenis kortları hakkında konuşmaya başladığımızda sohbeti böldüm.

"Bunu yapmak zorunda değiliz," dedim.

"Neyi?"

"Havadan sudan konuşmayı."

Yüzünü buruşturdu ve adımları durdu, nereye varmak istediğini tam olarak biliyordu. Kollarını göğsünde kavuşturdu ve bana doğru baktı. "Bunca yıldır hiç konuşmadık, değil mi?" diye sordu.

"Sana söyleyecek bir şeyim hiç olmadı," dedim sertçe. Göğsümün sıkıştığını hissediyordum. Sözlerimle irkilmedi, muhtemelen onları hak ettiğini biliyordu.

"Jackson... Loretta, annen ile benim aramda geçenleri bildiğini söyledi."

Gerildim. "Evet."

"Bunu öğrenmenin sana ne yapmış olabileceğini tahmin bile edemem. O şekilde öğrenmek zorunda kaldığın için çok üzgünüm. Hatta öğrenmek zorunda kaldığın için üzgünüm."

"Antredeki tablo... karın onu kimin resmettiğini biliyor mu?"

Burun kemerini sıktı ve gözlüğünü yukarı doğru ittirdi. Sonra başını iki yana salladı. "Hayır."

"Herhangi birisi biliyor mu?"

"Hayır."

İç geçirip ona döndüm. "Babama anlatmıştı. Seni ne kadar sevdiğini, onun için ne anlama geldiğini anlattı. Âşık olduğu kişinin sen olduğunu ona asla söylemedi ama başka bir adam olduğunu söyledi. Babamı içten içe öldüren bütün o kelimeleri söyledi ve sen annemin tablosunu evine astın. Tam karının gözünün önüne. Bu pek Tanrı'ya tapan birinin yapacağı şeye benzemiyor."

"Eğer her şey farklı şekilde olsaydı..." Duraksadı, bir nefes aldı. "Sır olarak saklamazdım."

"Şey, şansına mezarına kadar götürebilirsin. Mirasın lekesiz kalacak."

"Jackson, bu karışık."

"Değil. Üzücü çünkü annem..." Avuçlarım terlemeye başlayınca gözlerimi kapattım. "Annem bağıra çağıra sevilmeyi hak ediyordu ve sen sessizlik içinde onun yasını tuttun."

Başını eğdi. "Onu daha önce hiç sevmediğim gibi sevdim ve olanlar yüzünden her gün kendimi suçladım."

"Senin suçun değildi, en azından sadece senin değildi. Annemin evli olduğunu biliyordun ve kendinin de evli olduğunu biliyordun ama yine de asla hayata gelmemesi gereken bir hikâye yaratarak iki aileye de ihanet ettin. Babam yıllarını annemin onda yarattığı kalp acısını dindirmek için alkolü kullanarak geçirdi. Ondan nefret etme fırsatını bulamadan ölümünün yasını tutmak zorunda kaldı ve şimdi de onun içine salıverdiğin iblislerle karşı hayatı için savaşıyor."

"Baban için gerçekten çok üzgünüm. Dua ediyordum-"

"Dualarını istemiyoruz," dedim ters bir şekilde. "Buraya bunun için, rehberliğin için, sen veya Tanrın için gelmedim. Dürüst olmam gerekirse ikisine de inanmıyorum."

"O zaman neden buradasın?"

"Çünkü o gelmemi istedi. Grace gelmemi istedi. Sana ya da Tanrına inanmıyorum ama ona inanıyorum. Hayatım boyunca ondan başka kimse benim yanımda durmadı, o yüzden aynı şekilde onun yanında durmak elimden gelen tek şey. Bu aile onun için kelimelerin ötesinde, o yüzden buradayım. Sadece ve sadece onun için."

Kaşlarını indirdi ve suçlulukla sarmalandı. "Eğer olanları öğrenirse..."

"Seni asla bağışlamaz, biliyorum, o yüzden benden tek kelime duymayacak. Sen onun gözbebeğisin ve sırf benim ailemin karabasanısın diye bu onun meleği olamayacağın anlamına gelmiyor. Gözündeki kimliğini mahvetmeyeceğim."

"Teşekkür ederim," dedi samimiyetle. Boğazını temizledi ve kollarını bağladı. "Sana bir şey sorabilir miyim? Baban, annenle aramda olan şeyler yüzünden kiliseye saldırdı, doğru mu?"

"Evet."

"İkimizi nasıl öğrendi peki?"

"Hiçbir fikrim yok," dedim. "O konuda konuşmaz."

Kaşları çatıldı. "Bunun ona ne yaptığını hayal bile edemem."

"Hayal etmene gerek yok. Şu andaki durumu yaralarının canlı kanıtı."

Kaşlarını çattı. "Grace'e söylemediğin için tekrar teşekkür ederim."

"Evet. Sadece merak ediyorum... Ona söylemek istemiyorsun çünkü sana farklı bir ışıkta bakmasını istemiyorsun, değil mi? Çünkü seni olduğunu sandığı kişi sanarak sevmeye devam etsin istiyorsun?"

"Kesinlikle."

"Fakat bunu gerçekten istiyor musun? Bir insandan sır saklayarak seni sevmesini mi istersin, yoksa bütün kusurlarını görüp seni her şeyinle sevsin mi istersin?"

Cevap vermeden gözlüğünü çıkardı ve yine burun kemerini sıktı.

"İkiniz epey ciddi görünüyorsunuz," dedi arkamdan bir ses. Arkamı dönüp de Grace'i orada dururken görünce rahatsız oldum. "Neler oluyor?"

"Hiç," dedim. "Erkek erkeğe konuşuyorduk."

"Yalan söylüyorsun. Benden bir şey sakladığında hep çok fazla gülümsüyorsun. Baba? Ne oldu?"

"Gerçekten bir şey yok," deyip elini tuttum. "Fakat benim hastaneye geri dönmem gerekiyor."

"Seninle geleceğim," dedi ama başımı iki yana salladım.

"Hayır. Biraz daha burada ailenle kal. Bu akşam kasabadan ayrılmadan önce yanıma uğra, olur mu?"

Başını salladı ve beni çekip kucakladı. "Tamam ama bir şeye ihtiyacın olursa bana haber ver." Bana sarıldığında ben de onu daha sıkıca kucakladım ve onu varlığımın her santiminde hissettim.

Onu seviyordum.

Ruhunun her bir parçasına âşıktım.

48.

Grace

O akşam mutfağı temizlemeyi bitirdiğimizde Judy, "Bu iyi gitti," dedi. "Onu getirmene memnun oldum."

"Sence iyi mi gitti? Annem pek bir şey söylemedi." Kaşlarımı çattım. Üstesinden geldiğimiz onca şeyden sonra hâlâ onun onayını beklemem beni hayrete düşürmüştü. Belki de bu his asla gitmeyecekti. Belki de bir insan daima ailesinin sevgisi ve anlayışını bekliyordu.

"Belki de konuşmuyor olması iyi bir şeydir," dedi Judy. "Belki de bu hepsini sindirdiği anlamına geliyordur."

"Umarım öyledir." Gerçekten öyle olmasını umuyordum.

Annem mutfağa girip kapının çerçevesine yaslanırken, "O bakışı daha önce hiç görmedim," yorumunda bulundu. Sesi öyle yumuşak ve alçaktı ki bir an için benim annem mi diye kafam karıştı. "O oğlanın sana bakış şekli. Senin ona bakışın..." Gözleri doldu ve dökülen birkaç damla yaşı sildi. "Anlayamadım."

"Anne..." diye fısıldadım. Gözlerinden dökülen duygu-

ları görmek beni sersemletti. Hayatım boyunca bir defa bile annemi ağlarken görmemiştim. Hatta en karanlık günlerde bile.

"İnadım anlamamı engelledi. Gururum önümü tıkadı ama Gracelyn Mae, ikinizin birbirinize bakışınız ağzımı açık bıraktı. Sanki birbirinizi gerçekten görebiliyormuşsunuz gibi. Bunu hayatım boyunca hiç görmedim."

Judy, "Sen ve babam haricinde tabii," dedi.

Annem kaşlarını çattı.

Yaşlar akmaya devam etti.

Duygularıyla tamamen kafam karışmış bir vaziyette, "Neler oluyor?" diye sordum.

Konuşamadı. Judy'yle koşturarak annemin yanına gittik ve onu kollarımızın arasına aldık. Onu neyin kırdığını bilmiyordum. Neden dağıldığı hakkında hiçbir fikrim yoktu. Tek bildiğim yanında olmama ihtiyacı olduğuydu ve ben de tam olarak onun ihtiyacı olan yerde olacaktım.

Ebeveynlerinizin dağılmasını görmekte kalbinizi sızlatan bir şeyler vardı.

Sanki Superwoman'ın gökyüzünden düşmesini izliyor gibi oluyordunuz.

Babam içeri gelerek, "Her şey yolunda mı?" diye sordu. Gözlüğü her zamanki gibi başının üstündeydi ve ellerini ceplerine sokmuştu. Annemi bıraktık.

Annem beni göstererek, "Onu seviyor Samuel," diye itiraf etti. "Oğlan onu seviyor."

"Ne? Hayır..." diye fısıldadım. Jackson beni sevmiyordu...

Jackson Emery kimseyi sevmezdi.

"Evet," diyerek kabul etti babam. "Seviyor."

Annem gözlerini sildi. "Ona söylediğim şeyden sonra bile hâlâ onun yanında duruyor. Yıllar boyunca o kadını hayatlarımızdan silmeye çalışıp durdum ve sonra oğlu gelip kızıma âşık olma cüretini gösterdi."

"O kadın mı?" diye sorguladım. "Bu da ne demek oluyor?"

Annem içini çekip gözlerini sildi ve sonra kapıdan çıkıp giderek geride kafası karışmış Judy ile beni bıraktı.

Babama döndüm. "Baba? Annem neyden bahsediyor?"

Babam zorlukla yutkundu ve bir zamanlar annemin içinde yaşayan duygunun onun gözlerinde yüzmesini izledim. "Konuşmalıyız."

"Üzgünsün," dedi babam. Geçmişini anlatmasından sonra çıktığım ön verandada on dakikadır oturuyordum.

"Kafam karışık," diye düzelttim.

Yanıma oturdu, birlikte gece göğüne doğru bakarken onun yüzünün her yanında suçluluk yazılıydı.

"Jackson'ın annesi… onu sevdin mi?" diye sordum.

"Evet."

"Eğer hayatta olsaydı hâlâ onunla mı olurdun?"

Kaşlarını çattı. "Evet."

"Annemi seviyor musun?"

"Annen yıllardır benim dayanağım oldu."

Nazikçe gülerek başımı iki yana salladım. "Benim sorum o değildi."

"Biliyorum."

"Hannah Emery'den önce başka kadınlar oldu mu? Yoksa tek o muydu?"

"Grace...anlamalısın..." diye başladı ama gözlerimi devirdim.

"Hayır. Anlıyorum. Ne olursa olsun yanında duran bir kadına sadakatsizlik ettin. Şimdi her şey bir anlam ifade ediyor. Annemin Finn'e dönmem için neden o kadar ısrarcı olduğunu anladım. Ne olursa olsun erkeğinin yanında durman gerektiğine gerçekten inanıyor. Kendisinin de tek yaptığı bu oldu. Her zaman senin yanında durdu ve sen ona ihanet edip durdun."

Burnunu çekerek gökyüzündeki yıldızlara baktı. "Çok fazla hata yaptım."

"Haklısın, annemin kalbini acıtmak için onun sadakatini kullandın. O kadar soğuk olmasına şaşırmamak lazım. Sevginin ne olduğunu artık bilmiyor."

"Benden nefret ediyorsun."

"Evet." Duraksadım. "Hayır."

Babama olan hislerim karmaşıktı. Bana bir yük treni çarpmış gibi hissediyordum ve ruhumun parçalarını toplamaya çalışıyordum.

"Bu yaz başında buraya geldiğimde bana hissetmek için yaratıldığımızı söyledin ve bazen hislerimiz düzensiz şekillerde olur. Bir saniye önce kalbin sevgi için atarken bir sonraki saniyede nefretin kendini gösterebileceğini söyledin. İşte şu anda öyle hissediyorum. Sadece kafam karışık."

"Üzgünüm."

"Evet. Sadece komik. Finn'le ilgili nerede yanlış yaptığımı merak edip durdum. Temelinde sadakat olmayan bir ilişkiye nasıl düştüğümü merak ettim." Derin bir nefes aldım ve başımı kaldırıp incelediği yıldızlara baktım. "Meğerse tam olarak babama benzeyen bir adamla evlenmişim."

"Seni hayal kırıklığına uğrattım."

"Evet ama iyileşeceğim. Olabileceğimi düşündüğümden bile daha güçlüyüm. Aslında hepimiz öyleymişiz. Fakat bana bir iyilik yap, olur mu?"

"Ne istersen."

Aklım annemdeydi. Kendini nasıl kaybolmuş hissettiğini hayal bile edemedim. Kim bilir ruhu nasıl acımıştı. Başımı omzuna dayadım ve tek ricamı yumuşak bir sesle dile getirdim. "Ya onu her şeyinle sev ya da gitmesine izin ver."

49.

Jackson

Babam o akşam uyandı.

Doktorlar ve hemşireler odada onunla birlikteydi ve ben de içeri geri dönmeme izin verilene kadar dışarıda bekliyordum. Nasıl başa çıkacağımı bilmiyordum. Kalp atışlarım yavaşlamıyordu.

Babam uyanıktı ve mesaj attığım ilk kişi Grace'ti.

Ne zaman iyi veya kötü bir şey olsa anlatmak istediğim ilk kişi oydu. Ne zaman uykuya dalsam yanımda olmasını dilediğim kişi oydu. Dua eden bir adam değildim ama eğer dua etmek Gracelyn Mae'ye ulaşmam anlamına gelseydi her gece dizlerimin üstüne çökerdim.

Grace bana doğru gelerek, "Uyanık mı?" diye sordu. Daha ben cevap veremeden kollarını bana doladı.

"Evet. Beni tekrar içeri almalarını bekliyorum."

"Jackson, bu harika." Parlak bir şekilde gülümsedi. "Çok harika."

"Belki de ailenin duaları işe yaramıştır," diyerek takıldım.

"Ailem..." Gözlerini kaçırdı ve geriye çekildi. Gülümsemesi azaldı ve dudakları aşağı doğru kıvrıldı. "Sana söylemem gereken bir şey var."

"Tamam."

Zorlukla yutkundu. "Babamdı. Annenin ilişki yaşadığı kişi oydu."

Ellerimi ceplerime soktum. "Evet, biliyorum."

"Ne?"

"Annenin haftalar önce bana söylediği şey buydu. Beni uzaklaştıran şey buydu ve bu sebepten kendimden nefret ediyorum. Onların geçmişlerinin izinin kaçmak istememe sebep olmasından nefret ediyorum. Bu yüzden, seni bırakış şeklim yüzünden sana bir özür borçluyum. Bencilce ve çocukçaydı. Sanki... annemi yeni baştan kaybediyormuşum gibi hissettirdi. Ancak bu defa nedenini biliyordum."

"Hayır. Ben sana bir özür borçlu olduğumu hissediyorum. Annenin gidişinin sebebi bir bakıma benim babam. Eğer o..." Gözleri doldu.

"Bu doğru değil. Her ne söylemek üzereysen doğru değil. Bunların hiçbiri kimsenin hatası değildi. İki kişi birbirine âşık oldu ve sonra hayat araya girdi."

Alnı kırışık bir halde kaldı. "Neden bana söylemedin? Öğrendiğinde?"

"Baban senin dünyan. Bunu senden asla almazdım."

Bir doktor odadan dışarı çıktı ve içeri girip onu görebileceğimi söyledi. Yüzümü buruşturup başımı salladım ve Grace'e doğru baktım. "Benimle birlikte girmek ister misin?"

Başını iki yana sallayarak, "Hayır," dedi. "Komadan yeni çıktı. İhtiyacı olan son şey suratına doğru gülümseyen bir

Harris'i görmektir." Nazikçe güldü. "Ayrıca ikinizin birlikte zaman geçirmeniz gerekiyor ve ben de sabah işe gideceğim için yola koyulmalıyım."

Onu kendime doğru çektim ve alnını öptüm. "Beni görmeye geldiğin için teşekkür ederim."

"Haftaya geri geleceğim."

"Gelmek zorunda değilsin," diye uyardım.

"Haftaya geri geleceğim," diye cevap verdi. "Babanın durumuyla ilgili beni bilgilendir, olur mu?"

"Bilgilendiririm." Dudaklarımı alnına dokundurdum. "Prenses, benim için tek bir şey yapabilir misin?"

"Tabii, ne istersen."

Saçlarını kulaklarının arkasına doğru ittim ve onunla konuşurken doğruca o güzel mavi gözlerinin içine baktım. "Eğer bir daha âşık olursan lütfen o kişi ben olayım."

50.

Grace

Mike hastaneden çıkalı birkaç gün olmuştu ve herhangi bir beyin hasarı olmadığı için şanslıydı. Mike eve geri döndüğünden beri Jackson gözünü üzerinden ayırmıyordu. Babasının tekrar içmeye başlamasından ödü kopuyordu ve bu olağandışı olmazdı.

Mike'ın sıradan bir günde tükettiği alkol miktarı dehşet vericiydi. Jackson'ın hissettiği endişe seviyesini tahmin bile edemiyordum.

Cumartesi sabahı kasabaya döndüğümde Jackson'a bakmak için doğruca tamirhaneye gittim, orada olacağını söylemişti.

Ben onu beklerken dükkânın arka kapısı açıldı ve Mike elinde bir kahve bardağıyla içeri girdi. Doğruca kahve makinesine gitti ve kendine sade kahve doldurdu.

Sonra cebinden çıkardığı küçük viski şişesiyle bardağının üstünü doldurdu.

Tamamen aptallaşmış bir halde, "Sen benimle kafa mı

buluyorsun?" diye sordum. Başından geçen onca şeyden, Jackson onu neredeyse kaybetmesine ramak kaldıktan sonra hemen şişeye geri dönmüştü.

Bu kalbimi kelimelerle ifade edemeyeceğimden şekilde kırdı, öğrenirse Jackson'ın kafayı yiyeceğini biliyordum.

"Burada ne halt ediyorsun?" diye bağırdı.

"Oğlunu bekliyorum. Gerçekten içiyor musun? Başından geçen onca şeyden sonra?"

"Buraya gelip de sanki beni tanıyormuşsun gibi seçimlerimi yargılama."

"Haklısın, seni tanımıyorum ama oğlunu tanıyorum ve yaptığın şeyin onu mahvedeceğini biliyorum."

"O oğlan hakkında hiçbir şey bilmiyorsun. Onunla birkaç hafta geçirdin ve şimdi beyninin nasıl çalıştığını biliyor musun? Hiçbir şey bilmiyorsun. O çocuk berbat durumda."

"Onu neyin o hale getirdiğini merak ediyorum."

Yüzünü ekşitip dışarı çıkmak için döndü.

"Onun hayatını çalıyorsun," dedim.

Duraksadı. "Sonraki kelimelerini akıllıca seç."

"Çalıyorsun. Arabalarla çalışmaktan hoşlanmadığını biliyor musun? Annesi gibi resim dersi almak için üniversiteye gitmek istiyordu. Dünyayı görmek istiyordu."

"Artık Jackson hakkında hiçbir şey bilmediğini biliyorum. O arabalara bayılıyor."

"Hayır, her şeyi burada sana yardım edebilmek için öğrendi. Seninle ilgilenmek için yardım etmek istedi."

"Kimse ondan yardım etmesini istemedi."

"Evet." Başımı salladım. "İstedi."

Tek kaşını kaldırıp, "Sen neden bahsediyorsun?" diye homurdandı.

"Karının ona söylediği son şey, 'babanla ilgilen' oldu."

"Benim dükkânıma gelecek ve ölmüş karım hakkında konuşacak cesaretin var. Karım hakkında hiçbir şey bilmiyorsun."

"Hayır ama babamın onu sevdiğini ve onun da babamı sevdiğini biliyorum. Sana başka bir adama âşık olduğunu söylediğinde bunun senin kalbini kırdığını biliyorum. İhanetin nasıl hissettirdiğini biliyorum. Güven bana, o hissi ben de biliyorum." Tek kelime söylemedi, o yüzden konuşmaya devam ettim. "Jackson neler yaşadığını biliyor. En karanlık günlerinde bile hâlâ seni seviyor. Annesini de seviyor, o yüzden senin yanından asla ayrılmayacak. Eşinin ondan son ricası buydu, seninle ilgilenmesiydi. Ama o seni toplarken kendi hayatını kaçırıyor. Annesini kaybettiği gün babasını da kaybetti ve her sabah uyandığında her an seni de gömeceğinden korkarak uyanıyor."

"Yani ne? Bana ne kadar boktan durumda olduğumu söylemek için mi buradasın? Hayatını nasıl mahvettiğimi söylemek için?"

"Hayır, her zaman bir şeyleri düzeltme fırsatın olduğunu söylemek için buradayım. Şu anda bir seçim şansın var: Viski ya da Jackson."

Elindeki bardakta bulunan alkole baktı ve alçak sesle içini çekti. "Gitmelisin."

"Tamam ama hayatında bir kez olsun o sana değil de sen ona babalık yapmaya ne dersin?

"O haklı Mike, biliyorsun," dedi bir ses arkamdan ve döndüğümde annemin orada durduğunu gördüm. "Yıllardır kendi oğluna karşı bir çocuk gibiydin ve seni yargılamıyo-

rum çünkü aynı şeyi ben de kızlarıma yaptım. Yıllar önce ikimiz de ihanete uğradık. İkimiz de bizim için en önemli olması gereken iki insan tarafından incitildik. Kalbimizin acısını çocuklarımızdan çıkardık. Onları mahkûm bıraktığımız karanlığa rağmen yine de içlerindeki iyiliğe sahip olmayı başardılar." Mike'a doğru yürüdü ve kaşlarını çatarak elini koluna koydu. "Kızgın olmaktan yorulmadın mı?" diye sordu.

Mike elindeki bardağı masanın üzerine bırakırken üstdudağı seğirdi. "Ressam mı olmak istiyordu?"

"Evet," dedim.

"Hannah'dan bu yana resim hakkında konuşmadı..." Sözleri azalarak kayboldu ve karnımın kasıldığını hissettim. İnanılmayacak kadar üzgündü. İzlemesi acı vericiydi.

"İkiniz en son ne zaman gerçekten konuştunuz? Gerçek bir sohbetten bahsediyorum?"

Yüzündeki acı dolu ifade sadece daha da yoğunlaştıktan sonra dükkândan çıkmak için arkasını döndü.

Düşüncelerimi daha fazla açıklamaya çalışmak için arkasından ilerledim ama annem elini omzuma koydu. "Bırak gitsin, Gracelyn Mae."

"Sadece anlamasını sağlamak istiyorum."

"Güven bana." Başını iki yana salladı. "Söylediğin her kelimeyi duydu."

"Nasıl emin olabilirsin ki?"

"Çünkü gözleri bana tam olarak yüreğimin hissettiği şeyi gösterdi."

Annemin bu kadar çok acı çektiğini bilmek beni üzüyordu. O da Mike kadar uzun zamandır acı mı çekiyordu? Neden kendime annemi daha detaylı şekilde incelemek için

zaman ayırmamıştım? Belki de çocuklar sıklıkla ebeveynlerinin de insan olduğunu unuttuğu içindi. Belki de bize attıkları sahte gülümsemelere bağlı olarak her şeyi çözdüklerini varsaydığımız içindi.

"Bu arada sen burada ne yapıyordun?" diye sordum.

"Seni arıyordum. Seni tamirhaneye girerken gördüklerini duydum."

"Buraya daha yeni geldim," dedim. "Hemen nasıl duymuş olabilirsin?"

"Burası Chester hayatım. Haberler hızlı yayılır. O yüzden sana söyleyen ilk kişi ben olmak istedim. Baban ve ben ayrılmaya karar verdik. Şey, o karar verdi. Ben kabul etmeye zorlandım."

"Anne," diye başladım ama başını iki yana sallayıp hüzünlü bir şekilde gülümsedi.

"Sorun yok. Ben iyiyim. Sana bir özür borçluyum. Yazın olanlar için, geçen yıllarda olanlar için. Kusursuz olmanız için sana ve kardeşine çok fazla baskı uyguladım. Seni ve kardeşini sadakatinizi hak etmeyen insanlara karşı sadık olmaya zorladım."

"Babam hakkında böyle mi hissediyorsun?"

Gözlerini kapattı ve derin bir nefes aldı. "O adamı sevdim. Her şeyden daha çok sevdim ve onun için olabileceğim her şeyi olmaya çalıştım. O da beni sevebilsin diye kusursuz olmak istedim. İşin aslı, o beni asla benim onu sevdiğim gibi sevemedi ve bu kalbimi kırıyor."

"Ah anne..."

"Sanırım sana davranış şeklim yüzünden bunu hak ettim. Sanırım bu da benim tükürdüğümü yaladığım nokta."

"Acı çektiğin için çok üzgünüm."

"Uzun bir zaman boyunca sevgiyi hak etmediğimi düşündüm. Her gece dua ettim, Tanrı'dan kırılan parçalarımı onarmasını istedim. Kocamın beni sevmesini sağlamasını istedim ama olmadı. Şimdi Samuel benimle olmak istemediğini söylüyor. Daha fazlasını hak ettiğimi söylüyor. Bu ne demek ki? Neyden daha fazla? Tek bildiğim, bu zamana kadar tek bildiğim onun olmaktı. Papazın karısı olmaktı. Şimdi beni terk ediyor ve ben..." Derin bir nefes alıp gözlerini yumdu. "Nasıl yalnız olunur bilmiyorum."

"Yalnız değilsin anne. Ben varım."

Gözleri kapalı kaldı ve vücudu titremeye başladı. "Sana karşı öyle sert oldum ki."

"Evet ama içimde, kendine karşı daha sert davrandığına dair bir his var."

Gözlerini açtığında sanki kendime bakıyormuşum gibi hissettim. "Nasıl yaptın?" diye sordu. "Yıllarca başkasına ait olduktan sonra nasıl tekrar başladın?"

"Kısa kısa nefesler alırsın. Ne zaman her şey fazla gelse veya kalbin acısa sadece kısa nefesler almayı hatırla."

"Kısa nefesler... Bunu yapabilirim."

"Evet, yapabilirsin."

"Sadece artık kim olduğumu bilmiyorum. Samuel olmadan ben var mıyım ki?" diye sordu.

Bu ne kadar tuhaftı? Annemin benim kendime sorduğum soruların aynısını tekrarlıyor olması? "Muhtemelen hayatın boyunca hiç şu andaki kadar var olmadın. Kalbin ve onun nasıl attığıyla ilgili öğrendiğin şeyler karşısında şaşkınlığa uğrayacaksın. Eğer uzaklaşman gerekiyorsa gelip istediğin kadar uzun süre benimle kalabilirsin. Boş bir odam var."

"Benim için bunu yapar mıydın?" diye sordu. Sanki teklifim onu afallatmış gibi sesi çatlamıştı.

"Ah anne." Onu çekip sarıldım ve sımsıkı tuttum. "Senin için her şeyi yaparım."

Derin nefes aldı ve yavaşça verdi. "Kısa nefesler," diye fısıldadı.

"Evet," dedim. "Sadece kısa kısa nefesler al."

51.

Jackson

Bildiğim kadarıyla babam şişeden uzak kalabilmişti. Ben de bunun için minnettardım. Onu bir daha asla o halde görmek istemiyordum. Hayatım boyunca hiç o kadar korkmamıştım.

Perşembe günü öğleden sonra tamirhaneye doğru yürüdüm. Babamı merdivenin tepesinde, binanın önündeki Mike'ın Oto Tamirhanesi tabelasını çekiçle çıkarırken görünce midem düğümlendi.

"Baba sen ne halt ediyorsun?" diye sorarak yanına gittim.

"Tamirhaneyi kapatıyorum," dedi.

"Ne? Kapatıyorum diyerek ne demek istiyorsun?"

"Ne diyorsam onu demek istiyorum." Tek bir darbeyle tabela yere düştü ve sonra babam merdivenden aşağı inmeye başladı. "Burayı sattım," diye homurdandı. Dükkâna doğru yürüyüp beni şaşkına dönmüş bir halde bıraktı.

"Sarhoş musun? Tüm bunları öylece veremezsin," diye karşı çıkarak onu takip ettim.

"Aslına bakarsan," diyerek omuz silkti."Verebiliyormuşum. Dükkân ve kulübeyle birlikte bütün araziyi sattım. Epey iyi para da aldım."

"Benimle dalga mı geçiyorsun? O benim evim."

"Evet, şey, artık değil."

"Kime sattın? Geri alacağım. Aklının başında olmadığı ortada. Geçen birkaç haftada çok fazla şey atlattın ve aklın doğru çalışmıyor."

"Hayır. Hayatımda ilk defa doğru düzgün düşünüyorum."

"Ama-"

"Resmin hangi türü?" diye sorarak beni tamamen hazırlıksız yakaladı.

"Ne?"

"Resmin hangi türünde çalışırdın? Farklı teknikleri görmek için nerelere seyahat ederdin?"

"Dinlenmen lazım."

"Uzun zamandır uyuyordum. Şimdi gel buraya." Başıyla beni çağırdı ve tereddüt ettim. "Hadi evlat, bütün günüm boş değil. Buraya gel."

Üzerinde çok büyük bir meblağ yazan bir çek uzattı. "Bu ne?" diye sordum.

"Satıştan payına düşen. Elbette evraklar ve tüm o saçmalıklar halledilene kadar gerçek parayı görmeyeceksin ama bir yıl kadar falan hayatını sürdürmene yetecektir."

"Ne?"

"Özgürsün Jackson," dedi gülümseyerek. "Git kendini bul."

"Baba saçmalıyorsun. Bunun arkasında kimin olduğunu biliyorum ve her şeyi çözeceğim. Endişelenme."

O cevap veremeden ben çoktan Loretta Harris'in evine giden yola koyuldum. Bu satışın arkasında onun olduğu belliydi. Kiliselerine toprak katmak için ısrar eden tek kişi oydu. Bu durumun her yerinde onun adı yazıyordu.

Ön verandasına vardım, kapıyı açtığında derin bir nefes aldım.

Kafası karışmış bir vaziyette, "Jackson? Burada ne yapıyorsun?" diye sordu.

"Gerçekten kendine mani olamadın, değil mi?" diye bağırdım. Göğsümün şişip indiğini hissediyordum.

"Ne hakkında konuştuğunu bilmiyorum."

"Hadi, aptalı oynamayalım. Arazi ve babamın tamirhanesi," dedim. Tek kaşını kaldırdı. "Her şeyi sana ve kiliseye satmış olması."

"Ne?" dedi şaşkınlık içinde. "Üzgünüm, ne hakkında konuştuğuna dair hiçbir fikrim yok."

"Oyunlara ve rollere son ver."

"Rol yapmıyor," dedi Samuel. Evlerinin verandasına çıktı. "Anlaşmayla onun hiçbir ilgisi yok. Mike ve benim aramda."

"Ne?"

"Önceki gece kiliseye geldi ve Loretta'nın teklifinin hâlâ geçerli olup olmadığını sordu," diye açıkladı.

"Neden böyle bir şey yapsın? Neden bunu yapmasına izin verdin?"

Samuel'in kaşları alçaldı ve kollarını göğsünde kavuşturdu. "Bana geldi ve nefret etmekten yorulduğunu söyledi. Öfkeli olmaktan bıkmıştı ve o arazide kaldığı müddetçe nefretin onu için için yiyip tüketeceğini söyledi. O yüzden

temelli gitmesini istedi. Yine de senin sorun yaşamayacağından emin olmak için yeterli olan parayı istedi. Ben de anladım. Geçmişi bırakmak istemek acıtıyor. Anlaşmayı yapmak için ondan tek bir şey istedim."

"Neymiş o?"

"Rehabilitasyon."

Göğsüm sıkıştı. "Rehabilitasyon mu?"

"Evet. Önümüzdeki birkaç ayda Amerika'daki en iyi rehabilitasyon kliniklerinden birinde zaman geçirecek, en iyi doktorlardan en iyi tedavileri görecek. Onun için zor olacak ama kabul etti. Dayın bu perşembe günü onu kliniğe götüreceğini söyledi."

Rehabilitasyon?

Burun kemerimi sıktım. "Gerçekten gidecek mi?"

"Evet."

Başka bir şey söylemeden kollarımı Samuel'e doladım ve sımsıkı sarıldım.

Bu zamana kadar tek isteğim babamın yardım almasıydı. Tek isteğim onun karanlıktan çıkış yolunu bulmasıydı.

Şaşkınlıkla dolup taşarken, "Teşekkür ederim," diye fısıldadım. "Teşekkür ederim."

Perşembe günü geldiğinde tamirhanenin dışında durdum, Alex babamın bavullarını arabasının bagajına yüklüyordu.

"Seninle gelmemi istemediğine emin misin baba?" diye sordum. Kliniğe bensiz gidiyor olmaları konusunda kararsızdım.

"Evet, eminim." Kaşlarını çattı ve sakalını kaşıdı. "Bak,

bunun için büyük yaygara falan koparmasak olur mu? Vedalarda iyi değilim."

"Şey, o zaman veda etmeyelim," diyerek ona sarıldım. "Sadece yarına kadar iyi geceler."

Geriye çekilip elini omzuma koydu. "Oğlum benim."

"Babam benim."

"Diğer tarafta görüşürüz," deyip arabaya binmeye koyuldu.

"Bekle baba! Al," deyip ona doğru koştum. Bileğimdeki bilekliği çıkarıp ona verdim.

"Güçlü anlar?"

"Zor günleri atlatmana yardım etmesi için."

Bana teşekkür etti. "Şu Harris kızı? Onu gerçekten önemsiyor musun?"

"Evet."

"O zaman tavsiyeme kulak ver... Kendinizi bulmak için kendine de ona da zaman tanı. Eğer kısmetinde varsa dönüş yolunu bulacaksın."

"Peki ya kısmetimde yoksa?" diye sordum.

Kaşlarını çattı ve omuzlarını hafifçe silkerek güldü. "Viski içeyim deme." Gülümsedi, çok uzun zamandır yaptığını görmediğim bir şeydi. "Zamanı geldiğinde kalbine girmesine izin ver, tamam mı?"

"Yapacağım."

Son defa yarına kadar iyi geceler diledik ve babamın kendini bulmak için gidişini izledim.

Sonuç olarak, kendini keşfetmek herkesin araştırmaya devam etmesi gereken bir süreçti. İnsanlar gelişmeyi asla bırakmıyorsa keşfetmeyi de asla tam olarak bırakmıyorlardı.

* * *

Perşembe gecesi yatağımda uzanırken telefondaki Grace, "Yani sağ salim orada?" diye sordu.

"Evet. Alex mesaj atıp vardıklarını haber verdi."

"Nasıl hissediyorsun?" diye sordu.

Derin bir nefes aldım. "Özgür."

"Bu hafta sonu seni görmeye gelebileceğimi düşünüyordum ya da belki sen buraya gelebilirsin. İki türlü de eğer mümkünse seni görmek isterdim."

Boğazımı temizledim ve gözlerimi kapadım. "Ben sana âşık oluyorum Gracelyn Mae," diye itiraf ettim. Kelimeleri söylerken göğsümün sıkıştığını hissediyordum. "Her parçana âşık oluyorum ama sana her şeyimi verebilmem için önce kendim hakkında daha fazla şey öğrenmem gerektiğini düşünüyorum. İsteklerim ve ihtiyaçlarım hakkında, sonrasında senin hak ettiğin kişi olabilirim."

"Ne demek istiyorsun?"

"Babam bana bir çek verdi, kısa bir süreliğine ülkeyi keşfetmeme yetecek kadar. Bir yerlerde durabilirim, kim olduğumu ve neye inandığımı öğrenebilirim. Kırık parçalarımı iyileştirmeye başlayabilirim."

Bir müddet sessiz kaldı ve bu fikre karşı olacak diye ödüm koptu. Dünyayı keşfetmemi beklemek istemeyecek diye. Belki de zamanımız tükendi diye.

"Tamam," dedi.

Kalkıp dimdik oturdum. "Tamam mı?"

"Yani, ben de hiç yalnız kalmadım, hiç gerçek anlamda yalnız değildim. Bence birkaç ay kendi başımıza kalmamız,

kalbimizi ve zihnimizi en ince ayrıntısına kadar keşfetmemiz iyi olabilir. En sonunda bir araya geldiğimizde bu, diğerini düşmekten alıkoymak için birbirine dayanan iki kırılmış kişi olduğumuz için değil, iki bütün birey olduğumuz için olacak."

"Aynen öyle. Yalnız yürümeyi öğreneceğiz ve sonra birlikte yürüyeceğiz."

"Arada sırada bana nerede olduğunu haber verebilir misin? Güvende olduğunu öğrenmem için benimle iletişim kurabilir misin?"

"Daima ve daima," dedim.

Küçük bir soluk verdi. "O kelimeler... sence onları ilk kim söyledi? Annen mi, babam mı?"

"Bilmiyorum. Sanırım bu da o şeylerden biri. Sözün çıkış noktası önemli değil. Önemli olan arkasındaki anlamı."

"Seni şimdiden özledim," diye itiraf etti.

Ona biraz daha âşık oldum.

"Seni şimdiden özledim," diye cevap verdim.

"Jackson?"

"Efendim?"

"Kendini bulduğunda bana geri dön."

Kasabadan ayrılacağım gün kapım çalındı. Kapıyı açtığımda verandamda tepesinde bir kurdeleyle birlikte üstünde bir de not olan bir kafes vardı.

Sevgili Jackson,

Bugün yeni maceralarının ilk günü olacağını biliyorum ve sana sevgimi göndermek istedim. Ayrıca iyi bir yol arka-

başın olmadan nasıl yola çıkabilirsin? Bu Watson, kısaca Wats. Top yakalamayı ve arabayla yolculuğu seven üç yaşında bir golden retriever. Her zaman kuyruğunu sallıyor ve sarılmaları en az benim kadar seviyor.

Kendini buluyor olsan bile bir arabada sürekli yalnız başına olmamalısın diye düşündüm. Bunu Tucker'ın yedeği olarak düşünmeni istemem. Tucker iyi bir çocuktu ve onun sevgisinin yerine asla başkası gelemez ama bence Watson sana biraz daha sevgi katabilir. Sevgiyle ilgili olay da bu, her zaman daha fazlasına yer var.

Yeni dostluklara ve yeni başlangıçlara.

-Gracelyn Mae.

Not: Ben de sana âşık oluyorum.

Nota gülümsedim ve kelimeleri tekrar tekrar okudum. Eğildim ve kafesin içindeki köpeğe baktım. Kuyruğunu sallıyordu ve dili dışarıdaydı.

"Selam ahbap," dedim sırıtarak. Çok yakışıklıydı. Kafesinin kapısını açtığım anda üstüme atlayarak yüzümü yalamaya başladı. "Vaay, yavaşla bakalım boksör."

O yalamaya devam etti, ben de gülmeye devam ettim. "Duracak mısın aptal köpek?" diye şakalaştım ama cevap vermedi. Kuyruğu sağa sola sallanıp duruyordu ve en sonunda sevgisine teslim oldum.

Aferin oğluma Wats, diye geçirdim aklımdan ve ona daha sıkı sarıldım. *Aferin oğluma.*

52.

Grace

Birbirimize alan tanıdık çünkü artık birbirimizi koltuk değneği olarak kullanmak istemiyorduk. Eğer birlikte olacaksak önce kendi başımıza olmak zorundaydık. Ben öğretmenliğe geri döndüm ve artık öğretmenlik yapmadığım zamanlarda dışarı çıkıp yeni şeyler deniyordum.

Bir müddet yoga yapan tarzda bir kız olduğumu düşündüm, ta ki uzun bir süre boyunca çok zor bir mantis pozisyonunda takılıp kalana kadar. Resim yapamıyordum, hatta çizgi bile çizemiyordum. Ağustosun sonuna doğru annemle birlikte direk dansına yazıldık. Hangisi daha rahatsız ediciydi bilmiyorum, annemin buna bayılmış olması ve derslere kendi başına devam edecek olması mı, yoksa benden on kat daha iyi olması mı?

Babam neyi kaçırdığını bilmiyordu.

Annem artık daha fazla kahkaha atıyordu.

Annemin kahkahasının sesini ne kadar sevdiğimi neredeyse unutmuştum.

Bir kasım gecesi, bir kitap ve üzerine yapıştırılmış bir notun olduğu bir paket aldım. Parmaklarımı kitabın kapağında gezdirirken kalbim tekledi ve sonra Jackson'ın kelimelerini okudum.

Şu anda Cave Creek, Arizona'dayım, Watson'la birlikte günbatımını izliyorum.

Önceki gece bu romanı okudum, tek yapabildiğim seni ve bu sayfalarda yazan kelimeleri okuduğunda neler düşüneceğini düşünmek oldu.

Zorlu bir kitap ama buna değer.

-Oscar

Not: Sushi'den nefret ettiğimi öğrendim.

Sonu hoşuma gitti ama orta kısmında biraz zorlandım. Ağladım, ki bu şaşırtıcı değil.

Hâlâ çok kolay ağlıyorum.

Bu kitabı dene.

Kalbini kıracak.

-Prenses

Not: Ben de Sushi'den nefret ediyorum.

Alex Noel'de bana bu kitabı yolladı.

Eğer bu kitabı tersten okursan daha iyi oluyor.

-Oscar

Bu kitabı neden sana yolladığımı bilmiyorum, direkt beşinci bölüme atla.

Beşinci bölüm o kadar iyi ki diğer bütün sayfaları telafi ediyor.

-Prenses

Bugün kalp atışlarını özledim.

-Oscar

Bugün dokunuşunu özledim.

-Prenses

23 Mart.

Bugün Kaliforniya'da oturup güneşin doğuşunu izledim ve gökyüzünü resmettim.

Buraya bayılırdın Prenses.

Ya da ben senin burada olmana bayılırdım.

Bana bilmem gereken bir şey söyle.

-Oscar

Bilmen gereken bir şey mi?

Orası kolay.

Bugün 4 Nisan ve ben hâlâ seni seviyorum.

-Prenses

Bugün 3 Mayıs ve ben de hâlâ seni seviyorum.
-Oscar

Mayısın sonu geldiğinde başka bir öğretim yılını daha bitirmeye hazırlanıyordum. Geçen yılda bu kadar çok şeyin değişmesi, benim bu kadar gelişmem ve kalbim ile kalbimin nasıl attığıyla ilgili bu kadar çok şey öğrenmem ürkütücüydü.

Annem her pazar sabahı kilisiye gidiyordu. Kendisiyle ilgili fark ettiği şeylerden biri buydu, hâlâ babamla olsun ya da olmasın fark etmezdi, inancına tutkundu. Bazen ben de onunla birlikte gittim ve diğer zamanlarda da evde kalıp kendi başıma dua ettim.

Geçtiğimiz yılda inancın bir bina olmadığını, insanın yüreğindeki bir yer olduğunu öğrenmiştim.

Bir kiliseye gidip diğerleriyle birlikte olabilir ve dualarında onlara katılabilirdim veya gözlerimi kapatıp kendi içimde huzur bulabilirdim. İkisi de kıymetliydi. İkisi de doğruydu.

İnanmanın tek bir doğru yolu yoktu, dışarıda milyonlarca olasılık vardı.

Kendimle ilgili en sevdiğim keşfim buydu. Dünyada var olmak için kusursuz bir Hıristiyan olmama gerek yoktu.

Anneler Günü geldiğinde annemle birlikte kiliseye gittim ve elini sıkıca tutarak sırada oturdum. Hayatım boyunca benim için zor olan birkaç gün vardı. Mutlu olmaya çalışsam da kalbimin kırıldığı günlerdi ve Anneler Günü de onlardan biriydi. Diğerleri için bir kutlamaydı. Benim için kaybın ve başarısızlığın sembolüydü.

Çocuk sahibi olacak insanlardan biri olmadığım gerçe-

ğini bir şekilde kabullenmiştim. Kaderimde yoktu ve bunu kabullenmeyi öğrenmiştim.

Fakat yine de bazı günler diğerlerinden daha zordu.

Anneler Günü onlardan biriydi.

"Güzel bir ayindi," dedi annem. Kiliseden çıkıp kol kola eve doğru yürüyorduk.

"Öyleydi."

Bana doğru gülümseyip başını eğdi. "Sen iyi misin?"

"Evet, sadece yorgunum. Judy bu akşam yemeğe geliyor, o yüzden o gelmeden önce biraz kestirebilirim diye düşünüyorum."

"Harika bir plana benziyor." Elimi tutup sıktı. "Bugün senin için zor günlerden biri mi?"

"Evet, öyle."

Elimi bir kez daha sıktı ve tek kelime daha etmedi. Gerçi tesellisi yeterdi.

Annemden istediğim tek şey buydu; tesellisi.

Daireme çıktık ve kapıyı açtığımda gözlerim doldu. Etrafıma bakınırken nefesim kesildi.

Oturma ve yemek odasının her yerinde kırmızı güllerden buketler vardı.

Kesin konuşmam gerekirse yedi buketti.

"Anne..." dedim.

Başını iki yana salladı. "Benden değiller."

Sehpanın üzerinde duran güllere doğru ilerledim ve üzerindeki notu aldım. Gözlerimden anında yaşlar döküldü.

Çünkü "neredeyse" anne diye bir şey yoktur.
Yedi meleğinden yedi buket.

Anneler günün kutlu olsun Prenses.

Kartın nasıl imzalandığını okurken kalbim duracak gibi oldu.

-Emerson, Jamie, Karla, Michael, Jaxon, Phillip, Steven ve Oscar.

Kaybettiğim her çocuğumdan bir buket vardı.

Bütün bebeklerimden.

Bütün sevdiklerimden.

Annem yanıma geldi ve notta yazanları okudu. "Ah tatlım," diye soluğunu verirken benim kadar afallamıştı. "Bu çocuk kesinlikle emsalsiz."

O emsalsiz olmaktan çok daha fazlasıydı. Ayrı yerlerde olsak bile hâlâ kalp atışlarımı kontrol ediyordu.

Tam o sırada dış kapım tıklatıldı ve açtığımda içimdeki her şey tamamen iyileşmeye başladı.

Jackson ellerinde bir gül buketiyle, "Merhaba," diye fısıldadı. Watson yanında oturuyor, kuyruğunu sallıyordu.

"Merhaba," diye cevap verirken vücudumun titrediğini hissettim.

"Ben, ahh..." Elini ensesine götürdü. "Son birkaç ayda bir sürü yer gördüm. Bir milyon gün doğumuna tanık oldum ve güneşin batışını gördüm. Bin tane yoldan geçtim ve hangi yola girersem gireyim; sağa ya da sola, kuzeye ya da güneye gidersem gideyim fark etmedi, bütün yollar beni sana geri getiriyor gibiydi."

"Jackson..." diye başladım ama gözyaşlarım ve ruhumdaki sevgi sözlerimi yuttu.

"Sen benim dünyamsın Gracelyn Mae," diyerek yaklaştı.

Annem Jackson'ın elindeki gülleri aldı ve Jackson ellerimi tuttu. "Sen benim inancımsın. Sen benim umudumsun. Sen benim gerçek kutsalımsın. Sen var olduğun için ben daha iyi bir adamım. Ben, senin sayende benim. Eğer izin verirsen hayatımın kalanını kalp atışlarına tapınarak geçirmek isterim."

Ellerini bırakmadan ona yaklaştım. Başımı kaldırdım ve gözlerim onunkilerle buluşunca ufak bir nefes verdim. Ufak, minicik bir nefes.

Ağzım onunkine sürtünürken dudaklarına doğru fısıldadım. "Bana tapın, ben de sana tapınacağım."

Sonra beni öptü.

Yavaş, nazik ve aşkla dolu bir öpücüktü.

Söylemesine gerek bile yoktu, sevgimizi hissettim. Dudakları benimkilere değdiğinde bütün bedenime saplandığını hissettim. Ruhlarımız birbirine karıştı ve sevgimiz sınırsızdı.

Birbirimizi sevme şeklimiz basitti. Geçmişimizin izlerini ve geleceğimizin bilinmezliğini seviyorduk. Hataları seviyorduk. Kutlamaları seviyorduk. Karanlığımızı da seviyorduk ışığı da seviyorduk.

Aramızdaki bağ artık acının etrafına inşa edilen bir şey değildi.

Yalnızca umutla var oluyorduk.

Jackson Emery beklediğim bir şey değildi.

Ettiğim duaların hiçbirinde, onun gibi bir adamla olacağımı asla düşünmedim. Aynı Tanrı'ya inanmıyor olsak da sorun değildi. Her zaman aynı şeyleri sevmiyor olsa da sorun değildi. Her zaman aynı fikirde olmasak da...*yine de sorun değildi.*

Çünkü sevgi, yani gerçek sevgi, her zaman aynı şeylere inanmanız anlamına gelmiyordu. Her konuya aynı şekilde yaklaşmamız gerektiği anlamına gelmiyordu. Öte yandan gerçek sevginin geldiği anlam, karşılıklı anlayıştı. Birbirinin hayallerine, umutlarına, isteklerine ve korkularına duyduğun saygıydı.

Jackson benim Tanrı'ya dua etme tercihime saygı gösterirken, ben de onun aynısını yapmamasına saygı gösteriyordum.

Birbirimizin yüreğini öğrenmek için zaman ayırdık ve o yolculuk esnasında öğrendiğimiz şeylerden biri de kalplerimizin sıklıkla, gecenin en önemli anlarında aynı ritimle attığıydı.

O andan itibaren birbirimizden ayrılmaz olduk. Kendimizi geleceğimize adadık ve geçmişimizi bırakmayı öğrendik. Hayatıma dokunmak için aslında hiç beklemediğim bütün nimetlere minnettardım. Yoluma çıktığında bile fark etmeyecek kadar kör olduğum nimetlere. Bu zamanla öğrenmem gereken bir dersti. Bazen o nimetlerin gelmesi için kişinin bulunduğu yoldan çıkması gerektiğine dair bir dersti.

Her şey tam da olması gerektiği gibi olmuştu. Zor olan günler bile beni bugün olmam gereken yere getirmişti. Bütün noktalar birleşti, sadece ben yolumda yürürken bunu göremedim. Aylar önce Finn bana ihanet etmemiş olsaydı, asla Chester'a gelmezdim. O kalp acısını yaşamasaydım, sevginin gerçekte nasıl hissettirdiğini asla öğrenemezdim.

Bunun için müteşekkirdim. Bütün iniş ve çıkışlar, bütün yanlış ve doğrular, bütün kalp acısı ve iyileşmeler için. Hepsi için müteşekkir oldum ve her gece uyumak için yattığımda gözlerimi kapattım, yumuşak bir şekilde duamı ettim.

Sevgili Tanrım, benim, Gracelyn Mae...

53.

Jackson

"Babam emekli oluyor," dedi Grace, haziran ayının sonlarına doğru yediğimiz akşam yemeğinde. "Judy yönetimi alıyor ve bu pazar günü kilisede ilk vaazını verecek. Benimle gelir misin?"

"Elbette."

Sormasına bile gerek yoktu. Bir şey Grace için önemli olduğunda benim için de önemliydi. Aylardır Chester'a geri dönmemiştik ve geri dönmenin benim için zor olmadığını söylersem yalan söylemiş olurdum. O kasaba benim için bir sürü karabasanı temsil ediyordu ama Grace'in elini tutarak gidecek olmak her şeyi biraz daha kolaylaştırıyordu.

Loretta da bizimle geldi çünkü Samuel'i görmek istemiyor olsa da kızını o rahatsızlığını görmezden gelecek kadar çok seviyordu.

Pazar sabahı kiliseye vardık, merdivenlerden çıkarken Loretta'nın gerginliğini görebiliyordum. Elimi omzuna koyup hafifçe sıktım. "İyi misin?"

Başıyla onayladı. "Sadece kısa nefesler alıyorum."

Samuel kapıda durmuş gelenleri karşılıyordu ve oraya çıktığımızda gözlerinin Loretta'nın vücudunda gezinmesini izledim.

"Merhaba," dedi Samuel.

Loretta dimdik durdu. "Merhaba Samuel."

"Sen... nefes kesici görünüyorsun." Loretta'nın güzelliğiyle biraz şoka girmiş ve gafil avlanmıştı. Bu bana biraz tuhaf geldi, bütün Harris kadınları güzeldi.

Loretta ona gülümsedi ve omzunu silkti. "Elbette öyle görünüyorum." Ardından içeri girdi.

Grace, "Merhaba baba," deyip babasına doğru ilerledi ve yanağından öptü.

"Merhaba canım. İyi misin?" diye sordu.

Grace kolunu koluma geçirdi ve ağzı kulaklarına vardı. "İyiden de öteyim."

Kiliseye girip sıralardan birine oturduk. Birini vaaz verirken dinlemek şöyle dursun, kiliseye en son ne zaman girdiğimi bile hatırlayamıyordum ama bu Judy için büyük bir andı. Kiliseye inanmıyordum ama aileye inanıyordum.

O yüzden oturdum ve dinledim.

Judy bağışlamanın gücü hakkında vaaz verdi. Hayatın bazen zorluklarla geldiğini, yine de her günün sonunda gelen yeni günle birlikte size bir sıfırlama tuşu verildiğini söyledi.

Orada, sanki en başından beri vaaz vermek için doğmuş gibi özgüvenle durdu. Tutkusunu bulmuştu ve onu böyle bangır bangır yaşadığını izlemek güçlü bir andı.

Ayinden sonra Judy yanımıza geldi ve yemin ederim ki ondan daha mutlu görünen birini hayatımda hiç görmemiştim. "Nasıldım?" diye sordu.

Grace kardeşini çekip sımsıkı sarıldı. "Mükemmeldi. Her saniyesi kesinlikle mükemmeldi.

"O haklı. Sen bunun için yaratılmışsın," dedim. Judy gülümseyerek bana teşekkür etti.

"Ah! Eski evine gittin mi? Düşüncelerini öğrenmeyi çok isterim," dedi Judy. Tek kaşımı kaldırdım, Grace'e döndü. "Ona anlatmadın mı?"

Grace, "Göstermenin en iyisi olacağını düşündüm," diye cevap verdi.

"Ne göstereceksin?"

İki kız kulaklarına kadar sırıttı ve bana o kocaman, masum gözlerle baktılar. Ardından aynı anda, "Göreceksin," dediler.

Bir zamanlar yuvam dediğim yere doğru ilerledik ve babamın evinin, dükkânının, kulübenin tamamen gittiğini görünce sersemledim. Onun yerine arazinin içinde dolanan patikalar vardı. Bütün alan güzel çiçeklerle kaplıydı ve çocukların oynayıp bir sürü gürültü yaptığı ufak bir park vardı.

Serseme dönmüş halde, "Parka mı dönüştürdünüz?" diye sordum.

Grace, "Evet ve sana yakın birinin adını verdik," diye açıklama yaparak tabelayı işaret etti. Gösterdiği yöne baktım. *Tucker'ın Parkı*. "Bölgede çok fazla köpek olduğu için gelip oynamak için kullanabileceklerini düşündüm. O yüzden arkadaki açık alana giden birkaç patika yaptık. Gel, sana gösterelim."

Patikaların birinden ilerleyip Tucker'ın ve annemin gömülü olduğu açık alana ulaştık. Mezarları bir kapıyla korunuyordu ve *'Sevgi Dolu Anısına'* yazan bir tabela vardı.

Sahipleri köpekleriyle yürüyüş yapıyor ve top yakalamaca oynuyordu, alandaki mutluluğu hissedebiliyordum. Harikanın da ötesindeydi.

Mezarları geçip de arkadaki binaya baktığımda yüreğim havada süzüldü. Benim için yeni bir şey olsa da gördüğüm anda ne olduğunu tam olarak anladım.

"Annemin resim atölyesini mi yaptınız?" diye sordum. Kapıdaki tabelayı okurken sesim çatladı. Babamın tamirhane tabelası dönüştürülerek yapılmıştı ama şimdi üstünde *Hannah'nın Boyama Atölyesi* yazıyordu.

Grace elini koluma koydu. "Sorun olur mu?" diye sordu endişeyle. "Ben düşündüm ki..."

Dudaklarımı onunkilere yapıştırarak sözlerini yarıda kestim.

Bir şekilde, her şey eğer annem bugün hayatta olsaydı olacağı gibiydi.

"Orada resim dersleri veriyoruz," dedi Judy. "Çocuklar bayılıyor. Bazen dışarıda oturuyoruz ve akşamları günbatımını resmediyoruz."

Şaşkınlığımı atamayarak, "Bu harika," dedim. "Daha da ötesinde."

"Eğer bir gün kasabaya dönersen ve ders vermek istersen seni almayı çok isteriz." Judy gülümsedi ve dirseğiyle ablasını dürttü. "Grace, gidip atölyeyi göstermeye ne dersin? Şu anda kapalı, o yüzden ikiniz huzur içinde gezebilirsiniz."

"Tabii, gel hadi." Elimi tuttu ve birlikte resim atölyesine gidip içeri girdik.

Çok güzeldi. Duvarlarda annemin daha önce hiç görmediğim resim çalışmaları vardı. "Bunları nereden aldınız?" diye sordum.

"Babanın bodrumunda bulduk ve bize kullanabileceğimizi söyledi. Güzel bir dokunuş olacağını düşündüm. Ayrıca önceki çalışmalarından bazılarını inceledim ve karakalem resimlerinin genç, daha ufak çocuklar için harika olabileceğini düşündüm. Arka odada her cumartesi açık kanvas akşamı yapıyoruz, insanlar deli gibi boya fırlatabiliyor. Oraya Jackson Pollock odası diyorlar ama ben Jackson Emery odası demeyi tercih ediyorum, doğal olarak." Bina hakkında konuşup durdu ve beni böyle heyecanlandırması kalbimi havalara uçurdu. Hızlı hızlı konuşurken bir anda durdu ve sonra kelimelerini yavaşlattı. Hafifçe kaşlarını çattı. "Bunlar sorun olur mu? Ben sadece düşündüm ki-"

Yine onu bir öpücükle durdurdum.

Dudaklarım dudaklarına dayalıyken, "Evlen benimle," diye fısıldadım.

Başta şaka yaptığımı düşünerek kibarca güldü, sonra biraz geri çekildi ve gözlerime baktı. Başını hafifçe yana eğdi. "Evlenmek mi?"

"Evet. Evlen benimle Gracelyn Mae."

Parmaklarını göğsüme dayadı. Altdudağını ısırdı ve yavaşça başını salladı. "Tamam," dedi fısıltıyla ve dudaklarını benimkilere değdirdi. "Seninle evleneceğim."

54.

Jackson
Bir Yıl Sonra

Alex, "İyi görünüyorsun adamım," diyerek kravatımı düzeltti. "Ama takım elbiseni terle kaplamaya son vermeni isteyeceğim."

Elimde değildi. Hayallerimin kadınına doğru giden koridorda yürümeye hazırlanırken endişeden yerimde duramıyordum. Bugün gibi günlerin var olabileceğini bilmiyordum. Bu kadar mutlu olabileceğimi bilmiyordum.

Alex omzuma vurarak, "Senin için hep bunu istedim Jackson," dedi. "Mutlu olmanı."

Kapının girişinden bir ses, "Ben de," dedi. Başımı kaldırınca babamı takım elbisesi ve kravatı içinde orada dururken gördüm. Sağlıklı görünüyordu ve bu bir daha asla söyleyebileceğimi düşünmediğim bir şeydi. Rehabilitasyondan sonra kendine bir dayanak bulmuştu. Birkaç yoldan çıkma yaşasa da her düşüşünde geri ayağa kalktı. Her sendelediğinde yürümesine yardım ettim.

Çünkü aileler bunu yapardı, karanlık günlerde bile kendini gösterirdi.

Şansımıza o öğleden sonra gün yalnızca ışıkla doluydu.

"Oğlumla biraz konuşabilir miyim Alex?" diye sordu babam. Alex başını sallayıp bir dakikalığına bizi yalnız bıraktı. Babam ellerini ceplerine sokup bana sırıttı. "Harika görünüyorsun."

"Sen de fena değilsin."

"Bak Jackson... Yıllar boyunca seni hayal kırıklığına uğrattığımı biliyorum ve kelimelerle aram pek yoktur ama bilmeni isterim ki benim bütün dünyam sensin. İyi bir adam olmadım. Hata üstüne hata yaptım ama başıma gelen en harika şey sen oldun. Benim olabileceğimden çok daha iyi bir adam olduğun için her gün şükrediyorum. İçinde annenden ve benden en iyi parçaları taşıdığın için şükrediyorum. Sen isteyebileceğimizden çok daha fazlasısın. Seni seviyorum oğlum."

O kelimeler...

O lanet sözler...

Babam kendi gözlerini silerken, "Serserilik edip de ağlama," diyerek kafa buldu.

"Üzgünüm. Benim hatam." Onu çekip sarıldım. "Ben de seni seviyorum baba."

Ayrıldığımızda tekrar gözlerini sildi ve hafifçe burnunu çekti. "Ah, bir şey daha var. Annen senin doğduğun hafta bu şeyi yapmaya başlamıştı. Özel durumlar için sana mektuplar yazdı. Şey, sana düğün gününde vermek istediği bir mektup da yazmıştı. Aslında sana başka mektuplar da yazdı. On altıncı yaş günün için, mezuniyetin için ve lanet olsun ama ben batırdım ve tüm bunları kaçırdım." Kaşlarını çattı, suçluluğu kontrolü ele alıyordu. Ayık olmak bazı zamanlar

onun için zordu. Ayık olmak, geçmişinde attığı bütün yanlış adımlarla yüzleşmesi anlamına geliyordu.

"Sıkıntı değil baba."

"Sıkıntı, hem de büyük bir sıkıntı. Fakat başka bir gün diğer mektupları da sana vereceğim. Bugün, bu mektubu al." Cebine uzanıp mektubu çıkardı. Sonra da diğer cebine uzandı ve küçük bir kutu çıkardı. "Ayrıca gelinine bir armağan vermen gerektiği söyleniyor. O yüzden zaten bir hediyen yoksa bu işe yarayabilir diye düşündüm."

Kutuyu açtı.

Gözlerim daha da doldu. "Annemin yüzüğü mü?"

"Evet. Grace'in hoşuna gidebileceğini düşündüm."

"Hoşlanacaktır. Kelimelerle anlatılamayacak kadar hoşlanacaktır. Teşekkür ederim baba."

"Şey, tabii ki. Seni bırakayım da mektubu oku, sanırım seninle törende görüşeceğiz." Bana bir kez daha sarıldı ve sonra kapıya doğru giderken duraksadı. "Biliyor musun? Şu Grace denilen kız hiç fena değil." Pis pis güldü ve omuzlarını silkti. "Bir Harris olsa bile."

"Evet." Kahkaha attım. "Ben de yavaş yavaş ısınıyorum."

"Ona iyi davran." Bir kez daha başını salladı. "İkiniz de yaşadığınız müddetçe, ona iyi davran."

Odadan çıktı, ben de derin bir nefes alıp annemin benim için bıraktığı mektubu açtım.

Benim tatlı Jackson'ım,

Bugün senin için her şey ve daha ötesi anlamına gelen bir kadına hayatını adıyorsun. Sen "kabul ediyorum" derken o da sana aynısını söyleyecek. Ebediyet sözü vereceksin. O

yüzden bunu senin için kolaylaştırmak adına bir kadını nasıl seveceğinle ilgili sana birkaç şey söylerim diye düşündüm.

Birbirinizin kalbine karşı nazik olun. Bazı günler hiç sebebi yokken öfkeli uyanacaktır. O günlerde ona sıkıca sarıl. Bazı zamanlar ağlayarak uyanacaktır. O günlerde ona daha da sıkı sarıl. Kahkahalar atmayı unutma, nefes alamayacak hale geldiğin türden kahkahalardan bahsediyorum. Elini tut, o tutmanı istemediği zamanlarda bile tut. O hasta olduğunda güzel olduğunu söyle.

Beraber dans edin.

Gittiğinde onu özle.

Her gün onu sevdiğini söyle.

Hem de her gün.

Onu sev ama uçabileceği kadar özgür olmasına da izin ver.

O senin hayallerini desteklerken sen de onunkileri destekle.

Gün doğumunu izle ve günbatımlarını sev.

Ne zaman annene ihtiyacın olursa senin için burada olduğumu hep bil. Seni sevme onuruna erişen ilk kadın bendim ve ben gittiğimde, tepede güneş solduğunda ve yıldızlar parlak bir şekilde ışıldadığında, sana olan sevgimi hatırla.

Bu hayat güzel çünkü sen buradasın oğlum.

Bu anın keyfini çıkar. Bugünün keyfini çıkar. Bu senin mutlu sonun.

Seni seviyorum Jackson.

Daima ve daima.

-Annen

"Bir dakika araya girebilir miyim?"

Döndüğümde takım elbisesi ve kravatıyla duran Samuel'i gördüm. Başımla odaya girmesini söyledim, bana doğru geldi.

"Gergin misin?" diye sordu.

"Evet ama hazırım."

"Güzel." Bir saniyeliğine yüzünü buruşturdu, sonra ellerini ceplerine soktu. "Dinle Jackson... bugün sana ne söyleyeceğimi veya sana nasıl yaklaşacağımı çözmeye çalıştım durdum ama ne diyeceğimi bilmiyorum. O yüzden sadece tebrikler diyeceğim. Kızıma davranış şeklin için teşekkür ederim."

"O benim en iyi arkadaşım," dedim.

"Sen de onun en iyi arkadaşısın." Gözleri doldu ve başını salladı. "Bunun solup gitmesine izin verme."

"Vermeyeceğim."

Odadan çıkmak için döndü ve duraksadı. "Annen dönüştüğün kişiyle çok gurur duyardı."

Benim için bunun anlamı dünyalara bedeldi.

"Samuel?"

"Efendim?"

Yavaşça nefes aldım ve daha yavaşça verdim. "Anlıyorum... yani annemi sevmeni. Onu ben de sevdim." Gülümsedim ve gülümsememdeki bağışlayıcılığı hissettiğini umdum. "Yani, birisi onu nasıl sevmezdi ki?"

Bana doğru gelip sarıldı. Hayatının aşkını kaybetmenin acısını içinde gördüm. Bunun sonsuza kadar aklından çıkmayacağını anlıyordum; o yüzden hayatının kalanı boyunca ondan nefret ediyormuşum gibi hissetmesi için hiçbir sebep yoktu.

Zaten kalbi yeterince acı çekiyordu.

Kimse ona, onun kendine davrandığı kadar kötü davranamazdı.

O yüzden onu serbest bıraktım.

"Bunun için teşekkür ederim Jackson," derken sesi alçaktı.

"Daima ve daima."

55.

Grace

"Bu şekilde panikliyor olmam mı gerekiyordu? Böyle panik olmam mı gerekiyordu bilmiyorum." Gelinliğim etrafımda toplanmıştı. "Şişman görünüyorum, değil mi?" diye sordum Judy'ye. Sonra anneme döndüm. "Şişman mı görünüyorum?"

Birisi, "Güzel görünüyorsun," diye belirtti.

Kapıya döndüğümde Mike'ın kapının çerçevesine yaslanarak orada durduğunu gördüm. "Kusura bakmayın bölmek istemezdim ama söyleyeceklerimi söylüyorum. Sıkışık bir programınızın olduğunu biliyorum ama sana bir şey vermek için bir dakikanı çalabilir miyim diye merak ediyordum?" diye sordu.

Gelinliğimi düzelttim, karnıma çöreklenen sinirler hâlâ çok güçlüydü. "Evet, elbette."

Elini bana doğru uzattı ve ben de tuttum.

"Geleneğin eski bir şey, yeni bir şey, ödünç alınmış bir şey ve mavi bir şey olduğunu biliyorum," diyerek beni kori-

dordan ilerletti, bizi dışarı çıkaran çift kanatlı kapıdan geçtik. "Fakat pembenin de gayet iyi olacağını düşündüm."

Önümüzde bir araba vardı.

Herhangi bir araba değil, benim arabam. Pembe Rosie'min tepesinde kocaman bir fiyonk vardı. "Mike," diye soludum. "Ne..."

"Çok zaman aldı," diyerek omuzlarını silkti. "Birçok parçası da yeni ama sana çektirdiğim onca şeyden sonra en azından arabanı tamir edebileceğimi düşündüm."

Arabama doğru yürüyüp elimi kaputunda gezdirdim. "Çok güzel. Bunun için sana yeterince teşekkür bile edemem."

"Etmene gerek yok," dedi. "Sen oğlumu kurtardın ve onu kurtararak beni de kurtardın. Sen bu gezegendeki en nazik kadınsın ve seni tanıdığımız için çok şanslıyız."

Ona sarıldım ve sımsıkı kucakladım. "Bugün burada olduğuna çok memnunum Mike."

Sözlerim ona sertçe çarpıverdi çünkü anlamını biliyordu. Mike'ı oğlunun düğün gününü kutlamak için buralarda olmayacağı yere götürebilecek birçok yol vardı ancak o yanımda duruyordu. Hepimiz fırtınadan sağ kurtulmuştuk.

Hepimiz güneşi hissetmiştik.

"Bir sır öğrenmek ister misin?" diye sordu.

"Neymiş?"

Aynı oğlununki gibi bir gülümsemeyle gülümsedi ve bana doğru bakarken hafifçe burnunu çekti. "Hep bir kız evlat istedim."

Birlikte binaya doğru yürüdük ve beni arıyormuş gibi görünen babamla karşılaştık. "Grace, işte buradasın. Haydi başlayalım." Mike'a baktı ve kısa bir saniyeliğine havada gerginlik oldu.

aynı kadını seven iki adam karşı karşıya durdu.

O andaki sessizlik çok gürültülüydü ama sonra sihirli bir şey oldu.

O anda, kendi sıkıntıları yerine beni seçtiler.

Mike elini babama doğru uzattı. "Bugün için tebrik ederim," dedi.

Babam elini sıkarak, "Ben de seni," diye cevap verdi.

Kalbim sevgiden infilak etti.

Babamla kol kola girdik. "Hazır mısın tatlım?"

"Hiç olmadığım kadar hazırım."

Mihraba doğru yürüdük ve Jackson'ın orada beni beklediğini görünce gülümsedim. O bana gülümseyince ben de ona karşılık verdim. Ağladığında ben de ağladım. O, her zaman istediğimi bilmediğim her şeydi.

"Selam," diye fısıldadı.

"Selam," dedim.

"Çok güzel görünüyorsun." Sırıttı, gözlerini sildikten sonra ellerimi ellerinin arasına aldı. "Çok güzelsin."

Tören başladığında ellerimizi bırakmadık ve yemin etme zamanımız geldiğinde, Jackson yeminini etmeye başlayınca ona gülümsedim.

"Altı yaşındayken ilk dişim çıktı. Aynı anda hem başıma vurup hem de karnımı ovalayamıyorum. Hamburgerde olmadıkça turşudan nefret ederim." Ah kalbim. *Jackson Paul ve gelişigüzel gerçekleri.* Kelimeleri ciddileşirken ellerimi sıktı. "Seni ilk gördüğümde güzel olduğunu düşündüm.Sana ilk sarıldığımda seni bırakmak istemedim. Beni ilk öptüğünde, senin olduğumu biliyordum. Sen bu dünyada temiz olan her şeyin tanımısın. Bana sevginin ne olduğunu öğrettin.

Neye benzediğini, nasıl hissettirdiğini ve tadının nasıl olduğunu öğrettin. Bana nasıl en iyi halimde olacağımı öğrettin. Bana verdiğim mücadelelerin kusur olmadığını, beni ben yapan şeylerin bir parçası olduğunu öğrettin. O yüzden, bugün sana geleceğimizle ilgili gelişigüzel gerçekleri söyleyeceğim. Zor olduğunda bile, her gün ortaya çıkacağıma söz veriyorum. Bana ihtiyacın olduğunda sana can katacağım. En iyi arkadaşın, en sevdiğin insan olacağım. Seni her tarzda, şekilde ve formda seveceğim. Sana her şeyimi vereceğim çünkü sen benim dünyamsın." Derin bir nefes aldı. "Sen benim bütün dünyamsın ve seni sevmekten asla vazgeçmeyeceğim. İşte sana bunu vaat ediyorum Gracelyn Mae. Sana *kendimi* vaat ediyorum."

Derin bir nefes aldım ve yavaşça verdim. "Ben de sana kendimi vaat ediyorum."

O gece, Hannah'nın Resim Atölyesi'nin önündeki tarlanın ortasında oturduk. Üzerimde hâlâ gelinliğim vardı ve Jackson da hâlâ takım elbisesiyleydi. Günbatımını kaçırmış olsa da üstümüzde dans eden yıldızlara tanıklık edecek kadar şanslıydık.

Hayatlarımız bütündü.

Belki çocuk sahibi olmayacaktık. Belki dünyayı gezmeyecektik. Belki asla zengin olmayacaktık. Belki bilinmeyen bir kasabanın eteklerindeki ufak bir evde yaşayacaktık. Hayatlarımız yine de bir bütün halde olacaktı çünkü sevgimiz yeterdi.

Hayat karşımıza ne çıkarırsa çıkarsın, hikâyemizin galibi biz olacaktık çünkü her fırtınada birbirimize sarılacaktık.

Ben onunla tamamlandım.

Ben onunla sonsuzluğu buldum.

"Bu fazla iyi," diyerek beni uyardı. Ben bacaklarımı beline dolayarak kucağında otururken sesi alçak ve ürkekti. "Bunu nasıl elimizde tutacağız? Bu hissin geçmesini nasıl engelleyeceğiz?"

"Bunu seçmeye devam edeceğiz," dedim. Alnımı alnına dayadım. "Sen ve ben. Birbirimizin yanında olmayı sürdüreceğiz. Sen bugün beni seçeceksin ve ben de yarın seni seçeceğim."

"Daima ve daima?" diye fısıldadı. Dudaklarını benimkilere değdirdiğinde bütün vücudumun ürperdiğini hissettim.

Başımı yavaşça salladım, en büyük gerçeğimizi nazikçe dile getirirken benim için her şey çok kesin, son derece mutlaktı.

"Ve daima."

Son.

Her gün kocamın beni tekrar sevmesi için dua ettim.
Birlikte geçirdiğimiz on beş yılın ardından beni
terk etti ve başka birinin kollarına gitti.
Üstesinden nasıl geleceğimi bilmiyordum.
Kendi değerimi bilmiyordum.
O yanımda olmadan nasıl var olacağımı bile bilmiyordum.
Tek istediğim bana geri dönmesiydi.
Sonra Jackson Emery ortaya çıktı.
Aklımı dağıtması gerekiyordu. Bir yaz kaçamağı olacaktı.
Yaralı kalbimin kendine güvenmesini sağlayacaktı.
Birbirimiz için mükemmeldik çünkü ikimiz de bunun
kalıcı olmayacağını biliyorduk.
Her şey yolundaydı, ta ki bir gece kalbim ritmini
kaçırmaya başlayana kadar.
Her gün kocamın beni tekrar sevmesi için dua ediyordum
ama dualarım yavaş yavaş benim için doğru
olmayan bu adama kaymaya başladı.
Bir gülümseme, bir öpücük, bir dokunuş daha
olsun diye dua ettim...
Onun benim olması için dua ettim.
Kalbinde aşka yer olmadığını biliyor olsam da...

MARTI
/martiyayinlari
ISBN 978-625-448-939-6
9 786254 489396